

WHEN SHE LOVES

A DARK MAFIA ROMANCE

GABRIELLE SANDS

SEVDİĞİNDE

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

GABRIELLE SANDS

GS

Ŗimdiye kadarki en takıntılı kahramanımı yaratmama yardım eden Skyler'a. Okuyucularım seni bunun için seviyor.

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın yetişkinlere yönelik grafik sahneler içerdiğini unutmayın.

Tetikleyici Uyarılar: şiddet, aile içi şiddet, müstehcen sahneler, duygusal istismardan bahsedilmesi, fiziksel istismardan bahsedilmesi, tecavüzden bahsedilmesi.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Sonsöz

Düşmüşler Serisi

Okuyucu Grubuna

Katıl Teşekkür

BÖLÜM 1

CLEO

Gemma'nın elindeki hamilelik testine bakarken "Kahretsin," diye

mırıldanıyorum. Pozitif çıktı. Hamile.

Kız kardeşim yanımdan geçerken kusacakmış gibi görünüyor ve yatağının yanındaki sandalyeye çöküyor. Test elinden düşüyor. "Bu bir felaket," diye inliyor.

Felaket mi? Hayır. Felaket, bir arkadaşınızdan ödünç aldığınız beyaz tasarım elbisenin üzerine şarap dökülmesi veya bir partide ormanın ortasındaiken telefonunuzun şarjının bitmesi olabilir.

Bu bir felaketten çok daha fazlası.

Bu bir clusterfuck. Sözlük tanımı.

Gem'in Rafaele Messero ile düğününe sadece birkaç gün kalmıştır ve Gem

hamiledir. Başka bir adamın bebeğine.

Ras Sorrentino onu seviyor. Onun için her şeyi yapar. Ancak Gem, New York'un en tehlikeli gangsteri Rafaele ile evlenerek "ailesine karşı görevini" yerine getirebilmek için onu terk etmiştir.

Yemin ederim, hiçbir işe yaramayan babamızın en büyük başarısı kız kardeşimin beynini yıkayarak saçmalıklarına inandırmayı başarması.

Papa'nın hayatı bu evliliğe bağlı. Kelimenin tam anlamıyla. Rafaele, Papà'nın şu anda hapisanede çürümemesinin tek nedeni, ama Papà'yı dışarı çıkarabilirse, onu kolayca geri de sokabilir. Babamın özgürlüğünün bedeli Gemma'dır; Rafaele'nin evleneceği bir kız, böylece Papà'nın halefi olarak adlandırılabilir.

Rafaele zaten ailesinin donu, ama sanırım bu açgözlü piç için yeterli değil. Bizimkilerin de donu olmak istiyor. Bu yüzden bir Garzolo karısına ihtiyacı var. Ve onun geri kalmış geleneklerine göre, bakire olması gerekiyor.

İrkildim. Rafaele geleneksel, dindar bir ailede yetişmiş olabilir, ama içimden bir ses kusursuz gebeliğin sahip olduğu tüm inançları ciddi şekilde test edeceğini söylüyor.

"Ne yapacağım ben?" Gemma fısıldıyor, kocaman gözleri yerde yatan teste sabitlenmiş. Kız kardeşim her zaman güçlü olan taraftı ama şu anda çökmek üzereymiş gibi görünüyor. "Rafaele ve babamın bana ihtiyacı var. Babam bebekten kurtulmam için beni zorlayacak."

O haklı. Ona ihtiyaçları var. Hayatımızdaki erkekler kendi pisliklerini temizlemekten acizler. Eğer babama kalsaydı, Gemma gecenin sonunda bir kliniğe götürülecekti ama belki de... "Rafaele

bunu yapmaz," diyorum. "Ailesinin ne kadar geleneksel olduğunu

biliyorsun."

Kız kardeşim başını sallıyor. "Saf olma. Bizim dünyamızda sadece kendilerine hizmet eden geleneklere saygı duyarlar. Rafaele başka bir adamın bebeğini büyütmez." Dudakları titriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ras'ı asla terk etmemeliydim. Haklısın Cleo. Cesur davranıp kalmalıyım. Ras beni seviyordu ve ben onun kalbini kırdım çünkü bir gün benim için bu kadar fedakârlık yaptığına pişman olacağından çok korkuyordum. Gelecek konusunda o kadar güvensiz ve endişeliydim ki önümde duran şeyi tamamen kaçırdım."

Kalbim sıkışıyor. Kendilerine öncelik vermelerine asla izin verilmeyen insanlar böyle davranır. Kendilerini sabote ederler çünkü mutluluğa layık olmadıklarına inanırlar.

Ah, Gem. Hayatı boyunca ailemiz tarafından mükemmel bir kız evlat olarak şekillendirildi - itaatkâr ve fedakâr. Olağanüstü bir şekilde başardılar.

Tırnaklarını yanaklarında gezdiriyor. "Ras ve ben birlikte bir aile kurabilirdik. Mutlu olabilirdik. Ama ben her şeyi mahvettim." Gözünden bir damla yaş süzülüyor, onu bir diğeri takip ediyor. Kalp kırıklığı o kadar net, o kadar yıkıcı ki, kendi göğsümün içinde bir yankı hissediyorum.

Bu şekilde acı çekmeyi hak etmiyor.

Ben bok kafalının tekiyim ama Gem iyi, nazik ve sadık biri. Beni korumak için yıllarını harcadı. Ben geceleri gizlice öpüşürken

Benim dünyamı asla anlayamayacak çocuklar ve asla ait olamayacağım partilere gidiyordum, Gemma beni koruyor ve babamızdan dayak yiyordu.

Ona kaç çürük kazandırdım? Benim için kaç gözyaşı döktü?

Birkaç hafta öncesine kadar babamın onu taciz ettiğini bile bilmiyordum. Yıllardır ona zarar veriyormuş ve ben bunu hiç fark etmemişim. Dürüst olmak gerekirse, bu beni nasıl bir insan yapar? Sanki kendim hariç herkesin acısına karşı at gözlüğüm varmış gibi.

Sıcak utanç yanaklarıma batıyor.

Bundan daha iyi olmalıyım. Kardeşimi hayal kırıklığına uğratmaya devam edemem. Bu şimdi sona eriyor.

Oturduğu yere doğru yürüyorum ve önünde diz çöküyorum. "İstedğin bu mu? Ras'la birlikte olmak istiyor musun?" Gözleri yaşlarla doluyor. "Evet. Her şeyden çok."

Nihayet. Sesinde gerçek bir inanç var. Bu, Papa'nın zincirlerinden kurtulmak ve kendisi için doğru olanı yapmak için bir şans olabilir. Ama sırtında Papa ve Rafaele'yle yeni bir hayata başlayamaz. Bu evlilik için ona ihtiyaçları olduğu sürece, gitmesine asla izin vermeyeceklerdir.

Midemin çukuruna ağır bir yük yerleşiyor.

Gemma'ya ihtiyaç duymamalarını
sağlayabilirim.

Ne de olsa buralardaki tek Garzolo kızı o değil.

Lanet olsun.

Buklelerimi boynumdan fırçalıyorum, cildimde gergin bir sıcaklık hissediyorum. Bunu yapabilir miyim?

Bunu yapmak zorundayım.

Evet, büyüme vakti geldi. Yıllarca Los Angeles'a taşınmayı, müzik menajeri olarak çalışmayı, yetenekli ve ünlülerle omuz omuza olmayı ve istediğim her şeyi yapma özgürlüğüne sahip olmayı hayal ettim ama bedeli Gem'in mutluluğu olacaksa bundan asla zevk almam. Hayatını onu Ras gibi seven biriyle yaşamayı hak ediyor.

O her zaman benim arkamı kolladı. Şimdi, onun arkasını kollama sırası bende.

Avuçlarımı dizlerinin üzerine koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bunun için savaşmaya istekli misin?" Gemma burnunu çekiyor ve yanaklarını siliyor. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Göğsüm sıkışıyor.

Ben de öyle yapacağım. Onun için her şeyi yaparım. Bundan daha azını hak etmiyor. "Gem, senin yerini alacağım."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Ne demek istiyorsun?" Derin bir nefes alıyorum. "Rafaele ile evleneceğim."

Bir gün sonra, Chelsea'de Messeros'un sahibi olduğu bir İtalyan restoranında oturuyorum.

Bunun Rafaele'nin yakın ailesi ve bizimkilerle samimi bir akşam yemeği olması gerekiyordu, bu yüzden büyük yemek masasının etrafına dağılmış sadece yedi kişi daha var.

İğne düşse duyulacak kadar sessiz.

Rafaele'nin annesi ve amcası oturduğumuzdan beri neredeyse tek kelime etmediler. Şimdiye kadar sohbeti babam domine ediyordu ama artık onun bile ağzı kapalı. Bir damla ter, çukurlu şakağından aşağı yuvarlanıyor ve bunu görmek beni tatmin ediyor.

Gergin misin? Olmalısın.

Gemma birkaç dakika önce Rafaele ile yalnız konuşmak istedi ve şimdi onun ofisinde konuşuyorlar. Herkes bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Kız kardeşimin üç gün içinde evlenmesi gerekiyor, ama konuşmaları iyi giderse, koridorda yürüyen Gemma olmayacak.

Ben olacağım.

Annem tabağına bakıyor, çenesi gergin. Onun yanında kardeşim Vince, kaşlarının arasında bir çentikle kadehindeki şarabı döndürüyor. Sağıma, Gemma ve Rafaele'nin boş koltuklarına bakıyorum ve Rafaele'nin danışmanı Nero De Luca ile göz göze geliyorum. O sinir bozucu dağ gibi adam ilk kez biraz kararsız görünüyor. Kaşlarını kaldırıyor, sanki bana tüm bunların ne anlama geldiğini bilip bilmediğimi soruyor.

Sanki ona söyleyecekmişim gibi. O da en az zalim patronu kadar kötü.

Burada bu sırrı bilen tek kişi olmak biraz heyecan verici olsa da, heyecan verici *olmayan şey*, en iyi ihtimalle buradan nişanlı bir kadın olarak çıkacağımı bilmek.

Asla bir gangsterle evlenmeyeceğime yemin ettim.

Ama Gemma için, bu yemini hiç pişmanlık duymadan

bozacağım. Ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra ikisi yeniden

ortaya çıktı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Gemma'nın yüz ifadesinde nasıl geçtiğine dair bir ipucu arıyorum ama aceleyle yanıma gelirken yere bakıyor. Yanımdaki sandalyeye oturur oturmaz elini tutup sıkıyorum. O da iki kez sıkıyor.

Bu iyi mi kötü mü?

Ona nasıl geçtiğini sormadan, Rafaele bir şey açıklayacakmış gibi masanın başında duruyor. Dikkatimi ona yöneltiyorum.

Şekillendirilmiş elmacık kemikleri.

Çene çizgisi sert ve kararlı bir çizgiye dönüştü.

Siyah takımının şık terziliğinin bile gizleyemediği kaslı bir yapı.

Başka bir evrende, Rafaele Messero bir iç çamaşırı modeli olabilirdi, ancak bu evrende modellik yaptığı tek şey, katillerle dolu bir odadaki en korkutucu adam olmak.

Yirmi yedi yaşında, New York'un on yıllardır gördüğü en genç donör ama şimdiden en acımasız donör olarak ün kazanmış durumda.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Bu adamla evleniyor olabilirim.

Muhtemelen ondan daha çok korkmalıyım ama korkmuyorum. Uzun zamandan beri hareketlerimin sonuçları hakkında çok fazla düşünmemek için kendimi eğittim. Babam ve annem hayatlarını beni sıkı bir tasma altında tutmaya çalışarak geçirdiler ve onların aptal kurallarını her çiğnediğimde beni nasıl cezalandıracakları konusunda endişelenseydim, hiç eğlenemezdim.

Tabii o zamanlar Gemma'nın benim patavatsızlıklarımın bedelini sık sık ödediğini

bilmiyordum. Rafaele bronzlaşmış elini siyah ipek kravatının üzerinde gezdiriyor.

"Nişan iptal oldu."

Bir an için ciğerlerim tutuldu.

Vay anasını. Tamamdır.

"Ne?" diye bağılıyor babam, bakışları Rafaele ve Gemma arasında gidip

geliyor. "Nefes al Garzolo," diye uyarıyor Nero, yaklaşan çöküşü sezerek.

"Bana bakire bir gelin sözü vermiştin," diyor Rafaele. "Ve Gemma bakire değil."

Papa'nın yüzü kızarır. "Saçmalık."

Rafaele, "Garzolo, bunu kendisi itiraf etti," diyor.

"O iyi değil. Bize döndüğünden beri nasıl olduğunu biliyorsun. Ne söylediğini bilmiyor." Gemma ayağa

kalkarken kararlı bir şekilde, "Ben ne söylediğimi çok iyi biliyorum," dedi.

Nero dilini tıkırdatıyor. "Bana öyle geliyor ki zihinsel yetilerini oldukça iyi kontrol ediyor, Garzolo."

Papa ayağa kalkıyor, sandalyesi arkasından kayıyor. "Bu bir yanlış anlaşılma. İzin verin kızımınla özel olarak konuşayım."

Hayatta olmaz. Bir daha onun yanına bile yaklaşmayacak.

Kendimi babamla Gemma'nın arasına sokmak için hamle yapıyorum ama kardeşim benden önce davranıyor. Vince, çenesi sert bir çizgi halinde babama bakıyor. Gemma, Vince'in etrafına bakarak, "Seninle konuşmaktan bıktım," diye tükürüyor. "Çoktan karar verildi. Rafaele ile evlenmeyeceğim." Papa yaklaşmaya çalışıyor ama Vince yolunu kesiyor. "Otur," diye tersliyor ağabeyim.

"Çekil yolumdan," diye hırlıyor Papa ona. "Gemma, bu da ne böyle? Ne cüretle-"

Gemma yumruğunu masaya vurur. "Bu ne cüret? Yaptıklarından sonra benden bir şey talep etmeye nasıl cüret *edersin?* Hayatımı seni mutlu etmek için harcadım, sadece senin tarafından dövüldüm ve annem tarafından duygusal olarak istismar edildim. Beni hiç sevmedin. Çocuklarından hiçbirini sevdiğini sanmıyorum. Seninle işim bitti. Tek pişmanlığım buraya gelmemin bu kadar uzun sürmüş olması."

Bırak duysun, Gem.

"Bu arada ben hamileyim" diyor.

Ailelerimizin tepkisi paha biçilemez. Keşke onların şok olmuş ifadelerinin bir fotoğrafını çekebilseydim, böylece kendimi kötü hissettiğim günlerde bakacak bir şeyim olurdu.

"Söylediğim gibi, Gemma artık benim karım olmaya uygun değil," diye gürlüyor Rafaele, soğuk sesiyle şaşkın sessizliği yararak. "Sözleşmemizdeki şartlar çok açıldı. Söz verdiğim şeyi zaten yerine getirdim. Seni hapisten çıkardım ve suçlamalarını düşürdüm. Ben böyle iş yapmam Garzolo."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Papa hışırıyor. Şimdi gerçekten panikliyor. "Hiçbir

fikrim yoktu-" "Bana bir eş borçlusun." Rafaele'nin bakışları üzerime düşüyor. "Bu yüzden

diğer kızını alıyorum."

Gözlerimiz birbirine çarpıyor. Onunkiler o kadar soğuk ki çoğu insan buz gibi bakışlarından tiksindir ama şu anda tüm o buzun içinde dönen başka bir şey var.

Belli belirsiz sahiplenici bir şey.

Etrafımdaki şeyler kaybolurken kanım damarlarımda dolaşüyor. Boynuma yavaş yavaş bir ilmik geçiriliyormuş gibi hissetmeme rağmen göz temasını kesmiyorum.

Bizim dünyamızda evlilik asla eşit bir ortaklık değildir. Bu bir

hapisane. Ve ben tutsaklıkta iyi olan bir insan değilim.

Annemle babama sor. Hayatım boyunca onlara itaatsizlik ettim. Onlar beni kontrol etmeye çalıştıkça ben daha çok isyan ettim. Bu hayattan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım. New York'tan ayrılacak, bir kariyer yapacak ve bağımsız olacaktım.

O rüya artık bitti, değil mi?

Bakışlarımı müstakbel kocamdan ayırıp kız kardeşime bakıyorum.

Mücevher.

Bu doğru. Bu benimle ilgili değil.

Bunu onun için yapıyorum. Çünkü onu seviyorum ve Ras ve bebeğiyle mutlu olmasını istiyorum. Hayallerim her zaman sadece hayaldi. Ama onun mutlu sonu gerçek ve almaya hazır.

"Herkes o kızın bir sürtük olduğunu biliyor."

Rafaele'nin amcasının sesi kulaklarımdaki gmbrty delip
geçiyor. Biri bana ilk kez böyle seslenmiyor olsa da irkiliyorum.

Ailemi kızdırmak için yaptığım son girişimlerden biri de dışarıdan biriyle birlikte olduğum yalanını söylemekti. Bizi yatakta basan babam olduğu için bunu yuttular. Gerçek şu ki, yaptığımız tek şey biraz sevişmekti, ama dedikodunun yayılmasını teşvik ettim. Evlenmekten kurtulmama yardımcı olacaksa, hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi.

Ama şu anda, bu kelime beni rahatsız ediyor. Gemma'nın buradan gitmesini engelleyen şey buysa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Rafaele amcasına döner. "Müstakbel eşim hakkında ortalıkta dolaşan söylentilerin farkındayım. İyi ki tamamen asılsızlar. Şu andan itibaren, bu söylentilerden bahseden herkesin dili tutulacak. Yeterince açık olabildim mi amca?"

Müstakbel eşim. Ağzım kurudu. Tanrım, değişime çabuk alışıyor.

Ve şimdiden hasar kontrolü yapıyor. İtibarımı temizlemesi gerekiyor, o yüzden şimdi başlasa iyi olur.

Rafaele'nin amcasının yüzü asıldı. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Nero sırtıyor ve ellerini çırpıyor. "O halde mesele çözülmüştür."

"Git Gemma," diye ısrar ediyorum, elini son bir kez sıkıyorum.

"Tamamdır." Bana gergin bir gülümseme veriyor, gözlerinde umut parlıyor.

Rafaele Gemma'ya gitmekte özgür olduğunu işaret etmek için başını sallar. Papà protesto için bağırmaya başlar, ancak Gemma kapıdan çıkarken Rafaele'nin adamları onun müdahale etmesini engeller.

Yemek bitmiş gibi görünüyor. Rafaele masanın etrafından dolaşarak oturduğum yere geliyor ve beni kolumdan tutuyor. "Gidelim," diyor alçak bir sesle. Beni sıkı sıkı tutuyor ama acı vermiyor. Beni ayağa kaldırmasına ve restorandan dışarı çıkarmasına izin veriyorum.

Dışarıda bir SUV bekliyor. Kapıyı açıyor, beni içeri itiyor ve peşimden içeri kayıyor. Kokusu üzerime siniyor, baharatlı ve erkeksi.

Nero sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırıyor, dikiz aynasında gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor.

Başım dönüyor. Şakağımı serin cama dayayıp az önce olanları kabullenmeye çalışıyorum. "Kız kardeşin babanın onu dövdüğünü söyledi. Sana da aynısını yaptı mı?" Rafaele soruyor, sesinde garip bir tını var.

Yan gözle ona bakıyorum. "Hayır," diyorum. "Sadece Gemma."

Omuzlarını yuvarlıyor, bana bakmıyor. "Seni evime götürüyorum. Düğünümüze kadar orada kalacaksın, çünkü baban kızlarını denetleme konusunda açıkça beceriksiz. Planlarda başka bir değişiklik olmayacak. Üç gün içinde o koridorda yürüyecek ve benim karım olacaksın. Anladın mı?"

O haklı. Babam birçok açıdan beceriksiz. Ama

Rafaele değil.

İçimden bir ses *onun* evinden gizlice kaçamayacağımızı söylüyor.

Bir saniye bile bir şey söylemediğimde çenemi avucunun içine alıyor. Dokunuşu tenimi yakıyor ama mavi gözleri saf buz gibi. "Anlıyor musun?"

Hayal kırıklığı kanıma karışıyor.

Bu adamla evlenerek, hayatımdan vazgeçiyorum.

Yutkunuyorum ve ona en ufak bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Anlıyorum."

BÖLÜM 2

2 GÜN SONRA

CLEO

Arkamdaki kapı tek bir tıklama olmadan açılıyor.

Bu bir ilk. Hizmetçi genelde yemeklerimi getirmeden önce kapıyı çalar.

Bakışlarımı kemerli yatak odası penceresinden nişanlımın bahçesinin görüntüsünden ayırıp dönüyorum. Daha önce görmediğim tuhaf bir kadın kapıda duruyor.

Siyah düğmeli gömlek, gri diz boyu etek ve mantıklı bir çift Mary Janes. Kıyafet üniforma diye bağırıyor ama hizmetçinin giydiğinden farklı.

Bana ters bir bakış atıyor, bakışları vücudumu eleştirel bir şekilde tarıyor ve dudakları iki günlük kıyafetlerime doğru kıvrılıyor.

Gemma'nın hamile olduğunu açıkladığı akşam yemeğinde giydiğim elbiseyi hâlâ giyiyorum. Başka bir şey giymeyi çok isterdim ama nedense hizmetçi bana sadece Rafaele'nin tişörtlerini getirdi.

Hayır, teşekkürler.

Kadın kapıyı kapatıyor ve siyah bir giysi çantasını yapılmamış yatağın üzerine atıyor. "Git duş al. Prova yemeği için hazırlanmalısın. Messeros'ların hepsi seni görmek için burada olacak ve sen de kedinin sürüklediği bir şey gibi görünerek Don'u utandırmayacaksın."

Vay canına. Aynı annem gibi.

Hareket etmediğimde bana kaşlarını çatıyor. "Sağır mısın sen?"

Hafif bir öfke tenimi sarıyor. Kim bu kadın? Kötü bir görünüşü ve kötü bir ağzı var, ama henüz fark etmediği şey benim çok daha kötü olabileceğim.

Kişisel alanına tecavüz edene kadar ona doğru yürüdüm. Gözleri açılıyor. Bileğini tutup sertçe sıktığımda nefesi kesildi.

"Kız kardeşim nerede?" Talep ediyorum.

Bileğini kavrayışımdan çekip çıkarıyor, yüzünde öfke parlıyor. "Nereden bileyim? Bana bir daha böyle dokunursan pişman olursun. Yirmi yıldır Messeros için çalışıyorum ve ilk kez bir *fahişeye* bakmakla görevlendirildim." Son kelimeyi sanki dilinde zehir varmış gibi tükürüyor.

Alay ediyorum. Beni korkutabileceğini mi sanıyor? Birkaç zalim sözden çok daha fazlası gerekecek. "Kız kardeşime ne olduğunu bilmem gerek. Ben giyinirken öğrenebilir misin?"

Kadının çatık kaşları daha da çirkinleşir. "Nankör sürtük. Ben Don'un emirlerine göre hizmet ediyorum, senin değil. Misafirler bir saat içinde gelecek, şimdi gidip elini yüzünü yıkasan iyi olur." Gözlerini saçlarıma dikti. "Kafandaki o kırmızı paspası evcilleştirmek yıllar alacak."

Bu yatak odasında tek başıma kilitli kaldığım sırada tırnaklarımı yememiş olsaydım, tırnaklarımı yüzünde gezdirirdim ama tırnaklarım olmadığı için ona ters ters bakmakla yetinmek zorundayım. "Kız kardeşim-"

"Aptal kız kardeşin hakkında bu kadar çok şey öğrenmek istiyorsan, prova yemeğinde don'a sorabilirsin," diye tersliyor.

Kırmızı, görüş alanıma giriyor. Bana istediği ismi takabilir -yıllardır kendi ailemden de aynısını ve daha kötüsünü duydum- ama Gemma hakkında tek bir kelime daha ederse...

Kafamdan üçe kadar sayıyorum ki raydan çıkmayayım. Gem'in güvende olduğunu bilene kadar, bu oyunu dikkatli oynamak zorundayım. Bu yüzden iki gün boyunca bu odada sessizce oturdum, hiçbir sorun çıkarmadım, bekledim ve kız kardeşimin yerine evleneceğim adamın sözünü tutup onu bırakmasını umdum.

Yaşlı kadının nefret dolu yüzüne daha fazla bakmaya dayanamayınca dönüp yatağın üzerine attığı çantayı alıyorum.

Banyoya girip kapıyı arkamdan kilitliyorum ve aynaya bakıyorum.

Bana bakan kızı tanıyamadım.

Neredeyse hiç uyumadım, duş almadım ve gözlerimin altında koyu renkli torbalar var. Endişelerim karnımın içinde çalkalanan bir kütle.

Gem, neredesin? Başardın mı? Kaçmayı başardın mı?

Rafaele beni buraya getirdiğinde, düğünümüze kadar beni dünyadan soyutlamasını beklemiyordum. Cep telefonumu aldı. Ayrıca bana yemek getiren hizmetçiye sorularıma cevap vermemesi için talimat vermiş olmalı.

Yatak odamdaki sürtük de bana bir şey söylemeyecek, o yüzden sanırım bu prova yemeğinde daha fazlasını öğrenebileceğimi ummaktan başka çarem yok.

Eski elbisemi üzerimden çıkarıp duşa giriyorum.

Düğün yarın. Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum.

Bu uyanamadığım bir kabus gibi.

En azından Gemma'nın düğün planlayıcısıyla yaptığı birkaç toplantıya katıldığım için kutlamanın nasıl olacağını az çok tahmin edebiliyorum.

Ama yarından *sonra* ne olacak?

İşte orada boşluğa düşünüyorum.

Ben. Evli bir kadın.

Görüşüm bulanıklaşıyor, bu yüzden avuçlarımı duş duvarına dayıyorum. Gem'in Ras'a ulaştığını bilseydim, düşüp boynumu kırsam bile umurumda olmazdı ama onun güvende olduğundan emin olana kadar hayatta kalmalıyım.

Yaşamak için tek sebebim bu.

Kulağımın içinde Gem'in sesinin yankısını duyabiliyorum. *Bu kadar dramatik olmayı bırak, Cleo.*

Hayatım tam bir trajedyken nasıl dramatik olmayabilirim?

Kurulandım ve giysi torbasının fermuarını açtım. İçinde bir elbise var.

Çok güzel. Krem rengi, pürüzsüz saten kumaştan, dantel kollu ve V yakalı. Banyo lavabosunun yanında saçlarımı kuruturken ona bakıyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor.

Dur bakalım. Gem'in bu gece giyeceği elbise bu muydu?

Giydim. Üzerime kısa geliyor ve tıpkı kız kardeşimden ödünç aldığım tüm kıyafetler gibi göğsümü sıkıyor.

Nostalji beni sarıyor.

Yakasından tutup burnuma doğru çekiyorum, kokusuna dair bir ipucu arıyorum ama Gem gibi kokmuyor. Kalbim sıkışıyor. O iyi olmalı, yoksa ne yaparım bilmiyorum.

Dışarı çıktığımda kadın tuvalet masasının yanında kaşlarını çatmış duruyordu. "Oturun. Yüzünüzü ve saçınızı yapmam gerekiyor." "Kendim yapabilirim."

Bana vuracaktı gibi bir saç fırçası tutuyor. "*Otur.*"

İçimi çekiyorum ve sandalyeye yığılıyorum. Tekrar söylüyorum, bu muamelelerin hiçbiri benim için yeni değil. Annem beni sürüklediği etkinliklerde hazırlanmama asla izin vermezdi ve ben de her zaman onun benim için seçtiği kaşındırıcı, fırırlı elbiseleri giymek zorunda kalırdım. Onların içinde nasıl görüldüğümden nefret ederdim - tıpkı itaatkâr bir mafya karısı gibi.

Neyse ki ağzımı açar açmaz bu algıyı mahvedebileceğimi uzun zaman önce öğrendim.

Kadın hassas ve etkili bir şekilde makyajımı yapıyor ve ardından kıvrıkcık, bakır rengi saçlarımı çekiştirip duruyor. Onun sert muamelesini tek bir şikâyetle bulunmadan kabul ediyorum ama beni gereğinden fazla çektiği her seferini hatırlıyorum.

"Cleo," diyor, kaşlarını çatarak ismimi dilinde test ediyor. "Ne biçim bir isim bu? İtalyanca bile değil." Bu

hikâyeye bayılacak.

"Babam ofisinde başka bir kadınla sevişirken annem beni kucagında taşıyordu. İnadına bana İtalyan olmayan bir isim vermiş."

Fırçalama aniden duruyor. Aynada kadının dehşete düşmüş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Fahişelerini evimizden uzak tutmasını tercih ederdi."

Üzücü olan şu ki, benim adım annemin yirmi yılı aşkın evlilikleri boyunca kocasına karşı tek isyan hareketiydi. Bazen annemi çok kızdırdığımda, bu isyanın cezası olduğumu söylerdi. *İsminle o çürük damarı sana ben koydum.*

Kadın yaşadığı şoku atlatır. "Umarım Don'un akrabalarının yanında bu şekilde konuşacak kadar aptal değildir." "Adın ne senin?" diye sordum. Düşmanlarımın isimlerini bilmek isterim.

"Sabina," diyor. "Ben evin yöneticisiyim. Don'un büyükannesi, rahmetli Sinyora Costa tarafından işe alındım. Gerçek bir hanımefendiydi. Saf klas." Dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor ve fısıldıyor: "Eskiden saygın bir aileydiler, ama şimdi getirdikleri çöplüğe bak."

Sefil kadın. "Bunu Don'unuzla konuşun. Eğer artık istemiyorsa, bu çöp kendini hemen dışarı atmaktan mutluluk duyacaktır."

Doğrudu ve dudak büktü. "Don seninle evlenerek hata yapıyor. Bunu herkes biliyor. Ailenin bu konuda nasıl tartıştığını bilseydin, bu gece yüzünü göstermeye cesaret edemezdin."

Bu bilgiyi işlerken dudaklarımı büzüyorum. İlginç. Demek Messeros gelin takasından memnun değil, ha? Düğündeki tek mutsuz kişinin ben olmayacağımı bilmek güzel.

"Rafaele'nin ailesinin duygularını ne kadar sikime taktığımı gerçekten abartıyorsun," diye karşılık veriyorum. Sabina saçıma bir şey püskürtüyor. "Bu ağızla çok uzun süre dayanamazsın."

Belki de haklıdır. Rafaele neye bulaştığını bilmiyor. Birlikte yaşaması kolay bir insan değilim ve Gem'in güvende olduğunu öğrendiğimde, beni hizada tutmak için kullanabileceği hiçbir şeyi olmayacak. Bana zarar vermekle tehdit etse bile umurumda olmaz. Annem gibi itaatkâr bir insan kabuğuna dönüşmektense ölmeyi tercih ederim.

"Hazırsın. Hadi gidelim." Sabina avucunu dirseğıme doluyor ve beni ayağına kaldırıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Don'a tabii ki."

Kalbim küt küt atarken beni odadan çıkarmasına izin veriyorum ve tökezlememek için elimden geleni yapıyorum. Bacaklarım jöle gibi. Boku yemiş durumdayım.

BÖLÜM 3

RAFAELE

YUMRUĞUM keskin bir çatırtıyla adamın çenesine çarpıyor. "Gitmem gereken bir yer var, Joshua. Vaktimi boşa harcama." Adam inliyor, ağzından kan ve tükürük cılalı beton zemine sızıyor.

Duvardaki eski beyaz saat altı buçuğu geçiyor. Prova yemeğine gitmeden önce temizlenmek için en azından birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Joshua kırık dişlerle dolu bir ağzın içinden "Pffease," diye mırıldanıyor.

"Pffea-" Ona tekrar yumruk attım. Birkaç damla kan ön kolumun üzerine düşüyor.

Hay sikeyim. Bunun böyle bir karmaşaya dönüşmeyeceğini umuyordum. "Bir dahaki sefere duymak istediğim bir kelime söyle."

Arkamda Nero yüksek sesle iç geçiriyor. "Belki de gerçekten hiçbir şey bilmiyordur. Kibirli bir piç. Bilseydi bile onu böyle hırpalamana izin vereceğini sanmıyorum."

Joshua'nın çenesi göğsüne çarpıyor. Herif bayıldı mı? Bacağına sert bir tekme attım. Bir şey yok.

Rahatsızlık omurgamdan yukarı tırmanıyor. Joshua'nın babası Conor Paddington, New York'taki en büyük çimento dökme işlerinden birinin sahibi ve on yılı aşkın bir süredir yüzde yirmilik payını aksatmadan ödüyor. Sonra geçen hafta ortadan kayboldu. Joshua onun yerine işi devraldı ama adam tam bir aptal. Operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısını kovdu bile ve işi batırması uzun sürmeyecek.

Conor hayattaysa, onu geri alacağız ve içimden bir ses nerede olduğunu bilen tek kişinin benden önceki orospu çocuğu olduğunu söylüyor.

"Bana adrenalin getirin."

Arkamdan bir hışırtı sesi geliyor. Bir an sonra, açık olan elime bir şırınga yerleştiriliyor. Kapağını çıkarıp Joshua'nın kalçasına saplıyorum.

Adam keskin bir nefes alıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Bu işi gerçekten bitirmeliyim. Tepsiden tırtıklı bir bıçak alıyorum, Joshua'nın elini tutuyorum ve serçe parmağını kesmeye başlıyorum. Çıgıllıkları havayı dolduruyor.

Beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum. "Umarım e-postaları yanıtlamanıza yardımcı olacak bir asistanınız vardır. Yakın zamanda daktilo yazamayacaksınız. Ya da hiç, eğer konuşmaya başlamazsan, tamam mı? Lanet olsun. *Şimdi.*"

Kemiğe ulaştığımda, Joshua kırıldı.

"Poughkeepsie'deki evde! Tanrım, lanet olsun!"

Bıçağı hareket ettirmeyi bırakıyorum. Buradan bir buçuk saat uzaklıkta. "Ona ne yaptın?" "Yaşıyor. Ya da en azından birkaç gün önce kontrol ettiğimde yaşıyordu."

Nero'ya bakıyorum. Danışmanım ellerini onaylarcasına kaldırdı. Conor'ın kaçtığını sanıyordu ama ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Paddington kendi sorunlarından kaçacak türden bir adam değil. Bu yüzden onu hep sevmişimdir. Koruma parasını zamanında ve tam olarak öder. Ve biz de nakit alıp kendi tarafımıza teslim etmeyen bir ekip değiliz. Stefano Garzolo da böyle bir şey yapardı ve bakın şimdi nerede.

"Kontrol etmeleri için birkaç adam gönder ve Doktor'u da yanlarına almalarını söyle. Conor'ın olay yerinde tıbbi tedaviye ihtiyacı olabilir."

Nero başını sallıyor ve arama yapmak için sorgu odasından çıkıyor. Bir havlu alıp ellerimi Joshua'nın kanından temizlemek için elimden geleni yapıyorum ki yukarı çıktığımda evin her yerinde kanlı parmak izleri bırakmayayım.

Misafirlerimiz geliyor. Muhtemelen tüm ailem şu anda üst kata geliyordur.

Eller, son birkaç gündür kararımı sorgulayanlara kesinlikle bir mesaj gönderecektir, bu gece bunun yeri ya da zamanı değil.

Herkes evleneceğim kadını görmek için can atıyor. Özellikle de iki gece

öncesine kadar kız kardeşiyle evleneceğimi düşündükleri için.

"Messerò." Joshua'nın sesi alçak bir törpüden öteye gitmiyor. "Herkes senin kadar şanslı değil. Baban tek başına nalları dikti. Bazılarımız zirveye çıkmak istiyorsak kaderimizi kendi ellerimize almak zorundayız."

Boynumu kırdım. Babam, sonunu getiren kişi ben olsaydım bunu tercih ederdi. Yavaş yavaş ölmekten, krallığı parmaklarının arasından kayıp giderken yatağında bir sebze gibi çürümekten nefret ederdi. Son birkaç gününde, bunu yapmam için bana yalvardı. Acısına son vermem için.

Ona gülümsedim ve sık sık söylediğini duyduğum bir cümleyi tekrarlardım. *Bizi kurtarması için kendimizden başka kimseye güvenemeyiz.*

"Sabırsızlandın." Havluyu yere atıyorum. "Yaptığın plan baştan savmaydı." Joshua başını

sallıyor. "Kenarda oturmaktan bıkmıştım. Daha fazlasını hak ediyorum."

Kendini beğenmiş pislik. Yüz yüze gelene kadar öne eğildim. "Duygularının kölesi olmamayı öğrenene kadar *hiçbir şeyi* hak etmiyorsun."

Joshua acı dolu bir inilti çıkarıyor ve bir şeyler mırıldanmaya başlıyor ama benim bu konuşmayla işim bitti. Ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldim.

Odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Nero hemen dışarıda duruyor, telefonda gerekli ayarlamaları yapıyor. Koridorun tavanı alçak, bu yüzden altı beşlik gövdesini sığdırmak için hafifçe eğilmesi gerekiyor. Bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. Nero'nun emirlerimi yerine getirdiğinden emin olmak için etrafta dolaşmama gerek yok. Tamamen güvendiğim pek fazla adam yok ama danışmanım onlardan biri.

Merdivenlerden çıkmak üzereydim ki Nero adımı

seslendi. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne oldu?"

Nero avucunu telefonun ahizesine bastırıyor. "Bundan emin misin?"

Conor'dan bahsetmiyor.

Ayrıca son birkaç gündür bana bu soruyu soran ilk kişi de o değil.

Ben kontrolün tamamen bende olmasını seven bir adamım ama yine de kontrolsüzlüğüyle ünlü bir kadınla evlenmek üzereyim.

Cleo Garzolo, bekaretini bir çocuğa kaptırdığı yalanını söylemek de dahil olmak üzere, kendisini bir evlilik adayı olarak çekici kılmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu yalan, onun saf olduğunun kanıtı olarak kanlı düğün çarşaflarımızı sergileyene kadar aklımdan çıkmayacak.

Dengesiz biri, kendini koruma duygusu yok ve zar zor işleyen bir alkolik olarak nitelendirilebilecek kadar

içiyor. Çok geleneksel İtalyan ailemin onu neden onaylamadığı anlaşılabilir.

Aslında evlenmem gereken Garzolo'nun kız kardeşi Gemma hamile olduğunu ve Cleo'nun onun yerine geçmek istediğini söylediğinde, kelimelerin ağzımdan çıktığının farkına bile varmadan bu çirkin teklifi kabul ettim. Kağıt üzerinde Gemma evlenmek için mükemmel bir kadındı. Ama nedense kız kardeşine bakmam gerekirken kendimi Cleo'ya bakarken buluyordum.

"Garzolo'nun bana olan borcunu tahsil

ediyorum." Nero homurdanıyor. "Tam bir

pisliksin."

"Dikkat et."

"O kız sana gümüş tepside sunulmadan çok önce onu istiyordun."

Ona uyarıcı bir bakış attım. Nero neredeyse on yıldır yanımda ve sahip olduğum en yakın arkadaşım ama bu onun benim astım olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Çok yakınız ama Don olarak görevimi tehlikeye atacak kadar değil.

onun iyiliği için ailemin gücünü korumak ve büyötmek. Bu

görev yüzünden evleniyorum.

"Stefano Garzolo hapse girmemek için ailesiyle pazarlık yaptı. Ya bana olan borcunu zorla alırım ya da kızıyla evlenirim. İkincisi birden fazla nedenden dolayı mantıklı bir seçim. Kan dökölmesini önler. Ayrıca bana bir eş kazandırır. Bu yaşta bir eşe ihtiyacım var."

Nero eğlenmiş görünüyor. "Doğru. Çok mantıklı. Söylesene, seni onun göğüslerine bakarken yakaladığım onca zamanın ardındaki mantık nedir?"

Dudaklarımı büzüyorum. Bazen danışmanımın ne kadar dikkatli olabileceğini unutuyorum. "Güzel bir kadın ve onu yatağında görmekten keyif alacağım," diyorum küçümseyerek.

"Sadece güzel değil, değil mi? *Akli dengesi yerinde değil*. Ve sen yine de onunla evlenmeye evet dedin. Tüm bunlar düğün gecenizde muhtemelen sakinizi ısırtıp koparmaya çalışacak bir kadın için." Bir kahkaha attı.

"Hiçbir şeyi ısırtıp koparmayacak."

"Davranışlarıyla seni delirtecek."

"Yaramazlıklarının çoğu evlilikten kaçmak içindi. Başarısız oldu. Benimle evlendikten sonra neden böyle davranmaya devam etsin ki?"

"Onun bu şekilde düşünceğini sanmıyorum. O senin gibi saf mantıklı biri değil. Seninle kız kardeşi yüzünden evleniyor, senden hoşlandığı için değil ve onu gördüğümüz kadarıyla Cleo sessizlik içinde acı çekecek biri değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle evli olmanın ona acı vereceğini düşündüğünü bilmek güzel. Bunca yıl benim yanımda nasıl hayatta kaldın?"

"Bu soruyu kendime sık sık soruyorum," diyor yüz ifadesi ciddileşmeden önce sırtarak. "Seni nasıl etkilediğini gördüm."

Bazen Nero aşırıya kaçıyor. Hiçbir şey beni kızdıramaz. Joshua'nın aksine, duygularım tarafından yönetilmiyorum. Babam bundan emin oldu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni ne kızdırır biliyor musun? Danışmanımın benden şüphe etmesi."

Nero güler. "Ben sadece işimi yapmaya ve sana göz kulak olmaya çalışıyorum. İçkine göz kulak ol. İçine zehir koymaya çalışabilir."

"Sence hiç yoktan bir şeyler yaratabilir mi?" Onu tuttuğum yatak odasında tehlikeli olabilecek hiçbir şeye erişimi yok.

"Eğer herhangi bir kadının cadı olduğuna dair bahse girecek olsaydım,

bu Cleo Garzolo olurdu." "Onu gözünde büyütüyorsun." Ondan

uzaklaşıp merdivenlere yöneldim.

"Bence onu *hafife* alarak büyük bir hata yapıyorsun," diye sesleniyor arkamdan.

Başımı sallıyorum. Cleo'nun dengesiz davranışları babasının beceriksizliğinin bir ürünü. Stefano Garzolo bir aptal. Cleo onun zayıflığını sezmiş ve bunu kullanmış olmalı.

Ama içimde hissedilecek bir zayıflık yok.

Hizaya gelmesi için bir hafta vereceğim.

BÖLÜM 4

RAFAELE

Ofisime bitişik banyodaki beyaz seramik lavabodan KANLI SU AKIYOR. Joshua'nın bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim. O bir sivil, şiddete alışık değil ama açgözlülük onun gibi zayıf adamlar için güçlü bir motivasyon kaynağı. Kollarımı ovarak temizledim, ellerimi bir havluyla kuruladım ve masama oturdum.

İşim bana bakıyor. En azından sıkıcı olanları. İmzalamam gereken bir sürü belge var, ben de onlara başladım. Nişanlımı almaya gitmeden önce kalan zamanımı biraz olsun değerlendirebilirim.

Kapı açıldığında iki imza atmıştım ve Elena arkasında Fabi ile içeri girdi. Elbiseleri etraflarında salınıyor ve topuklu ayakkabıları parke zeminde tıkırdıyor.

Bu benim üretkenliğimin sonu.

Kız kardeşlerimi bir süredir görmedim. Elena saçlarını sarıya boyatmış, bu da beni şaşırtıyor. Fabi de aynı görünüyor, koyu renk dalgalı saçları omuzlarına dökülmüş. İkisi de yorgun görünüyor. Havaalanından yeni gelmişolmalılar.

Fabi kapıyı arkasından kapatıyor ve bana nazik bir

gülümseme veriyor. Elena kaşlarını çatıyor.

Kız kardeşlerim çift yumurta ikizi ama karakterleri daha farklı olamazdı.

Tam Elena masamın önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuşken kalemimin kapağını yerine koyuyorum. "Buna inanamıyorum. Ne oluyor Rafe?"

"Donunu böyle mi karşılıyorsun?"

Elena gözlerini kısar. "Don'umuz olduğundan çok daha uzun süredir kardeşimizsin. Sana kızmaya hakkımız var. Evleneceğin kızı düğünden günler önce değiştiriyorsun ve bizi bilgilendirmek için aramak aklına bile gelmiyor mu?"

"Beni en son ne zaman aradın Elena? Yurtdışındayken senden neredeyse hiç haber alamıyorum." Kız kardeşlerimin üniversiteden mezun olduktan sonra bile Cenevre'de yaşamalarına izin verdiğim için biraz daha minnettar olacaklarını düşünürsünüz ama Elena'nın yüz ifadesinde minnettarlıkla uzaktan yakından alakası yok.

Yanakları kızardı. "Sana mesajlar

gönderdim." "Ve cevap verdim."

"Sorularıma verdiğiniz tek kelimelik cevaplar hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadı. Bu nasıl oldu? Söylentilere göre diğer Garzolo kızı başka bir adamın çocuğuna hamile kalmış."

Kalemi parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Ve bir kez olsun söylentiler doğru çıktı."

"Ve sen de onun yerine kız kardeşini almaya mı karar verdin?" Fabi kaşları alnında yukarı

doğru hareket ederek soruyor. "Bana bir borç var ve ben de onu tahsil ediyorum."

Elena alay eder. "Ne kadar basit. Yani bu zavallı kızı evliliğe mi zorluyorsun?"

"Onu hiçbir şeye zorlamıyorum," diyorum, benim hakkımda böyle bir varsayımda bulunmasına sinirlenerek. "Az önce durum hakkında hiçbir bilgisi olmadığını itiraf eden biri için çok fazla varsayımda bulunuyorsun. Cleo kız kardeşinin yerini almayı teklif etti ve ben de kabul ettim."

Elena'nın daralmış bakışları beni delip geçiyor. "Onun hakkında

söyledikleri doğru mu?" "Onun hakkında ne diyorlar?"

"O sorunlu biri. Etrafında olmak tam bir kabus. Bekâretini bir yabancıya kaptırdı."

"Bekareti bozulmamış," diyorum eşit bir şekilde. "Aksini söyleyeni bana yollayın."

Kız kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar. Fabi bir süre sonra, "Onun peşinde olan bir adamı öldürdüğünü duyduk," diyor. "Bu doğru mu? Kulübünüzdeki herkesin önünde mi?"

Ben yaptım. Ludovico Rizzo, Garzolo'nun Cleo'ya ayarlamaya çalıştığı son adam.

Nero'nun sözleri aklıma geldi. *Seni nasıl etkilediğini gördüm.*

Saçmalık. İşletmelerimden birinde belli bir medeni davranış seviyesini uygulamak zorundaydım. Omuz silktim. "Bunu hak etti."

Fabi yutkunur. "Nasıl olur?"

"Kulübüme geldi ve bir maymun gibi davrandı. Önemli bir geceydi ve bir mesaj vermek istedim." "Ne mesajı?" Elena talep ediyor.

Benim olana dokunma.

Ludovico'ya onu öldürmeden hemen önce söylediğim şey buydu, ancak Cleo benim yanımdan çok uzaktaydı ve o piçin ona zorla sahip olmaya çalıştığını gördüm.

Ama o anda bunun bir önemi yoktu.

Onun ölmesini istedim.

Ensemde bir karıncalanma hissi belirliyor ve parmağımı yakamın altında gezdiriyorum.

O gece çok fazla içmiş olmalıyım ki böyle patladım. Bu neden kısa bir an için kontrolümü kaybettiğimi açıklıyor.

Birini öldürecek kadar uzun.

Ama her şey yolunda gitti, değil mi? Herkese itibarımı hatırlatmaya yaradı ve bu asla zarar vermez.

"Kulübümde ucuz bir genelevde olduğu gibi davranmamak için," diyorum.

Fabi iç çeker ve ellerini elbisesinin üzerinde düzeltir. "Evlenmeden önce onunla konuşmalı mıyız? Cesaretlendirici sözler söyleyelim mi?" "Yani taziyelerimizi mi sunalım?" Elena tersliyor.

"Hayır." Cleo'nun benden ve yıllardır aileyle birlikte olan ev müdürü Sabina'dan başka kimseyle konuşmasını istemiyorum. O her şeyi gördü ve sadık biri. Cleo'nun söyleyeceği hiçbir şeyin onu kızdırmayacağını biliyorum. Cleo'nun parmağında bir alyans olana kadar işimi şansa bırakmayacağım.

Elena başını sallıyor. "Müstakbel karınla hiç konuştun mu?"

"Birkaç tane." Hiçbiri çok iyi gitmedi, ama her birini itiraf etmek istediğimden daha fazla kez kafamda tekrar ettim. Fabi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Evet, ondan hoşlanıyorum. Dolgun pembe dudaklarını, badem şeklindeki yeşil gözlerini ve sinirlendiğinde bana bakışımı seviyorum. Tatlı kıcını ve yuvarlak, dolgun göğüslerini seviyorum.

Onları ağızıma almaktan *kesinlikle* hoşlanacağımı biliyorum.

Nero'ya da söylediğim gibi, Cleo tam bir bomba. Birini müstakbel karımı becermek istediğim kadar çok becermek istemeyeli uzun zaman olmuştu. Ama bunu kız kardeşlerime söyleyecek değilim.

"Bu bir iş anlaşması. Cleo da benim için diğer kadınlar kadar iyi." Fabi'nin yüzü düşer. "Rafe... o ömür boyu sana bağlı olacak."

Bunu acıyarak söylüyor ve tahmin etmem gerekirse, acıması gereken ben değilim.

Kapı hafifçe çalınıyor, anneminki olduğunu hemen anlıyorum. "İçeri gel," diye seslendim.

Anne, açık mavi bir kıyafetle ayaklarını sürüyerek içeri giriyor ve Fabi ile Elena'yı fark ettiğinde adımları duraksıyor. "Bir şeyi bölüyor muyum?" diye soruyor usulca.

Kalemimi tekrar çeviriyorum. "Hiç de değil."

Bakışlarımla buluşuyor ama her zamanki gibi bakışlarını kaçırmadan önce sadece bir saniye tutuyor. Bunca zamandan sonra

Yıllar geçmesine rağmen hala bana bakamıyor. Sanki gözlerimin içinde babamın gölgesini görüyor. Ama ben bununla barıştım. "Belki onu ikna etmemize yardım edebilirsin," diye tersliyor Elena.

"Neyle ilgili?"

"Bu düğün parodisi! Anne, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Elena yalvarıyor. "Rafe törenden günler önce evleneceği kadını değiştiriyor ve hepimiz de bu önemli bir şey değilmiş gibi mi davranıyoruz?"

İnledim. "İnan bana, kimse önemli bir şey değilmiş gibi davranmıyor." Duyuruyu yaptığımdan beri telefonum ailemden gelen aramalarla durmadan çalışıyor. Yemin ederim, bu akrabalarından bazılarının varlığını bile unutmuşum. Eliza Teyze, Cleo'nunki gibi bir üne sahip biriyle evlenerek tüm aileye utanç getirdiğimi söylemek için bizzat buraya kadar geldi. Philip Amca gözlerimdeki bakışı görünce onu sürükleyerek götürmek zorunda kaldı.

Fabi, Elena'dan daha diplomatik olmaya çalışarak, "Biraz aceleye gelmiş gibi görünüyor," diyor.

"Neden biraz beklemiyoruz?" "Düğün çoktan planlandı," diyorum. "Yemek şirketi ayarlandı, kilise ve mekan tutuldu."

"Ne olmuş yani?" Elena talep ediyor. "Yeniden planlamak isteseydin kimse fazladan çalışmak zorunda kalacağını iddia etmezdi."

"Cleo'nun babasıyla yaptığım anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim, şimdi onun da kendi payına düşeni yerine getirme zamanı. Gemma'yla olanlardan sonra, daha fazla riske girmeyeceğim. Bu işin mümkün olduğunca çabuk halledilmesini istiyorum."

Ayrıca Cleo'nun parmağında yüzüğümü görmek için sürekli bir *ihtiyaç* hissediyorum, ama bunun nedenini anlamaya çalışarak bir saniye bile kaybetmeyeceğim.

Elena alay ediyor. "Şunu teslim et, bunu teslim et. O bir FedEx paketi değil, Rafe. O bir insan. Burada hepimiz anlaşmalı evlilikler yapıyoruz ama iki gün önceden haber vererek onu seninle evlenmeye zorlamak? Bu çok saçma!"

Öfkem tavan yaptı. "Onu buna *zorlamayacağımı* zaten söyledim. Anlaman için daha kaç kere tekrar etmem gerekiyor?" Elena dişlerini gıcırdatıyor.

"Anne?" Fabi sorar. "Hiçbir şey söylemedin. Ne düşünüyorsun?"

Anne kollarını kendine sarar. Zor durumda bırakılmaktan hoşlanmaz. "Bence ağabeyinin kararlarına güvenmelisin. O bizim Don'umuz ve ne yaptığını biliyor."

Elena inliyor, yanakları koyu kırmızıya dönüyor. "Her zaman onun tarafını tutuyorsun. Neden onu hiç sorgulamadığını anlamıyorum. Bu konuda hiç mi endişelenmiyorsun?"

Annem bana yalvaran bir bakış atıyor ve onu cevap vermekten kurtarmamı istiyor.

Çenemi sıktım ve kız kardeşlerime döndüm. "İkinizin de endişelerinizi BM'de çalışarak kurtarmaya çalıştığınız o aç çocuklar için saklamanızı öneririm. Onlar sizin kanayan yüreklerinizi benden çok daha fazla takdir ediyorlar."

Fabi'nin gözlerinde acı parlıyor ve bir an için göğsümde belli belirsiz bir sıkışma oluyor, kendime çok az şey hissetmeyi öğretilmeden önce yaşadığım bir duygunun yankısı.

Elena her zaman yaptığı gibi onu kurtarmaya geliyor. "Büyüleyici," diye ısıırıyor. "Bizi Cenevre'ye geri göndermek için şimdiden sabırsızlandığını görebiliyorum."

Kız kardeşlerim benim için çok değerli olsa da bu ifadeyi reddetmiyorum. Onlar benim etim ve kanım. Onları koruyorum ve onlara değer veriyorum ama bazı kardeşler gibi yakın değiliz. Her zaman kızgınlıklarını hissettim, özellikle de Elena'nın. Hepimiz biliyoruz ki bir gün onları eve geri çağırıp evlendirmek zorunda kalacağım. Ve bu gerçekleştiğinde, Cenevre'de kurdukları hayatı geride bırakmak zorunda kalacaklar.

Ceketimi düzelttim ve masanın etrafında döndüm. "Ben gidiyorum. Nişanlım beni bekliyor." Bu kadınların onaylamamasına daha fazla katlanmama gerek yok, özellikle de her şey çoktan yoluna girmişken.

Yarın Cleo Garzolo, Cleo Messero'ya dönüşecek ve bu konuda kimsenin yapabileceği hiçbir şey yok.

BÖLÜM 5

RAFAELE

Yemek odasından gelen sesler koridorda yankılanıyor ama onları duymazdan gelip Cleo'nun bekliyor olması gereken oturma odasına doğru ilerliyorum.

Fransız kapılarının önünde duruyorum ve avuç içimi kravatımda

gezdiriyorum. Tenim belli belirsiz heyecana benzeyen bir şeyle

uğulduyor. Garip. Çok sık heyecanlanmam.

Gemma ile evleneceğim için kesinlikle heyecanlı değildim ama yine de evlenirdim. Kontratta yazıyordu, benim ve onun adı alt satırda imzalanmıştı. Mükemmel derecede kabul edilebilir biriydi, yüksek rütbeli bir kaptanın ya da bir donun karısı olmak için yetiştirilmiş bir kadındı, endişelenmem ya da hakkında çok fazla düşünmem gerekmeyecek biriydi. Kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Ama düğün tarihimiz yaklaştıkça, küstah ağzı ve kınanacak tavırlarıyla kız kardeşini düşünmeden edemiyordum. Bu rol için hiç uygun olmayan bir kızdı.

Cleo'nun kısılmış yeşil gözleri rüyalarımın alay ediyordu. Sert bir şekilde uyandım, o ağzın sikimin etrafına sarılmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için çaresizdim.

Başımı iki yana sallıyorum ve kapının kolunu kavriyorum. Yarın benim olacak ve o zaman bu tuhaf hayranlığı geride bırakabileceğim. Cleo artık güzel bir baştan çıkarıcı değil, bana ömür boyu bağlı bir kadın olacak.

Aşinalık can sıkıntısını doğurur,

değil mi? Kapıyı çekip açıyorum

ve içeri giriyorum.

Cleo siyah kadife bir kanepeye tünemiş, sırtı bana dönük. Yanında Sabina var ama ev sahibini fark etmiyorum bile.

Nişanlım dönüyor ve bakışlarımız çarpıştığında içimde bir akım kıvılcımlanıyor.

İfadesi dikkatle korunuyor, omurgası dik duruyor ve ellerini kucağında birleştirmiş. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en ağırbaşlı hali.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. "İyi akşamlar."

İşte o zaman ağırbaşlı illüzyon kırılıyor. Bakışlarında öfke parlıyor ve sonra ayağa kalkıyor, tam önümde durana kadar odanın içinde tepiniyor.

Yüzündeki hiddetli ifadeyle içimi bir eğlence kaplıyor. Evet, tanıdığım

Cleo bu.

"Kız kardeşime ne oldu?" diye soruyor.

Kokusu burnuma doluyor. Parfüm yok, sadece temiz bir cilt ve biraz da çiçek şampuanı.

Nabzım hızlanıyor. Saçları topuz yapılmış ve ellerim gevşetmek için kaşınıyor. Burnumu o muhteşem bakır saçlara gömmek ve yumruğumun etrafına sıkıca sarmak istiyorum.

Sabina neden her şeyi sakladı ki?

Yaşlı kadın Cleo'nun yanına koşar. "Don Messero, özür dilerim-"

"Bizi yalnız bırakın."

Cleo, ev yöneticisi odadan çıkarken bakışlarımı tutuyor.

"Sana kız kardeşimin nerede olduğunu sordum," diyor alçak ve düşmanca bir ses tonuyla. "İyi olup olmadığını bilmem gerek."

Ağzından çıkacak ilk sorunun bu olacağını bilmeliydim. Ne de olsa tüm bunları kız kardeşinin iyiliği için yapıyor.

"Bilmiyorum. O artık beni ilgilendirmiyor."

Cevabımdan memnun değilmiş gibi burun delikleri genişliyor ama gerçek bu. Gemma'nın hiçbir şey olmadan gitmesine izin verdiğimden emin oldum.

ama iyi niyetim burada sona erdi.

"Öğrenemez misin? Endişeden deliye döndüm. Gittiğinden beri günler geçti ve hiçbir haber alamadım."

"Yarın düğünde haber alırsın."

Yeşil gözlerinde umut parlıyor. "Gem yarın orada olacak mı?"

"O davetli değil." Nişanımızın bozulmasından sorumlu olan kadının düğünüme katılmasına izin verecek kadar hayırsever değilim. "Diğer kız kardeşim mi?"

"Valentina ve De Rossi gelmeye karar verirlerse, hoş karşılanacaklar. Annen ve kardeşin de orada olacak. Baban seninle koridorda yürüyecek."

Yanaklarına kırmızı bir renk yayılıyor ve küçük bir adım geri atıyor. "Hayır. Kendi başıma yürüyeceğim."

"Erkek bir akraba tarafından verilmek adettendir." Ailemin geleneklerinden birini daha görmezden gelirim, birileri anevrizma geçirecek.

"O zaman Vince'le yürüyeceğim. Babamla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Onu inceledim. Garzolo'nun ona hiç el kaldırmadığını söyledi ama yalan söylüyor olabilir. Eğer babası kız kardeşine vurduğu gibi ona da vurduysa.

Ani bir öfke dalgası yumruklarımı sıkmana neden

oluyor. "Ondan korkuyor musun?" diye soruyorum.

Alay ediyor. "Bu hoşuna giderdi ama hayır. Sadece onunla yürümek istemiyorum."

Bu yeterince basit bir istek ve Garzolo'nun bu konudaki tutumu umurumda değil, bu yüzden başımı sallıyorum. "Kardeşinle konuşacağım."

Giydiği elbise yeterince mütevazı ama göğüslerini sıkıca sarıyor ve dikkatimi onlara çekiyor. Teninde toz halinde çiller var. Yirmi dört saat içinde onu bir hediye gibi açıp o çillerin ne kadar uzağa gittiğini göreceğim gerçeği kasıklarına bir sarsıntı gönderiyor.

"Bu yemek ne kadar sürecek?" diye soruyor.

İsteksizce bakışlarımı tekrar yüzüne yöneltiyorum. "Ne kadar gerekirse."

Bana karşı kendini tutmaya çalıştığını söyleyebilirim ki bu bir ilk. Onu tanıdığım kadarıyla, şaşırtıcı derecede samimi davranıyor. Gemma'nın güvende olduğundan emin olunca ne olacak?

"Umarım bunu kendi isteğinizle kabul ettiğinizi hatırlatmama gerek yoktur."

Gözleri kısıldı. "Merak etme. Yarın koridorda yürüyeceğim, kabul ediyorum diyeceğim ve parmağıma yüzük takmana izin vereceğim. Eğer yapmazsam, sen ve babamın benden intikam almak için Gemma'ya zarar vermek için elinizden gelen her şeyi yapacağınızı biliyorum."

Hamile kız kardeşine zarar vermek gibi bir niyetim yok ama onu da düzeltmiyorum. Ne de olsa bu düğünün sorunsuz geçmesini istiyorum. "Buradaki yaşamınıza çabucak uyum sağlayacağınıza eminim."

Bana boş boş bakıyor. "Doğru. Çünkü ben genelde çok uyumluyum."

Ağzım seğiriyor. Bazen çok komik olabildiğini fark ettim.

"Umarım baban olmadığının

farkındasıdır." "Daha kötü olabilirsiniz."

"Nasıl yani?"

"Benden istediği her şeyi, artı çok daha fazlasını isteyeceksin."

Bu konuda haklı. Kendimi onun içine gömmek ve onu kendi adını unutturacak kadar sert

becermek istiyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Ne gibi?"

Vücudu sarsılıyor ama k e n d i n i tutuyor. Çenesini yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyor, gözlerinin içi parlıyor. "Beni korkutmaya çalışma. İşe yaramayacak."

Elimi yanağına götürüyorum. "Göz korkutmada çok iyiyimdir. Başka şeylerde de oldukça iyiyimdir." Elim geri çekiyor, boynundaki nabız hızlanıyor. "Ben de birkaç şeyde iyiyim."

Daha da yaklaşıyorum. "Anlat."

Bu sefer ayaklarını sürüyerek geri çekiliyor. "Yaratıcı hakaretler bulmak, yenmeyecek yemekler pişirmek, saçma sapan paralar harcamak-" Ona doğru bir adım daha atıyorum.

Gözleri kısıldı. "Yetişkin erkeklere acı çektirmek-"

"Durma, beni tahrik ediyorsun."

Ağzı şok içinde açıldı. "Tanrım, sende bir sorun var." "Gerçekten bu acınası listenin beni korkutacağını mı sandın?"

Sırtı duvara çarptı. "Yük treni gibi üzerime gelmeyi keser misin?"

Kollarımla onu destekliyorum, avuç içlerimi başının iki yanına yerleştiriyorum. Göğsü hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyor ve bana ne yapacağından emin değilmiş gibi şaşkın bir bakış atıyor.

Ona da kız kardeşine davrandığım kadar soğuk davranacağımı mı düşündü? Kız kardeşi, onun yaptığı gibi rüyalarımnda sürekli görünmüyordu.

Cleo yutkunur. "Ayrıca partileri mahvetmekte de üstüme yoktur. Aslında, bu gece beni geride bırakıp kendi başınıza gitmenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Bu bir parti değil. Bu bir prova yemeği." Burnumu boynunun kıvrımına dayayıp içime çekiyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor, sesi paniklemiş gibi çıkıyor.

"Yemeğinizi tatmadan önce hiç koklamaz mısınız?"

Küçük yumruklarını göğsüme vurmaya başladı. "Eğer hemen beş adım geri atmazsan, çığlık atıp taşaklarına öyle bir diz atarım ki üremeyi unutursun. Kimsenin bana tımarhaneden kaçtığını söylemediğine inanamıyorum."

Dudağımı ısırdım.

"Ciddiyim," diyor öfkeyle.

Kendimi toparlamak için bir saniye daha bekledim ve sonra geri çekildim. "Çığlık atmayı düşün gecemize sakla."

Solgunlaştığını gördüğümde içimi bir pişmanlık kaplıyor. Belki de benim gibi itibarlı biri için söylenecek en akıllıca şey bu değildi. Yarın için korkuyor mu? Korkmasına gerek yok. Bir katil ve korkulan bir savaşçı olabilirim ama babam gibi değilim. Benden daha zayıf olanlara acı çektirmekten zevk almıyorum. Zevkten çığlık atacağını kastettiğimi açıklamak üzereydim ama kelimeleri yeterince hızlı çıkaramadım.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdü. "Tanrım, senden nasıl nefret ediyorum."

İçim daralıyor. Nero haklıydı, benden kesinlikle hoşlanmıyor. Ama nefret mi? Bu güçlü bir kelime ve hak ettiğimi düşünmüyorum.

Boğazımı temizliyorum, söylediklerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark ediyorum. "Bunu atlatacaksın. Ne de olsa bana ısınmak için bir ömrün var."

Beni kazığa bağlayıp yakmak ister gibi bakıyor.

Duvardaki antika saat bir ses çıkarıyor ve ikimizin de dikkatini ona çekiyor. Saat yedi.

İfademdeki tüm duygu izlerini siliyorum ve ona bakıyorum. "Ailem bizi bekliyor."

Cleo başını sallıyor ve dudaklarını büzerek bakışlarımla buluşmayı reddediyor. Ona kolumu uzattım ve bir anlık tereddütten sonra elini uzattı.

dirseğimin kıvrımına.

O bana demir atmış halde odadan çıkıyoruz. Etrafımızdaki gerginlik çatırıyor.

Onu incelemeden duramıyorum. Gördüğüm en çarpıcı yüzlerden birine sahip ama yine de ilk birkaç karşılaşmamızda onu pek fark etmemiştim. En büyük kız kardeşinin Ibiza'daki düğününde karşılaştıktan sonra aklım ona takıldı.

Nero ve ben onu yolun kenarından aldık. Sabahın on birinde elinde yarısı boşalmış bir votka ile yürüyordu - hayır, tökezliyordu. Onu tanıyan kişi Nero'ydu. Şoföre arabayı durdurmasını söyledim, babasının izni olmadan kaçmış olabileceğini biliyordum. O aptal Garzolo bile kızlarından birinin böyle pervasızca bir şey yapmasına izin vermezdi.

Bizi gördüğünde gözlerindeki şoku hala hatırlayabiliyorum. Kaçmaya çalıştı. Çok uzağa gidemedi ama epey olay çıkardı. Araçlar neler olduğunu görmek için yavaşladı, biz de onu yakaladık ve arabanın içine attık. Neredeyse gözlerimi oyacaktı ki, bileklerine fermuarlı bir bağ geçirdim. Tartışmayı kesmeyince, o küstah ağzının üzerine bir parça bant yapıştırdım. Dönüş yolculuğu boyunca bana ters ters baktı ve onu ailesine teslim ettiğimizde *beni* tehdit etti ve bana pislik dedi. Bir kadının benimle bu şekilde konuştuğunu hiç hatırlamıyordum. O anda onun çok ama *çok* farkına vardım.

Ve bu farkındalık o zamandan beri benimle kaldı.

Balo salonuna açılan kemerden geçerken vücudu kaskatı kesiliyor. Gergin olmalı, ama ona baktığımda yüzünde temkinli bir maske var.

Otuz kadar Messeros uzun bir masada oturmuş, sayısız doğum günü, yıldönümü ve nişan kutladığımız ve birkaç ölümün yasını tuttuğumuz bu odaya gelişimizi bekliyorlar. Burası benim evim olmadan önce ailemin eviydi, ondan önce de büyükannem ve büyükbabamın. Tarihimiz bu duvarların içinde.

İnsanlar girişimizi fark edince konuşmalar sessizleşiyor. Acaba Cleo onların kötü gizlenmiş alaylarını fark edecek kadar dikkatli mi? Don'un karısının pozisyonu imrenilen bir pozisyon ve Cleo benim için istedikleri kadın değil. Bunu kabul etmeyeceğimi açıkça belirttikten sonra kimse benim yanımda ona açıkça hakaret etme riskini almazdı ama yine de müstakbel eşim hakkındaki gerçek hisleri yüzlerinden okunuyor.

Bunu düzeltmem gerekecek. Cleo soyadımı aldığı anda benim olur ve ona karşı saygısızlık bana karşı saygısızlıktır.

Nero kendini sandalyesinden kaldırır ve herkes onu örnek alır.

Herkes ayağa kalktığında Cleo'ya bakıyorum. "Nişanlımı takdim etmek istiyorum. Cleo Garzolo."

Hevesli olmayan bir selamlama mırıltısı duyuldu.

Cleo'nun yanaklarına pembelik yayılır ve ifadesi düpedüz düşmanca bir hal alır.

Onu masanın etrafında dolaştırıp herkesle tek tek tanıştırmalıyım. Bunun yerine, onu doğruca koltuklarımıza götürüyorum. Bir kadeh fazla içmiş birinin söylememesi gereken bir şeyi söylemesi riskini almayacağım. Ellerimdeki kanı, mezeler servis edilmeden önce tekrar kirletmek için temizlemedim. Cleo karım olduğunda akrabalarımın onu tanımak için bolca zamanı olacak. Ondan sonra medeni olmaktan başka bir şey yaparak sabrımı sınamayacaklarını çok iyi biliyorlar.

Cleo'yu masanın başındaki iki sandalyeye götürüyorum ve birini onun için çekiyorum. Koltuğuna kayarken dudakları sıkı bir çizgi halinde büzülmüştü.

Yanımdaki sandalyeye oturuyorum ve Nero ile anneme başımla selam veriyorum. Elena ve Fabi Cleo'nun solunda oturuyorlar. Kız kardeşlerim onu incelerken yüzlerinde gergin bir ifade var. İkisi de bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız görünüyor.

Belki de onu yarın dışarı çıkarıp prova yemeği fikrinden vazgeçmek daha iyi olurdu ama artık çok geç.

Personele yiyecekleri getirmeye başlamalarını işaret ediyorum ve Nero'ya doğru eğiliyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Mario ve Arturo sen gelmeden önce de çenelerini tutamıyorlardı," diyor başını amcalarıma doğru eğerek. "Ben buna bir son verdim. Kadınlar dedikodu yapıyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Cleo hakkındaki düşünceleri bir yana, ailedeki en sert eleştirmenlerim bile bu birlikteliğin bizi daha güçlü kılacağını biliyor. Eğer güçlenmiyorsanız, zayıflıyorsanız demektir. Ailemizi Garzolos'larla birleştirerek, onların mevcut kokain operasyonlarının kontrolünü ele geçireceğiz ki bu da bizim için yeni bir iş kolu olacak.

Racketeering ve inşaat bizim ekmek tekнемiz, ama Garzolo'nun Casalesi'yle ayarlamasına yardım ettiği sahte para anlaşmasının yanına kokaini de ekleyince Ferraro ailesiyle aynı seviyeye geleceğiz. Patrikleri babamdan ne kadar nefret ederse etsin, dufşman yerine dost olmamızın daha iyi olduğunu kısa sũrede anlayacaktır. Ŗlmũř babamın on yıldan uzun bir sũre Ŗnce amcalarından birini Ŗldũrdũđũ gerçeğinin, karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki kurma potansiyelini yok etmesine izin vermenin bir anlamı yok.

Yine de teyzelerimin ve amcalarımın onaylamayan yũzlerine bakarken, Cleo'yu eşim olarak aldığım iēin alacağım tepkiyi kũēũmseyip kũēũmsemediđimi merak ediyorum. Ama bu tepki beni durdurmaya yetecek mi?

şarabımdan derin bir yudum alıyorum.

Hayatta olmaz.

BÖLÜM 6

CLEO

Parmağımdaki zümrüt nişan yüzüğünü çeviriyorum. Keşke kıpırdanmayı bırakabilsem, ama otuzdan fazla lanet insan tarafından incelenirken kıpırdamadan oturmayı dene.

Sabina abartmıyordu. Rafaele'nin tüm ailesi benden nefret ediyor. Hepsi benim değerli Don'larına layık olmayan bir fahişe olduğumu düşünüyor.

Hepsinin canı cehenneme. Bana kalırsa, Rafaele bana layık değil. Günün sonunda Rafaele babamla yaptığı anlaşmayı ailesinin fikrinden daha çok önemsiyor olmalı ki hâlâ benimle evleniyor.

Tabii ki, onların aksine, o benim gerçekten bakire olduğumu biliyor.

Sarhoşken yanlışlıkla ona gerçeği söyledim. O ve Nero, Vale'nin İbiza'daki düğünündeyken beni yolun kenarından kaçırıp arabalarına tıktılar. O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum. O zamana kadar, önemli olan herkesi rezil olduğuma ve bir eş için uygun olmadığımı ikna etmeyi başarmıştım, ki bu bana gayet uygundu.

Rafaele'nin gerçeği bilmesi beni çıldırtıyordu ama bilmeseydi Gemma'nın yakasını asla bırakmayabilirdi.

Eminim ailesi Gemma'nın hâlâ Don'larıyla evlenen kişi olmasını diliyordur. Ne de olsa kız kardeşim bir ömür boyu kendi itibarını mümkün olan her şekilde mahvetmeye çalışmadı.

Bir nefes üfledim. Tüm bunlardan kurtulmak için bir şansım olduğunu sanmıştım. Ne kadar da safmışım. Oysa burada, beni bir et parçasından başka bir şey olarak görmeyen bir adamın yanında oturuyorum.

Elveda üniversite. Elveda Los Angeles'a taşınmak. Elveda bir yetenek ajansında yaz stajı. Tüm umutlarım ve hayallerim için asla görüşmeyeceğiz.

Rafaele'ye gizlice bakıyorum. Kendimi bağlamak üzere olduğum adamın bu olduğuna inanamıyorum. Ömür boyu.

En azından bakması kolay. Tamam, sadece bakması kolay değil. Rafaele çok *seksi*. Babamın bana ayarlamaya çalıştığı son adamdan çok daha yakışıklı, Ludovico. Kırkını geçmişti, saçları dökülmüştü ve nefesi hep kokardı.

Rafaele yirmi yedi yaşında. Aramızda hâlâ sekiz yaş var ama bu mafyada kimsenin gözünü bile kırpmadığı türden bir yaş farkı. Koyu renk saçları parlak ve pürüzsüz, tepede daha uzun ve yanlarda daha kısa ve temiz bir tıraşı var. Genç erkekler genellikle kendilerini daha yaşlı göstermek için sakallarını uzatırlar, ama o öyle değil.

Odadaki en yaşlı kişi olmaktan çok uzak olsa da, bu ailenin don'u olduğu konusunda hiçbir hata yok. Öyle bir havası var ki, adeta "Yapma" diye bağırıyor. Yapma. Sikme. Benimle. Benimle." Belki de ciddi ifadesinden, akıllı telefon çağında olmadığını düşündüğüm mükemmel duruşundan ya da o lanet gözlerinden kaynaklanıyor.

Gemma soğuk mavi bakışlarından dolayı ona buz prensi diyordu ama bu doğru mu bilmiyorum. Onu öfkeli gördüm.

Hangisinin daha travmatik olduğundan emin değilim, Ludovico'nun kasıklarını bana sürtmeye çalışması mı, yoksa Rafaele onu öylesine *öldürdüğünde* kanının ayakkabılarıma sıçraması mı?

Hatırası damarlarıma buz gönderiyor. Rafaele'nin acımasızlığı onun markası. Medeni dış görünüşü, toplum içinde kendini kabul edilebilir kılmak için taktığı bir maske, ama onu kolayca çıkarabiliyor. Ve sıradan cinayetlere olan ilgisinin yanı sıra, altında başka ne sakladığından tam olarak emin değilim.

"Göz korkutmada çok iyiyimdir. Başka şeylerde de oldukça iyiyim."

Neydi o?

Bu yemekte nasıl davranmam gerektiği konusunda bana ders vereceğini düşünmüştüm. Beklemediğim şey, tüm bu cinsel enerji ve imalarla patlatılmaktı. Demek istediğim, o güçlü vücuduyla beni duvara yasladı ve kokladı.

Boynumun arkası ısındı. Benimle *bu* şekilde ilgileneceğini tahmin etmemiştim. Bu politik bir evlilik, daha fazlası değil.

Gemma'yı hiç öpmemi bile ve aylarca nişanlı kaldılar. Mafyadaki bazı erkekler gibi, karısının da

Ama bunun ötesinde, fahişelerle kendini eğlendirirdi. Bu tür anlaşmalar yaygındır. Şimdi, o kadar emin değilim.

Şu anda bile beni büyüleyici bir şeymişim gibi inceliyor.

Yutkunuyorum.

Düğün gecemizdeki bariz beklentilerin ötesinde benden ne bekleyeceğini pek düşünmemiştim ama şimdi kesinlikle belirli beklentileri olduğunu hissediyorum.

İçimde endişe rüzgârları esiyor. Hayatım birkaç gün içinde bir seksen derece değişti ve hala tüm bunlarla yüzleşmeye çalışıyorum.

Servis elemanları mezeleri getirdiğinde, solumda oturan sarışın kadın daha da yaklaşıyor. "Ben Elena Messero." Elini uzattı.

Şüpheyle bakıyorum, yarı yarıya geri çekip "Yakaladım" demesini

bekliyorum. Ama demedi, ben de sonunda kabul ettim. "Ben Cleo."

Tutuşu sağlam ve gülümsemesi dostça. Yanındaki kadına eliyle işaret ediyor. "Bu Fabiana, ama herkes ona Fabi der."

Diğer kadın da bana elini uzatıyor. "Biz Rafe'in kız kardeşleriyiz."

Kız kardeşleri mi? Kız kardeşleri olduğunu bilmiyordum. Gem'le gittiğimiz Messero aile etkinliklerinin

hiçbirinde onları görmemiştim. "Rafaele'nin kardeşleri olduğunu fark etmemiştim."

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Rafaele kelimeler konusunda cimridir. Sinir bozucu danışmanı ondan on kat daha fazla konuşur.

"İsviçre'de yaşıyoruz," diyor Fabi. Gerginmiş gibi bileziğini bileğinin etrafında döndürüyor. Belki de benimle konuşmaması gerekiyordu?

Rafaele umursamıyor gibi görünüyor, ama masadaki diğer bazı insanlar onaylamayan ifadelerle bizi izliyor.

Sinirim yüzeye çıkıyor. Siktir et onları. Rafaele'nin kız kardeşleriyle konuşmamı istemiyorlarsa, ben de tam olarak bunu yapmaya devam edeceğim.

"Kardeşim Vince de İsviçre'de yaşıyor."

Fabi şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Vince Garzolo mu? Tanıştığımızı sanmıyorum. Cenevre'de mi yoksa Zürih'te mi?"

"Sanırım Zürih, ama biraz yer değiştirebilir. Emin değilim." Kardeşimin yurtdışındaki hayatı bir gizem. Vince'in bu şekilde kalmasını istediğini hissediyorum.

"Cenevre'deyiz." Elena şarabından bir yudum

alıyor. "Ne zamandır oradasınız?"

"Annemiz bizi on bir yaşında orada yatılı okula gönderdi. Daha sonra lisans ve yüksek lisans için üniversiteye gittik. Şimdi ikimiz de BM'de çalışıyoruz."

Gözlerim açıldı. "BM mi?"

Fabi onun yanında usulca güler. "Biliyorum. İnanın bana, bu ironi bizim için kayıp değil. Dikkat çekmiyoruz ve orada kimsenin ailemizin kim olduğuna dair bir fikri yok."

Bunu nasıl yaptıklarını merak ediyorum. Sahte isimler kullanıyor olmalılar. "Yani orada tek başına mısınız?"

"Yanımızda korumalarımız var ama saklanmakta iyiler. Ve işte, olabildiğince güvendedeyiz." Başımı

salladım. BM ofislerinin güvenlik prosedürleri konusunda gevşek davranacağını düşünemiyorum.

"Şaşırmış görünüyorsun," diye not düşüyor Elena.

"Öyleyim. Ailenizde böyle bir şey yapmanıza izin verileceğini sanmıyordum. Messeros hakkında duyduklarıma bakılırsa, adamlarınız bir grup Neandertal gibi görünüyor." Hâlâ güzel bir Roma heykeli gibi görünen Rafaele'ye bakıyorum ama

biliyorum ki

her kelimeyi dinleyerek.

Kız kardeşleri kahkahalarını bastırdı. Hayal mi görüyorum yoksa Rafaele'nin dudakları mı seğirdi?

"Babamız üniversiteden mezun olduktan sonra geri dönmemizi istedi ama sonra kansere yakalandı ve bizim için yaptığı tüm planlar askıya alındı," diyor Elena, sesi alçalarak. "Ve Rafe başa geçtiğinde, eğer istersek birkaç yıl daha kalabileceğimizi söyledi."

"Yani evlenme zamanımız gelene kadar Cenevre'de kalacağız," diyor Fabi, sesinde bir boyun eğme notasıyla. Bu konuda pek heyecanlı görünmüyor.

İnanın bana, nasıl hissettiğinizi çok iyi biliyorum.

Sunucular ana yemeklerle geliyor ve sohbetimizin bittiğini işaret ediyor. Önümde bir tabak biftek belirdi.

Kaşlarımı çattım. Ben vejetaryenim ama sanırım son birkaç gündür odama yemek getiren hizmetçi et yemekten kaçındığımı fark edecek kadar önemsemedi. Herkes yemeğe yumulurken ben patates püresini didikliyorum.

Rafaele'nin kız kardeşleri iyi görünüyor. Sahip oldukları özgürlüğü kıskanmamak elde değil. New York'tan ayrılmama izin verilmesi için her şeyi yapardım ama artık böyle bir umut yok.

Yakınlarda oturan diğer insanların yüzlerini tarıyorum. İşte Rafaele'nin annesi. Onunla daha önce kısaca konuşmuştum ama şimdi bakışlarımı kaçırıyor gibi görünüyor. Zayıf ve solgun bir kadın. Yanında ona benzeyen iki kadın var. Kız kardeşleri mi? İçlerinden biri bakışlarımı karşılıyor ve dudak büküyor. Daha dik oturuyorum.

Sen de siktir git, bayan.

"Yemekleri beğenmedin mi?"

Rafaele'nin sorusuyla irkilerek neredeyse çatalımı düşürüyordum. Ona doğru baktım. Kendi tabağı

neredeyse temizdi. "Ben et yemem."

Kaşlarımı çatıyor. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Umursayacağını düşünmedim," diye mırıldandım.

"Seni aç bırakmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Belki de yarın kaçacak enerjim kalmasın diye önlem olarak aç kalmamı istiyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Kaçmayacağını zaten biliyorum. Kız kardeşini bunu yapamayacak kadar çok önemsiyorsun." Daha yakına eğiliyor, parmaklarının ucuyla bileğimi okşuyor ve tenimin karıncalanmasına neden oluyor. "Ama denersen seni yakalarım," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Yutkunuyorum. Mavinin bu tonu gerçekten bir şey. Sanki içimi görebiliyormuş gibi

hissediyorum. Rafaele geri çekiliyor ve asalardan birine el sallıyor.

"Ona vejetaryen bir yemek getir," diyor genç garsona ve dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Bu gece, tüm yemek tercihlerinizin bir listesini yazmanızı ve Sabina'ya vermenizi istiyorum."

"Peki." Sabina'nın bu listeyi doğrudan çöpe atma ihtimali çok yüksek ama neyse. "Burası

senin yeni evin. Rahat olmanı istiyorum."

Dudağımı ısırıyorum. Rahat mı? Burada asla rahat olamayacağım. Neden bana iyi davranmaya çalışıyor? Burası benim yeni hapishanem. Ne kadar güzel olduğu önemli değil.

Kafes hala kafestir ve o her zaman benim gardiyanım olacak.

BÖLÜM 7

CLEO

YENİ YEMEĞİM ÇABUCAK GELDİ. Yasemin pirinci üzerine sebzeli köri ve o kadar güzel ki dakikalar içinde mideye indiriyorum. Hemen kendimi daha iyi hissettim.

Şimdi, keşke biraz şarap alabilseydim.

Önümdeki masada bir şişe duruyordu ama garsonlar bardağımı görmezden geldiler. Tahmin etmem gerekirse, Rafaele'nin onlara içkiyi benden uzak tutmalarını söylediğini söyleyebilirim.

Arada sırada kendimi şımartmayı seviyorsam ne olmuş? Pietra ve Stefano Garzolo ile on dokuz yıl boyunca yaşayıp da bir kötü alışkanlık edinmediğini görmek isterdim.

Sinirli bir nefes çekiyorum ve masanın etrafına bakıyorum. İki yaşlı nonna biftek tabaklarının arkasından bana kem gözlerle bakıyor. Biraz daha yakın otursaydım muhtemelen üzerime tükürmeye çalışırlardı.

Rafaele gerçekten yemeğin geri kalanını ayık geçirmemi mi bekliyor? İçiyor, o zaman ne olacak? Bu görkemli balo salonunun havası boğazımı tıkayacak kadar boğucu. Sanki işlemediğim bir suçtan yargılanıyorum ve onun akrabaları benim jürim.

Siktir et.

Şişeye uzanıyorum ama Rafaele benden önce davranıp parmaklarımın ucundan kapıyor.

Hayal kırıklığı tenimi diken diken ediyor. "Oh, hadi ama-"

Bardağımı dolduruyor ve kendi bardağını

dolduruyor. "İç," diye emrediyor.

Kaşlarım kalktı. Bu da ne böyle? Bana acımaya mı karar verdi? Belki de gerginliğimi alacak bir şeye ihtiyacım olduğunu, yoksa patlayacağımı söyleyebilir.

Diğer insanların fikirleri umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ama normalde burada sessizce oturup onların yargılayıcı bakışlarının beni delip geçmesine izin vermezdim. Olay çıkarır, ailemi utandırır, eve gönderilmenin bir yolunu bulurdum.

Ama artık burası benim evim.

Bardağın tamamını üç yudumda içiyorum ve yemin ederim hemen hafif bir vızıltı hissediyorum. Biraz

gerginlik boynumu terk ediyor. Rafaele sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Benimle gel."

Bakışlarım onun devasa vücuduna kayıyor. En az altı-iki yaşında olmalı. "Nerede?"

Elini açıyor, sanki tutmamı ister gibi ama cevap vermiyor. Tüm ailesi bizi izliyor, konuşmaları sessizleşiyor. İç çekiyorum ve elimi onunkinin içine kaydırıyorum. Bu noktada, buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim.

Beni balo salonundan çıkarırken sıcak ve sert eli benimkini yutuyor.

Ona dokunmak tamamen nahoş bir şey değil, bu da beni duraksatıyor. Ludovico ne zaman bana çok yaklaşırsa, içimde güçlü bir fırlatma dürtüsü oluşuyor ve bunu ona sık sık iletiyordum. Bu onu bir süre benden uzak tuttu.

Geniş bir koridora sapıyoruz ve koridorun sonundaki kapıya doğru yürüyoruz. Arkasında dar bir merdiven alt kata iniyor. Rafaele bir ışık yakıyor ve önce benim gitmemi işaret ediyor.

Yutkunuyorum. Bu uğursuz hissettirmeye başlıyor. "Nereye gittiğimizi söylemek

ister misin?" "Göreceksin."

Gözlerimi kısıyorum. "Mantıklı herhangi bir insan onları neden ürkütücü ve karanlık bir bodruma götürdüğünü

bilmek ister." "İsterler ama ikimiz de senin o grubun bir üyesi olmadığını biliyoruz," diye çekiştiriyor.

Vay canına. "Yani bir fino köpeği gibi seni takip etmemi mi bekliyorsun?"

Büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Köpekleri sevmem."

Alay ettim. "Köpekleri sevmiyor musun? Bu pek çok şeyi açıklıyor. Ölümcül derecede

alerjik olduğun için mi?" Gözleri parlıyor. "Buna bayılmaz mıydın?"

"Eğer ciddi bir alerjiniz varsa, muhtemelen bana bir liste yapmalısınız. Yanlışlıkla seni öldürmek istemem, değil mi? Bu benim için hiç de iyi olmaz."

Yanağı kıpırıyor. "Ya merdivenleri tek başına çıkarsın ya da seni omzuma atıp aşağıya kendim indiririm. Seçim senin."

"Tanrım, anladım." Yanından geçip gidiyorum. Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıyım ama gergin bir enerjiyle dolup

taşıyorum. Elbisemin dar eteği nedeniyle aşağı inmek zor oluyor. Attığım her adımda hava daha da soğuyor.

Soğuk beni önseziyle dolduruyor. Cidden, burada ne haltlar dönüyor? Yani, düğünümüzden önceki gece beni öldürmez, değil mi?

Sonunda alt sahanlığa ulaşıyorum ve karanlığa doğru birkaç adım atıyorum.

Rafaele bir ışık daha yakıp etrafı aydınlatıyor.

Burası bir puro odası.

Dört deri koltuk, ortalarında küçük bir sehpa bulunan bir daire şeklinde dizilmiş. Arkalarında purolarla dolu büyük bir cam kutu var.

Rafaele çantayı açar, bir şeye dokunur ve sonra kapatır. Bir saniye sonra tüm duvar hareket etmeye başlıyor.

Gözlerim büyüdü. "Vay anasını."

Bir geçit açılıyor. O kadar şaşırmışım ki, Rafaele'yi hiç ses çıkarmadan takip ediyorum. Geçit çok uzun değil ve biyometrik kilitli zırlı bir kapının önünde duruyoruz.

Şimdi, gerçekten merak ediyorum. Burası neresi? Panik odası mı? Ailemin evinde de bir tane var ama bu kadar yüksek teknoloji değil. Ve beni neden buraya götürsün ki?

Rafaele kilide doğru yürüyor ve sensörün gözünü taramasına izin veriyor. Kilidin açıldığını duyabiliyorum. Kapı açılıyor ve Rafaele kapıyı tutarak içeri girmemi işaret ediyor. İçeriye kararsız bir adım atıyorum.

Oh. *Oh*.

Mücevherlerle dolu bir kasa. Her biri dörder raflı üç tam duvar dolabı. Her rafta mücevherler parlıyor. Safirler, yakutlar, zümrütler ve *elmaslar*, bir sürü elmas.

Bazıları gevşektir, ancak çoğu diademlere, kolyelere, bileziklere, küpelere, broşlara ve yüzüklere yerleştirilmiştir. Büyüleyici. Hatta bir rafta saat kurucularında sallanan bir dizi abartılı saat var. Çenemi yerden kaldırmam gerekiyor.

Rafaele yanımda durdu. "Ailemin yüz yıllık koleksiyonu."

Nutkum tutuldu. Rafaele bana bunun ölmüş bir kralın mücevher koleksiyonu olduğunu söyleyebilirdi ve ben de ona inanırdım. Yüz milyonlarca dolar değerinde olmalı. Messeros'ların ailemden daha zengin olduğunu biliyordum ama *bu kadar* zengin olduklarını hiç düşünmemiştim.

Kasanın etrafında dolaşıp her şeyi kavırıyorum ve yaşadığım şok daha da derinleşiyor. Rafaele'den nefret ediyor olabilirim ama bu...

Bu, çok hoşuma gitti.

Güzel ve pahalı şeylere bayılırım. Mücevherler her zaman zayıf noktam olmuştur. Evde küçük bir koleksiyonum vardı ama bunun yanında şaka gibi kalır.

"Yarınki düğünde giymek için bir şeyler seç."

Rafaele'ye bakıyorum. Duvara yaslanmış, dikkatli bakışlarla beni izliyor. Muhtemelen şoka girmiş görünüyorum. Kalbim göğsümde pıt pıt atıyor.

"İstedigimi seçebilir miyim?" Sesim nefes nefese bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Evet."

Bu bir test mi? Bu bir test olmalı. Ama tam olarak neyi test ediyor? Mütevazı mı davranmam gerekiyor?

Dudağımı kemiriyorum, onu okumaya çalışıyorum ama o kayıtsız ifadesiyle hiçbir şey ele vermiyor.

Bah. Siktir et.

Ne beklediğini bilmiyorum ama alçakgönüllülük benim DNA'mda yok. Doğruca en büyük, en üst düzey parçaların olduğu rafa yöneliyorum.

Ne seçsem, ne seçsem... Her şey muhteşem. Kelebek şeklinde güzel bir broş gözüme çarptı. Düzinelerce elmastan yapılmış ve kanatlarında yakut aksanları var. Saçımda güzel dururdu.

Rafaele çantaya doğru yürür ve rafın ortasındaki gösterişli elmas kolyeyi işaret eder. "Bu benim büyükannemindi. Magdalena Caruso. Düğününde takmıştı."

Magdalena Caruso... Sabina'nın takıntılı olduğu Sinyora Caruso bu mu? Saf klas olduğunu söylediği? O sefil cadı boynumdaki elmasları görürse ne düşünür? Beş para etmez bir fahişenin boynu mu?

Oh, nefret edecek. Hem de çok nefret

edecek. "Mükemmel," diye nefes

alıyorum.

Rafaele'nin beni reddetmesini, *bu kadar* büyük bir parçaya layık olmadığımı söylemesini bekliyorum ama o sadece başını sallıyor, kutuyu açıyor ve kolyeyi dikkatlice kaldırıyor.

Bana döndü, yüzünde beklenti dolu bir ifade

vardı. "Ne?"

"Arkana dön de sana giydireyim. Nasıl görüldüğünü görmek istemiyor

musun?" "Ah. Doğru."

Ona sırtımı veriyorum ve bir an sonra soğuk taşlar göğsümün üst kısmına iniyor. Rafaele mandalı sabitlerken parmak uçları enseme değiyor.

"İşte," diye mırıldanıyor. İri elleri omuzlarımı sarıyor, tenime sıcaklık yayıyor.

Ellerini bırakmadan önce beni bir aynanın önünde durmaya yönlendiriyor ve mantıksız bir parçam sıcaklığı özlüyor.

Sakin ol. Çünkü burası çok soğuk.

Yansıma bakiyorum ve ağzımdan bir nefes çıkıyor. Kolye çarpıcı ve... çirkin. Sinyora Caruso'yu unutun- bu gerçek bir kraliyet ailesinin takabileceği bir parça. Yarın kesinlikle bir açıklama yapacak.

Rafaele'nin de buna katılıyor olması... Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Belki bu ailesine de yapması gereken bir açıklamadır. Bu evliliğe, *benim* Messero ailesine katılmama kızdıkları çok açık. Bu, kararlarını sorguladıkları için hepsine "siktirin gidin" demesinin bir yolu mu?

Muhtemelen. Sanırım davasına yardım ediyorum ama bu gece akrabalarından gördüğüm muameleye bakılırsa, bunu yapmaktan mutluyum. Kolyenin olduğu yere geri dönüyorum ve eşleşen küpeleri gösteriyorum. "Bunlar da var."

Onları çıkarıp bana verdi.

"Ve bilezikler," diyorum küpeleri kulağıma takarken. İşim bittiğinde Rafaele bilezikleri üçer tane olmak üzere bileklerime takıyor.

Bu çok fazla, ama o kelebek broş... çok güzel. Saçıma taksam çok hoş dururdu. Bunu da istesem zorlamış olur muyum?

Rafaele'ye temkinli bir bakış attım. "Ve bu."

Yüz hatlarından hafif bir eğlence geçiyor. "Neden tüm rafı istemiyorsunuz?"

Alay ediyorum. "Deli misin sen? Ben kurnazlık yapacağım."

Dudakları seğiriyor. Cam kutunun içine uzanır ve broşu alır. "Bu nereye gidecek?"

"Saçım. Yarın oraya koyacağım." Broşu elbiseyle birlikte gelen küçük uyumlu çantanın içine

yerleştiriyorum. Bakışları başımdaki topuzun üzerinde geziniyor ve dudakları hoşnutsuzmuş gibi geriliyor.

"Aşağı doğru tak."

"Tabii, her neyse," diye mırıldanıyorum aynanın karşısına geçerken. Her şeyi giydiğime göre şimdi nasıl göründüğümü görmek istiyorum.

Aman Tanrım. İçimden bir kahkaha yükseldi. Yansıttığım ışıkla adeta bir disko topuna dönüştüm ve bu etki kilisedeki doğal ışıkla daha da artacak. "Bu mükemmel."

Rafaele arkamdan geliyor ve varlığını sırtımda hissedebileceğim kadar yakınımnda duruyor. Elini kaldırıp bir boğumunu enseme hafifçe bastırdığında tenim karıncalanıyor ve bu farkındalık bir noktaya kadar daralıyor. Nefesim kesiliyor. Parmak eklemeni omurgam boyunca aşağıya doğru sürüklüyor ve ben bilinçli olarak bir ürpertiye bastırmak zorunda kalıyorum. Mücevherleri unutarak yutkunuyorum.

Bana nasıl baktığını fark ettiğimde her şeyi unutuyorum.

Bakışlarında beni iliklerime kadar ürperten karanlık bir sahiplenme var. Gözleri aynada

benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Katılıyorum," diyor alçak bir sesle. "Mükemmel."

İşte o zaman büyü kalkıyor ve onun için tam olarak ne olduğumu hatırlıyorum. Sahip olunacak bir şey, tıpkı bu mücevherler gibi. Cam bir kafeste kilitli tuttuğu bir kelebek.

Ve yarın, kanatlarımı kıracak.

BÖLÜM 8

CLEO

Ertesi gün kiliseye kız kardeşimin gelinliğiyle geldim.

Gemma'nın kusursuz bir zevki var, bu yüzden fildişi elbisesi mükemmel. Straplez, gömme korseli ve A kesim etekli ve trenlidir. Nakış yok, karmaşık detaylar yok. Sadece minimalist ve klasik ve boynumda asılı duran, bileklerimde ve kulaklarımda parıltıya abartılı pırlantalar için mükemmel bir tamamlayıcı.

Korumaların yardımıyla limuzinden indiğimde, kardeşim kilisenin merdivenlerinin dibinde beni beklerken sigarasını tütürüyordu.

Kaşlarımı çatıyorum. Vince'in sigara içtiğini hatırlamıyorum. Üç kız kardeşinin ona kızmasının stresi onu etkiliyor olmalı.

Rafaele ile yaptığı anlaşmada oynadığı rol için onu affetmedim. Vince, Papa'nın halefi olmak istemediği için bu görevi Rafaele'ye teklif etmek gibi parlak bir fikirleri vardı. Rafaele bundan daha azı için Papa'yı hapisten çıkarmayı kabul etmezdi. Ama halef dışarıdan biri olamaz, bu yüzden Rafaele'nin ailemizden biriyle evlenmesi gerekiyor.

Elbisenin altına topuklu yerine düz ayakkabı giydiğim için şükrederek Vince'e doğru yürüyorum. Etek Gemma için dikilmişti, bu yüzden birkaç santim boy eklersem üzerimde çok kısa kalırdı.

Vince yaklaşmamı izliyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor.

Gergin misin?

Önünde duruyorum ve sigarayı elinden alıyorum. Yere düşüyor, küle dönüşmeden önce kırmızı kiraz rengi betona çarpıp parlıyor.

"Bunu akciğer kanserinden ölmen için yapmıyorum."

Gözlerinde acı dolu bir şey parlarken bile dudakları seğiriyor. "Asla değişme, Cleo."

Vince şu anda benim bok listemde, ama o da Papa gibi kötü biri değil. Rafaele'yle olan bu olaya kadar kardeşimi kendime yakın görüyordum. Evde yaşamaktan nefret ediyordu ve bir çıkış yolu buldu, bu da onda hayran olduğum bir şey.

Tabii ki, erkek olduğu için babamı yurtdışından aile için çalışmasına izin vermeye ikna etmesi çok daha kolaydı. Bu fırsat bana asla sunulmazdı.

Beni tarıyor. "İyi misin?"

"Ne düşünüyorsun? Cenazeme yürüyormuşum gibi

hissediyorum." Kaşlarını çattı. "Keşke bu noktaya gelmek

zorunda olmasaydı."

"Her neyse. Gem'in Ras'a ulaşip ulaşmadığını söyleyebilir misin? Herkese sordum ama kimse bana bir cevap veremedi."

"Başardı."

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamış bir nefes alıyorum. *Şükürler olsun.* "Nasıl?"

"Nişan iptal edildiğinde Ras New York'taydı. Vale'yi aradı ve onu çabucak bulmayı başardı. Burada olmak istedi ama..." Kilisenin içine bakar. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Ben asla. Rafaele kardeşimi tekrar görmeme izin verecek mi? Yakın zamanda olacağını sanmıyorum.

Avuç içimi Gemma'nın elbisesinin saten kumaşında gezdiriyorum. Önemli olan onun ve bebeğinin güvende olması. Gerisini sonra düşünürüz.

Katedralin içindeki müzik değişir.

"Sanırım bu bizim işaretimiz," diyor

Vince.

Ona göz kırpıyorum, aklım hâlâ Gemma'da. Sonra ne demek istediğini anladım. Koridorda yürüme vaktimiz geldi. Birden ciğerlerim tutuldu. İşte bu kadar. Yüzüm düşüyor ve Vince'in rengi soluyor.

"Yaptıklarımın hiçbir mazereti olmadığını biliyorum," diyor sesi sertleşerek. "Ben... Kahretsin, ne düşünüyordum bilmiyorum.

İsviçre'deki hayatım hakkında bilmediğin şeyler var. İzin verirken bir gün hepsini sana açıklayacağım."

Gözlerindeki pişmanlık gerçek gibi görünüyor, ama ben Gemma gibi değilim. Kolay kolay affetmem. Yine de o benim kardeşim ve bir pislik olsa da onu seviyorum.

"Tamam," diye mırıldandım. "Sonra konuşuruz. Şu lanet peçe için bana yardım et."

Müzik daha da yükseliyor, sanki hareket etmemiz için yalvarıyor gibi. Arkamızda bir adam beliriyor -Rafaele'nin adamlarından biri- ve kilisenin girişine doğru başını sallıyor. "Gidin."

"Tanrım, gidiyoruz," diye bağırdım.

Duvağım yerinde, Vince'in koluna girdim. Elbisem yüzünden yavaş hareket ederek bir düzine kadar basamağı tırmanıyoruz. Arkamda biri treni kaldırıyor, muhtemelen bizi aceleyle geçiren adam, ama kontrol etmek için bakmaya bile zahmet etmiyorum.

Nabzım hızla atıyor. Evlenmek üzere olduğuma inanamıyorum.

Katedralin devasa kapıları açık duruyor. İçeride sıra sıra hiç tanımadığım insanlar, arada bir de tanıdık bir yüz beliriyor. Ailem buralarda bir yerde ama onları aramıyorum.

Düşüşüme tanıklık edenlerin çokluğu şaşırtıcı. Bakışlarımı yere odaklıyor ve nefeslerimi sayıyorum.

Dünya bir bulanıklık ve ben onun içinde ilerleyen küçük bir zerreyim. Sırtımın alt kısmında ter birikiyor ve Gemma'nın gelinliğinin kumaşına sızıyor. Ağzım kupkuru. Keşke yolculuk boyunca evli bir kadın olarak kasvetli geleceğimi sessizce düşünmek yerine biraz su isteseydim.

Vince'in kolunu daha sıkı tutuyorum ve o da bana endişeli bir bakış fırlatıyor. Peçenin altından yüz ifademi göremiyor. Görebilseydi, çok daha endişeli görünürdü.

Attığım her adımda korkum artıyor. Hep korktuğum şey buydu. Özerkliğimi bir yabancıya tamamen teslim etmek.

Kendi kişisel kâbusumu yaşıyorum ve koridorun sonunda beni bekleyen bir iblis var, her zaman en değer verdiğim şeyi - özgürlüğümü- paramparça etmeye hazır.

Kusabilirim.

Belki de sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordur. Bir şekilde Rafaele'yi beni kafesten çıkarmaya ikna edeceğime dair umudumu korumalıyım. Ama bu ne kadar sürer? Haftalar mı? Aylar mı? Yıllar mı? Yıllarca düşmanla yaşamak.

Rafaele Gemma'ya yardım etmiş olabilir ama hâlâ *benim* düşmanım. Bana sahip olmak için sabırsızlanıyor. Dün gece bana mallarından biriymişim gibi baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum.

Bana ne yapacak? Ne isterse, sanırım. Mesele de bu, değil mi? Düğün gecemizden başlayarak. Ona isteyerek vermediğim her şeyi zorla alacak.

Nefeslerim artık daha hızlı geliyor. Ön kolumda bir baskı beliriyor. Aşağı baktığımda Vince'in eli olduğunu görüyorum. "Cleo, titriyorsun," diyor alçak bir sesle.

Evet, panik atak geçirmek üzereyim, ona söylemek istiyorum ama konuşamıyorum. Gözlerimde koyu lekeler beliriyor.

İşte o zaman çiçekleri fark ettim. Her koridorun sonunda mavi zambak demetleri.

Gem'in favorileri.

Düğün planlayıcısıyla toplantıdayken tam olarak bu aranjmanı seçti.

Çiçeklerle ilgili bir şey paniği kesiyor ve tek bir derin nefes almayı başarıyorum. Sonra bir tane daha.

Gem burada değil ama bu katedralin her yerinde onun izleri var. Bu düğünü o planladı. Çiçekleri, müziği, bu elbiseyi, bu duvağı ve eskiden benim için çok önemsiz olan diğer tüm küçük ayrıntıları o seçti.

Şimdi, onlara tutunuyorum. Paniğimden kurtulmaya çalışıyorum ve bunu kız kardeşim için yaptığımı hatırlıyorum.

Bu koridorda başım dik yürümemi isterdi. Bütün bu insanların önünde yıkılmamı istemezdi.

Lanet olası Messeros. Sefaletimi görerek tatmin olmalarına izin

vermeyeceğim. Boğazımdaki gerginlik gevşiyor. "Ben iyiyim,"

diyorum Vince'e.

O ve ben sunaktan sadece birkaç adım uzaktayken durdum.

Kilisedeki herkes sessizleşiyor ve salyalarını akıttıklarını hissedebiliyorum. Bir zayıflık işareti bekliyorlar, lanet olası akbabalar. Ama bulamayacaklar.

Omurgamı dikleştiriyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. Kardeşimin kolunu bırakıyorum, buradan sonrasını ben hallederim sinyali veriyorum. Kolumu sıkıyor ve kenara çekiliyor.

Sunağa doğru son birkaç adımımı tek başıma atıyorum.

Önünde durduğumda, Rafaele uzanıp peçemi kaldırıyor.

Birinden nefret edip yine de onu çekici bulabilmeniz çok komik. Rafaele'nin yüksek elmacık kemikleri ve güçlü çenesi bir hakaret gibi geliyor. Bu korkunç adamla ilgili tek bir şeyi bile sevmek istemiyorum ama yüzünün keskin açılarını, geniş omuzlarını ve kaslı vücudunun ısmarlama smokinini doldurma şeklini takdir etmekten kendimi alamıyorum.

Çenesi sıkıştı. Bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve yüzüme döndüğünde gözlerindeki sıcaklık tenimi yakıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, yoğunluktan rahatsız oluyorum. İlk defa seyirciyle yüz yüze geliyorum. En büyük kız kardeşim Vale'yi ön sırada, kocası Damiano De Rossi'nin yanında ayakta dururken buluyorum.

Bana kırık bir gülümseme veriyor, gözleri yaşlarla doluyor. Bunlar mutluluk gözyaşları değil. Kalbim sıkışıyor.

Dördüncü sırada, gri elbisesi ve sıkıcı siyah şapkasıyla Sabina'yı görüyorum. Sanırım bu düğünü daha çok bir cenaze töreni gibi düşünen tek kişi ben değilim.

Yüzündeki öfkeli ifadeden karnımda bir memnuniyet titreşimi beliriyor. Eski metresinin elmaslarını taktığımı fark etmiş olmalı. Elimi kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyormuş gibi yapıyorum ve onun da bilezikleri gördüğünden emin oluyorum.

Gözleri kısılıyor ve sanki uyarıyormuş gibi başını yavaşça

sallıyor. Gerçekten beni korkutabileceğini mi sanıyor?

Yanılıyor.

Ne de olsa bu kilisede çok daha büyük bir canavar var ve ben onunla evlenmek üzereyim.

BÖLÜM 9

RAFAELE

PAPAZ BİR ŞEYLER SÖYLÜYOR ama ben tek kelime bile duyamıyorum. Nabzım kulaklarımın içinde yüksek sesle atıyor, sert ve sabit bir davul ve Cleo'nun boynundaki bir damar da aynı lanet ritimle atıyor.

O damarı çerçeveleyen diş izlerimin görüntüsü gözlerimin önünde yanıp sönüyor.

Bu tören yarım saat sürecek. Koridorun sonunda silueti görünür görünmez rahibe sordum. O tatlı lanet ağzı tatmak için ne kadar beklemem gerektiğini bilmek istiyordum.

Cevabı beni sinirlendirdi.

Sonra sinirlendiğim için sinirlendim.

Ben sabırlı bir adamım. Beklemekte iyiyimdir. Zamanımı

beklemekte. Yarım saat bir şey değil. Ama yine de çok

uzun geliyor.

O da var. *Lanet olsun*. Uzun. Özellikle de gelinim *böyle* görünürken.

Cleo'nun bakır bukleleri iki küçük örgüyle yüzünden geriye doğru toplanmış. Geri kalanı sırtından aşağı dökülüyor. Büyükannemin mücevherleri boynunda parıldıyor ve kulaklarından sarkıyor.

O elmasları kendisinin seçtiğini düşünüyor ama aslında onlar onu seçti. Onları takacak vücuda ya da karaktere sahip olmasaydı, üzerinde gülünç dururlardı. Elli karat takmak için belli bir tür kadın olmak gerekir.

Bunu zahmetsizce yapıyor, sanki elmaslar ve altınlar içinde doğmuş gibi. Maria Teyzem, Cleo'nun değerli aile mücevherlerini takmasına izin verdiğim için beni azarlamaya çalıştı ama ona, bunları takmaya layık biri varsa o da müstakbel eşimdir dedim.

Teni kilisenin vitraylarından süzülen ışıktaki parlıyor. Ve dudakları hiç bu kadar davetkâr görünmemişti.

Bu kadına yapmak istediğim şeyler. O sıkı vücudu yormak, onu sınırlarına kadar zorlamak, yatağımda inleyen bir su birikintisinden başka bir şey olmayana kadar boşalmasını sağlamak için sabırsızlanıyorum.

İçimden bir sarsıntı geçiyor. Kahretsin, eğer bu düşünceye kapılırsam, bütün kilisenin önünde ereksiyon olacağım. Sadece ona bakarak bile yolu yarılادم.

Rahip durmadan konuşuyor. Daha ne kadar sürecek? Sabırsızlık şakaklarımda nabız gibi atıyor.

Seni nasıl etkilediğini gördüm.

Eğer Nero düşüncelerimin yönünü bilseydi, bana gülerdi. Kahretsin, bu çok saçma. Kendime gelmem lazım. Yavaş, derin bir nefes alıyorum.

Cleo o anı kirpiklerinin altından bana bakmak ve dudağının kenarını ısırarak için seçiyor. Yakamı çekiştiriyorum, birden çok sıcak bastı. Saatim sadece beş dakika olduğunu söylüyor.

İşte o zaman karar verdim, *siktir et*. "Sonuna kadar atla," diye emrediyorum rahibe.

Adamın şaşırdığı belli, ama tartışmaktan daha iyisini biliyor. "Yeminlere mi?"

"Önemli olan kısım neyse ona."

Cleo'nun rengi soldu. Bana dik dik bakıyor, bakışlarının altında tehlikeli bir şey var.

Ben de ona bakıyorum. Başka seçeneğim yokmuş gibi, gözlerimi ondan alamıyorum. Aynı sebepten olmasa bile, o da en az benim kadar bu işi bitirmek istiyor olmalı.

Dün gece onu yemek odasından çıkardığımda rahatladığı her halinden belliydi. Ve mücevher kasasında yüzünün aydınlandığını gördüğümde, onu oraya getirmekle doğru şeyi yaptığımı anladım. Benden nefret etmiyor. Dün gece sadece kızgındı ve hala duruma alışmaya çalışıyordu. Ama alışacaktır.

Garzolo kadınları güçlüdür. Cleo için herkesin önünde durmak ve kız kardeşinin planladığı bir düğünün hareketlerini

yapmak kolay olmasa gerek, ama o mükemmel bir şekilde sakın görünüyor.

Rahip tekrar boğazını temizler. "Siz, Rafaele Messero, Cleo Garzolo'yu yasal eşiniz olarak kabul ediyor

musunuz?" "Ediyorum."

Aynı şeyi Cleo'ya da

sorar. "İstiyorum," diyor

Cleo ekşiyerek.

Nero yüzükleri getirdi. Küçük olanı alıp Cleo'nun elini tutuyorum. Parmaklarında hafif bir titreme var, belki de görüldüğü kadar sakın olmadığına dair tek ipucu bu.

Yüzüğü takıyorum ve onun da bana aynısını yapmasına izin veriyorum.

"Tanrı ve kilisesi adına sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Sonunda.

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve dudaklarımı

onunkilere yapıştırıyorum. Cleo ağzıma karşı nefes

nefese kaldı.

Vücudu çok sıcak, neredeyse yanıyor ve bu gece onun sıcaklığının içine batma düşüncesi göğsümden yasadışı bir inilti çıkarıyor. İlk başta kaskatı kesiliyor, ağzına girmeme izin vermiyor, ama onu daha yakına çektiğimde sonunda yumuşuyor.

Dilimi dudaklarının arasına kaydırıyorum ve tadına bakarak kısık bir inilti çıkarıyorum. Enfes. Ellerim belinde ve kalçalarının kıvrımlarında geziniyor ve lanet olsun, onu bırakmakta zorlanıyorum.

Özellikle de vücudu sonunda bana karşı erimeye başladığında ve dili benimkine sürtünmeye başladığında. Parmakları yakalarımın etrafında kıvrılıyor ve beni daha yakına çekiyor.

Ve sonra inliyor.

Sadece benim duyabileceğim küçük bir ses, ama içimde o kadar yoğun bir şey uyandırıyor ki, onu aniden bırakıyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Cleo bana bakıyor, gözleri kocaman ve neredeyse siyah. Dudakları parlak pembe.

Elini göğsüne bastırıyor ve bakışlarını benden ayırıp tezahürat yapan kalabalığa yöneltiyor. Ben de aynısını yapıyorum, ancak şimdi gürültünün farkına varıyorum. Kalbim hızla atıyor.

Cleo'nun kız kardeşi De Rossi'nin yanında durduğu yerden bana ters ters bakıyor. Ona küçük bir baş selamı veriyorum, neredeyse Casalesi'lerin Don'una karşılık vermemesi için meydan okuyorum. Veriyor da. Burada benim misafirim olduğunu ve onu kendi bölgede kolayca ezebileceğimi biliyor.

Cleo için bunu istemediler ama artık yapabilecekleri bir şey yok. İçimi bir

zafer duygusu kaplıyor.

Sonunda benim oldu.

Fotoğraf çekmek için dayanılmaz bir saat harcadık ama en azından çoğunda Cleo kucağımdaydı.

Fotoğrafçı öpüşmemizi söylüyor ama o bana istediğimi vermiyor. Dudakları sıkıca kapalı duruyor.

Mihraptaki o an, başından beri şüphelendiğim şeyi bana kanıtladı. Aramızda bir kimya var ve daha önce hiç yaşamadığım türden. Bu hafta tüm takvimimi boşaltacağım, çünkü bunu tam olarak keşfetmeyi planlıyorum.

Onu sistemimden çıkaracağım ve bu çılgınlık sona erecek.

Ne de olsa, bir kadının dikkatimi kısa bir süreden daha fazla dağıtmasına asla izin vermedim.

Rahibe yaptığım gibi fotoğrafçıya da acele ettiriyorum. Sağ elim Cleo'nun kalçasına yapışmış durumda. Bana kaynayan, meydan okuyan bir sıcaklıkla dolu bakışlar fırlatıyor ve fotoğrafçı ona yalvardığında bile kameraya gülümsemiyor.

"Dişlerim konusunda kendimden utanıyorum," diye bağıyor ona.

Küçük yalancı. Mükemmel dişleri var. *Her şeyi* mükemmel.

Nihayet limuzinin içine girdiğimizde, onu kendime doğru çekiyorum, o ağzı doyurmaya niyetliyim, ama dokunuşumda tıslıyor ve geri çekiliyor. "Tanrım, beni mıncıklamayı keser misin?"

"Neden yapayım ki? Sen benim karımsın." Ona uzandım.

"Hatırlatma bana," diye tersliyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Evliyiz diye istediğin zaman beni taciz edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet."

Bana ters ters bakıyor. "Korkunçsun."

İnkâr ediyor. O öpücükten en az benim kadar zevk aldı.

"Seni mihrapta öptüğümde öyle düşünmüyor gibiydin."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Numara yapıyordum."

"O kadar da iyi bir oyuncu değilsin. Çok az insan komutla gözbebeklerini büyütebilir."

Alay ediyor. "O öpücükten bir saniye bile zevk aldığımı düşünüyorsan hayal görüyorsun."

Sunakta olanlar rol değildi. Yalan söylüyor. "Neden tekrar deneyip görmüyoruz?" Meydan okuyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Hiç sanmıyorum."

"Bu yüzden mi fotoğrafçının önünde bana gerçek bir öpücük vermeyi reddettin? Ne kadar hoşuna gittiğini yakalamasından endişe ettiğin için mi?"

"Seninle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorum."

Uzanıp çenesini tutuyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Kanıtla o zaman." Yüzünü elimden çekip alıyor ve ters ters bakıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa korkuyor musun?" Alay ediyor.

"Senden mi? Pek sayılmaz."

"O zaman seni durduran ne?" Ona meydan okuyorum. Benimle oyun oynamak istiyorsa oynayabiliriz ama ben kazanacağım.

Gözleri meydan okuma ve başka bir şeyin karışımıyla titriyor. Tam olarak çıkaramadığım bir şey. "Peki," diyor. "Bunu kanıtlayacağım."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, dudaklarını benimkilere çarparak morartıcı bir öpücük konduruyor. Ellerim içgüdüsel olarak belini kavıyor, onu kendime çekiyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

Dilini ağzıma sokmadan önce bir saniye bile beklemiyor. Kahretsin, tadı inanılmaz. Elim aşağıya iniyor ve gelinliğinin katmanları arasından kıçımı avuçluyor. En son ne zaman onu hissetmek için bu kadar istekli olduğumu hatırlamıyorum. Dişleriyle alt dudağımı çekiştirdiğinde, ağzına doğru inliyorum. Yanıyorum. Onun içinde olmalıyım.

Limuzin savruldu ve nefes nefese kalarak birbirimizden ayrıldık. Vücudunu benden ayırıyor, koltuğun diğer ucuna kayıyor ve cama bakıyor.

"Gözlerini görmeme izin ver," diye talep ediyorum, sesim soluksuz.

Artık bunu inkar edemez. Çenesi sıkıştı. Dönmeyince ona doğru kayıyorum ve avucumu boynuna doluyorum. Nabızı dokunuşumun altında çırpınıyor.

"Yalan söylediğini kabul edecek misin?"

Yutkunuyor, zarif boğazı elime doğru sallanıyor.

Başparmağımla okşadım. "Evliliğimize bir yalanla başlamamalıyız."

Sonunda bana döndü, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

Gözbebekleri kocaman açılmış, ama içlerinde yüzen sadece uyarılma değil. Çok öfkeli. Kaşlarımı çatıyorum.

"Öpücüklerinden ya da dokunuşlarından asla hoşlanmayacağım," diye fısıldıyor sertçe. "Sen benim gardiyanımsın. Bunu unutacağımı mı sanıyorsun?" Araba durdu ve ben ona beklemesini söyleyemeden arabadan indi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve onun otele doğru aceleyle gidişini izliyorum, güneş ışığı saç örgülerini tutturduğu kelebek broşuna vuruyor.

İnatçı kız. Gerçeği yüksek sesle itiraf edemeyecek kadar gururlu ama önemli değil. O benim.

Ve bu gece bana teslim olacak.

BÖLÜM 10

CLEO

Resepsiyon, Hudson Nehri üzerinde lüks bir otele dönüştürülmüş bir malikanede gerçekleşiyor.

Rafaele ve ben sevgili masasına oturduğumuz andan itibaren, lüks balo salonunun duvarları üzerime baskı yapıyordu.

Gizlice çıkıp Vale'yle konuşmak için can atıyorum ama tüm bu tanımadığım insanlar Rafaele'ye kadeh kaldırmaktan vazgeçmiyor. Benim adım da birkaç kez geçiyor ama sahte iltifatlarına aldırmiyorum.

Kocamın beni yiyip bitirmek istercesine öptüğünü yeni keşfetmişken bunu nasıl yapabilirim?

Kalbim göğsümün içinde hızla atıyor. Rafaele'nin dili ağzımdayken ve elleri üzerimde, sahiplenici ve talepkârken daha da hızlı atıyordu.

Buz prensi olması gerekiyordu ama dokunuşunda soğuk bir şey yoktu. Hatırladıkça bacaklarımın arasında utanç verici bir sıcaklık hissediyorum.

Neyim var benim?

Rafaele düşmanımız. Tek başına hayatımı mahvediyor. Ondan tiksинmem gerekiyor. Ama zihnim ve bedenim şu anda aynı sayfada değil gibi görünüyor. Limuzinde onu tekrar öpmek bir hataydı. Beni böyle kıskırtmasına izin vermemeliydim.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Şarap bardağımı kaptım ve yarısını bir dikişte içtim.

Yaşlı, ürkütücü görünümlü bir adam masamıza yaklaşıyor ve tebriklerini sunuyor. "Evlenmek için güzel bir gün, Don Messero. Ve şu güzel gelininize bakın." Bana şehvet dolu bir bakış attı. "Almak için uygun görünüyor."

Neredeyse şarabım boğazımda kalacaktı. *Pardon?*

Göğüslerime bakıyor. "Clarissa'nın düğün gecemizde nasıl kanadığını hâlâ hatırlıyorum. Ertesi gün çarşafllara bakamayacak kadar utanmıştı."

Sözleri bir kova soğuk su gibi. Rafaele'yi öpmenin üzerimdeki etkisi bir anda yok oldu.

Unut gitsin. Bu insanlar iğrenç ve Rafaele de bu hastalıklı geleneği takip ettiği için öyle. Bunu unutmama asla izin veremem.

"Belki birkaç ipucu paylaşabilirim-"

"Bu kadar yeter Julius Amca," diye araya giriyor Rafaele, sesi soğuk. "Bahşışe ihtiyacım yok ve senin yerinde olsaydım, bakışlarının yönünü yeniden gözden geçirirdim. "

Ürkütücü amcanın gözleri Rafaele'ye kayar. "Don Messero, saygısızlık etmek istememiştim." "Kızınız

sizi çağırıyor. Masanıza dönseniz iyi olur."

Kimse onu çağırmiyordu ama Rafaele bifttek bıçağıma uzandığımı fark etmiş olmalıydı.

Yaşlı adam topallayarak uzaklaşıyor ve Rafaele elini bacağıma koyuyor. "Boş ver onu. Bunamış

sayılır." Elini üzerimden itiyorum. "İçimden bir ses oradayken de daha az iğrenç olmadığını söylüyor."

Rafaele bana döndü, ama ben dikkatle başka tarafa baktım. Bu akşamı nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Seks yapmaktan korkmuyorum. Aslında, doğru koşullar altında bundan çok zevk alacağımı düşünüyorum. Ama bu gece olması gereken şey iğrenç.

Bekaretimi Rafaele'ye *borçlu* olduğum fikrinden nefret ediyorum. Onun almasına *izin vermek zorundayım*. Ve bu eylemin kanıtlarını tüm ailesine göstermeyi kabul etmek zorundayım.

Rafaele sırf öpüşmeyi biliyor diye tüm bunları unutturabileceğini mi sanıyor? Onunla evleneceğimi söyledim ve evlendim. Ama hiçbir zaman yeni hayatımı sorgusuz sualsiz ve direnmeden kabul edeceğimi söylemedim.

Beni itaatkâr karısı yapmak istiyorsa, her fırsatta onunla savaşıpama hazır olsa iyi olur. Bakalım kim

Önce havlu.

Vale oturduğu yerden kalkıyor ve başını banyoya doğru çeviriyor. Onu karşılamak için ayağa kalkıyorum ama daha bir adım bile atmadan Rafaele ön kolumu tutuyor.

Ona ters ters baktım.

"Ne?" "Nereye

gidiyorsun?"

"Tuvaleti kullanmam gerek."

Bakışları Vale ve benim aramda gidip geliyor.

Eğer kız kardeşimle konuşmamı engellemeye çalışırsa, yemin ederim kendimi kaybedeceğim. Zaten gerginim. Belki de gözlerimde bunu görüyor, çünkü bir süre sonra gitmeme izin veriyor.

"Çok uzun sürmesin."

Odadan çıkıyorum. Vale banyonun hemen dışında beni bekliyordu. Hemen yanına gidip ona sıkıca sarılıyorum. "Gem nasıl? Kendini iyi hissediyor mu?"

Kız kardeşim yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra çekiliyor ve bana bakıyor. "O iyi. Ras'la birlikte İtalya'ya varır varmaz her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için onu bir doktora götürdük."

"Ras ve o iyi mi? Kendisini Yunanistan'da bıraktığı için onu affetti mi?"

Vale gülümser. "Tabii ki öyle. Ona sıırıslıklam aşık. Baba olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlata anlata bitiremiyor."

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Bütün gün duyduğum en iyi şeydi bu. "Tanrıya şükür. Kahretsin, Vale. Vedalaştığımızdan beri onun için çok endişeleniyorum. Kimse bana bir şey söylemedi. Vince'le tanışana kadar Gem'in iyi olduğunu duymamıştım."

"Tanrım, karanlıkta kalmak korkunç olmalı." Vale elimi sıktı. "Ama artık endişelenmene gerek yok. Gem sayende bizimle güvende."

Banyoya giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

Vale'in yüz ifadesi düşer. "Cleo, keşke bunun olmasını engellemek için yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Yoktu," diyorum. "Olan oldu. Ben kendi başımın çaresine bakarım ama siz de Gemma'ya bakacağınıza söz vermelisiniz."

"Elbette bakacağız. Ras'ın yanı sıra o da bana sahip. Ama senin için endişeleniyorum. Burada sana destek olacak kimse yok."

"Sorun değil. Belki Rafaele'yi ikinizin ziyaretine izin vermesi için ikna edebilirim."

"Onunla yaşamak senin için sorun olmayacak mı?" Avuçlarını kollarımda gezdiriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Her zaman bağımsızlık arzuladın ve şimdi..."

Ve şimdi bir mahkumum. Zalim kocamın iradesine hizmet etmem bekleniyor.

Yıkıldığımı Vale'den saklıyorum çünkü onu üzmenin bir anlamı yok. Olan oldu ve en önemlisi Gemma ve bebeği güvende.

Omuz silkmeye zorluyorum. "Nasıl olduğumu bilirsin. Rafaele benimle evlenerek kendini neye bulaştırdığını bilmiyor. Onu çılığına çevireceğim. Eminim yakında benden bıkacaktır."

"Ona dikkat edin. Lütfen. Zeki ve tehlikelidir. Papa'dan çok daha fazla. Onun damarına basmayın."

Oh, düğmelerini ciddi bir şekilde çalıştırmayı planlıyorum, ama Vale'yi endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden "Dikkatli olacağım" diyorum.

Bana tam olarak inanmadığını belli eden temkinli bir bakış atıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Gemma ve ben sadece bir telefon uzağınızdayız."

Tuvalete gitmeden önce tekrar sarılıyoruz ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Aynada kendime bakıyorum. Bir gelinin düğün gününde kendini güzel hissetmesi gerekir. Saçlarım parlak ve ıslıl ıslıl. Gelinliğim gurur verici. Mücevherlerim kusursuz.

Ama kendimi güzel
hissetmiyorum. Kapana
kısılmış hissediyorum.

Resepsiyonun geri kalanı bulanıktı.

İlk dans vakti gelene kadar yemeğimi karıştırıyorum. Rafaele ayağa kalkıyor ve bana yardım ediyor, dokunuşu sıcak ve sabit. Her şeyin içinden trans halinde geçiyorum. Gerçek gibi gelmiyor. Ben birinin karısıyım.

Birinin *malı*.

Etrafımızda başka çiftler beliriyor. Vale ve Damiano başka bedenlerin ardında kaybolmadan önce bir anlığına görünüyorlar. Yeni sahibim beni dans pistine götürürken gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Bütün bir şarkıyı onun güçlü bedenine yaslanarak, keskin ve erkeksi kokusunu içime çekerek geçiriyorum. Eli sırtımın altında, serçe parmağı popomun kıvrımında duruyor.

Limuzinde beni nasıl tuttuğunu düşünüyorum, sanki kendine engel olamıyormuş gibi ve sertçe yutkunuyorum. O beni istiyor.

Onunla sadece kız kardeşimi kurtarmak için evlendiğimi bilmesine rağmen, kendimi ona isteyerek vermemi bekliyor.

Kaşlarımı çattım. Limuzinde onu öpmeyi reddettiğimde ne isterse alabilirdi. Fiziksel olarak ona karşı hiç şansım yoktu. Ama bir sebepten dolayı, o yapmadı.

Bundan *hoşlandığımı* itiraf etmemi istedi. Onu da istediğimi.

Ona bunu vermeyeceğim. Ne bu gece ne de başka bir zaman.

Dansı bitirip koltuklarımıza dönüyoruz. Geç oluyor. Saate bakıyorum, olacakları beklerken terliyorum. Gelinlik tenime yapışıyor. Saçlarımı ensemden kaldırıyorum ve bir esinti olmasını umuyorum. Ama hiç gelmiyor.

Kocama bakmamaya çalışıyorum ama ondan kaçmak mümkün değil. Şarabına uzanıyor, kalın, bronzlaşmış parmakları bardağın sapının etrafında kıvrılıyor ve dudaklarına götürüyor. Damarları elinin arkasında dolaşüyor ve gömleğinin kolunun altında kayboluyor.

Gözümün önünden, o kolları kordonlu kollarına doğru ittiği bir görüntü geçiyor. Karnımın içinde gergin ve sıcak bir şey kıvrılıyor. Tırnaklarımı yanağıma geçiriyorum, aniden o kadar şarap içmemem gerektiğine ikna oluyorum, çünkü zihnimde tahribat yaratıyor.

O senin düşmanın. Gardiyanınız. Ona istediğini verme. Onun için erimeyin.

Bir elini sırtımda gezdirirken ürperiyorum.

"Beş dakika içinde ayrılacağız," diyor alçak bir sesle.

Başımı sallıyorum, kanım damarlarımda ısınıyor. Nefesime odaklanıyorum ve serinlemek için bir bardak su içiyorum.

Ayrılmak için ayağa kalktığımızda Rafaele'nin adamları alay etmeye başlayınca ona direnme kararlılığım güçleniyor. "Yatırın onu! Yatırın onu! Yatır onu!"

Rafaele beni kabul salonundan çıkarıp büyük merdivene doğru götürürken kolumu sıkıca kavıyor. Çenemi yukarıda tutuyor ve adamlarının bağırışlarını ve kurt ısıklıklarını duymamaya çalışıyorum.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz ve koridorun en sonunda bir yatak odasının önünde duruyoruz. Rafaele kapıyı açıyor ve girmem için işaret ediyor.

Pelüş, mavi halıya basıp odanın ortasına doğru ilerliyorum. Bakışlarım bembeyaz çarşafı ve kırmızı vurgu yastığıyla mükemmel bir şekilde yapılmış yatağa takılıyor.

Kapı arkamdan kapanıyor.

Rafaele'nin elleri kalçalarımın inerken ben de o alaycı yastığa bakıyorum. Sırtımı ön tarafına doğru çekti ve tamamen sertleşti.

O takım elbisenin altındaki kas. Dudakları boğazıma düşüyor, yumuşak ve alaycı.

Bunu takip eden hisler beni anlık olarak sersemletiyor. Bedenim canlanıyor, dilinin etime her dikkatli vuruşunda uğulduyor.

Başka şeylerde de oldukça iyiyimdir.

Meme uçlarım sıkılaştı.

İt onu.

Göğüslerimden birini avuçluyor ve boğazının arkasından, bacaklarımın arasında nabzın atmasına neden olan tatmin edici bir ses çıkarıyor. Sonra alt bedenlerimiz arasında kalan küçük boşluğu kapatıyor ve her bir sert santimini kıçımda hissetmeme izin veriyor.

Hay sikeyim.

Parmakları saçlarımın arasında kayıyor. Başımı yana çeviriyor, eğiliyor ve dilini ağzımın içine sokarak dudaklarıma yapışıyor. Beni soymaya başlarken elbisemin üst düğmesini çekiştiriyor.

Bu iş çok hızlı ilerliyor. Elinden

kurtuluyorum. "Yeter."

Ağır ağır nefes alıyor, karanlık, şehvetli gözleri üzerimde geziniyor.

Yavaşça elimin tersiyle dudaklarımı siliyorum. "Beni öpemezsin."

Bakışlarındaki tahrik titriyor.

Arkama uzanıyorum ve elbisenin arkasında kalan dört düğmeyi açıyorum. "Ve sen beni soyamazsın." Elbisenin omuzlarımdan ayaklarımın dibindeki su birikintisine düşmesine izin veriyorum. Ardından sütyenimi ve külotumu çıkarıp elmaslar dışında vücudum çıplak bir şekilde önünde duruyorum.

Onları üzerimde tutuyorum. Onlar zırh. Dünyanın en sert mücevheri ve bana da kırılmaz olduğumu hatırlatıyor. Rafaele aç ve biraz da şaşkın bakışlarını çıplak bedenimde gezdirirken donup kalıyor.

Aptal çarşaflarını mı istiyor? Ona vereceğim. Ama alacağı *tek* şey bu. Yatağa doğru

yürüyorum, üzerine çıkıyorum ve sırt üstü uzanıyorum.

"Yap şunu," diyorum, bakışlarım tavanda ve yumruklarım sıkılı. "Bu işi bitirmek

istiyorum." Bir vuruş geçti. Ve sonra üzerime geliyor, eli boynuma dolanıyor.

Titrek bir nefes çekiyorum. Beni sıkıca tutuyor ama nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkı değil.

Dudakları benimkilere değiyor. "Kocan olduğumu ve seninle istediğimi yapabileceğimi unuttun mu?" Yutkunuyorum.

"Devam et. Tecavüz et bana."

Bu kelimeyle yüz ifadesi taşa döndüğünde, onu doğru anladığımı anladım. İsteddiği şey ona kendi isteğimle gelmem. Zafer göğsümde kabarıyor. İlk defa, üstünlük bende. Bunu yapmak zorunda. Evliliğimizi tamamlamalıyız.

Ama bundan zevk almayacak.

Ve eğer onu yeterince inkar edersem, benimle evlenerek hata yaptığımı anlayacaktır. Ona istediğini vermediğim sürece, onun üzerinde gücüm olacak. Bir gün, bu gücü kullanarak onu beni bırakmaya ikna etmenin bir yolunu bile bulabilirim.

"Bu öyle bir şey değil," diye homurdanıyor. "Bu evliliğin şartlarını biliyordun. Onlara rıza gösterdin."

"Kendimi sana vermem gerektiğini biliyorum ama seni istemiyorum. Bir saniyesinden bile zevk almayacağım.

Buna ne dersen de." Uzun bir süre bana bakıyor, blöf yaptığıma dair bir ipucu arıyor gözlerimde.

Onu bulamayacak.

Ürkmediğimde ya da başka tarafa bakmadığımda bakışları daralıyor. Yapması gerekeni anladığında bakışlarının sertleşmesini

bekliyorum ama

onun yerine,

belirsizleşiyor. Bu doğru

olamaz.

Bu Rafaele Messero, karanlık şöhreti onu gittiği her yerde takip eden, yaşayan, nefes alan bir yoldaş olan bir adam. Kafamda dönüp duran pek çok soru var ama bu gece kendini bana zorla kabul ettirip ettiremeyeceği bunlardan biri değil. Bu kesin. Bu evliliği tamamlamalıyız, yoksa ailesi bunu kabul etmez. Feshetmek için bir bahaneleri olduğu için mutlu olacaklar.

Bu riski alamaz. Babamın imparatorluğunu miras alma ihtimali söz konusuysa olmaz.

Beni itiyor ve yatağın ayak ucunda duruyor. Pantolonunun kumaşı çıplak dizlerime sürtünüyor. Saniyeler geçiyor. Kalbim göğsümün içinde bir kabile davulu gibi. Hareket etmiyor.

"Ne bekliyorsun?"

Bunu ortaya çıkarmaya mı çalışıyor? Korkumun

derinliklerine gömülmemi mi istiyor? Yumruklarım sıkılıyor.

Sonunda ceketini çıkarmaya başladı.

Karnımın içinde bir korku yumağı katılaşıyor. Tüm çabalarım rağmen kalçalarım birbirine yapışıyor ve dudaklarım titremeye başlıyor. Adrenalin ve korku damarlarımda pompalanıyor.

Kendisine borçlu olduğuna inandığı şeyi almak için üzerime tırmanmasını

bekliyorum. Nefeslerimi sayıyorum, kendimi hazırlıyorum.

Ama saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyor.

BÖLÜM 11

RAFAELE

BUNLARIN HEPSİ YANLIŞ.

Daha da kötüsü, buraya nasıl geldiğimizi bir türlü anlayamıyorum. Son yirmi dört saati geri sarıyor, karım olan gizemi çözmeye çalışıyorum.

Şiddetli direnişinin arkasında ne var? Korku mu? Benden korktuğunu düşünmemiştim ama belki de onu yanlış anladım. Onu ne kadar çok istersem isteyeyim, ne kadar umutsuzca içine girmek istersem isteyeyim, bu böyle olamaz.

Hiç böyle olmamıştı.

Aklıma gelen anılar midemi bulandırıyor. Çıplak ayaklarımın altındaki parke zemin. Başucu lambasından gelen loş ışık. Babamın iniltileri arasında annemin boğuk çığlıkları. Yatağı itiyorum, altımda çıplak yatan Cleo olmasına rağmen birden kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissediyorum.

Onun istekli olmasını istiyorum. Hevesli bir katılımcı, titreyen bir av değil.

Gözlerini açıyor. "Ne bekliyorsun?" Ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki yalpalamayı duyabiliyorum.

Tecaviiz et bana.

İçimden bir ürperti geçiyor. Karımı tanımıyorum. Ama ona bunu yapacağımı düşünüyorsa, o da beni tanımıyor demektir. "Hayır."

Şaşırmış bir şekilde nefesini içine çekiyor. "Hayır mı?"

Takım elbisemin ceketini onun mükemmel çıplak vücuduna fırlattım. "*Hayır*, seni bu şekilde sikmeyeceğim. Orada kurbanlık koyun gibi yatarken olmaz."

Ağzı açık kaldı. Sarsılarak oturur pozisyona geldi ve ceketimi göğsüne bastırdı. "Özür dilerim, tecavüzümü *senin* için daha lezzetli hale getirmem için bana ihtiyacın olduğunu fark etmemiştim!"

Ellerimi karyolanın üst kısmına sabitleyip ona bakıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, hiçbir kadına tecavüz etmedim ve bu gece de etmeye niyetim yok."

Rahatlamış görünmesini bekliyorum ama onun yerine öfkesi daha da

alevleniyor. Gerçekten bunu yapacağımı düşünmüş.

Belki o zaman evliliğimizin geri kalanında benden nefret etmesi ve bu nefretin içinde yuvarlanması daha kolay olurdu. Ellerimden zevk almasına izin vermektense benden nefret etmeyi tercih ederdi. Bunu yapmak onun yenilgiyi kabul etmesi anlamına gelir.

Bu farkındalığı dosyaladım. "Şöyle olacak. Yeni hayatına alışman ve aklını başına toplaman için sana birkaç gün vereceğim. O birkaç gün içinde, seni öptüğümde ne kadar ıslandığını düşünmeni istiyorum."

Saf bir öfke sesi çıkarıyor ve yatağın diğer tarafına kaçıyor. "Hayal görüyorsun."

"İnkâr etme. İnan bana, dilim ağzın yerine amının derinliklerindeyken daha da iyi hissedeceksin." Dudakları

şokla aralandı.

Tüm bu kabadayılığın altında o kadar masum ki. "Sonunda seni becerdiğimde, bir yaprak gibi titremeyeceksin. Bunun için bana yalvarıyor olacaksın."

Dudakları bir an için titriyor, sonra onları sıkı, kararlı bir çizgi halinde bastırıyor. "Eğer sana *bir şey* için yalvaracağımı düşünüyorsan, kafanı kontrol ettirmen gerek. Neden bütün konuşmayı Nero'nun yapmasına izin verdiğini anlamaya başlıyorum. Açıkçası, ağzından çıkan şeylerin hiçbir anlamı yok. Seni asla istemeyeceğim."

"Daha önce yaptığım gibi sana sözlerini yedireceğim."

"Canın cehenneme," diye tıslıyor, ceketimi hâlâ göğsünde

tutuyor. "Güven bana, bu saçma korkuyu atlattığında sen de
atlatacaksın."

"Ne korkusu? Senden korkmuyorum. Senden *iğreniyorum*. Arada fark var."

Yatağın etrafında yürüyorum ve onu kalın ahşap karyola direklerinden birine yaslıyorum. "Tiksindin mi?"

Cleo başını arkaya yatırıyor ve bana o yemyeşil, pembe ağzına mükemmel bir erişim sağlıyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor. Yutkunuyor. "Evet." "Korkunç bir yalancısın."

Gözleri meydan okumayla parlıyor, ağzı başka bir cevap vermeye hazır, ben de bir öpücükle kesiyorum. Dilim dudaklarının arasından kayıyor ve onun tadı beni sersemletiyor. Hâlâ ceketimi tutuyor, onu aramızda bir bariyer olarak kullanıyor ama vücudumu onunkine bastırırken her kıvrımını hissedebiliyorum. Aletime kan hücum ediyor.

Kolumu ona doluyorum ve elimi çıplak poposunun kabarıklığının hemen üzerine koyuyorum. Parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor ve öpücüğüme karşılık vermeye başlıyor.

Şu an beni itmediği kesin, değil mi?

Onu daha yakına çekiyorum, ereksiyonum pantolonumun fermuarına karşı büyüyor. Öpüşmemiz dağınık ve dişlerimiz birbirine çarpıyor. Konuşacak bir tekniği yok ya da belki de bilerek ne yaptığını bilmediğini düşünmemi sağlamaya çalışıyor. Bunun beni iteceğini düşünüyorsa, daha fazla yanılamazdı. Ağzıyla ve tadıyla ziyafet çekiyorum ve vücudunun benimkine karşı hissi beni inletiyor.

Dişleriyle alt dudağımı çekiştirirken bir an için kaskatı kesiliyor. Ve

sonra ısırdı. *Sertçe*.

Bakır ağzımı dolduruyor. Cleo yaramı emiyor, lanet olası deli, kanımı çekiyor. *Kendimi* toparlayamadan çekiliyor, kanım çenesinden aşağı damlarken zafer kazanmış gibi bakıyor.

Dönüyor ve yatağın üzerine tükürüyor. "İşte. Lanet olası çarşafların."

Gözleri alev alev yanıyor.

Sikim daha sert olamazdı.

"Bunu yarın ürkütücü ailene gösterebilirsin, hem de baktıklarının benim değil senin kanın olduğunu bilerek. Şimdi, çık dışarı."

Arkasındaki kırmızı lekeye, evliliğimizin tamamlandığına dair sahte kanıta bakıyorum ve o anda hatamı fark ediyorum.

Ona sahibim, ama onu evcilleştirmedim.

Denemedim bile. Ona duyduğum ham arzuya kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bugünün ona neler hissettirmiş olabileceğini düşünmek için durmadım. Bu benim için bir zaferdi ama onun için bir kayıptı.

Uzun zamandır bir oyun oynuyordu ve bugün o oyunu kaybetti. Evlenmeden kalma planı fevkalade başarısız olmuştu.

Bana gardiyan derdi. Onun tutsağı. Ona kaybettirdiğim için bana bedel ödetmek istiyor. Ve ben bütün günümü ona ödülüm için tam olarak ne istediğimi göstererek geçirdim. İstedğim şeyi reddetmesi gerçekten sürpriz mi?

Başparmağımı dudağıma sürüyorum. Kanımla kaplanmış olarak çıkıyor. Bana bakıyor, inanılmaz güzel, inatçı ve sert.

Eğer onu istiyorsam, onu baştan çıkarmam gerekecek.

Hiçbir kadın beni bunun için zorlamadı. Konumum ve görünüşüm, ne zaman zamanım olsa yatağıma girip çıkan kadınların sürekli akışını sağladı. Cleo farklı. Yapabildiği kadar uzun süre benden uzak duracak. Ama ben sabırlı bir adamım ve iyi bir meydan okumadan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Özellikle de ödül o olduğunda.

Onu fethetmek için motive olmamı istemeseydi bana mükemmel, el değmemiş vücudunu göstermezdi.

Lekeli çarşafı yataktan yırtıp rulo yaptım ve kolumun altına sıkıştırdım. "Yarın ailemin aldatıldığını görme zevkini yaşayacaksın ama bakire kanını görecektir tek kişi olmak benim için sorun değil. Paylaşmayı hiç sevmedim."

Yanakları öfkeyle pembeleşti. "Bunu görmenin tek yolu beni zorlaman ve görünüşe göre bunu yapacak miden yok."

Kapıya doğru geri bir adım atıyorum. "Bunu göreceğiz."

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sonra sırtımı dayıyorum. Şimdi yeni bir oyun oynuyoruz ve o ilk raundu kazandı. Ama bugün bana ona karşı kullanacağım bir şey gösterdi. Aramızda bir ateş var. Hoşuna gitmeyebilir ama var. Ve ben onun daha da parlak yanması için elimden geleni yapacağım.

Ta ki onun kararlılığını eriteceği güne kadar.

BÖLÜM 12

RAFAELE

Sabah saat onu biraz geçe, otelin zemin katındaki odalardan birinde, kaptanlarımın, askerlerimin ve az sayıdaki aile ve dostlarımın önünde levhalar takdim edildi. Kız kardeşlerim ve annem kayıp, ama Nonna ve ailemizin geleneklerine saygı gösterilmesini sağlamayı görev bilen birkaç yaşı koca karı daha orada.

Nero yanıma geliyor. "Cleo çıkmadan önce çıkaralım mı? Biri bu konuda şaka yaparsa muhtemelen gözlerini oymaya çalışacaktır."

Herkesin benim kanıma ıslık çaldığı düşünülürse, bu

pek olası değil. Ona dönüyorum. "On dakika içinde

indireceğiz." "Dudağına ne oldu senin?"

Sikeyim.

Bu sabah aynada kontrol ettiğimde şişliğin bu kadar belirgin olduğunu

düşünmemiştim. "Konuşmamız gerek. Hadi kütüphaneye gidip konuşalım."

Nero bana meraklı bir bakış attı. "Sen iyi

misin?" "Burada değilim."

Beni içeri kadar takip ediyor. Kapıyı arkasından kapattım ve iyi bir önlem için kilitledim. Kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum. Nero deri koltuklardan birini alıyor ama benim canım oturmak istemiyor. Arka bahçeye bakan büyük pencereye doğru yürüyorum ve ellerimi arkamda birleştiriyorum.

Cleo'yu düşün süitimizde bıraktıktan sonra pek uyuyamadım. Neyse ki otelin tamamını kiralamıştık, bu yüzden birkaç boş süitten daha fazlası vardı. En yakın olanı seçtim ve gecenin geri kalanını karımı baştan çıkarmak için bir plan yapmaya çalışarak geçirdim.

Çok uzağa gidemedim.

Birçok şeyde iyiyimdir ama kadınların psikolojisini anlamak bunlardan biri değil. Neyse ki danışmanım bu konuda çok iyi.

Nero boğazını temizler.

"Yani...?" Arkamı döndüm.

Yüz ifademde gördüğü şey onu güldürüyor. "Cidden, ne oldu lan? Sessiz kaldığımda,

ifadesindeki eğlence eriyip gidiyor. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Hayır, iyi gitmedi."

Kaşlarını çatıyor. "O... yaralı mı?"

Bar arabasına doğru yürüyorum ve bir bardağa biraz viski koyuyorum. "Onu becermedim. Ona zar zor

dokundum bile." Nero kafasını sallıyor, kafası karışmış. "Kimin kanıydı o zaman?"

"Benim."

Nero kahkahayı patlatmadan önce bir anlığına bana bakıyor. "Sana ne demiştim? Hepsini ısırdı mı yoksa sadece bir ısırık mı aldı?"

"Sikime nefes alacak kadar bile yaklaşmadı." Yüzümü gösteriyorum. "Dudağıma ısırıldı." Viskiden bir yudum alıyorum ve ağzımın içindeki sığ yarayı yakıyor. "Kanımı emdi ve çarşaflara tükürdü."

"Vay anasını." Şaşırdı. Onun böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. "Peki sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ayrıldım. Beni bir piranha gibi kemirmeden önce, benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti."

"O senin karın."

"Öyle," diye mırıldandım. "Ama dediğin gibi, bu benden hoşlandığı

anlamına gelmiyor." Nero nefesini dışarı üflüyor. "Ne yapacaksın?"

Karşısına oturdum. "Sen benim danışmanımsın. Küçük bir tavsiye almayı umuyordum."

Çenesini ovuşturuyor. "Özür dilerim, hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Belki de sadece sana ısınması gerekiyordu.

Onu yemeğe çıkar." "Bu o kadar kolay olmayacak. Bana gardiyan dedi. Benden nefret etmeye kararlı."

Nero düşünceli görünüyor. "Asi bir ruhu var. Sırf babasının onunla ilgili planlarını mahvedebilmek için bakire olmadığı konusunda herkese nasıl yalan söylediğine bir bakın. Şimdi de sana karşı isyan edecek."

Bardağıma kaşlarımı çatıyorum. "Neye isyan ediyorsun? Olan oldu ve onun hiçbir isyanı evliliğimizi geri getirmeyecek."

Omuz silkiyor. "Belki de sadece kontrolün onda olduğunu hissetmek istiyordur. Kız kardeşinin yerine seninle evlenmeyi seçti ama bu seçimi yaptığından beri hiçbir konuda söz hakkı olmadı. Bu, bu evliliğin tüm şartlarını senin dikte edemeyeceğini açıkça ortaya koyarak kendini göstermeye çalışıyor olabilir."

"Ve bunu beni vücudundan mahrum bırakarak mı yapacak?"

Başını sallıyor. "Başlamak için. Ama bunun son olmayacağından şüpheleniyorum. Seninle evlendiğinde özgürlüğünü kaybetti. Bunu hazmetmesi biraz zaman alacak ve bunu sessizce yapmayacağını söylemek yanlış olmaz."

Düşüncelerim kafamın içinde dönüyor. "Belki ona bir özgürlük yanılsaması vererek onu yatıştırabilirim. Onu babasından bile daha fazla kısıtlayacağımı düşünüyor. Durumu hâlâ kontrolüm altında tutarken ona yanıldığını kanıtlayabilirim."

Nero başını sallar. "Bu iyi bir şey. Senden hoşgörü beklemeyecek. Bu onun

savunmasını azaltacaktır." "Ama her istediğini yapmasına izin veremem."

"Ona o kadar uzun bir tasma verin ki, tasmanın varlığını bile unutsun. Eğer gerçek sınırları aşarsa, bunu ona hatırlatmak zorunda kalırsınız. Bundan kaçış yok. Eğer bunu kabullenemezse, bu işin nasıl yürüyeceğini bilmiyorum."

"Bunu kabullenecektir." Kabullenmek zorunda.

"Savaşlarınızı dikkatli seçin. Davranışlarında sizden bir tepki almak isteyecektir, bu yüzden gerçekten zorlamadığı sürece ona tepki vermeyin."

Cleo kendini tutmaz. Her türlü kısıtlamadan yoksun. "Duygularımı belli etmeme konusunda çok pratik yapmış olmam iyi bir şey," diye mırıldanıyorum, başparmağımı ağrıyan dudağımın üzerinde gezdirerek.

Nero bunu söylememesi gerektiğini biliyor ama düşüncelerinin gözlerine yansıdığını görebiliyorum. *Sana söylemiştim.* Bileğini dizinin üzerinden geçiriyor. "Bu arada, Joseph Ferraro bu sabah aradı. Tebriklerini sunmak istedi."

Kaşlarım kalktı. Koca Joe, Gino Ferraro'nun danışmanı. Yıllardır Ferraro ailesinden ilk kez onun kıdeminde biri bize ulaşıyor. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece küçük bir konuşma, ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Koca Joe, Gino'nun onayını almadan aramazdı."

Nero başını sallıyor. "Bu kan davasını sonsuza dek geride bırakmakla ilgileniyor gibi görünüyorlar. Sen, Ferraro ve eşleriyle bir akşam yemeği ayarlamaya çalışmalıyız."

"Cleo'yu önemli bir toplantıya getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Onun varlığı kan dökülmesi riskini önemli ölçüde artıracaktır."

Nero kıs kıs güler. "Yarın yaparsın demiyorum. Bu tür şeylerin ayarlanması biraz zaman alır. İkinizin arası ısındığında yaparız."

Bunun bir "eğer" değil de "ne zaman" meselesi olduğunu düşünmesini takdir ediyorum.

Viskiyi bitirdim ve ayağa kalktım. "Pekâlâ, git çarşafı indir. Herkesin lanet kanıma bakmasından bıktım." Nero

sırtıma tokat atıyor. "Bir gün bu ana dönüp bakacak ve güleceksin."

Oradan ayrılıyor ve ben arka verandaya çıktığımda düğün sonrası brunch tüm hızıyla devam ediyor. Eşim Valentina ve De Rossi ile bir masada oturuyor. De Rossi'nin kız kardeşi Martina ve kocası Giorgio da orada.

Cleo bakışlarımı karşılıyor. Bir an ne yapacağımı düşündüm. Ailesiyle vakit geçirmek istediği açık, bu yüzden onu masalarından uzaklaştırmamalıyım, ama aynı zamanda onun yanından başka bir yere oturmak istemiyorum. Ve vücudunun bana nasıl tepki verdiğini unutmamasına izin vermeyi kesinlikle planlamıyorum.

Onlara doğru ilerliyorum ve Cleo'nun gözleri uyarırcasına kısılıyor. Görmezden geliyorum. Sadece birkaç adım uzaktayken, oturduğu yerden kalkıyor ve vücudunun tam görüntüsüne maruz kalıyorum.

Sikeyim.

Göğüslerine oturan ve kalçalarını saran ipeksi bir elbise giyiyor. Bu elbise yatak odamın zeminindeki bir su birikintisinde daha da güzel görünürdü.

Cleo'nun ağzı açık kalır. "Raf-"

Cümlesini bitiremeden kolumu beline doluyor ve onu bir öpücükle susturuyorum. Ağzıma karşı nefesi kesildi, açıkça şaşırmıştı.

Buna alışsan iyi olur, tatlım.

Onu becermek için bekleyeceğim, ama ne zaman istersem o ağzı bana vermeyi kabul etmek zorunda kalacak.

Kısık bir protesto sesi çıkıyor. Avuçlarını yumruk haline getirmeden önce göğsüme faydasızca bastırıyor. Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum ve ağzımın içindeki acının donuk zonklamasını görmezden gelerek onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Yarı yarıya bana karşı koymaya başlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Onun yerine kıpırdamadan duruyor ve gözlerimi açtığımda bana bakıyor. Öpüşmeyi kesiyorum ama onu kendime yakın tutuyorum. Nefes nefese, nefesleri dudaklarıma küçük pufklar halinde geliyor.

"Umarım kanlı sanat eserinin ima ettiği kadar ağrın varmış gibi davranıyorsundur." Sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak.

Yeşil gözleri kısıldı. "Bırak beni."

Yapıyorum, ama parmak uçlarımla çıplak sırtının üst kısmını okşamadan önce değil. Titriyor. Vücudunun istemsiz tepkisi bana ters ters bakmasına ve kızarmasına neden oluyor.

Yanına oturuyorum ve kolumu sandalyesinin arkasına doluyorum. "İyi günler," diyorum masadakilere ve parmaklarımla ucunu Cleo'nun omzuna değdiriyorum.

Kız kardeşi bana kaşlarını çatıyor ve De Rossi bana karanlık bir bakış fırlatıyor.

"Ayrılmadan önce iş konuşmalıyız," diyor. "Gemma ile olanları göz önünde bulundurarak, Garzolo ile olan ortaklığımızda bazı değişiklikler önermek istiyorum. Karımın kız kardeşine zarar veren bir adamla iş yapmak istemiyorum."

Başımı sallıyorum. Garzolo'yu taklit anlaşılmamızdan çıkarmak mı

istiyor? Bana uyar. "Brunch'tan sonra konuşabiliriz," diyorum.

Bu brunch'ın geri kalanını yaklaşan konuşmaya nasıl yaklaşmak istediğimi düşünerek geçirmeliyim, ama bunun yerine farkındalığım karımın üzerinde kalıyor. Parmak uçlarımla onun kusursuz tenine her dokunduğunda nefesinin kesildiğini fark ediyorum.

BÖLÜM 13

CLEO

KOCAM bana dokunmayı bırakmıyor ve bu beni delirtiyor.

Bu sabah uyandığımda kendimi dünyanın tepesinde hissediyordum. Güç dengesi değişmişti. Rafaele'nin istediği bir şeye - vücuduma- sahiptim ve bunu ona asla isteyerek vermemeye kararlıyım.

Eğer ben bu evlilikte mutsuz olacaksam, o da benimle birlikte mutsuz olacak.

Bu beni mutlu etti.

Ancak bu mutluluk, brunch'ta ortaya çıkıp bana doğru kasıla kasıla yürüdüğünde ve bana karşı sahip olduğu silahı hatırlattığında kısa sürdü.

Anlaşılmaz, inkar edilemez kimyamız.

Dün gece beni zorlamamasına şaşırdım. Hoşuna gitmeyeceğinden şüphelensem de, akrabalarına göstermek için kanlı çarşaflara sahip olmak için çabucak bitireceğinden emindim.

Eğer bunu bu şekilde yapsaydı, ona karşı hissettiğim fiziksel çekimin sonu olurdu. Yatakta onun önünde çıırılçıplak uzanırken, vücudumun ona tepki vermeyi bırakması anlamına geliyorsa bunun ödemeye hazır olduğum bir bedel olduğunu düşündüm.

Ama yapmadı.

Şimdi kız kardeşleriyle konuşuyoruz ve kolu belime sıkıca sarılmış durumda. Vücudum onun dokunuşuna iplere bağlı bir kukla gibi tepki veriyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Erkeksi kokusu beni baş döndürücü bir bulutla sararken, başparmağının dalgınlıkla belime dokunduğu her anın aşırı farkındayım. Bugün sadece siyah bir elbise gömleği ve elbise pantolonu giydiği için kaslı vücudundan yayılan sıcaklıktan saklanmak mümkün değil.

Vale, Dem, Mari ve Giorgio'ya veda etme zamanı geldiğinde nihayet ondan kurtuluyorum. Hepsine sırayla sarılıyorum ve sıra Vale'ye geldiğinde biraz gözlerim doluyor. Bana sıkıca sarılıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bizi ara, tamam mı? Ne zaman fırsat bulursan. Gemma seninle konuşmak için yanıp tutuşuyor."

"Arayacağım." Muhtemelen Rafaele'den kız kardeşimi aramak için izin istemem gerekecek. Artık bir telefonum bile yok. Rafaele beni evine ilk getirdiğinde elimden alınmıştı.

Midem sıkışıyor. Bunun yeni gerçekliğim olduğuna inanamıyorum.

Bir sonraki ayrılanlar Fabi ve Elena. Beni tebrik ediyorlar ve bir şeye ihtiyacım olduğunda bana ulaşmaktan çekinmeyeceklerine dair söz verdiriyorlar.

"Dün Vince'le tanışma fırsatınız oldu mu?" Onlarla kardeşim arasındaki İsviçre bağlantısını hatırlayarak soruyorum. Bugün burada değil, ailem de öyle. Aklımda başka şeyler olduğu için neden gelediklerini sormamıştım.

Fabi gülümseyerek, "Kısaca konuştuk," diyor. "Birkaç ortak arkadaşımız olduğu ortaya çıktı. Belki Cenevre'ye döndüğümüzde onu buralarda görürüz."

Rafaele daha sonra kız kardeşlerine veda ediyor. Onları kucaklarken yüzündeki geçilmez maskeyi çıkardığını görmek beni şaşırtıyor. Fabi ona gülümsüyor ama Elena sadece kulağına eğilip bakışlarının soğumasına neden olan bir şey fısıldıyor. Aralarında ne oldu da ilişkileri bu kadar gerildi?

Şenlik sona erdiğinde, öğleden sonra geç olmuştu. Rafaele ve ben bizi evine geri götüreceğini tahmin ettiğim siyah bir arabaya bindik.

Yolculuğun beşinci dakikasında dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bakışları beni içten dışa doğru ısıtmak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip.

Şu anda beni öpmeye çalışsa, geri çekilir miyim?

Evet, bu test etmek istemediğim bir şey.

Gergin sessizliği bozmaya karar verdim. "Peki tüm bunlar nasıl olacak?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz evlendik. Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Sen ne istersen."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, doğru. Babam kadınlarınızın uyması gereken kuralları Gemma'ya birden fazla kez okudu, bu yüzden kurallar konusunda bilgiliyim. Kendi başıma araba kullanamam, korumalar olmadan evden çıkamam, üniversiteye gidemem ya da bir işte çalışamam ve yabancılarla arkadaş olamam."

Bana bakıyor, sanki kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Tüm bu kurallar senin kendi güvenliğin için," diyor sonunda.

Alay ediyorum. "Tüm bu kurallar beni kontrol etmek için var. Bundan zevk alıyor musun? Beni parmağının altında tutmaktan?"

Çenesi sertleşir. "Ben bir Don'um, Cleo. Pek çok düşmanım var. Her zaman savunmamda çatlaklar arayan düşmanlar. Karım olarak sen de artık bir hedefsin. İster inan ister inanma, muhafızlar ve şoför seni korumak için orada."

"Tamam, ama neden istediğim kişiyle arkadaş olamıyorum?"

"Çünkü yabancılar en kolay uzlaşılabilirler insanlardır. Bizim dünyamızda onları bir mala dönüştürmek isteyen birine karşı hiçbir korumaları yoktur. Şu andan itibaren kuracağın hiçbir arkadaşlığa güvenemezsin. Eğer bir şey varsa, seni kalp kırıklığından kurtarıyorum."

"Kalp kırıklığı mı? Sen bu konuda ne bilirsin ki?" Homurdanıyorum. "Kız kardeşlerinin üniversiteye gitmesine izin verdin. Kurallar onlar için geçerli değil mi?"

"Onlara izin veren babamdı, ben değil. Ama evet, benim onayım ile Cenevre'de kaldılar çünkü evlenene kadar orada olmaları burada olmalarından çok daha güvenli. Yurtdışında düşmanlarımın burada olduğundan çok daha az gücü var. Fabi ve Elena'yı sürekli gözetim altında tutan bağlantılarım var."

"Bunu biliyorlar mı?"

Cevap vermiyor. Alay ediyorum. İnanılır gibi değil. Zavallı kız kardeşleri muhtemelen ağabeylerine bildirilmeden tuvalet molası veremeyeceklerini bile bilmiyorlar.

Göğsüm düşüyor. Hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşayamam. Hayatta olmaz. Bağımsızlığımı geri kazanmamın bir yolu olmalı.

Boşanma bir seçenek mi? Pek mümkün değil. En azından Rafaele benim de ailemden biri olana kadar. Ama eşleriyle birlikte yaşamayan erkekler de var. Papà'nın karısı ve çocukları şehir dışında bir evde yaşayan bir kaptanı vardı, kaptanın ise Jersey'de eşiyle birlikte bir dairesi vardı.

Rafaele'den ayrı yaşasaydım, hayatım şüphesiz daha iyi olurdu. Belki de öyle bir baş belası olmalıyım ki beni yanında tutmanın zahmete değmeyeceğine karar versin. Bu o kadar da zor olmamalı.

Otoyolda hızla ilerlerken "Kendi cep telefonumu istiyorum,"

diyorum. Bacaklarını uzatıyor ve bileklerinden çaprazlıyor.

"Tamam." Oh. Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum.

"Ve bir kredi kartı."

Başını salladı. "Evde seni bekliyor zaten." Kolunu uzatıyor. "Başka bir isteğin var mı?" "Eminim

birkaç tane düşünebilirim..."

Bir kol düğmesini çıkarıyor ve kolunu sıvıyor. Bakışlarım bronzlaşmış, dövme ön koluna takılıyor. Kahretsin, çok seksi kolları var. Kaslı ve derisinin altında kalın damarlar var.

"Devam et."

Yukarı baktım. "Ha?"

Aynı ritüeli diğer koluyla tekrarlariken kaşlarını çatıyor. "Başka neye ihtiyacın var?" "Bunu

düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez bana gülümsüyor. Gerçek, tam bir ağız eğimi. Bu küçük hareket onu nasıl

seksilikten inkar edilemez derecede yıkıcılığa?

Birden araba çok sıcak geldi. Avucumu boynumun kenarına sarıp koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Acele etme," diyor. "Prova yemeğinde de söylediğim gibi, rahat olmanı istiyorum. Ve sanırım zamanla kurallarımın sandığın kadar kısıtlayıcı olmadığını göreceksin."

Bu onunla tartışmam için bir işaret, ama şu anda düşüncelerimi toparlayamıyorum. Kollarımı kendime doluyorum ve yüzümü pencereye dönüyorum. Ona bakmayı bırakmalıyım.

Akşam yemeğinden hemen önce Rafaele'nin evine vardık. Sabina bizi karşılıyor, Rafaele bakmıyorken bana nefret dolu bir bakış fırlatıyor ve sonra bizi ziyafetin beklediği yemek odasına götürüyor.

Uzun süren brunch'tan sonra o kadar da aç değilim ama yine de birkaç şey deniyorum çünkü aşçı bir sürü vejetaryen yemek yapmak için kendi yolundan çıktı.

Adı Luca ve elli yaşlarında. Ondan hemen hoşlandım. Sıcak bir gülümsemeyle kendini tanıtıyor ve ben sorun olmadığını söyledikten sonra bile prova yemeğinde bana biftek hazırladığı için özür diliyor.

"Bana et yemediğinizi söyler söylemez internete girdim ve birkaç yeni yemek kitabı aldım" diyor. "Sevdiğiniz şeyleri hazırlayabilmem için bana geri bildirimde bulunmanız gerekecek."

"Teşekkür ederim, minnettarım," diyorum.

Başını eğiyor. "Afiyet olsun, Sinyora Messero."

İsim karşısında donup kaldım. Böyle çağrılmaya alışmak biraz zaman alacak.

Bir lokma daha yiyemeyeceğimi anlayınca Rafaele ayağa kalkıyor ve bana kendisini takip etmemi işaret ediyor. Merdivenlerden ikinci kattaki bir odaya çıkıyoruz, düne kadar kilitli kaldığım misafir yatak odasının birkaç kapı aşağısında.

İçine baktım. "Bu da ne?" Cevabı bildiğimden

şüpheleniyorum. "Yatak odamız."

Oda, misafir yatak odasının iki katı büyüklüğünde. Soğuk mavi tonlarında dekore edilmiş ve büyük bir yatak, pencere kenarında bir oturma alanı ve bir şömine içeriyor. Erkeksi ama iğrenç bir erkek değil. Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve çıplak ayak parmaklarımı pelüş halıya sürüyorum. "Ben diğer odada uyumak istiyorum. Daha önce kaldığım odada."

Rafaele ceketini bir sandalyenin arkasına atar. "Bunun nesi var? Dekor beğenmedin mi?" Ona sert bir

bakış attım. "Evet, şu korkunç konuşan robot sinirime dokunuyor."

Gözleri parlıyor. "O kalıcı bir özellik, bu yüzden buna alışsan iyi olur."

Bir boka alışmayı planlamıyorum. Ayrıca bana dokunmasına izin vermek gibi bir niyetim de yok. Dün gece beni incitmedi diye ona karşı yumuşayacağımı mı sanıyor?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Seninle yatmayacağım."

Kravatını çıkarır ve ceketinin üstüne yerleştirir. "Biz evliyiz, bu yüzden bir yatak odasını paylaşacağız. Eğer benimle aynı yatakta yatmak istemiyorsan, yerde yatabilirsin."

Zemin mi? Güzel bir halı olsa bile, bu seçenek pek de davetkâr görünmüyor.

Etrafa bakıyorum. Pencerenin yanında bir sedir var, pek büyük sayılmaz ama benim sığabileceğim kadar büyük. Yatağa doğru yürüyorum, bir yastık ve yorgan kapıyorum ve onları sedirin üzerine taşıyorum. "Burada uyuyacağım."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken sakince, "Keyfin bilir," diyor. "Ben duş almaya gidiyorum."

Kapılardan birinin arkasında kayboluşunu izliyorum. Bugün çok sakın davranıyor. Sinirlerini bozmak istiyorsam, onu tam olarak neyin sınırlendirdiğini bulmam gerekecek.

O duştayken ben de odanın geri kalanını keşfediyorum.

Ortasında ayaklı dolap ve iki koltuk bulunan büyük bir gömme dolap vardır. Dolabın bir tarafında

Rafaele'nin giysileri ve diğ er tarafta da evden getirdiğ im giysilerim var. Bir noktada annemden bana bir çanta hazırlamasını istemiş olmalı ve tabii ki en sevmediğ im kıyafetlerimi de koymuş.

Yatak odasına geri döndüm. Komodinlerden birinin üzerinde yeni adımın yazılı olduğu siyah bir kredi kartı buldum.

Cleo Messero.

Tanrım, bu çok garip.

Başparmağımı kabarık harflerin üzerinde gezdiriyorum. Bu şeyi yakında gerçekten giymek istediğ im kıyafetleri almak için kullanmam gerekecek. Banyo kapısı açıldı.

Tam zamanında d nd ğ imde Rafaele'nin bir çift siyah boxer k lotla, saçları dağınık ve ıslak bir şekilde dışarı çıktığını görüyorum. Tüm o dövmeli teni görünce boğazımın arkasından boğuk bir ses çıkıyor.

Vay anasını.

Köprücük kemiğinden donunun kemerine kadar mürekkeple kaplı.

Ve fit. Sekiz karın kası, belirgin göğüs ve geniş, kaslı omuzlar. Gözlerim mürekkebiyle birlikte bel kemerinin arkasında kaybolan V'yi takip ediyor. İçime bir sıcaklık dalgası çarpıyor.

Yavaşça bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırıyorum. Gözlerinde bir meydan okuma var. Kirli oynamaya mı çalışıyor?  enemin açık kaldığını fark ediyorum ve hemen kapatıyorum. Lanet olsun. Onun yanında poker suratımı korumalıyım.

Dolaba doğru yürüyor, bana kaslı sırtını ve üzerindeki karmaşık yılan dövmesini gösteriyor. Kıyafetleri olmadan daha da ölümcül görünüyor. Vücudunun yırtıcı bir hayvan gibi kendinden emin ve güçlü hareket edişine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kollarında başka bir yorganla dönüyor ve onu yatağın üzerine atıyor. "Bu Cuma seni yemeğe çıkaracağım."

Bakışlarım o lanet V harfine takılıyor. "Ben almayayım."

"Bu bir rica değil."

Ona göz kırpıyorum, ağzımdan salyalar akmadan bir cümle kurmaya çalışıyorum. Yorgun olmalıyım. Yorucu bir yirmi dört saat geçirdim.

"Tamam, her neyse," diye mırıldanıyorum.

Pijamalarımı giyip karanlıkta sert sedirin üzerine uzanıncaya kadar onun çıplak bedeninin yarattığı sis bulutu dağılmıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum ve bir i  çekiyorum. O her duştan çıktığında i imin pelteye dönmesine izin veremem. İdeal olmayan tepkimi gördüğüne göre, bunu yapmaya devam edecek.

Pencerenin dışındaki yıldızlarla süslü gökyüzüne bakıyorum ve Rafaele'nin rahat yatağında uzandığı yerden gelen derin nefes seslerini duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum. Pi  kurusu çoktan uyumuş.

Uyku bana o kadar kolay gelmiyor, bu yüzden bir süre daha uyanık kalıyorum ve planımı yavaşça bir araya getiriyorum.

BÖLÜM 14

RAFAELE

"CONOR tamamen iyileşecek," diyor Nero, ertesi gün öğleden sonra Yonkers'daki restoranlarımdan birinde öğle yemeği için buluştuğumuzda.

Sabahı Albany'ye gidip oradaki bir kaptanla kitapların üzerinden geçerek geçirdim. Bölgem Westchester County'den Upstate New York'a kadar uzanıyor, ancak Manhattan'a dağılmış bir dizi restoranın yanı sıra Harlem'de bir kulübüm de var. Kapsanması gereken çok fazla alan var ve kapolarımı sık sık yüz yüze görmeyi seviyorum, bu yüzden sık sık yoldayım.

"Güzel. Joshua ile ne yapmak istiyordu?"

Nero omuz silkiyor. "Yok bir şey. Sakinleşene kadar onu birkaç aylığına Chicago'daki annesinin yanına göndereceğini söyledi."

"Joshua onu kaçırdı ve neredeyse öldürüyordu."

"O onun oğlu."

O bir aptal, hem de tehlikeli bir aptal. "Hata yapıyor. Oğlu olsun ya da olmasın, Joshua'nın öldürülmesi gerekiyor." "Herkesin senin gibi düşünmediğini sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor, Rafe?"

"Bana bir şey hatırlatmanıza gerek yok. Çoğu insanın rasyonellikten yoksun olduğunu zaten biliyorum."

Nero kıkırdar. "İyi ki hepimize yetecek kadar var."

Başımı sallıyorum, Conor'ın dar görüşlülüğünden biraz rahatsızlık duyuyorum. "Conor'a söyle, Joshua bir daha çizgiyi aşarsa - ki yine aşacak - ona başka seçenek bırakmayacağız. Oğlu tek vuruş hakkını kullandı."

"Not edildi," diyor Nero. "Mesajı aldığından emin olacağım. Mad Dog ile görüşmen nasıl geçti?"

"Mad Dog'un rakamları iyiydi." Albany'den elde ettiğimiz gelir son altı aydır düşüyordu ve ben de bunun nedenini anlamaya çalışıyordum. "Ama son zamanlarda birkaç müdavimini kaybetti. Gidip onlarla konuşmasını ve kibarca geri davet etmesini söyledim." Mad Dog popüler bir kumarhane işletiyor ve benim en çok kazananlarımdan biri oldu.

Nero başını sallar. "Orada o kadar parayı kumarda kaybedecek başka bir yer yok."

"İçimden bir ses artık durumun böyle olmadığını söylüyor."

Bir garson elinde bir şişe şarapla geldi ve kadehlerimizi doldurdu.

"Sence Ferraro mu?" O gittikten sonra Nero soruyor.

"Muhtemelen. Bratva olması daha muhtemel. Son haftalarda giderek daha cesur olmaya başladılar." Kucağıma bir peçete yaydım. "Etrafa sormanı istiyorum. Ferraro ile yemek ayarlama konusunda ilerleme kaydettiniz mi?"

"Koca Joe'nun bana birkaç randevu vermesini bekliyorum." Nero masadaki caprese salatasına bakıyor ve çatalına biraz atıyor. "Peki ya karın? Onu yatıştırmayı başardın mı?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Ben ayrıldığımda Cleo hâlâ sedirin üzerinde uyuyordu, bakır bukleleri yastığına yayılmıştı. Ayrılmadan önce birkaç dakikamı onun kusursuz pürüzsüzlükteki tenini ve boğazının zarif kavisini inceleyerek geçirdim. Ön kapıdan çıkarken aklımda Elena'nın dün söylediği sözler vardı. *"Ona zarar verme."*

Ona zarar verme mi? Kız kardeşimin benim bir canavar olduğumu düşündüğüne dair başka bir kanıtı ihtiyacım varsa, o da buydu. Karıma zarar vermek gibi bir planım yok ama onu nasıl zevkten kıvrandıracağıma dair kapsamlı planlarım var. Keşke bu kadar inatçı olmayı bıraksa.

Ona olan açlığım zihnimin önemli bir bölümünü işgal ediyor, ancak artık kilisede olduğu kadar ezici gelmiyor. Artık o benim olduğuna göre, bana direnmenin beyhude olduğunu anlaması an meselesi.

"Ona bir cep telefonu ve bir kredi kartı verdim. Kendisini güvende tutmak için konulan kurallara uyduğu sürece istediği her şeyi yapabilir."

"Bu iyi bir sta-"

Restoranın kapısı açılır.

Garzolo bir kasırğa gücüyle içeri daldığı sırada Nero ve ben silahlarımıza uzandık.

Adamlarımdan birkaçı çoktan silahlarını çekmiş, ayakta duruyor. Talimat almak için bana bakıyorlar. Başımı hafifçe sallayarak onlara geri çekilmelerini söylüyorum. Garzolo yanakları kıpkırmızı, sinsice yaklaşıyor.

Nero iç çeker ve silahını kılıfına geri koyar. "Şimdi ne olacak?" Masanın üzerindeki şarap şişesine uzanıyor ve kadehlerimizi dolduruyor. "Seni beklemiyorduk Garzolo."

Cleo'nun babası patlamanın eşiğinde gibi görünüyor. Bir insan nasıl hem don olup hem de bu kadar duygusal olabilir? Bu utanç verici. Garzolo'nun bu şehrin nesiller boyu gördüğü en kötü Don olmasına şaşmamalı.

"Dün De Rossi'yle doğrudan bir bağlantın olduğunu hiç konuşmamışken neden onunla konuştuğunu görmeye geldim," diye çıkıştı.

Peçetemi dudaklarıma bastırıyorum. "Otur."

"Bu her şeyi mahvedecek türden bir şey, biliyorsun. Bu tür-" "Otur lan yerine,

Garzolo," diye homurdanıyor Nero. "Sana üçüncü kez sordurtma bize."

Garzolo yanımdaki sandalyeye çökmeden önce Nero'ya ters ters bakıyor. "Dünkü etkinliğe katılmama neden izin verilmedi? Cleo'nun babası olarak bu benim hakkımdı."

"Saçmalamayı kes," diyor Nero. "Hepimiz kızınızla ilişkinizin var olmadığını biliyoruz. Onunla nikâh masasına oturmana bile izin vermedi ve bu konuda bundan çok daha az kızgın görünüyordun. Gelmene izin vermediğimiz için kızgın olmanın tek nedeni De Rossi ile konuşmamızı istememen."

İnkâr etme zahmetine girmiyor. "Bir saat önce beni aradı ve anlaşılmadan çıkarıldığımı söyledi. Anlaşmaya aracılık eden bendim! Ben olmasaydım, hâlâ restoran sahiplerini haraca bağlıyor ve ayakkabılarını çimentoda kirletiyor olacaktın. Bunu sana ben *verdim!*"

Şarap şişesini elime aldım ve etiketini okudum. "Chateau Du Soleil, Cotes du Rhone, grenache üzümü. Kızınız şarap seviyor, değil mi? Belki de bundan eve bir şişe getirmeliyim."

Garzolo bana bakıyor, öfkesi yüzündenokunuyor. "Bir şey duydun mu-" Şişeyi

havaya fırlatıyorum, boynundan tutuyorum ve kafasında parçalıyorum.

Bardak paramparça olur, şarap her yere saçılır. Garzolo uluyor ve yüzünü korumak için kollarını kaldırıyor. Nero koltuğundan fırlar ve yeni takım elbisesinin kirlenmesiyle ilgili bir şeyler mırıldanır.

Hâlâ kırık şişeyi boynundan tutuyorum. Garzolo'nun kravatını tutuyorum ve tam yüzüne gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum. Bardağın keskin kenarını boğazındaki bir damara bastırıyorum. "Bir daha benimle böyle konuşursan, bu lanet şişeyle kafanı keserim. Anladın mı?"

Şarap alnından ve yanaklarından aşağı süzülürken tükürüyor.

"Bu bir ortaklık değil. Senin sahibin biziz. Don olmanın tadını çıkarman için sana beş yıl daha verdiğim için şanslısın. Bu bir iyilikti, yoksa bunu çoktan unuttun mu?"

"İşte bu yüzden iyilik yapmaktan hoşlanmıyoruz," diye homurdanıyor Nero peçeteyle üstünü başını silerken. "Kimse bunların nasıl çalıştığını anlamıyor gibi görünüyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor Garzolo, öfkesi yerini korkuya bırakmış. Acınası.

Artık bu adamın ne kadar beceriksiz olduğunu bildiğime göre, ailesinin bu kadar uzun süre ayakta kalması şok edici. Babası tarafından atılan temeller zamanın testine dayanmış olmalı, ancak en büyük imparatorluklar bile bir adamın aptallığıyla yıkılabilir.

Kravatını bıraktım ve onu yere ittim. "Eğer De Rossi ile doğrudan anlaşmak istiyorsam, doğrudan De Rossi ile anlaşırım. Danışmanın çocuğunu taşıyan kadına el kaldırdıktan sonra hâlâ seninle iş yapmak isteyeceğini mi sanıyordun? Kendi kızına? Cleo'ya hiç dokunmadığın için şanslısın, çünkü dokunmuş olsaydın seni ona düğün hediyesi olarak bir metre yerin dibine sokardım."

Garzolo'nun yüzü asıldı. "Ona *hiç* dokunmadım."

"Çekil gözümün önünden. Hâlâ yürütmek gereken bir işin var, unuttun mu? Buna odaklan, çünkü isteyeceğin son şey bana değer kaybeden bir varlığı miras bırakmaktır. Anladın mı?"

Kendini yerden kaldırır ve başını sallar. "Anlaşıldı."

"Şimdi git."

Aceleyle restorandan çıkıyor.

Nero onun gidişini izler ve küfreder. "İnanılır gibi değil. Gerçekten buraya gelip sana ne yapman gerektiğini söyleyebileceğini mi düşündü?"

"Hiç düşünmüyor. Sorun da bu." Gücü önemli ölçüde azaldı ve bunu iyi idare edemiyor. Kendini aptal yerine koyması umurunda değil - iş başa düştüğünde bu benim geçişimi kolaylaştıracak, çünkü kimse zayıf bir adamı savaşta takip etmek istemez - ama önce ailesini yerle bir etmediğinden emin olmalıyım.

Bir garson ve müdür ortalığı temizlemek için dışarı koşuyor ve bir garson elinde ıslak bir bezle Nero'nun yanına koşuyor. Bir an için kararsız görünüyor, ama sonra işletme sahibi ona bir şeyler tıslıyor ve o da Nero'nun göğsündeki lekeleri silmeye başlıyor.

Danışmanımın kaşlarının arasındaki çizgiler eriyor ve ona sırtıyor. "Merhaba güzelim. Seni daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum. Nereden geliyorsun?"

Kız bir cevap mırıldanır ve kızarır.

Nero kalçalarını açıyor ve onu yaklaştırmaya çağırıyor. "Gel burada dur. Daha iyi uzanabilirsin."

Onu utanmadan garson kızla flört ederken izliyorum ve aklım karıma gidiyor. Gerçekten babası gibi olduğumu mu düşünüyor? İkimiz de ailelerimizin patronlarıyız diye aynı olduğumuz anlamına gelmez. Garzolo ile lanet bir şalgam kadar ortak noktam var.

Nero bana bir şey

söylüyor. Göz kırıyorum.

"Ne?"

Her nasılsa, kravatındaki şarabı silerken garsonu kucağına almış. Kız aldırıyor gibi görünüyor. Kızgınlık etimin altında kaynıyor. Hemen hemen her kadını avucunun içine alabiliyor, çekici piç.

"Dedim ya, böyle patlamalar yaygınlaşırsa bu iş yürümez," diye tekrarlıyor ve ellerini garsonun beline dolayarak onu sabit tutmaya çalışıyor.

"Bunu sonra konuşuruz," diyorum, bir an önce yemeğimizi bitirip işe dönmek için sabırsızlanıyorum. Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk eve, karımın yanına dönebilirim.

Nero kızgınlığını hissediyor. Garsonun kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kızın gülümseyip yanından kalkmasını sağlıyor. Kız gitmeden önce telefonunu alıyor ve içine kendi numarasını yazıyor.

"İşten çıktığında bana mesaj at," diyor ve kızın kışına hafif bir şaplak atıyor.

Garson kız kızarır ve arka tarafta kaybolur. Hay sikeyim. Keşke benim hayatım da bu kadar kolay olsaydı. Ama ben hevesli bir garson istemiyorum. Lanet olası karımı istiyorum.

Ve ona sahip olacağım, Tanrı yardımcım olsun.

BÖLÜM 15

CLEO

Sabah on gibi uyandığımda RAFAELE GİTMİŞTİ. Boş yatağa girdim ve sedirle karşılaştırıldığında ne kadar rahat olduğunu görünce neredeyse ağlayacaktım.

Çarşaflar onun vücut suyu gibi kokuyor. Dün gece duştan sadece iç çamaşırlarıyla çıktığı zamanki kokuyu hatırlıyorum. Kahretsin, çok iyi görünüyordu. Bu kadar yırtık pırtık olduğunu bilmiyordum.

Tamam, bu tehlikeli bir düşünce tarzı.

Kıçımı soğuk bir duşa sokmadan ve onun izlerini tenimden arındırmadan önce rahat yatağın tadını çıkarmak için kendime bir dakika daha veriyorum.

Ateşli ya da değil, Rafaele beni kafeste tutuyor ve ona Stockholm sendromu yaşatacak değilim. Sözde benim korunmam için olan tüm bu kurallar? O korumaya ihtiyacım olmasının tek sebebi, peşinde başka katiller olan bir katil olması.

Ah, bir mafya karısının hayatı.

Çıldırılmamak için tek şansım beni buradan göndermesini sağlamak. Hamptons'da büyük bir malikanesi olduğunu biliyorum, annem hep oradan bahsederdi. Orada yaşayabilirim.

Sonra ne olacak?

Tamam, orada yapacak pek bir şey yok ama en azından *onu* her gün görmek zorunda kalmayacağım. Bu zaten bir gelişme olurdu.

Kurulandım, üzerime bir şeyler giydim ve odanın köşesindeki küçük masaya oturdum. Fikirlerimi yazma zamanı.

Cleo'nun Rafaele'nin hayatını mahvetme planı:

- İflas ettirin onu.
- Evini yeniden dekore etmek
- Bir köpek al - onu benden uzak tutacak büyük ve korkutucu bir köpek
- Tüm umutlarını ve hayallerini belirle
- Mahvet onları.
- Asla, ama asla, hiçbir koşulda, kafama silah dayanmış olsa bile, onunla yatmam.

Plan benim kişiliğim kadar kaotik ama bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten iyi.

İçindeki şeyler kesinlikle benim güçlü yönlerime hitap ediyor. Rafaele tutucu bir kontrol manyağı, bu yüzden hayatına serseri bir mayın soktuğunu anlaması için elimden geleni yapacağım. Benden gerçekten istediği tek şey vücudum gibi görünüyor, bu yüzden ona asla vermezsem, sonunda beni etrafında tutmanın zahmete değmeyeceğini anlayacaktır.

Zaten daha fazla kıyafet almam gerektiğinden, ilk maddeyi uygulamaya karar verdim. Siyah kredi kartını kullanma zamanı.

Aşağıya iniyorum ve beni Manhattan'a götürecek birini bulabilmek için evde bir personel arıyorum. Yemek odasında bir hizmetçiye ders veren Sabina'ya rastladım.

Beni görünce cümlesinin ortasında durdu ve hizmetçiyi kovdu. "Ne istiyorsun?" "Bir şoföre ihtiyacım var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Manhattan. Biraz alışveriş yapmam lazım."

"Ne-"

"Bu yirmi soru da neyin nesi?" Tersliyorum. "Sadece istediğim şeyi getir."

Gözleri yarıklara dönüşür. "Seni küçük velet. Daha yeni evlendin ve şimdiden Don Messero'nun zor kazandığı parasını harcamaya gidiyorsun."

para."

Ah, keşke bilseydi.

"Düğün hakkında ne düşünüyorsun?" Masumca sordum. "Tüm o elmasların içinde kendimi çok güzel hissettim."

Beni küçümsüyor. "Sen bir yüz karasısın. Sinyora Caruso'nun kolyesi senin pis boynuna dokunduktan sonra sabunla ovulmalı." "Bunu sen yap. Bana şoförümü getirdikten hemen sonra."

"Bana patronluk taslama."

Gözlerimi kısıyorum. "Kocam evden çıkabilmem için bir şoförüm olması gerektiğini söyledi. Senin bana bir tane almayacağını söylesem ne derdi sence?"

Bu onun yüzündeki kanı çeker. Demek Rafaele'den korkuyor. Aklıma Rafaele'nin benimle konuşma şeklini sorun edeceği geliyor ama hizmetçiyi idare etmek için onun yardımına ihtiyacım yok.

"İyi," diye homurdandı Sabina. "Ben onu yakalarım." İtalyanca bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı, muhtemelen benim hakkımda daha kötü şeyler. Umursadığımdan değil. Ne de olsa, beni şiddetle onaylamayan insanların etrafında olmak yeni bir şey değil. On sekiz yıl boyunca Garzolo'ların evinde yaşamayı deneyin. Ailemden en son ne zaman güzel bir söz duyduğumu hatırlamıyorum.

Beş dakika sonra genç bir adam içeri girdiğinde oturma odasındaki kanepede uzanıyordum. Kıvrıkcık kumral saçları, piercingli bir burnu ve yüzünün yarısını kaplayan bir sırtışı var. Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyor.

"Sandro," diyor elini uzatırken. "Ben senin şoförüm."

"Çok çabuk oldu." Elini sıktım. "Garajda falan mı bekliyordun?" "Tiny ve ben

gardiyanlardan biriyle kâğıt oynuyorduk," diyor.

Tam o sırada, yaşlı bir adam oturma odasına girer. Adam derken, dev gibi bir adamdan bahsediyorum. Muhtemelen Nero'yla aynı boyda ama iki katı genişliğinde. Her adımında duvardaki resimler sallanıyor. Yıpranmış deri ceket çadır olabilirmiş gibi görünüyor.

Sandro başparmağıyla dev göstererek, "Bu Tiny," diyor.

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Doğru. Sevimli bir takma

ad."

Tiny büyük pençesiyle elimi sıkıyor ve bu sinir bozucu. İstese beni ikiye ayırabilir. Sandro'nun aksine, hiç gülümsüyor gibi görünmüyor. "Memnun oldum Bayan Messero. Ben sizin yeni korumanızım."

"Her neyse, ben kazandım," diyor Sando. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Bakışlarımı Tiny'den ayırıp Sandro'ya dönüyorum. "Neyi

kazandın?" "Gardiyanla oynadığım kart oyununu. Yüz dolar

kazandım." Göz kırıyor.

"Çocuk, ne yapıyorsun?" Tiny alçak sesle mırıldanır. "Patronun karısına göz kırpma."

Sandro'nun yanakları kızarır. "Ah, özür dilerim. Sadece heyecanlandım." Başının arkasını ovuşturuyor. "Bu büyük bir görev, biliyor musun? Seni gezdirmek. Ama endişelenme, Don'un sahip olduğu en iyi sürücü benim. On dört yaşımdan beri yarışıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ailen neredeydi?"

Omuz silkiyor. "Öldüm. Nero ve Rafaele beni yanlarına aldılar. Onlara her zaman minnettar olacağım." Yumruğunu göğsüne vuruyor. "Don'un sizi bize emanet etmesi bir onurdur, Bayan Messero. Değil mi, Tiny?"

İri adam başını sallar, yüzü çok ciddidir. Tam bir profesyonel gibi görünüyor. Bu garip bir şekilde rahatsız edici. Sabina'nın küçümsemesiyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum ama *buna* nasıl karşılık vereceğimden emin değilim. Etrafımda oldukları için

heyecanlılar mı? Sandro bir köpek yavrusu gibi ayaklarının üzerinde zıplıyor. Tiny de pek heyecanlı görünmüyor ama iş konusunda üzgün de görünmüyor.

Onlara gülümsemeye karar verdim. "Bana Cleo de."

"Bugün ne yapmak istersiniz?" Garaja doğru ilerlerken Sandro neşeyle soruyor. "Bazı şeyler almam gerekiyor."

Tiny ceketinden yepyeni bir cep telefonu çıkarıp bana uzatıyor. "Bizim numaralarımız, Don'unki ve ev telefonu da orada. Kız kardeşlerinin numaraları da."

Oh.

Rafaele gerçekten söz verdiği gibi mi yaptı? Göğsümün içinde sıcak bir şey açılıyor. Yolda Gemma'yı arayabilirim. Numarasını almak için Rafaele'ye yalvarmam gerekecek sanıyordum. Banka hesabına yapmak üzere olduğum şey için küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum. Ama hayır, bir iyilik hiçbir şeyi değiştirmez.

Tiny'den telefonu aldım. "Teşekkürler."

Sandro siyah bir cipin kilidini açıyor ve kapıyı benim için tutuyor. "Nereye gitmek istersiniz? Westchester'a mı?"

"Beni Fifth Ave'ye götür." Yakındaki bir alışveriş merkezinde zamanımı boşa harcamayacağım. Vermek istediğim zarar için güvendiğim satış temsilcilerimin yardımına ihtiyacım var. "Umarım uzun bir güne hazırsınızdır, beyler."

Bir saat sonra Dior butiğindeyim ve son koleksiyonlarını satın alıyorum. Daha sonra bir el çantası ve birkaç çift ayakkabı için Chanel'e uğruyorum, ardından temsilcimin bana sınırlı sayıda üretilen Verrou el çantasını sevinçle sunduğu Hermès'e geçiyorum. Bu fırsatı kataloglarından iki çarpıcı mermer sehpa ve birkaç şezlong sipariş etmek için kullanıyorum. Şezlongların her biri otuz bin dolar.

"Arka bahçemde harika görünecekler," diye mırıldanıyorum temsilciye.

Daha sonra Bergdorf Goodman'a giriyorum ve satış görevlisinden bana beğeneceğimi düşündüğü birkaç şey getirmesini istiyorum. Birkaç mağazaya daha gitmeden önce orada en az bir saat geçiriyorum.

Saat 17:00 olduğunda, SUV'un bagajı neredeyse dolmuştu. Kafamda bir çetele tutuyorum ve altı haneli rakamlara ulaşıyor.

Siyah kartı çıkarıp bakıyorum. Yemin ederim yaptığım çalışmalardan dolayı biraz yıpranmış görünüyor. Amaç Rafaele'nin beni göndermesini sağlamak, öldürmek değil.

Sonra evinin altındaki mücevher kasasını hatırlıyorum. O çok zengin ve ben bunun canımı yakmasını istiyorum.

Tabuta son çiviye çakmak için Cartier'ye girdim. Satış temsilcisi gözlerimdeki parıltıyı görünce beni arka tarafa götürüyor ve en yeni koleksiyonlarını gösteriyor. Zümrüt ve elmaslarla süslenmiş kalın bir gerdanlık dikkatimi çekiyor. Denediğimde inanılmaz görünüyor, yeşil saçlarımla güzel bir kontrast oluşturuyor.

"Ne kadar?"

"Üç yüz bin dolar," diyor temsilci.

Sırıyorum. "Mükemmel. Kabul ediyorum."

Bütün gün poker suratını bozmayan Tiny'nin rengi biraz soluyor. "Bayan Messero-"

"Cleo," diye düzeltiyorum.

"Cleo. Don bu durumdan hoşnut olmayabilir."

"Biliyor musun, sanırım haklı olabilirsin." Bakışlarımı vitrinden kaldırıyorum.

Tiny rahatlamış görünüyor. Cebinden bir mendil çıkarır ve alnını siler.

İçimi çektim. "Bütün gün kendim için bir şeyler aldım ve Rafaele'ye hiçbir şey almadım. Ne kadar düşüncesizim. Kocama bir hediye almalıyım." Tekrar temsilciye dönüyorum. "Bana saatlerinizi gösterin."

On beş dakika sonra kolyemi ve Rafaele için bir saati alıp çıktık ve ben de bugünlük işimin bittiğini ilan ettim. Son çetele bir nokta bir milyon dolar.

İçeride, piruetler ve yüksek tekmelerle küçük bir dans yapıyorum. Kocamın tepkisini görmek için *sabırsızlanıyorum*.

BÖLÜM 16

RAFAELE

Tam amcamın evine, onunla ve kaptanlarımdan biriyle buluşmak için yanaşmışım ki, telefonum muhasebecimden gelen bir aramayla çaldı. "Don Messero, karınız... Şey, nasıl desem... Anlayacağınız, o-"

"Sadede gel Carmine," diye takıldım. "Çok

para harcıyor, efendim."

Telefona kaşlarımı çatıyorum. "Sana karımın harcamalarını takip etmen için para ödemiyorum."

"Elbette efendim. İşlemlerin gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini gördüğümde sadece hesaplarınızı yapıyordum. Sizi aramanın benim görevim olduğunu düşündüm. Büyük bir meblağdan bahsediyoruz."

"Ne kadar?"

Hattın diğer ucunda yutkunduğunu duyabiliyorum. "Şimdiden neredeyse yarım milyon dolar harcadı, efendim."

Koltuğumda dik oturuyorum ve gösterge panelindeki saate bakıyorum. Saat öğleden sonra iki. *Nasıl olur da...*

"Nerede?"

"Dior, Hermès, Chanel- Oh, az önce başka bir işlem daha geldi. Şu anda Bottega Venetta'da. Bu kırk sekiz bin dolar."

İnanılmaz. Sandro saat on buçukta evden çıktıklarında bana mesaj attı. Karım üç saat içinde yarım milyon dolardan fazla harcamayı başardı mı?

"Muhasebeciniz olarak, kartı kilitlemenizi tavsiye ediyorum. Eğer bankayı aramak için izniniz varsa-"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, iznimi almanıza gerek yok. Sermayeyi bu kadar verimli kullanma becerisi etkileyici, değil mi?" Cleo'nun evliliğimizin bir saniyesini bile durumu hakkında üzülen geçirmeyeceği açık. Bir gün bile geçmeden saldırıya geçti bile.

Carmine şaşkın bir ses çıkarır. "Efendim? Anladığımdan emin değilim."

"Kartı rahat bırak. Karım ne isterse onu alır," dedim ve telefonu kapattım.

Toplantı sırasında banka uygulamamı açıyorum ve Cleo'nun alışveriş çılgınlığını gerçek zamanlı olarak takip ediyorum. Akşam beşe kadar durmuyor, o sırada Sandro'dan eve doğru yola çıktıklarını bildiren bir mesaj daha alıyorum. Toplantıyı bitiriyorum, teyzeme hızlıca veda ediyorum ve yola koyuluyorum.

Eve girdiğimde, Sabina bazı müteahhitlerle ilgili sorular sorarak bana yaklaşıyor. "Cleo

nerede?" Sözüünü kestim.

Sabina kaşlarını çatır. "Emin değilim. Sanırım onlar döndükten sonra Tiny'nin oturma odasına birkaç çanta getirdiğini gördüm."

Onu orada buldum. Karım pencere kenarındaki bir kanepeye tünemiş, kucağında bir dergi ve önünde yere serilmiş alışveriş poşetleri denizi.

Sabina hâlâ benimle konuşuyor ve nereye gittiğine dikkat etmiyor. Neredeyse çantalardan birine takılıyordu. "Aman-"

Onu sabitlemek için dirseğini tutuyorum. "Dikkatli ol."

Ev yöneticisi önündeki manzarayı görünce nefesi kesilir.

Cleo esniyor, doğruluyor ve sehpanın üzerindeki küçük kırmızı kutuya uzanıyor. "Eve hoş geldin. *Çok* uzun bir gün geçirdim."

Oda onun eşyalarıyla o kadar dolu ki altındaki halıyı bile göremiyorum. Tepkimi görebilmek için geri dönmemi bekliyor olmalı. Çantaların üzerinden atlayıp önümde durduğunda yüz ifademi dikkatle nötr tutuyorum.

"Tahmin et ne oldu?" diye soruyor.

"Ne?"

Kırmızı kutuyu bana doğru iterken karımın gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Sana bir hediye aldım." Elinden aldım.

Cartier.

Ah, evet, bugünkü randevusunun son durağı.

Yüzündeki ifadeden, harcama çılgınlığıyla beni kızdırmayı umduğu anlaşıyor. Karımın bilmediği şey, paramı harcaması umurumda bile değil. Benim ayıracak çok param var. Net servetimde gerçekten bir çentik açması için bir yat simsarıyla ilişki kurması gerekir. Ama tüm çabalarının boşa gittiğini henüz belli etmeyeceğim. Zorlukla bastırılmış bir heyecanla parlıyor ve bu çok sevimli.

Yüzümü her zamanki soğuk maskeme sabitliyorum ve kutuyu açıyorum.

"Platin kasa içinde bir tourbillon," diye mırıldanıyor. "Gördüğümde aklıma hemen sen geldin."

Saati eğip karmaşık işçiliğini inceliyorum. "Nedenmiş o?"

Parmağının ucunu kenarda gezdiriyor. "Soğuk, kesin, hesapçı. Bu kelimeler bir şey çağrıştırmıyor mu?" "Gururum okşandı. Etmemeliydin."

Kollarını iki yana açıyor. "Bütün bunları kendime alıp sana hiçbir şey almadığım için kendimi kötü hissettim.

Umarım aşırıya kaçmamışımdır." Kutuyu yüksek bir sesle kapattım. "Öğle yemeğinden sonra muhasebecimden bir telefon aldım."

Gözleri parlıyor. Çok hevesli görünüyor. Daha önce hiç kimsenin benim öfkelenme ihtimalim karşısında bu kadar heyecanlandığını sanmıyorum. "Oh?"

"İşlemlerdeki miktarlara çok şaşırdı. Bir öğleden sonra bir milyon dolardan fazla para harcamışsınız." Sırıttıyor.

"Oops. Para harcamayı sevdiğim konusunda sizi uyarmıştım."

"Sen yaptın." Yaklaştım ve kolumu beline doladım. "Ona karım ne isterse onu alacağını söyledim."

Yüzündeki gülümseme eriyip gitti. "*Söyledin* mi?"

"Seni mutlu edecek her şeyi." Saatin olduğu kutuyu kaldırıyorum. "Takayım mı?"

Kaşlarının arasında bir çentik beliriyor. Saati kutusundan çıkarıp tokasını çözüyor. Bileğimi ona uzattım, o da taktı.

"Kızgın değil misin?" Hayal kırıklığını sesinin dışında tutamıyor bile.

Kolumu beline doladım. "Neden olayım ki? Harika görünüyor," diye mırıldanıyorum, saate bakarak. O kadar yakınız ki burnu neredeyse çeneme değecek. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve gömleğinin altına baktığımda bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Tanrım, onu becermek için sabırsızlanıyorum.

"Biri çantaları yatak odamıza getirsin," diye Sabina'ya emrediyorum.

Cleo benden uzaklaşmak için zayıf bir girişimde bulunuyor ama buna izin vermiyorum. Hizmetçiler ortaya çıkıp çantaları götürmeye başlayana kadar onu kollarımda sıkıca tutuyorum.

"Bu kadar güzel bir hediye kapsamlı bir teşekkürü hak ediyor, sence de öyle değil mi?" Yalnız

kaldığımızda soruyorum. Gözleri irileşti. "Dur bakalım-"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve dilimi ağzının içine kaydırıyorum.

Tatlı tadı tüm duyularımı kaplıyor. Parmaklarımı bakır saçlarının arasına sokuyorum ve yumruğumu sıkarak benden kaçmasını imkânsız hale getiriyorum.

Yapmaya çalıştığından değil. Onu gafil avladığım için mi yoksa vücudu ne istediğini aklından çok daha iyi bildiği için mi bilmiyorum ama tıpkı kilisede yaptığı gibi bana karşı eriyor ve ağzını yağmalamama izin veriyor.

Sıcaklığı elbisemin kumaşından sızıyor ve beni yakıyor. Kollarımda kendini çok iyi hissediyor. Kusursuz vücudunun görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor ve sikim seğiriyor. Kalçasına bastırıyorum ki bana ne yaptığını tam olarak bilsin.

Bir hizmetçi yeniden ortaya çıktığında öpüşmeyi kesip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Ağzın şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Ama sanırım senin tatlı amının tadından daha çok zevk alacağım."

Boğuluyor ve sonra kendini kollarımdan kurtarıyor. "Rüya görmeye devam et," diye kekeliyor, göğsü sert nefeslerle inip kalkıyor. Kalan poşetlerden birkaçını alıyor ve neredeyse koşarak yukarı çıkıyor. Benden uzaklaşmak için çok hevesli. Ama benim onu bırakmaya hiç niyetim yok.

Hizmetçiye, "Gerisini şimdilik bırak," dedim.

Cleo'nun peşinden sinsice yatak odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Etrafında dönüyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, artık keyfi yerinde değil. Teni öpüşmemizden dolayı hâlâ kızarmış.

Ceketimi çıkardım ve bir sandalyenin üzerine attım. Göğsümdeki silahları fark ediyor ve gözleri açılıyor.

Sedirine, yani yuvasına doğru ilerliyorum ve yanındaki koltuğa çöküyorum.

"Paramı harcadın," diyorum kısık bir sesle.

Yanakları kızarıyor. Sanki onu vuracağımdan endişeleniyormuş gibi silahlarıma bakmaya devam ediyor. "Demek kırgınsın. Seyircimiz olduğu için mi kendini tutuyordun?"

Başımı salladım. "O siyah kart senin. Nasıl uygun görürsen öyle kullan. Sen benim karımsın ve hiçbir şeyden yoksun kalmayacaksın." Kırmızısı daha da derinleşiyor ve yutkunuyor.

Bacaklarımı açtım. "Ama bana neye para verdiğimi göstereceksin." Beni ağırbaşlılığıyla etkilemek için mütevazı elbiseler almasına imkân yok. Oyun mu oynamak istiyor? Bakalım durumu tersine çevirdiğimde ne kadar iyi olacak.

"Şimdi Cleo," diye homurdanıyorum hareket etmediğinde.

Bana ters ters bakıyor ama birkaç poşet alıp banyoya giriyor. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında parmak uçlarım kolçaklara gömülüyor.

Sikeyim.

Uzun kollu siyah bir elbise giymiş, elbisesi vücudunun büyük bir kısmını örtüyor ama her kıvrımını ortaya çıkararak vücudunu sarıyor. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, vahşi bakır bukleler neredeyse dar beline ulaşıyor.

Hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Vücudumdaki her damla kan aşağıya doğru

akıyor. Öne doğru eğildim. "Etrafında dön."

Bana yavaşça vücudunu her açıdan gösteriyor.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Altına giydiğin şeyi de aldın mı?"

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor.

Parmaklarım seğiriyor. "O zaman görmek istiyorum."

Aramızda gerginlik kaynıyor. Bakışlarımla ona meydan okuyorum ve önümde kıyafetlerini çıkaracak kadar cesur olup olmadığını görmek için bekliyorum.

Tekrar.

İki gece önce tereddüt etmeden yapmıştı ama şimdi o kadar emin görünmüyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve bir nefes üflüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *Hayır mı?*

Bakışları daralıyor. Arkasına uzanıyor ve açılan bir fermuarın yumuşak tıklama sesi odaya yayılıyor.

Yavaş hareket ediyor. Dikkatlice. Sanki emrime itaat etmek için acele etmediğini belirtmek ister gibi. O iter

Elbiseyi önce bir omzuna, sonra diğer omzuna atar. Bir kolunu kolundan

çıkartıyor, sonra diğerini. Altına ne giydiğini gördüğümde bir iniltiyi tutmam

gerekiyor.

Sütyeni transparan bir dantel parçasından ibaret. Küçük, sert meme uçları ince kumaştan dışarı taşıyor ve bu manzara karşısında ağzım kuruyor. Kalçalarını sallayarak elbiseyi çıkartıyor, ayaklarına kadar indiriyor ve iki narin adım atıyor. Elleri kalçalarına düşüyor. Yüzünde saf bir meydan okuma ifadesi var.

Hay sikeyim.

Avucumu çenemin üzerinde gezdiriyorum ve vücudunu santim santim içime çekiyorum.

Gözleri tehlikeli bir şeyle parlıyor. Avuçlarını yanlarında gezdiriyor ve parmaklarını dantel külotunun kenarlarında gezdirdikten sonra hafifçe kalçalarına doğru kaldırıyor. "Hoşuna gitti mi?"

O boğuk sesi ve yatak odası gözleriyle ne yaptığını biliyorum. Bana işkence

ediyor.

Yine de tuzağına düşüyorum.

"Buraya gel." Sesim

törpülenmişti.

Bana doğru birkaç kararsız adım atıyor, acele etmiyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve çenemi aşağı doğru eğerek tam orada durmasını işaret ediyorum. Çıplak kalçaları pantolonumun kumaşına sürtünüyor.

O kadar ateşliyim ki tişörtümden ter akıyor. "Daha yakına."

Dizleri bacaklarımın arasındaki koltuğun kenarına çarpıyor. Nefes alıp almadığımdan emin değilim, ama o da almıyor.

Elimi kaldırıyorum ve külotunun önündeki küçük fiyongu koparıyorum. Sonra başımı geriye eğip bakışlarıyla buluşuyorum. "Hoşuma gidip gitmediğini bilmek ister misin?"

"Uh-huh."

"Kendin öğren."

Bakışları kucağıma düşüyor ve sert sikimin dış hatlarını görünce kıpırdamadan duruyor. Parmakları seğiriyor.

Arkama yaslanıyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı daha da açıyorum. Bu oyunu ne kadar

ileri götüreceğini görmek için.

Korkak olmadığını kanıtlama arzusu sinirlerine galip geliyor. Eğilip göğüslerini bana gösteriyor ve ereksiyonumu avuçluyor.

Nefes alıyorum. Göz temasını kesmeden bana iki yavaş vuruş yapıyor ve beynimin içinde bir şey kısa devre yapıyor. Kolçakları kavırıyorum, parmak eklemlerim çabayla bembeyaz oluyor. Nefes almak imkansız.

Kadifemsi bir sesle, "Çok hoşuna gitmişe benziyor," diyor. Elini çekiyor ve uzaklaşıyor. Onu kucağıma sürüklememek için tüm irademi kullanıyorum.

Arkasını dönüyor ve bana sırtını veriyor. Bakışlarım kışına düşüyor.

"Manzaranın tadını çıkar," diyor omzunun üzerinden. "Benden alacağın tek şey bu."

BÖLÜM 17

CLEO

O GECE, Rafaelle duşta uzun zaman geçirir.

Orada ne yaptığına dair şüphelerim yüzümü kızartıyor ve dışarı çıktığında sedirdeki yorganımın altına gömüldüğünden emin oluyorum.

Bugün çok iyi iş çıkardığımı sanıyordum, neden başarısız olmuşum gibi hissediyorum? Harcadığım onca para umurunda değilmiş gibi görünüyordu ve bir şekilde gün onun önünde iç amaşırlarımla durmamla sona erdi.

Ve sikine dokunmak.

Hayatımı sikeyim.

En kötüsü de ereksiyonunu avuçladığımda bacaklarımın arasında utanç verici bir ıslaklık hissettim. Çok sertti ve çok büyük.

Nefesinin kesildiğini duyana kadar bekliyorum ve sonra parmaklarımı külotumun içine daldırıyorum. Evet, hâlâ ıslaktı. Yastığımı ısıırıyorum ve tek bir ses bile ıkarmadığımdan emin olarak kendimi olabildiğince çabuk çıkartıyorum.

Rafaele'nin önümüzdeki birkaç gün evde olmaması iyi bir şey, ben uyuduktan sonra eve geliyor ve ben uyanmadan gidiyor. Gem ve Vale'yi birkaç kez arayıp sohbet ediyorum ve boş zamanımın geri kalanını yeniden toparlanmak için kullanıyorum.

Cuma sabahı planımı bir kez daha gözden geçirdim. Başlangıçta çok iyi hazırlanmış gibi görünüyordu ama şimdi o kadar emin değilim. Onu hangi düğmelere basacağımı bilecek kadar iyi tanımıyorum.

Onu iflas ettirmekle ilgili maddenin üzerini iziyorum. Ne kadar parası olduğunu düşünürsek bu çok uzun sürer.

Yeniden dekore etsem umurunda olur mu? Görünüşe göre evde neredeyse hiç vakit geçirmiyor. Bunun da üstünü iziyorum.

Köpek fikri keşfedilmeye değer, ama tabii ki ona bakacak kişi ben olmalıyım, bu yüzden bu tür bir bağılığa hazır olup olmadığımı düşünmeliyim.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim. Banyodaki aynanın üzerinde bir post-it notu var.

"Seni akşam 7'de alırım."

Farkına varmam biraz zaman aldı. Akşam yemeğini unutmuştum. Telefonumu elime aldım ve ona bir mesaj gönderdim.

Bu gece nereye gidiyoruz?

Cevabı bir dakika sonra gelir.

Il Caminetto.

Il Caminetto şu anda New York'un en gözde restoranlarından biri ve söylentilere göre mafya parasıyla finanse ediliyor. Ancak sahibi önemli bir film yapımcısı olduğu ve restoran grubunun resmi yüzü olduğu için her şey çok gizli. Tahmin etmem gerekirse, Rafaelle'nin yatırımcılardan biri olduğunu söyleyebilirim.

Beni iş ortaklarının önünde teşhir etmeyi mi umuyor?

İçimde bir endişe tüneli var. Neredeyse reşit olmak üzere olan kızların ve yeni eşlerin parlak bir ödöl gibi gösterildiği bu köpek ve midilli şovlarından nefret ediyorum.

Annem beni ne zaman böyle bir şeye götürse, hep kurtlar tarafından büyütölmüş gibi davranırdım. Sonunda tamamen vazgeçti.

Belki de aynı taktiği Rafaelle için denemeliyim.

Telefonum başka bir mesajla çalıyor.

Bana gösterdiğin elbiseyi giy.

Yanaklarım ısındı. Tanrım, tam bir piç. Olanları hatırlatarak bana işkence mi etmek istiyor, yoksa sadece

ne giyeceğimi mi dikte ediyor? Ben onun sirk maymunu değilim.

Karnım gurulduyor, ben de bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidiyorum. Aç ve kızgın olmaya gerek yok. Sabina kahvaltı köşesinde oturmuş bir şeyler yapıyordu.

Defterinden başını kaldırıyor ve bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Alışverişe gittin. Evde giymek için düzgün bir şey almadın mı?"

Onun sorunları var. Bir çift ganimet şortu ve bol bir tişört giyiyorum. Bunun nesi yanlış? Bir elma aldım. "Alış buna."

"Ailen seni doğru yetiştirmemiş, seni şımarık, çürümüş kız."

Bir ısırık aldım. "Muhtemelen seninle aynı fikirdedirler."

"Hepsi senin hakkında ne diyor biliyor musun? Don'un akrabaları?" "Hayır, ama eminim bana her şeyi anlatacaksın."

"Derler ki Don Messero senin vücudundan sıkılınca seni bir kenara atar ve kendine gerçek bir eş bulurmuş."

İnsanların hakkımda söylediklerini umursamamam gerektiğini bilmeme rağmen, nedense bu bana acı veriyor.

"İnsan umut edebilir," diye mırıldanıyorum. Gerçi bana dokunmasına izin vermezsem bedenimden nasıl sıkılacağını da bilmiyorum. Kaşlarını çatıyor. "Senin yerinde olsaydım, insan içine çıkmazdım. Sen bir utanç kaynağısın."

"Sen de sefil bir kocakarısın. Hepimizin sorunları var."

Nefes nefese kaldı ve bana küfretmeye başladı, ama ben sadece uzaklaştım ve yatak odasına geri döndüm. Onun için zamanım yok. Bu gece için kıyafetimi bulmalıyım.

Kanlı çarşaflar insanların beni nasıl algıladıklarını değiştirmemiş gibi görünüyor. Belki bazıları bunun bir sahtekarlık olduğundan şüphelenmiştir.

Bana fahişe demekte ısrar ederlerse, fahişe gibi giyinirim. Birinin onların yargılarını umursadığımı düşünmesini istemem.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve dolapta asılı olan couture elbiselerden birini seçiyorum. Buna elbise demek cömertlik olur. Hayal gücüne çok az şey bırakan yapay elmaslı file kumaştan başka bir şey değil. Belki tam kapatıcı bir iç çamaşırı ve atletle iyi olurdu ama onun yerine La Perla'dan siyah dantelli bir külot ve sütyen seti alıyorum.

Aynadaki yansıma baktığımda, Rafaele'nin bu şekilde dışarı çıkmama izin verme ihtimalinin sıfır olduğunu biliyorum. Ama sırf yüzündeki ifadeyi görmek için denemeye değer.

Belki sonunda kendini toparlar ve "kendine gerçek bir eş bulur."

Saat yedi oluyor ve ben yüksek topuklu ayakkabılarımla sallana sallana odadan çıkıyorum. Merdivenin tepesinden Rafaele'nin aşağıdaki kanepeye uzandığını görüyorum, elinde telefonu. Saçını kestirmiş. Düzgün, tıraşlı ve *yenilebilir* görünüyor.

Hayır, bulmuyor. Onu hiç çekici bulmuyorsun.

Derin bir nefes alıyorum ve merdivenlerden inerken korkuluklara tutunuyorum.

Yarisına kadar indiğimde bakışları bana kaydı. Şok olmuş gibi görüneceğini düşünmüştüm ama gözle görülür tek tepkisi gözlerinin hafifçe kısılması oldu.

Adımlarım yavaş. Bana yukarı çıkıp üstümü değiştirmemi söyleyecek ve ben de bu topuklularla merdivenleri tırmanmak istemiyorum.

Ama yapmıyor. Onun yerine, telefonuyla mesajlaşmaya devam ediyor.

Sıcaklık boynuma kadar çıkıyor. Kime bu kadar önemli bir mesaj atıyor? Burada aptal gibi duramam. En alt kata inene kadar adım adım ilerliyorum.

Önünde durduğumda "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet."

Ayağa kalkıyor, vücudu benimkinin üzerine gölge düşürüyor ve bana bir kez daha dalgın dalgın bakıyor.

"Umarım açsındır." Birdenbire bu planın feci şekilde geri tepeceğinden endişelenmeye başladım.

Bana kolunu uzatıyor ve beni garaja götürüyor. Orada Bugatti'sine binmeme yardım ediyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. "Bizi Sandro götürmeyecek mi?" Sandro ve Tiny'nin bize restorana kadar eşlik edeceğini düşünmüştüm.

"Bu gece izinli," diyor Rafaele arabayı çalıştırırken. "Il

Caminetto'ya gidiyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Yatırımcı mısınız?"

"Öyleyim. Sahibi benim bir arkadaşım."

Ona şüpheyile bakıyorum. Yani orada kesinlikle tanıdığı insanlar olacak. Bu şekilde dışarı çıkmama izin verdiğine inanamıyorum.

Onun gözleri yoldayken, ben kendime bakıyorum. Edepsizlik bunu tanımlamaya yetmez bile.

Gergin bir şekilde tırnağımı çiğnemeye başladım. Klima sonuna kadar açık ve hava çok *soğuk*. Neden en azından yanımda bir şal getirmeyi akıl edemedim ki? Meme uçlarım taş gibi sert, sutyenimin dantelli kumaşından dışarı taşıyor. Titriyorum ve kollarımı ovuşturuyorum, trafiğe takılmamak için dua ediyorum, çünkü Rafaele'den sıcaklığı yükseltmesini isteyemeyecek kadar gururluyum.

Restoranın arka tarafı gibi görünen bir yere park ediyoruz ve Rafaele arabadan inmeme yardım ediyor. Etrafımızda kimse yok ama müziğin boğuk sesi kapıdan içeri süzülüyor. Canlı bir caz grubuna benziyor.

Bir kolunu belime doluyor, parmakları çıplak tenime bastırıyor. Ne kadar sert olduğumu fark etmiş olmalı ki, "İyi misin?" diye soruyor.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Evet."

Bir süre bana bakıyor ve gözlerini kırpmıştırmadan önce gözlerinde bir eğlence belirtisi var. Kapının kolunu kavırıyor ve çekerek açıyor.

Karanlık ve dar bir koridor bizi karşılıyor. Rafaele'nin eli belime bastırıyor, bu iyi bir şey çünkü çıldırmanın eşiğindeyim.

Belki de çok ileri gittim.

Ya beni herkesin önünde öldürmeye karar verdiği için bu kadar sakinse? Koridor muhtemelen sadece on beş metre uzunluğunda, ama yolculuğumuz sonsuzmuş gibi geliyor.

Ve sonra ana yemek salonuna giriyoruz. Muhteşem bir yer. Ortada devasa bir avize, duvarları kaplayan aynalar, parlak mermer zeminler ve sofistike bir hava var.

Ve... tamamen boş.

Göz kırpıyorum. Bu doğru olamaz. Burası şehrin en gözde restoranı. İnsanlar üç ay önceden rezervasyon yaptırıyor. Ama burada gruptan başka kimse yok ve bir caz melodisi çalıyorlar... gözleri bağlı.

Tükürüğümde boğuluyorum.

Rafaele etrafımızdaki alanı incelerken sahiplenici bir eli belimin üzerinde gezdiriyor. "Ne düşünüyorsun? Mimar gerçekten kendini aşmış, değil mi?"

Hâlâ işlem yapıyorum. "Boş."

Bakışları bana yöneliyor. "Gerçekten başka bir erkeğin seni böyle giyinmiş görmesine izin vereceğimi mi düşündün?" Gözleri kararıyor ve eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu vücut bana ait. Paylaşmadığım konusunda seni

uyarmıştım."

"Ama nasıl?" Mırıldanıyorum.

"Sahibine bu gece için restoranı boşaltmasını söyleyen basit bir mesaj." "O

da kabul etti mi?"

"Başka seçeneği yoktu." Elini benimkinin içine soktu, beni bir masaya götürdü ve bir sandalye çekti.

"Otursana." Yavaşça oturuyorum, bakışlarım tekrar gözleri bağlı gruba kayıyor. Hiçbir sorun yokmuş gibi
çalışıyorlar.

Bu delilik. Kocam da benim kadar deli olabilir. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi göz kırpıyorum. "Nasıl böyle oynayabiliyorlar?"

Rafaele karşıma oturdu. "Onlar profesyonel." Söyleyecek

sözüm yok.

Yakışıklı yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. "Sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum."

BÖLÜM 18

RAFAELE

Cleo'yu o kıyafetin içinde gördüğüm an, kırmızı görmüştüm. Birinin onu böyle görmesine izin vereceğimi gerçekten düşünüyor muydu?

Sonra anladım. Beni yine kışkırtmaya çalışıyordu, tıpkı o abartılı alışveriş çılgınlığında yaptığı gibi. İfademi kayıtsız tuttum ve hızla gerekli düzenlemeleri yaptım. Kimse onun benim sahip olduğum vücudu sergilediğini görmeyecekti ve ben de ona beni sinirli görme zevkini tattırmayacaktım.

Bu oyunun bitmesi için giderek daha hazır hale geliyorum. Yaptığı maskaralıkların onu bir yere götürmeyeceğini ne kadar çabuk anlarsa, benden esirgediği şeyi o kadar çabuk elde edeceğim.

Bize hizmet edeceği için gergin olduğu her halinden belli olan bir kadın garson geldi. Bize biraz şampanya dolduruyor ve siparişlerimizi alırken Cleo'ya bakmamak için elinden geleni yapıyor.

Aceleyle uzaklaşmadan önce telefonumdaki kamera uygulamasını açıp ona uzatıyorum. "Eşimle bir fotoğrafımızı çekmek istiyorum." Garson kız bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Elbette. Fotoğrafi nerede çektiirmek istersiniz?"

Cleo bana kaşlarını çatıyor. "Bu gerçekten gerekli değil-"

Bir elimle sandalyesini kendime doğru çekiyorum, onu oturduğu yerden kaldırıyorum ve kucağıma yatırıyorum. Boğuk bir ses çıkarıyor.

Elimi Cleo'nun kalçasına doğru kıvrırken "Tam burası," diye mırıldanıyorum. Avuç içim elbisesinin aralıklarından sıcak teniyle buluşuyor. "Gülümse, sevgilim."

Garson kız hızlıca birkaç fotoğraf çekiyor ve aceleyle uzaklaşmadan önce telefonu bana geri veriyor. "Onları sana göndereceğim."

Cleo kucağımdan kalkıyor. "Onları istemiyorum," diye tersliyor. Telefonu masanın üzerinde vızıldıyor.

"Çok geç."

Telefonunu çantasına sokuyor.

Şampanya kadehimi Cleo'ya kaldırıyorum. O karşılık vermedi. Onun yerine bana bakıyor. Kollarını kavuşturmuş, göğsünü en çekici şekilde yukarı kaldırıyor.

Vücuduna hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Teni ipek gibi parlak, yumuşak, orasına burasına serpiştirilmiş çiller dışında lekesiz. Çok güzeldi.

Çok *benim*.

Kollarında ve omuzlarında bir miktar kas var ve elbisesi hiçbir şeyi örtmeyen bir iğrençlik olduğu için karın kaslarının ana hatlarını görebiliyorum.

Üstümdeyken, sikimi sürerken çok güzel esneyecekler.

Parmaklarım bardağımın sapını sıkıca kavriyor. "Bir sorun mu var?"

diye soruyorum. "Hayır," diye tersliyor.

Daha da yaklaşıyorum, öfkesinin ve hayal kırıklığının tadını çıkarıyorum. Bu oyunu kaybediyor ve o da bunun farkında. "Söyle bana, tüm bunlarla ne yapmaya çalışıyorsun?"

Küçük burnunu kaldırıyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yalan söyleme. Alışveriş çılgınlığı. Elbise." Belli belirsiz bir el sallıyorum. "Ailenin üzerinde işe yarayan şey bu muydu?"

Cevap vermeyince doğru tahmin ettiğimi anladım. "Baban zayıf bir adam. Sen yaramazlık yaptığında, seni dünyadan saklamak zorunda kaldı. Benim hiçbir şeyi saklamama gerek yok Cleo. Dünyayı istediğim gibi yönlendirebilirim."

Yanakları kızardı. "Kendini çok beğeniyorsun."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Şampanyadan bir yudum alıyorum. "Bana ne istediğini söylersen,

belki sana veririm." Bakışları daralıyor. "Boşanmak."

"Olasılık dahilinde olan bir şey var mı?"

"Beni senden uzak bir yerde yaşamaya gönderemez misin?" "Ne

için?"

"Böylece mutlu olabilirim."

"Bu seni neden mutlu etsin ki?"

"Çünkü burada seninle asla mutlu olamam. Ben senin tutsağınım. Özgürlüğüm yok ve tutsaklıkta iyi değilim." "Bunun evde yaşadığın zamankinden ne farkı var anlamıyorum."

Bakışları kıvılcımlanıyor. "Evdeki hayatımı sevdiğimi mi sanıyorsun?" Ses tonuna ıstırap karışıyor. "Ne kadar sık farklı bir anneden doğmuş olmayı dilediğimi biliyor musun? Beni, varlığımın her zerresiyle içerlediğim bir kalıba sokmaya çalışmayan bir anneden?"

Bir ebeveyn tarafından zorla bir kalıba sokulmak hakkında bir iki şey biliyorum, ama Cleo'nun aksine, kendimi o kalıba sokmaya izin verdim. Benim için başka seçenek yoktu. Eğer annemin hayatta kalmasını istiyorsam.

Ona bir kez daha baktım. "Başarmış gibi görünmüyor."

"Hayır," diyor asık suratla. "Ama ben de istediğimi asla elde edemedim. Yani ikimiz de kaybettik."

"Sen benim karımsın ve bana aitsin. Seni göndermemi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın, bu yüzden zamanını boşa harcamamanı öneririm."

Gözlerinin içinde bir şey buruşuyor. Umut mu?

Hiç düşünmeden masanın altındaki dizine uzanıp elimi üzerine koyuyorum. Sonra ne yaptığımı fark ettim. Onu rahatlatmaya çalışıyorum. En son ne zaman birini teselli ettiğimi hatırlamıyorum.

Tenime bir tedirginlik yayılıyor.

Hayır, bu mantıklı. Savunmasını aşmanın en hızlı yolu bu olabilir ve bu yüzden bunu yapıyorum. Bacağını yana çekmeden önce birkaç saniye orada tutmama izin veriyor.

İçimi çekiyorum. Ne kadar inatçıyım. "Pekâlâ. Eğer bir şey yapabilseydin, ne yapardın?"

Saçlarını omzunun üzerinden tarıyor ve bana delici bir bakış fırlatıyor. "Seninle evlenmeden önce üniversiteye gitmek istiyordum."

Onu üniversiteye göndermem söz konusu değil. Eğer giderse hedef haline gelir ve onu başka erkeklerin gözünün üzerinde olacağı yere göndermek istemiyorum.

"Ne için?"

"İşletme okumak için. Müzik menajeri olmak istiyordum."

"Müzik yöneticisi mi?"

"Evet. Şarkıcıların ve grupların kariyerlerini yöneten insanlar."

"Neden?"

"Çünkü sanatçıların i s t i s m a r edilmemesini sağlamaya yardımcı olmak istedim. Britney Spears'a ne olduğunu duymadın mı?"

"Dedikodulardan haberdar olmak gibi bir amacım yok."

Alınmış görünüyor. "Bu dedikodu değil. O dünyanın en büyük yıldızlarından biri ve yıllarca ailesi ondan faydalandı ve hayatını kontrol etti. Eğer bu onun başına geldiyse, herkesin başına gelebilir. Arkadaşlarım ve ben onu desteklemek için yürüyüşlere gider, duruma dikkat çekmeye çalışırdık."

"Ailen bunu yapmana izin mi verdi?"

"Evet, sızlanmalarımın bittikten sonra. Ama ben yine de giderdim. Britney'nin yardımımıza ihtiyacı vardı." Dudaklarım seğirdi. Belki de pop yıldızının durumuyla kendi durumu arasında paralellikler görmüştür.

Tanrım, o gerçekten biraz garip. Ve o genç idealizmi var. Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Ben hiç idealist olmadım, onun yaşındayken bile. Babam bana daha ergenliğe girmeden dünyanın çirkinliğini gösterdi. Ama onun tutkusunu seviyorum. Belki onu daha üretken bir yere yönlendirmenin bir yolu vardır.

"Yardım edebileceğin biri var."

"Kime?"

"Kuzenlerimden biri. Adı Loretta. Özel bir giyim mağazası var ve işleri iyi gitmiyor. Onu sonsuza kadar kurtaramam. Eğer işleri düzeltemezse kapatmak zorunda kalacak. Ünlü biri ya da müzisyen değil ama biraz yardıma ihtiyacı var."

Cleo'nun gözleri merakla parlıyor. "Gerçekten mi? Ne tür bir yardım?"

Omuz silkiyorum. "Dükkânda yardımcı olacak fazladan bir çift el ve orada işleri nasıl yürüttüğüne dair yeni bir bakış açısı olan biri." Kucağına bakıyor ve peçetesini yeniden katlıyor. "Beni orada isteyeceğinden emin misin?"

"Başka seçeneği yok. Önümüzdeki üç aylık kirayı ödeyecek kadar parası var ve sonra burayı boşaltmak zorunda kalacak."

"Bu şekilde başarısız olmasına izin mi vereceksin?"

"Başarısızlık, başarı için kaçınılmaz bir basamaktır. Loretta'nın işine bir hayır kurumu gibi davranmam ona iyilik yapmıyor."

Cleo başını yana eğdi. "Bekle, yani bu işe başlamasına izin mi verdin?"

"Evet, ben Don olduğumda. Yıllardır babamdan izin istiyordu ama babam onu hep reddetti." "Neden reddetmediniz? Bu ailenizin geleneklerine aykırı, değil mi?"

"Geleneklerin değişmez olması gerektiğine inanmıyorum. Ailem Amerika'ya gelesi bir asırdan fazla oldu ve o zamandan bu yana dünya değişti. Her nesilde bazı gelenekler bir kenara bırakılıyor. Ve kadınların Camorra'da nasıl çalıştığını gördüm. İstedikleri takdirde işe dahil olmalarına izin veriliyor ve birçoğu güçlü varlıklar haline geliyor. Neden ailemi böyle bir potansiyel avantajdan mahrum bırakayım?"

Cosa Nostra'daki hiç kimse İtalya'daki Camorrista'ların müthiş bir operasyon kurduklarını iddia edemez ve bunun büyük bir kısmı geleneklere körü körüne bağlı kalmak yerine yöntemlerini değiştiren dünyaya uyarlama istekleriyle ilgilidir.

Elimle kravatımı düzeltiyorum. "Eğer bir kadın bana gelirse ve işe nasıl katkıda bulunacağına dair bir planı varsa, bunu değerlendirmeye hazırım. Ama kuzenimin durumu pek iyi gitmedi. Onun için bir risk aldım ve bu süreçte ailesini memnun etmedim. Eğer işlerini yoluna koyamazsa, başka kadınlara böyle bir şans vermeme daha da zorlaşacak."

Cleo bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyor.

İtiraf etmeliyim ki Loretta ile olan anlaşmamız başarısızlığın eşiğinde olan bir deney. O evli değil ve ailesi onun biriyle eşleşmesini geciktirmeme izin vermemden hoşlanmıyor ama ben bunu denemek istedim. Loretta bana ilk yaklaştığında, bu işi başarıya ulaştırmak için gerekenlere sahip olduğunu düşündüm. Ama dükkânı açalı neredeyse bir yıl oldu ve işler pek iyi görünmüyor.

Cleo'nun şampanyasını dolduruyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Bardağı eline alıyor ve uzun bir yudum alıyor. "Ne yaptığını biliyorum. Kuzenine yardım etmekle üniversiteye gitmek aynı şey değil, bunu bana nasıl sunarsan sun."

Arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Hayatının geri kalanını mutsuz olarak ve asla sahip olamayacağın bir şeyi dileyerek geçirirsin ya da sana dağıtılan elden en iyi şekilde yararlanmaya çalışırsın. Seni kafeste tutmak gibi bir niyetim olmadığını zaten söyledim. İçinde olduğun tek kafes, kendi kafanın içindeki kafestir."

Şampanyasının kalanını içiyor ve bunu düşünüyor. Bekliyorum. Sanırım ona ulaşmayı başardım.

Sonunda bana sertçe başını salladı. "Yardım etmeye çalışacağım."

Sonunda. "Pazartesi sabahı seni beklemesini söylerim."

Beklenmedik bir şey oldu. Cleo bana gülümsüyor.

Bu tam anlamıyla bir sırtıma değil ama göğsümde bir şeylerin yerinden oynamasına yetiyor.

İçimi sıcak bir his kaplıyor. Gülümsemesinin tüm yüzünü nasıl aydınlattığını hayranlıkla izlerken, cam kırılıyor.

BÖLÜM 19

CLEO

HER ŞEY ÇOK ÇABUK OLUYOR. Bir an Rafaele'nin tam olarak düşündüğüm kişi olup olmadığını merak ediyorum ve sonra kendimi yerde buluyorum.

Birisi restorana ateş ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Rafaele, vücudu üstüme bastırıyor. "Yerde kal." Elinde zaten bir silah var ve saldırganları tespit etmeye çalışarak bana bakıyor.

Restoranın diğer tarafında, grup sahnenin arkasındaki acil çıkıştan kaçmak için acele ederken birbirlerine takılıp düşüyorlar. Onlara aşağı inmeleri için bağırarak üzereydim ki içlerinden biri kafatasının arkasından vuruldu. Beyni her yere sıçradı.

Aman Tanrım. Boğazımdan safra yükselirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bunu

asla unutamayacağım. Daha fazla silah sesi duyuluyor, öncekinden daha yakın.

Birkaç dakika içinde o müzisyenle aynı kaderi paylaşabileceğim düşüncesi beni kontrolsüzce titretiyor.

"Cleo, bana bak." Rafaele'nin sesinde hiç korku yok.

Gözlerimi açıyorum.

Bakışları sert ve kendini tamamen kontrol etmiş görünüyor. "Bizi buradan çıkaracağım. Söylediklerimi harfiyen yaptığın sürece güvende olacaksın. Anladın mı?"

Kesik kesik nefesim dudaklarına çarpıyor. "Evet."

"Güzel." Rafaele bir kolunu belime doluyor ve bizi en yakın duvara doğru yuvarlıyor. Güçlü bedenine tutunuyorum, etrafımızda silah sesleri çınlarken damarlarımda korku ve adrenalin birbirine karışıyor.

Sırtım duvara çarptığında beni bırakıyor ve silahını hazır tutarak çömelleme pozisyonuna geçiyor. Yüzündeki ifade tüylerimi diken diken ediyor. Bu, ilk kez on üç yaşında adam öldürmüş bir adamın ifadesi. Şimdi de seve seve öldürecek birinin.

"Barın arkasına sürün." Boştaki eliyle beni dürtüyor. "Onları dışarı çıkaracağım."

Ciğerlerim daralıyor. "Ne? Ayrılıyor muyuz?"

"Git, Cleo," diye homurdanıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki biri etrafımızdaki kaosu sessiz tuşuna basmış gibi oluyor. Zihnim kısa bir an için sessizleşiyor. "Yerde kal, ne duyarsan duy," diyor, sesi kulaklarımda çınlıyor. "Anladın mı?"

Ona titrek bir baş selamı verdim. "Tamam."

Ben güvenli bir şekilde barın arkasına geçene kadar bekliyor ve sonra harekete geçiyor. Kendini yemek salonunun ortasına atıp karşılık vermeye başladığında midem takla atıyor.

O ne yapıyor? Onunla saldırganlarımız arasında hiçbir şey yok.

Birkaç çığlık duyulur. Rafaele bir masaya doğru koşuyor ve onu kalkan olarak kullanarak çeviriyor. Umarım üzerine yağın kurşunları engelleyecek kadar kalındır.

Masanın etrafına bakıyor ve birkaç hesaplı atış yapıyor. Her ateş ettiğinde birinin acı içinde homurdandığını duyduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, ama muhtemelen bu sadece benim hayal gücüm. Sonra ileri doğru koşuyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

Neler olduğunu göremiyorum. Zaman buzul hızında yavaşlıyor. Tırnaklarımı kemiriyorum.

O iyi mi? Şu inleme. Sesi ona mı benziyordu?

Silah sesleri artık daha uzakta. Birkaç dakika önce duracaklarını umarken şimdi durmayacaklarını ummam ne tuhaf. En azından birbirlerine ateş ediyorlarsa, bu Rafaele'nin hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir.

Tek başına karşı koymaya çalıştığına inanamıyorum. Kaç adamın ateş ettiğini göremiyorum ama kesinlikle sayıca üstün.

Göğsüm sıkışıyor.

O ölecek.

Sikeyim.

O hayatını tehlikeye atarken burada öylece oturamam.

Desteğe ihtiyacımız var. Ve bunu isteyecek biri varsa, o da benim.

Odanın diğer ucuna baktım. İçinde telefonum olan çantam, silah sesleri ilk duyulduğunda sandalyemin düştüğü yerin birkaç metre ötesinde yerde duruyor. Eğer onu alırsam Sandro'yu arayabilirim.

Korku buz gibi parmaklarını mideme doluyor.

Bunu yapabilirim. Yardıma ihtiyacımız var. Rafaele onları tek başına uzun süre uzak tutamaz.

Kendimi bundan vazgeçiremeden barın arkasından fırlayıp çantama doğru hamle yapıyorum. Vücudum mermer zemin üzerinde kayıyor ve karnımda keskin bir ağrı oluşuyor.

O da ne?

Kontrol edecek zaman yok. Acıyı görmezden gelerek çantamı yerden kapıyorum ve saklandığım yere sürünerek geri dönüyorum. Telefonumu çıkarıp Sandro'yu ararken ellerim titriyor.

"Alo?"

"Hemen Il Caminetto'ya gidin. Vuruluyoruz."

"Ne var? Siktir. Tamam, yoldayım! Çok uzakta değilim."

Telefonu kapattı. Telefonu yere bırakıyorum ve ürkütücü bir sessizlik olduğunu fark ediyorum.

Kalbimi kıran bir korku beni ele geçirdi. Rafaele öldü mü? Mermisi bitmiş olmalı. Üzerinde sadece iki silah vardı. Gözlerimin arkası karıncalanıyor. Aptal herif. Arkadan birlikte kaçmayı deneyebilirdik.

Birisi bana doğru yürüyor. Kasıtlı adımlarının sesi odanın içinde yankılanıyor, gittikçe yaklaşıyor. Sırtımı bara yaslıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Ow!

Kendime bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ön tarafım kan içindeydi. Kurşunla mı vuruldum?

Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Vuruldum mu? Vurulmuş olmalıyım.

O kadar adrenalin yüklüydüm ki hissetmedim bile.

Ayak sesleri durdu. "Ne oluyor *lan*?"

Bir çığlık atıyorum, bakışlarım Rafaele'ye kayıyor. İçime bir rahatlama doluyor. O iyi. Her nasılsa, üzerinde benden daha az kan var.

Yanımda yere çöküyor, çenesi sıkılmış ve yüzü solgun, omuzlarımı tutuyor. "Neden kanaman var?" Sesinde garip bir dalgalanma var.

"Bilmiyorum." Panikle boğazım düğümleniyor. Çok fazla kan var. "Sanırım vuruldum."

Rafaele bir küfür savuruyor ve bir bıçak çıkarıyor.

Kolunu tuttum. "Gem, Vale ve Vince'e onları sevdiğimi söyle."

Beni görmezden geliyor, yüz ifadesi saf bir konsantrasyon maskesi. Elbisemin parıldayan iplerini kesiyor ve göbeğimi ortaya çıkarmak için kenara itiyor.

Bakışlarım tekrar yüzüne yöneliyor. Yaraya bakmak istemiyorum. Bakamam. Hasta olacağım.

"Rafaele," diye nefes alıyorum.

Bardan bir bez peçete kapıyor ve karnımı hafifçe dürtmeye başlıyor. "Ahh."

"Özür dilerim," diyor huysuzca. "Neler olduğunu görebilmem için kanı temizlemem gerekiyor."

Ölüyorum, olan bu. Mafya karısı olmaktansa ölmeyi tercih ederim diye kaç kere söyledim? Şimdi buradayım, evliliğimin üzerinden bir hafta bile geçmemişken, bir restoranın zemininde kanlar içinde yatıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ölmek istemiyorum.

"Düşündüğüm kadar korkunç değilmişsin," diye mırıldandım.

Rafaele cevap vermiyor. Yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki beni duyduğundan bile emin değilim.

"Belki daha fazla zamanımız olsaydı," diye fısıldıyorum. "Belki seni daha iyi tanısaydım..." Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Herkes ölüm döşeğindeyken net olman gerektiğini söylüyor ama benim kafam her zamankinden daha karışık. Bileğine uzandım ve elimi bileğine doladım.

Sonunda bakışlarını benimkilere kaldırdı. İçinde soğukluk yok. Sadece

rahatlama. "İyi olacaksın."

Başımı sallıyorum. İnkâr ediyor. Beni savunamadı ve erkekler başarısızlıkla nasıl başa çıkacaklarını bilemezler.

"Ben ölüyorum." Sesim zayıf çıkıyor. Son gücümü yanağını okşamak için kullanıyorum. "Ölümümün hayatının geri kalanında peşini bırakmasına izin verme. Elinden gelenin en iyisini yaptın."

Dudakları seğiriyor. "Ölmüyorsun." Bileğimin iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Bu kadar dramatik olduğunu

kim bilebilirdi?" Kaşlarım çatıldı. Anlamıyorum. "Ne? Ama kanamam var. Kendimi baygın hissediyorum."

"Et yaraları. Karnınızda bir şekilde cam kırıkları var ama çok derin değil. Kan görmeye alışık olmayan pek çok insan baygınlık hisseder." Bu kez avucumu öpüyor, kanla kaplı olduğunu görmezden geliyor. "Bu nasıl oldu?"

Ciddi mi bu adam? Kusacakmışım gibi hissetmeme rağmen kendime bakıyorum. Kurşun deliği yok.

Sadece cam. "Yardım çağırabilmek için çantamı almak üzere yerde kaydım."

Sinirli bir nefes çekti. "Bunu neden yaptın ki? Durumu kontrol altına almıştım."

Yanaklarım ısınıyor. Her şey ısınıyor. "Bunu bilmiyordum. Seni öldürecekler sandım!"

"Sadece üç kişiydiler. İkisi öldü, biri de kaçtı." Gözlerinde eğlence ve ciğerlerimdeki havayı çalan daha yumuşak bir şey titreşiyor. "Benim için endişeleniyordun."

Endişeli miydin? Endişeli miydim? Evet, endişeliydim. Ama şimdi endişeli değilim.

Şimdi sadece utaniyorum. "Burada seninle ölmek istemedim," diye mırıldandım. "Sadece

kendim için endişeleniyordum."

Başını sallıyor, dudaklarının kenarları kalkıyor. "Düşündüğün kadar korkunç olmadığımı söyledin. Peki başka ne söylemeye çalışıyordun? Daha fazla zamanımız olmasıyla ilgili bir şey mi?" Eğildi ve alnımdan öptü. "Merak etme, dünya kadar vaktimiz var, *tesoro mio*."

Onun hazinesi.

Bir duygu kokteyli göğsümü dolduruyor. "Bana öyle deme." Onu itip uzaklaştırmaya çalışıyorum ama beni susturuyor, yüz ifadesi bir kez daha ciddileşiyor.

"Dur. Çok fazla hareket etmemelisin, yoksa camı daha fazla içeri sokabilirsin. Seni temizlememiz gerek."

Restoranın kapıları pat diye açılır ve yıpranmış görünen Sandro'nun önderliğindeki silahlı adamlar içeri girer. "Patron!" Koşarak

Biz. "Siz ikiniz iyi misiniz? Nero yolda."

Rafaele ceketiyile üzerimi örtüyor. Beni yerden kaldırıp göğsüne bastırırken Sandro'ya "Karım yaralandı," diyor. "Ateş edenlerden biri kaçtı. Bu pisliği temizle ve onu bul."

Sandro bakışlarını üzerimde gezdiriyor ama Rafaele'nin ceketinin altından karnımdaki pisliği göremiyor. Yine de çenesi sertleşiyor. "Onu yakalayacağız."

Rafaele'nin beni kavrayışı sıklaşıyor. "Bana canlı getirilmesini istiyorum, böylece kimin için çalıştığını öğrendikten sonra cesedini parçalara ayırabilirim," diyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak.

İçim buz kesiyor. Kaçan saldırgan ben olsaydım, şu anda altına sığıyor olurdum. "Tamamdır," diyor Sandro ve koşarak uzaklaşıyor.

Rafaele'nin soğuk mavi gözleri tekrar yüzüme bakıyor. Yüzeyde soğuk, ama derinliklerinde sıcaklık var.

Duygular göğsümde kabarıyor, çığ ve istenmeyen. Onlara karşı koyamıyorum. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama kılımı bile kıpırdatamıyorum. Bakışlarıyla beni esir alıyor, içime o kadar derin bakıyor ki, hain duygularımın her birini bir sayfaya yazılmış gibi okuyabildiğinden eminim. Sinirlerim derimin altında sürünüyor. Hangi konuda daha gergin olduğumdan emin değilim

-Tüm o camları derimden çıkarmak ya da sonrasında olacaklar.

Çünkü aramızda yaklaşmakta olan bir değişimi şimdiden hissedebiliyorum, tıpkı okyanusun kabardığını gören ve yaklaşan dalgayı durduracak hiçbir şey olmadığını bilen biri gibi.

BÖLÜM 20

RAFAELE

Cleo yanımdaki koltukta uzanırken otoyolda hızla ilerliyorum.

Onun solgun yüzüne her baktığımda damarlarımda öfke dolaşıyor. Bu saldırının arkasında kim varsa yok edeceğim ve onlara hızlı bir ölüm vermeyeceğim.

Cleo'nun kanlar içindeki görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Vurulduğunu söylediği için onu suçlayamam -şoktaydı, muhtemelen hâlâ öyle- ama hayatının tehlikede olduğunu düşündüğümde göğsüm gerçekten daraldı ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Bunu sadece çözülmesi gereken bir sorun olarak görmek yerine, başka bir şey olarak gördüm.

"Nasılsın, *tesoro*?"

"Bana öyle demeyi kes," diye homurdanıyor.

En azından bana cevap verebilecek kadar iyi. Telefonumu aldım ve doktorun numarasını çevirdim. Yaraları derin görünmüyordu ama onları tedavi etmesi ve tam bir fiziksel muayene yapması gerekecek.

"Alo?" Asistanı cevap veriyor. "Doktoru

hatta bağla" diye emrediyorum.

"Ameliyathanede, Bay Messero," diyor. "Üzgünüm-" "Bu bir rica değil."

"Tamam, bir dakika." demeden önce bir süre sessizlik oldu.

Beklerken parmaklarımı direksiyona vuruyorum.

"Bay Messero? Ne oldu?"

"Buraya gelmeniz

gerekıyor." "Ameliyat

odasındayım." "Biliyorum.

Önemli değil." "Bir

ameliyatın ortasındayım-"

"Umurumda değil. İster başkası devralsın, ister ölsün, umurumda değil. Karım yaralandı. Yirmi dakika içinde evde olacağız ve sen de orada bizi bekliyor olsan iyi edersin." Telefonu kapattım. Kızgınlık şakaklarımda zonkluyor.

"Rafaele?"

Cleo'ya bakmak için döndüm. "Ne?"

Gözleri kocaman. "Delirdin mi sen? Masum bir insanın benim yüzümden ölmesini

istemiyorum." "Güven bana, eğer üzerlerinde Doktor çalışıyorsa, masum olmaktan çok

uzaklar demektir."

Kaşlarının arasında bir çizgi var. "Bekleyebilirim."

"Beş dakika önce öleceğinizi düşünüyordunuz ve şimdi yaralarınızın tedavisi için bekleyebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Hayır, bekleyemezsin. Kanaman var ve şoktasın."

Kaşları alnına doğru yükseliyor. Sesimin yükseldiğini ve kalbimin göğsümün içinde çarptığını fark ediyorum. Boynumu kırıyorum ve boğazımdaki yabancı bir sıkıntıyı geçip yutkunuyorum. Neyim var benim böyle?

"Bu benim hatam." Kelimeler içimden dökülüyor. "Sandro'nun bizi sürmesine izin vermeliydim. Bizi hedef haline getirdim."

Ağzımı kapatıyorum ve direksiyonu daha sıkı kavıyorum. Cleo bu gece ölebilirdi. Tek gereken iyi hedeflenmiş bir atıştı. Derin bir nefes çekiyorum. Neden keşkeleri düşünüyorum ki? Güvendeyiz. O güvende. Sakinleşmem lazım.

"Bugün onun izin günü olduğunu söylemiştin." Sesi sessizdi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yalan söyledim. Bu gece ona ihtiyacım olmadığını söyledim çünkü seni o elbisenin içinde görmesini istemedim." Bu sözleri söylerken ona bakamıyorum bile. Onu korumam gerekiyordu. Onun yerine, incinmesine neden oldum.

Eve dönüş yolunun geri kalanında hiçbir şey söylemedi. Belki de onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordur. Bu düşünce içime bir bıçak saplıyor.

Garaja girdiğimizde Sabina ve hizmetçilerden biri çoktan bizi bekliyordu. "Doktor nerede?" Cleo'nun Bugatti'den inmesine yardım ederken soruyorum.

"Yatak odanda," diye cevaplıyor Sabina. "Seni bekliyor."

Cleo kucağımdayken yanlarından geçip onu doğruca üst kata çıkarıyorum.

Doktor tüm malzemelerini hazırlamıştı bile. Yatağı göstererek, "Onu buraya yatırın," diyor. Gözlüklerini ayarlıyor. "Ne oldu?"

Cleo'yu yere yatırdım ve yaraları göstermek için ceketimi kaldırdım.

Kahretsin, berbat görünüyorlar. "Kendini camla kesmiş. Kesiklerin derin olduğunu sanmıyorum ama çok fazla var." Doktor bakıyor. "Pekâlâ. Bunları temizleyelim ve dikiş gerekip gerekmediğine bakalım."

Başım ağrıyor. Neyim var anlamıyorum. İlk kez vurulmuyorum ama hiç bu kadar sarsılmamıştım. Ellerime baktım. Kurumuş kanla kaplıydılar.

Onun kanı.

Banyoya doğru bir adım attım. Bunu yıkamam gerekiyor. "Hemen döneceğim," diyorum huysuzca.

Banyoda ellerimdeki kir ve kan karışımını temizliyor ve kollarımı sıvıyorum. Gömleğimdeki kanın çoğu da Cleo'ya ait. Berbat ettim. Bir koca ve bir don olarak. Daha dikkatli olmalıydım. Suçluluk duygusu bilincime geri dönüyor. Buna karşı çenemi sıkıyorum.

Hayır.

Kendimi suçlu hissetme lüksüm yok. Bir donun hayatında duyguların yeri yoktur. Bunu uzun zaman önce öğrendim.

Nefesim derinleşiyor. Geriye sadece boş bir tuval kalana kadar tüm gereksiz duyguları yavaşça zihnimden atıyorum. İstedğim her şeyi boyayabileceğim bir tuval.

Dışarı çıktığımda doktor çantasını karıştırıyordu. "Karnında on bir yırtık var. Birkaçına dikiş atılması gerekecek ve hafif yara izi kalabilir. Ayrıca beyin sarsıntısı geçirmiş gibi görünüyor."

Yemek odasında olanları kafamın içinde geri sarıyorum. Şimdi sakinleştiğime göre, bir film izler gibi kolay. "Bir ara sert bir şekilde yere düştü. Silah seslerini ilk duyduğumda içgüdülerimle hareket ettim ve onu aşağı çektim."

Doktor bir şırınga çıkarır. "Bunu yaparak muhtemelen ikinizin de hayatını kurtardınız. Cleo'nun tamamen iyileşeceğine eminim."

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Güzel."

Tekrar yatağın kenarına oturur. "Camı çıkaracağım ve yaralarını temizleyeceğim." Cleo sırtını yastığına yaslar. "O da ne?"

"Sadece lokal anestezi."

Yutkunuyor. "İğneleri sevmiyorum."

"Eğer seni uyuşturmazsam, daha çok acıyacak."

Sanki doktora ona iğne yapmamasını söylememi umuyormuş gibi bana bakıyor. Bunu yapamam. Onu tedavi etmesi gerekiyor. "İyi olacaksın. Sadece birkaç iğne," diyorum.

Küçümseyici sözlerim pek işe yaramadı. Gözlerinde acı parlıyor, ama sonra kayboluyor. Bakışları kapanıyor. Odayı uzun süreli bir sessizlik kaplıyor ve kendimi dünyanın en boktan kocası gibi hissediyorum.

Ne yapmam gerekiyor?

Doktor boğazını temizler. "Cleo'nun yanına oturursan belki yardımı olur."

Çenemi sıkıyorum. Tabii ya. Rahatlatılmaya ihtiyacı var. Bunu yapabilirim. Bu benim görevim, değil mi? Yatağın etrafında yürüyorum, diğer tarafa tırmanıyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. Dokunuşumla rahatlamadan önce bir an için kaskatı kesiliyor.

"Hazır mısın?" Doktor soruyor.

Şırıngaya bakıyor. "Hayır."

Başparmağımı kolunun üst kısmında gezdiriyorum. "İğneye bakma. Bana bak."

İtaat etmeden önce nefes nefese kalıyor. Gözlerimiz kilitleniyor. O kadar yakın ki çillerini sayabiliyorum. Yorgun ve yıpranmış görünüyor ama yine de büyüleyici.

Karım.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor. Doktor bir şeyler söylüyor ama kulaklarımın içindeki uğultudan onu duyamıyorum.

Öp onu.

Cleo nefesini içine çeker. "Ow."

Bakışlarımı yüzünden ayırıp karnına indiriyorum.

"Sadece bir tane daha," diyor Doktor. "Tamam, bitti. Şimdi seni dikeceğim." Bir iğne ve biraz tıbbi iplik çıkarır.

Cleo onları gördüğünde gözleri büyür. "Daha önce bana hiç böyle bir şey yapılmamıştı," diyor paniklemiş bir sesle. Bana doğru bastırıyor. "Oh siktir, oh siktir, ohhhh-"

Doktor yaralarından birini sıkarak kapatır ve iğnenin ucunu derisine batırır. Cleo

sarsılır. "Lanet olsun! Bu acıttı!"

Doktor'a yönelttiğim bir laneti geri püskürtmek zorunda kaldım.

Sinirlerim gerilmiş durumda. "Daha derini bile delmedim," diyor

adam.

"Yaptığından oldukça eminim."

Doktor sinirli bir nefes üflüyor. "İğneyi sana her yaklaştırdığımda zıplamaya devam edersen bu iş çok uzun sürecek."

Bir şey yap. "Benim yapmamı ister misin?" diye soruyorum.

Yavaşça dönüp bana baktı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Evet. Birçok kez." Bazen Doktor'un arabayla on beş dakikalık mesafede olması gibi bir lüksüm olmuyor. Kendime ya da Nero'ya kaç kez dikiş atmak zorunda kaldığımı sayamıyorum.

Kolumu Cleo'nun üzerinden çekip yataktan kalkıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim, Doktor. Bu karımı daha rahat ettirir. Neden biraz aşağıya inmiyorsun?"

Başımı sallıyor. "Nasıl olduğunu kontrol etmek için on beş

dakika içinde döneceğim." Doktorun yerine geçtim ve

iğneyi aldım.

Cleo gözlerini sıkıca kapatır. "Kendimi korkak gibi

hissediyorum." "Pek çok insan iğneden korkar."

"Sen değilsin. Bunların hiçbiri seni korkutmuyor, değil mi? Restoranda çok kararlıydın."

Böyle mi düşünüyor? Onu kendi kanıyla kaplı bir şekilde yerde yatarken gördüğümde kendimi pek sağlam hissetmedim.

Bu rahatsız edici düşünceден sıyrılıp elimdeki göreve yeniden odaklanıyorum. "Derin bir

nefes al." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kusacağım."

"Sen değilsin. Bu sadece birkaç saniye sürecek. Nefes al, Cleo. Bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum." Elini uzattı ve dizime sardıktan sonra başını salladı. "Yap şunu."

İğneyi yaklaşıtıyorum ve derisini deliyorum. Yüzünü buruşturuyor ama ona söylediğim gibi derin nefes almaya devam ediyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum. "Nefes almaya devam et."

Nefes alış verişi hızlanıyor. Tırnakları bacağıma batıyor ama hiçbir acı belirtisi göstermiyorum. Eğer beni stres topu olarak kullanmak istiyorsa, bunu yapmakta özgür.

Onu dikmek için olabildiğince hızlı çalışıyorum. Son ipliği kesmem sadece on dakikamı alıyor. Her şeyi komodinın üzerine koyuyorum. "Hepsi bitti."

Yavaşça gözlerini açıyor. "Teşekkürler."

Bana ne için teşekkür ediyor? "Seni bu pislige bulaştıran benim."

Bana bakıyor ve yutkunuyor. "Senin hatan değildi," diyor. "Kendini suçlama. Yemeğe o elbiseyle gelerek seni zorladım. Eğer gelmeseydim, Sandro tarafından götürülürdük ve restoran başka müşterilerle dolu olsaydı tetikçiler muhtemelen saldırmazdı."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "O elbiseyi sevdim."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi alaycı bir eğlenceye dönüşüyor. "İtiraf et, mahvolduğuna seviniyorsun."

"Hiç de değil." Onun içinde çok seksi görünüyordu. "Sana yenisini alacağım ve bir dahaki sefere onu kendi evimizin mahremiyetinde giyeceksin." Daha yakına eğildim. "Altında bir şey olmadan."

Sonunda yanaklarına biraz renk geldi.

Kapı açılır ve Doktor yeniden ortaya çıkar. "Ne durumdayız?"

Etrafımızda kaynayan gerilim bir balon gibi patladı. Elini bıraktım ve ayağa

kalktım. "Bir göz atın."

Çalışmamı incelemek için yanıma geliyor ve sonra bana memnuniyetle başını sallıyor. "Güzel. Benim asıl endişem beyin sarsıntısı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ona göz kulak olmak istiyorum."

"Telefonunu yakınında tut. Durumu kötüleşirse, seni yanımda

istiyorum." "Pekâlâ." Çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bir duşa, sert bir içkiye ve sekiz saat iyi bir uykuya ihtiyacım var ama şimdilik sadece ilkiyle yetineceğim. Gömleğimin düğmelerini açıp çamaşır sepetine atıyorum.

Cleo'nun nefesi kesilir. "Sen de yaralanmışsın."

Aşağı baktım. Kolumdan bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Pazılarımda bir kurşunun sıyırdığı yerde sığ bir yara var ama neredeyse hiç hissetmiyorum. "Bu bir sıyrık."

"Bir bakayım," diyor inatla. "Buraya gel, yoksa yanına geleceğim." "Kıpırdama," diye

homurdandım.

Gerçekten önemli bir şey değil. Tek can sıkıcı şey, kesiğin dövmeleğimden birini ikiye bölmüş olması. Kemik yatağının üzerinde havalanan karanlık, kapüşonlu bir figür.

Babam.

Cleo'nun gözleri yarada ve altındaki resimde geziniyor. "Dövmen mahvolmuş."

Omuz silkiyorum. "Karakter katıyor, sence

de öyle değil mi?" "Dikiş atmamı ister

misin?"

"Bence kurşundan daha fazla zarar verebilirsin."

Yanakları pembeleşti. "Kaba. En azından doktor yapsın." "Sorun

değil. Banyoda kendim de yapabilirim."

Dudaklarını büzüyor ama itiraz etmiyor.

Duşta su bir süre pembe akıyor ama kesiğin endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum. Avuçlarımı duşun duvarına bastırıyorum ve suyun sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

O iyi. Doktor sorunsuz bir şekilde iyileşmesini sağlayacaktır. Bu noktada endişelenmek için mantıklı bir sebep yok.

Duvarı yumruklamak istemenin de mantıklı bir yanı yok ama işte buradayım. Neden bu kadar sinirliyim? Bir kalıp sabun alıp cildimi ovuyorum. *Kendine gel, Messero.*

Banyodan çıktığımda Cleo bir tişört giymiş ve yatakta sert bir şekilde uzanıyordu. Bakışları bana yöneliyor ve sadece bir çift boxer giydiğimi fark edince gözleri açılıyor.

Şu anda yanına gidip onu öpsem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Beni kendinden uzaklaştırmazdı. Bu gece olanlar onun duvarlarını yıktı. Hatta belki de tamamen yıktı. Ama bu gece oyunumuzu oynamak istemiyorum. O zayıf ve savunmasızken olmaz.

Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirerek, "Ben sedirde uyurum," diye teklif

ediyorum. Başını iki yana sallıyor. "Sen de yaralısın."

"Sana bir şey olmadığını söyledim."

"Rafe." Çenesi sertleşti. "Yatak çok büyük." Uzanıp diğer taraftaki yorganı geri çekiyor. "Sadece gir." Uzun bir süre

ona bakıyorum. Geri adım atmıyor.

Pekâlâ. Eğer ısrar ediyorsa, onunla bu konuda tartışmayacağım. Yatağın etrafında yürüyorum ve içine tırmanıyorum. Bir an sonra ışığı kapatıyor ve karanlık etrafımızı sarıyor. Çok geçmeden nefesi yavaşlıyor ve derinleşiyor. Bir süre orada uzanıyorum, tavana bakıyorum ve beni ben yapan eski anıları yeniden hatırlıyorum. Annemin ve babamın anıları. O loş yatak odasının ve çıplak ayaklarımın pürüzsüz parke zemine değdiği anıları.

Sızlanmayı bıraktığında duracağım, evlat.

Ağır bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

BÖLÜM 21

RAFAELE

Arabanın kapısını çarparak kapatıyorum ve nehir kokusuyla karışmış sabah havasını içime çekiyorum. Bugün lanet olası uzun bir gün olacak ve başlamadan önce biraz enerji yakmak için uyandım.

Saldırıdan bu yana üç gün geçti ve tüm bu lanet şeyi atlatmak beklediğimden daha zor oldu. Muhtemelen ipleri kimin elinde tuttuğunu hâlâ bilmediğimiz içindir.

Nero siyah cipiyle spor salonunun otoparkına giriyor ve camdan bana el sallıyor.

Otel sahibi Mike, check-in masasının arkasında oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yapıyor ve sohbet etmek için dışarı çıkmadan bizi içeri buyur ediyor. Bu kadar erken saatte burada olmamızın tek sebebinin bir şeylerin yolunda gitmemesi olduğunu biliyor.

Bir çantanın üzerinde ısınmaya başladım. "Haber var mı?" Olay meydana geldiğinden beri Il Caminetto'yu kim vurduysa onun işini bitirme ihtiyacı göğsümde çalkalanıyor.

Öldürdüğüm iki adam serbest çalışan, para veren herkes için çalışan kiralık katillerdi. Profesyonellerdi ve iş modelleri gizliliğe dayanıyordu. İzlerini sürmeye çalışmadık değil ama şu ana kadar hiçbir şey elde edemedik.

Nero benimkinin yanındaki çantayı karıştırıyor. "En iyi dört adamımız arıyor ama şu ana kadar bir şey bulamadık."

"Kim böyle bir hamle yapar ki? İlk tahminim Ferraro olurdu ama o genellikle çok daha kurnazdır."

"Ferraro olduğundan şüpheliyim," diyor Nero, sallanan çantadan atlayarak. "Olaydan sonra Joe ile konuştum ve ateşkes yapmaya her zamankinden daha istekli görünüyorlar. Vurulma olayını duymuşlar ve Joe olaya karıştığını inkar etmekte gecikmedi."

"Ona güveniyor

musun?"

"Güveniyorum."

Nero'ya bakıyorum. İnsanları doğru okumakta iyidir, bu yüzden değerlendirmesinden şüphe etmek için bir nedenim yok, ama Ferraro değilse, o zaman kim?

Nero, "Bratva, restorana yatırım yapmalarına izin vermediğimiz için hâlâ bize kin besliyor olabilir," diyor.

"Bu beni şaşırtmazdı ama bir anlaşma için savaşı kapılarına kadar getirme riskini alacaklarını sanmıyorum."

"Güçleri giderek artıyor. Jersey'deki yarış pistlerine girmeyi başardıklarını duydum."

"Bu umurumda bile değil. Garzolo'nun bölgesine girmedikleri sürece orada istediklerini yapabilirler."

Nero çantaya birkaç atış yaptı. "Lafı açılmışken, dün onu ziyaret ettim." Garzolo

bariz şüphelilerden biri, özellikle de son etkileşimimizden sonra. "Ve?"

"Karısıyla birlikte Hamptons'daki evindeydi. Bir parti vermişler. Bir sürü tanık var. Hiçbiri onun tek bir telefon görüşmesi yaptığını görmemiş. Herkes onun rahat görüldüğünü söyledi."

"Onu yakından takip etmeliyiz. Eğer bu onun işiyse, tekrar deneyecektir." Başımı ringin olduğu yöne doğru eğiyorum. "Hadi dövüşelim." İplerin altına tırmanıp pozisyon alıyoruz.

"Cleo ve benim orada olacağımızı nereden biliyorlardı?"

Nero bana yumruk atıyor ama ben kolayca yolundan çekiliyorum. Benden daha iri ama hızım avantajım.

"Restorandan ya da Andres'ten biri olmalı" diyor. "Mekânı boşalttığınızı ve yemek odasında neredeyse tek başınıza olacağınızı bilen tek kişiler onlardı. Bu işin arkasında her kim varsa, içerisi dolu olsaydı saldırma riskini almazdı."

Ayaklarımın üzerinde zıplayıp bir açık arıyorum. "Andres'e güveniyorum." Il Caminetto'nun sahibi arkamdan iş çevirecek biri değil. O bundan daha iyisini bilir. "O böyle bir şeye kalkışmaz. Çalışanlarla konuştun mu?"

"Evet. Hepsi iyi görünüyor."

"Grup ne olacak?" Bir yumruk attım.

Nero eğilir. "Henüz onlarla konuşmadım ama bu iyi bir fikir. Bildiğim kadarıyla orada sık sık çalışıyorlar. Onlara ulaşacağım." Birbirimizin etrafında dönerken bakışlarını tutuyorum. "Güzel. Beni haberdar et."

Çenesi bükülür. "Özür dilerim, Rafe. Şimdiye kadar daha fazlasını öğrenmeliydim. Bunun önemli olduğunu biliyorum. Bundan sorumlu piçi bulacağız, sana söz veriyorum."

Karşılık olarak homurdanıyorum ve neredeyse

çenesine vuruyordum. Geri sıçradı. "Cleo nasıl?"

"İyileşiyor." Saldırıdan bu yana aynı yatakta uyuyoruz, yani sanırım en azından iyi bir şey oldu.

Ama daha fazla zorlamadım. *Henüz* zorlamadım. Kendini daha iyi hisseder hissetmez, küçük oyunumuzu hızlıca sonlandıracağım.

"Hâlâ baş ağrısı çekiyor, bu yüzden doktor birkaç gün daha yatak istirahati önerdi." Bu kez yumruğum Nero'nun böbreğine iniyor ve sert bir nefes alıyor. Kaburgalarına iki yumruk daha indirmeden önce kendine gelmesi için ona bir saniye veriyorum.

"Siktir, Rafe," diye homurdanıyor Nero, geri çekilerek.

Tekrar ileri atılıp yumruğumu Nero'nun kafasına doğru savuruyorum. Eğiliyor ve dönerek kaburgalarımın sert bir yumruk indiriyor. Homurdanıyorum ama duraksamıyorum, hızla toparlanıp Nero'nun karnına birkaç darbe daha indiriyorum. Yüzümden ter akana ve kaslarım efordan yanana kadar dövüşmeye devam ediyoruz.

Antrenmandan hemen sonra Albany'ye gitmem gerekiyordu ama Nero'yla işimiz bittiğinde karımı görmek için açıklanamaz bir istek duydum.

Arabama bindim ve Hudson Nehri'ne baktım. Kafam ona çok fazla takılmış durumda.

Saldırıdan bu yana daha da kötüleşti. Cleo'yu yerde kanlar içinde gördüğümde, sanki biri göğüs kafesimi açmış ve bir silahın soğuk, inatçı namlusunu tam kalbime dayamış gibi hissettim. O ölemezdi. Onun ölmüş olma ihtimali beni olduğum yere mıhlamış, içime korku salmıştı. En son ne zaman bir şeyin beni böyle etkilediğini hatırlamıyorum.

Omuzlarımı devirip arabayı çalıştırıyorum. Bu çok saçma. Sadece işe gitmeliydim. Ama ışıklarda, tüm iyi niyetime rağmen, evin olduğu yöne dönüyorum.

Siktir et. Onu kontrol edeceğim, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım ve sonra işe geri döneceğim.

On dakika sonra ön kapıdan içeri giriyorum. Ceketimi çıkarma zahmetine katlanmadan doğrudan yukarı çıkıyorum. Bu sadece birkaç dakika sürecek.

Yatak odamızın kapısı aralıktı. Tam içeri adım atacaktım ki sesi duydum. "Aptal

fahişe."

Elim hala kapının kolunda.

"Bu eve kargaşa getireceğini hep biliyordum. Don Messero seni öldürmelerine izin vermeliydi. Sensiz çok daha iyi olurdu."

Ne. Ne. Sikeyim.

Yatak odasından gelen ses ev müdürüm Sabina'ya ait. Yaşlı kadın onlarca yıldır ailemle birlikte. Benimle hiç böyle konuşmamıştı.

Cleo cevap olarak bir şeyler mırıldanıyor, "Muhtemelen o günü tatil ilan edersin, değil mi?" gibi bir şey. Sesi çok rahatsız olmamış gibi geliyor. Sanki buna alışmış gibi.

"Senin yerinde olmak için kaç kadının cinayet işleyeceğini biliyor musun? Don'umuzla evli olmak için. Eş olarak gerçek bir kadını hak ediyor. Ailesinin saygı ve hayranlık duyacağı bir kadın. Onun yerine sen varsın. Seni değersiz, zavallı sürük."

Kulaklarımın içinde bir çınlama sesi var. Kapıyı daha geniş açıyorum ve Sabina'nın Cleo'nun oturduğu yere yaklaşmasını izliyorum

Yatakta. Sabina komodinin üzerine bir tabak yemek koyarken karım sıkılmış görünüyor. "Al bakalım. Umarım bunu yerken boğulursun."

Ne oluyor lan burada? Bu sözleri o söylemedi. Ve sonra o aşağılık sürtük akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Yaralı karıma bir kaşık fırlattı. Cleo'nun göğsüne çarpıp, yorgana çarptı. Cleo sakince kaşığa uzandı ve tabağın yanındaki komodinin üzerine koydu.

Öfke ciğerlerimi sıkıştırıyor. "Az önce ona ne dedin sen?" Cleo'nun gözleri

Sabina'dan bana kaydı.

"Don Messero," diye nefes nefese kalır Sabina. "I-"

Cleo ile yaşlı amcığın arasına girerek onlara doğru yürüyorum ve kaşığı elime alıyorum.

Sabina'nın kocaman gözleri kaşığa takılıyor ve yüzünde dehşet çiçekleri açıyor.

"Karımla bu şekilde konuştuğun için dilini kesip boğazına tıkacağım," diye homurdandım. "Hemen şimdi özür dile." Bir çarşaf kadar solgunlaştı. "Çok özür dilerim."

"Bana değil," diye bağırdım. "Ona. Ona."

Sabina yutkunur ve bakışlarını Cleo'ya çevirir. "Özür dilerim, Bayan Messero."

"İşin bitti. Kovuldun. Siktir git." Boğazım öfkeyle öyle sıkıştı ki, tam bir cümle bile kuramıyorum. Birkaç adım geri çekildi. "Efendim, beni büyükanneniz işe aldı."

"Büyükanнем öldü ve eğer şu anda gözümün önünden kaybolmazsan sen de öleceksin. Eşyalarını toplamak ve evimden defolup gitmek için on beş dakikan var."

Orada öylece duruyor, sanki hiçbir şey anlamıyormuşum gibi

bana bakıyor. "DEFOL. DIŞARI!" Kükrüyorum.

Sıçradı. Gözleri Cleo ve benim aramda gidip geliyor ve sonra kaçıyor.

Göğsüm hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor. *Sakin ol. Sakin* olamam. *Bu ne cüret?* "Rafe."

Karıma döndüm. Cleo bana bakıyor, yanakları kıpkırmızı.

"O da neydi?" Tısladım. "Neden bir şey söylemedin? Sana karşı böyle davrandığını bilseydim, onu uzun zaman önce kovardım."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve yorganı tutuyor. "Önemli değil," diyor çabucak. "Ben buna

alışkınım." Görüşüm daralıyor. "Alıştın mı?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Ellerini esnetiyor. "Sence ailem benimle nasıl konuştu?"

Yumruklarım sıkılıyor. Stefano Garzolo'yu öldürmek istiyorum. Cleo'ya vurmamış olabilir ama bu ona başka şekillerde zarar vermediği anlamına gelmez. Pislik herif. O ve karısı Cleo'ya saygıya layık olmadığını öğretti. *Lanet* bir *hizmetçinin* ona saygısızlık etmesinin normal olduğunu.

Zemin eğiliyor. Hemen Garzolo'nun evine gidip ona bir bıçak saplama dürtüsü göğsümde kabarıyor. "Bu. Bitti.

Şimdi." Sesim alçak bir törpü gibi.

Titrek bir nefes alıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "İnsanların benimle nasıl konuştuğu umurumda değil. Onların

sözleri beni etkilemiyor." "Onlar *beni* etkiliyor."

Yapmamaları gerektiği halde. Normalde beni kızdırmak için birkaç kelimedenden çok daha fazlası gerekmesine rağmen. Bana doğrultulmuş bir namlu varken soğukkanlılığımı korumayı başardım, ancak karıma saygısızlık edildiğini görmek beni harekete geçirmeye yetiyor.

Farkına varmak damarlarıma buz serpiyor. Tedirginlik beni sarıyor. Cleo'nun delici bakışlarını fark ettiğimde daha da

kötüleıyor.

"Neden?" diye fısıldıyor.

Cevap otomatiktir. "Çünkü sen benimsin. Kimse karımla bu şekilde konuşamaz." Tedirginlik erimeye başlar. Don olmak, saygı gösterilmesini sağlamak demektir. Burada yaptığım tek şey bu. Cleo bana acı bir gülümseme veriyor. "Çünkü bana hakaret ettiklerinde, sana da mı hakaret etmiş oluyorlar?"

"Bu doğru."

Yüzü buruşuyor ve gözlerini kaçırıyor. Yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum. Yatağın kenarına oturuyorum ve elimle çenesini tutuyorum. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyorum. "Senin gözyaşlarını hak etmiyorlar, *tesoro*. Seninle aynı havayı solumayı hak etmiyorlar. Bir daha biri seninle bu şekilde konuşursa, onu öldüreceğim."

Ellerimi çekiyor ve kucağına bakıyor. "Tamam." Kaşlarımı çatıyorum. Sesi iyi gelmiyor. "Cle-"

Yataktan aşağı kayıyor, yorganı çenesine kadar çekiyor ve bana arkasını dönüyor. "Yorgunum. Sanırım biraz kestirmem gerek."

Açıkça reddedilmesi canımı yakıyor. Göğsümün içinde yabancı bir duygu titreşiyor, burada onunla kalmam için ısrar ediyor, ama onu itiyorum. Yalnız kalmak istiyor. Ona izin vermeliyim. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerlemeden önce bir an daha ona bakıyorum, etrafımızdaki hava söylenmemiş şeylerle ağırlaşıyor.

BÖLÜM 22

CLEO

Sabina'nın kovulmasından birkaç gün sonra doktor bana izin verdi. Kuzeninin işinde hemen çalışmaya başlamak istediğimi söylediğimde Rafaele pek heyecanlanmadı ama doktorun izniyle beni evde tutmak için hiçbir bahanesi kalmadı.

İşteki ilk günümün sabahında uyandığımda Rafaele duştaydı ve Gemma'dan bir mesaj aldım.

Nasılsın?

Saldırıdan beri her gün beni kontrol ediyor.

Çok daha iyiyim. Kesiklerim iyileşiyor ve başım iyi. Rafe sonunda işe gitmeme izin veriyor.

Bir dakika sonra telefonum onun cevabıyla çalıyor.

Rafe?! İkiniz yakınlaşıyorsunuz gibi görünüyor. O nasıl?

Ona ne cevap yazacağımdan emin değilim. Bir hafta önce olsa kocamdan ne kadar nefret ettiğimi anlatan bir yazı yazardım ama benim için neredeyse kurşun yiyen bir adama nasıl karşı çıkabilirdim ki? Korktuğumda bana dikiş atmaya gönüllü olan adama? Onu kızdırmak için elimden geleni yaptığımda sinirlenmeyen ama Sabina'nın bana büyük bir sürtük gibi davrandığını duyduğunda kesinlikle kendini *kaybeden* adama?

O korkunç kadını anında kovdu. Buna hâlâ inanamıyorum.

Aynı yatakta yatmaya başlayalı neredeyse bir hafta oldu. Geçen her geceyle birlikte aramızdaki boşluk daralıyor gibi. Ve ben onu tekrar öpmeyi düşünmeden edemiyorum.

Telefonu bırakıyorum ve avuçlarımı yüzüme bastırıyorum.

Onun için yumuşuyorum. Kendime asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapıyorum.

Planım ne olacak? Saldırıdan beri o kağıt parçasına bakmadım bile. Herhangi birine devam etmek için içimde güç var mı emin değilim. Hele ki Rafaele bana gardiyanımdan çok aşık olabileceğim bir adam gibi görünmeye başlamışken.

Nefesimin altında

küfrediyorum. O

kazanıyor.

O kazanıyor çünkü beni tam istediği yerde tutuyor ve ben onun yüzünden asla yaşayamayacağım hayatı kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Acımasız ve zeki olduğu ve bu durumu kendi lehine nasıl çevireceğini bildiği gerçeğini.

Beni korumuş olması önemli olmamalı. Evet, o restoranda babamla ben olsaydık, sevgili Papà beni canlı kalkan olarak kullanırdı, ama Stefano Garzolo diğer erkekleri karşılaştırmam gereken bir standart değil.

Rafaele beni korumak zorundaydı çünkü ben ölürsem zayıf g ö r ü n e c e k t i ve Garzolos'un patronu olma yolu daha karmaşık hale gelecekti.

Ama benim iyiliğim için gerçekten endişeleniyor gibiydi. Ya da çok iyi bir aktör. Beni yerde kanlar içinde gördüğünde, yemin ederim endişelenmiş gibiydi. Endişelenmekten de öte.

İşkence görmüş.

Avucumu dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Onu anlamıyorum ve benim için gerçekten bir şeyler hissediyor gibi görünen versiyonuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu gerçek mi yoksa bir yanılsama mı? Ya Rafaele'nin bu versiyonu benimle yattığı anda kaybolursa?

Banyo kapısı açılır ve Rafaele üzerinde sadece elbise pantolonuyla dışarı çıkar.

Hay sikeyim.

Şimdiye kadar onun vücudunu görmeye alışmış olmalıydım ama alışamadım. Tenim ısınıyor ve kalbim biraz daha

hızlı çarpıyor. "Nero seni işe bırakacak."

"Neden?" Yatakta uzandığım yerden soruyorum. Bakışlarımı vücudunda değil de yüzünde tutmak için çok

uğraşıyorum. Başarısız oluyorum.

Dövmeli teninin altındaki kaslar dalgalanıyor ve ben başka

tarafa bakamıyorum. "Çünkü ben öyle istiyorum," diyor

gömleğini giyerken.

Yutkunuyorum. "Neden Sandro ve Tiny değil?"

"Saldırının arkasındaki kişiyi bulmama yardım ediyorlar ve uzun saatler boyunca çalışıyorlar. Sandro'nun yorgunken sizi sürmesini istemiyorum."

"Nero'nun yapacak daha önemli işleri yok mu?"

Rafaele düğmeleri iliklerken aynada bakışlarımla karşılaşılıyor ve sekiz kiloluk göbeğini gözümde saklıyor. "Hayır."

Bu basit kelime karnımda bir çarpıntı yaratıyor. Nero sadece bir asker değil. O Rafaele'nin danışmanı. Ekibinin en değerli üyesi. Ve Rafaele onu bana atıyor. Çırpınışlar çoğalıyor. Bana gerçekten onun hazinesiymişim gibi davranıyor.

Gururu seni koruyabilmesine bağlı, hatırladın mı?

Peki ya bundan daha fazlasıysa?

Göz temasını kesiyor ve sandalyenin arkasından ceketini çıkarıyor. Ceketini üzerine geçirirken gömleğinin kumaşı geniş omuzlarının üzerinde geriliyor.

"Seni dokuzda alacak."

"Hazır olacağım."

Bana doğru yürüyor ve parmaklarıyla çenemi hafifçe kaldırıyor. Nabzım hızlanıyor. Beni öpecek mi? Normal evli çiftler böyle yapar, değil mi? Sabahları işe gitmeden önce birbirlerini öperler.

Ama biz normal değiliz. "Normal "den farklı bir galakside varız.

Yine de, eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında göz kapaklarım titriyor.

"Artık iyileştigine göre hazır olduğun başka bir şey var mı, *tesoro*?" diye soruyor, nefesi dudaklarımda geziniyor.

Hayal kırıklığı tenimin altına yayılırken bile külotumun ıslandığını hissedebiliyorum. İşte orada. Teslim olduğumu ilan etmemi ve ödülünü ona vermemi bekliyor.

Çenemi tuttuğu yerden çekiyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bakışları kıvılcımlanıyor. "Son birkaç sabahı vücuduma salyalarını akıtarak geçirmemişsin gibi mi davranacağız?"

Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülüyor. Yorganı yırtıp yataktan kalkarken onu iterek geçiyorum. "Siktir git."

"Yapacaksın. Çok yakında."

Ona fırlatacak bir şey bulmak için etrafımda dönüyorum ama o çoktan kapının yarısını

geçmiş oluyor. Gidiyor ama dokunuşunun hayaleti tenime kazınmış olarak kalıyor.

İşteki ilk gün kıyafetimle aşağı indiğimde Nero antrede beni bekliyor. Loretta'nın bütün gün bana ne yaptıracağını bilmediğim için rahatlığı ön planda tutmaya karar verdim, bu yüzden geniş paçalı bir kot pantolon, yeşil bir bluz ve spor ayakkabı giyiyorum.

Sinirlerim derimin altında dans ediyor. Bugünün iyi geçmesini istiyorum.

Nero telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor. "Aslında o kadar da kötü görünmüyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Teşekkürler."

Gülüyor ve avucunu çenesindeki kılların üzerinde gezdiriyor. Boyu neredeyse arkasındaki kapı aralığı kadar. Bugün, onu görmeye alışık olduğum siyah takım elbisesini çıkarmış. Onun yerine bir kot pantolon, gri bir tişört ve siyah bir deri ceket giymiş. "Bunu bir iltifat olarak söyledim. Dayak yediğini duydum."

"Oldukça ters bir iltifat gibi geldi."

Telefonunu ceketinin cebine sokuyor. "Benim hakkımda hep en kötüsünü

düşünüyorsun." "Her zaman mı? İki kere falan konuştuk."

"Evet, ama ilk etkileşimimiz çok anlayışlıydı. Seni gerçekten tanıdığımı hissediyorum." Ön kapıyı açtı ve bana el salladı.

Dışarı çıkıyorum ve Mart ayının keskin havasını içime çekiyorum. "Sen ve Rafaele'nin beni iki barbar gibi yolun kenarına çektiğiniz zamanı mı kastediyorsun?"

Nero arabanın kilidini açtı ve benim için kapıyı açtı. "Bu sizin güzel aşk hikayenizin başlangıcıydı."

Koltuğuma kayarken homurdanmaktan kendimi alamıyorum. "Evet, çünkü tüm aşk hikayeleri kaçırılma, zorla evlendirilme ve kurşun yağmuruyla biten randevuları içerir."

Sırıttıyor. "Sıkıcı olmayanlar yapıyor."

O gelip diğer tarafa binerken ben de emniyet kemerimi takıyorum. "Belki

bazılarımız sıkıcı şeyleri seviyordur."

Arabayı çalıştırdı. "Evet, ama sen değil." Benim hakkımda her şeyi bildiğine gerçekten inanıyormuş

gibi bana sırtttıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve bu konuşmayı bitirmeye karar veriyorum.

Ama Nero öyle değil. "Rafe ile aranız nasıl?" diye soruyor garaj yolundan çıkarken. Çok rahat

konuşmaya çalışıyor.

"Tamam."

"Ona ısınıyor musun? İlk başta görüldüğü kadar kötü biri değil."

İnledim. "Rafaele seni bu yüzden mi bana verdi? Yolda onun için bir dava açabilesin diye mi?" "Hayır.

Bunu yapmamı istedi çünkü senin için endişeleniyor."

"Hiçbir şey ya da hiç kimse için endişelenmez." Acı geliyor. Bu sabah ve Rafe'in beni öpmesini nasıl istediğim konusunda sinirliyim... ta ki o bunu mahvedene kadar. İçimde bu evliliğin yürümesini uman acınası bir yan mı var? Ben gerçekten devasa bir aptalım.

Nero omuz silkiyor. "O da buna inanmak istiyor ama davranışları aksini gösteriyor. Sabina'yı sana söylediği bir şey yüzünden kovduğunu duydum."

"Evet, görünüşe göre varlığım onun bir uzantısı olmaya indirgenmiş. Bana karşı herhangi bir suçu çok kişisel olarak alıyor."

"Gerçekten anlamıyorsun, değil

mi?" Ona bakıyorum. "Neyi

anlamıyorum?"

"Sabina kırk yıldır aileyle birlikte. Ve onu hiç düşünmeden kovdu. Rafe *her şeyi* düşünür." Koltuğumda kayıyorum. "Ne

ima ediyorsun?" Rafaele'nin bir kez olsun duygusal davrandığını mı?

"Hiçbir şey. Sadece gözlem yapıyorum."

"Sadece yolu gözlemler."

Nero bir kahkaha atıyor ve radyoyu açıyor. Hip-hop çalan bir tane bulana kadar istasyonlar arasında geziniyor ve sonra

şarkıya eşlik ediyorum. Otoyola çıktığımızda dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Rafaele'yi algılayışım bir kaleydoskop gibi değişiyor. Artık kocam hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Şarkı bitip reklam başladığında Nero sesi kısar. "Biliyor musun, Rafe'in düşüncesizce yaptığı en az bir şey daha var."

Ona baktım. "Neydi o?"

Nero'nun yüzünde bilmiş bir gülümseme var. "Seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

BÖLÜM 23

CLEO

Aşağı Doğu Yakası'nda tuğla bir binanın önünde duruyoruz. "Geldik," diyor Nero. "Sıkı durun. Sana yardım etmek için geleceğim."

"Bu gerçekten gerekli değil-"

Çoktan dışarı çıkıp kapıyı çarparak kapatıyor.

İç çekiyorum ve kafamı toplamaya çalışıyorum. Bugün işteki ilk günüm ve kocamı psikanaliz etmek yerine buna odaklanmam gerekiyor ama Nero kafamı daha da karıştırmayı başardı. Muhtemelen niyeti buydu.

Konsiyerj beni dükkânın ön kapısına kadar götürüyor ve zile basıyor. "Ben yakında olacağım. Eve gitmeye hazır olduğunuzda arayın."

"Bütün gün burada mı bekleyeceksin?"

"Sandro nöbet tutmak için buraya gelene kadar, böylece öğle yemeği yiyebilirim." Bana çok erkekçe bir sırtıış attı. "Bölgede bir arkadaşım var."

Gözlerimi deviriyorum. "Tam da senin takım elbiseli bir barbardan daha fazlası

olabileceğini düşünürken." "Beni çok fazla düşünmeni istemem. Rafe

kıskanabilir."

Kilit döner ve bir kadın kapıyı açar. Loretta olmalı. Saçları Rafaele'ninkiyle aynı renkte, siyah ve ışıқта ela tonları var. O ve Nero hızlıca kucaklaşıyor ve birbirlerini İtalyanca selamlıyorlar, ama consigliere etrafta takılmıyor. Yanımdan geçip arabasına doğru yürürken omzumu okşuyor.

Loretta'nın dikkati bana yöneldi. Bana yavaşça bir göz atıyor ve sakızını patlatıyor. "Düğünde farklı görünüyordun."

Omuz silktim. "Elmasları evde bıraktım."

Gülmüyor ve yüzündeki ifade de pek dostça değil. Hâlâ evlenmemiş olduğu için Rafaele'den daha genç olmalı ama yaptığı ağır makyaj onu daha yaşlı gösteriyor.

Rüzgâr şiddetlenir ve kazağını daha sıkı sarar.

Omzunun üzerinden dükkânın içine bakıyorum. Dükkân kumaş yığınlarıyla dolu ve kasanın yanında etekli ve üstsüz eğri büğrü bir manken var.

"Beni içeri davet edecek misin?"

Gözleri kısıldı. Sakızını tekrar patlatıyor ve sonra kenara çekiliyor. "İçeri gel," diyor.

Onu içeri kadar takip ediyorum ve tozlu raflara bakıyorum. Burası naftalin ve eski deri kokuyor. Kasa ön tarafa yakın ve arka köşede bir dizüstü bilgisayar, bir yazıcı ve bir yığın fatura bulunan küçük bir masa var. Yanındaki başka bir masada ise bir dikiş makinesi var.

Loretta kasaya yaslanıyor. "Seni buraya gönderdiğine göre Rafaele gerçekten başarısız olmamı istiyor olmalı," diyor, sesi güvensizlikle dolu.

Tamam, kaba. Çenem sertleşiyor ama yemi yutmuyorum. "Bu yerde neler oluyor?"

Etrafımızdaki boşluğu belli belirsiz işaret ediyor. "Yeterince müşteri yok. Tüm bu stoğu bir yıldan fazla bir süre önce aldım ve o zamandan beri raflarda duruyor. Bunlar iyi kumaşlar. Yüksek kaliteli, bugünlerde mağazalarda gördüğünüz polyester saçmalıklarından değil. Talep olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre herkes sadece raftan almak istiyor."

Tekrar etrafıma bakındım. "Katalogunuz var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Geçmişte yaptığım şeylerin resimleri var. Şuradan bakabilirsiniz." Arka taraftaki masayı işaret ediyor.

Sonraki birkaç saatimi fotoğrafları inceleyerek geçirdim. Beş yıl öncesine kadar uzanan bir sürü fotoğraf var.

Loretta'nın olağanüstü bir terzi olduğu açık. Bazı parçalardaki karmaşıklık, üst düzey moda evlerinin rakip. Ancak birinin neden bunaldığını anlamak zor değil. Burada çok fazla seçenek ve çok fazla farklı stil var. Seçim yapmak neredeyse imkansız.

Fotoğrafları geldikleri kutulara geri koyuyorum ve Loretta'nın yanına gidiyorum. Dikiş makinesinin başında bir etek üzerinde çalışıyordu. "Bir stil koleksiyonu oluşturmayı düşündün mü? Belki her sezon değiştirirsin?"

Başını işinden kaldırmıyor. "Dükkanın vizyonu türünün tek örneği parçalar yaratmak. Her şey özel yapım."

"Hala kişiselleştirmeler yapabilirsiniz. İnsanlar kumaşı, düğmeleri seçebilir, stillerde küçük ayarlamalar yapabilir. Ancak bu, sizden ne alabileceklerini anlamalarına yardımcı olacaktır."

"Ne isterlerse. Mesele de bu zaten."

"Bazen çok fazla seçenek bunalıcı olabiliyor. Herkes giysi tasarımcısı değildir. Yüksek kaliteli kıyafetler isteyen çok sayıda insan var, ancak bunların sadece küçük bir alt kümesi moda hakkında tam olarak ne yapılmasını istediklerini size söyleyecek kadar bilgi sahibi."

Loretta bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Bu benim vizyonumla uyuşmuyor."

"Vizyonun işe yaramıyor. Neden bunu denemiyorsun?"

"Çünkü kıçından uydurduğun bir fikre dayanarak tüm iş planımı yeniden yapmayacağım. Sen bu konuda ne biliyorsun ki? İki yıldır bu iş üzerinde çalışıyorum. Sen iki saat önce geldin ve bana ne yapacağımı söylüyorsun. Benden daha zeki olduğunu mu sanıyorsun?" Alay ediyor ve başını sallıyor.

Duvarlarım hemen yükseliyor. "Neden böyle davranıyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ailemin temsil ettiği her şeye tükürüyorsun. Gelenek. Onur. Erdem." Başını sallıyor. "Kuzenimle evleniyorsun ve yaptığın ilk şey onun parasını harcamak oluyor. Ne? Bunu duymadığımızı mı sanıyorsun? Şımarık ve kofsun. Yardımına ihtiyacım yok. Bunun zaman kaybı olduğunu biliyordum."

Sinirle çantamı kaptığım gibi dükkândan çıkıyorum. Rafaele beni manipüle ediyor olabilir ama insanların benimle böyle konuşmasına izin vermemek konusunda haklı. Dışarı adımımı atar atmaz rüzgâr beni ısırtıyor. Öğle yemeği vakti ancak geçti ama Nero çoktan buraya döndü.

Beni arabadan görüyor ve kaşlarını çatıyor. "İşin bitti mi?" diye soruyor ben

arabaya biner binmez. "Evet." Bakışlarının yüzümün yan tarafını yokladığını

hissede biliyorum.

"Nasıl geçti?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir süre geçti. "Bak, Loretta biraz huysuz olabilir. Kişisel algılama." Evet,

doğru. Bana söylediği her şey oldukça kişisel hissettirdi.

Burnumu çektim.

"Ben değilim."

"Bunun hakkında

konuşmak ister misin?"

Hayal kırıklığı kemiklerimin derinliklerinde çınlıyor, ben de hıncımı Nero'dan çıkarıyorum. "Sen benim şoförüm müsün yoksa terapistim mi? Beni eve götürebilir misin?"

Kendimi ona bakmaya zorluyorum ve böyle patladığım için hemen kendimi

suçlu hissediyorum. Ama Nero sadece omuz silkiyor. "Pekâlâ. Annen aradı.

Seni görmek istiyormuş." "Neden?"

"Belki de saldırıdan sonra senin için

endişeleniyordur." Bu şüpheli.

"İstemiyorsanız hayır diyebilirsiniz," diye teklif ediyor.

İstemiyorum ama felaket geçen ilk günümde sonra dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Rafaele'ye ne kadar kötü geçtiğini söylemek için acelem yok.

"Tamam. Beni oraya götür."

Şehir tıkanmış durumda ve eski evime varmamız neredeyse bir saat

sürüyor. Vardığımızda, tanımadığım bir hizmetçi kapıyı açıyor.

"Bayan Garzolo sizi oturma odasında bekliyor," diyor. "Bay De Luca, size kahve ikram edebilir miyim?" Ben annemi ararken o Nero'yu mutfığa götürüyor.

Büyük fuayeden geçerken, yuvarlak fuaye masasının üzerindeki resim çerçevelerini kısaca not ediyorum. Üç tane var. Bir tanesi benim ve kız kardeşlerimin, bir tanesi tüm ailenin, bir tanesi de sadece annemle babamın. Son derece normal görünüyorlar, ama içlerindeki gülümsemelerin zoraki olduğunu biliyorum. Annem ve babam her zaman dış görünüşe önem vermişlerdir.

Annemi kanepede dergi okurken buluyorum. İçeri girdiğimi duyunca dergiyi bırakıp ayağa kalkıyor. Bakışları beni tarıyor, burnu kırışıyor.

Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Gündelik kıyafetim çok özensiz. Saçım yeterince şekilli değil. Makyajım çok seyrek.

Tanrıya şükür, artık her gün bunlarla uğraşmak zorunda değilim.

Bana doğru yürüdü. "Çatışma sırasında yaralandığımı duydum." Ses tonunda en ufak bir sıcaklık belirtisi

yoktu. "Neden beni görmek istedin?" Benim için gerçekten endişelenmediğini bilerek soruyorum.

Burnunu çekiyor, muhtemelen onun maskesini bu kadar çabuk düşürmemden hoşnut değil. "Baban seni ofisinde bekliyor."

Tahriş cildimde geziniyor. Yani benimle gerçekten konuşmak isteyen babamdı ama davet ondan gelirse asla gelmeyeceğimi biliyordu.

Çenemi sıkıyorum. Loretta'nın dükkanına dönmek istediğim kadar babamla da konuşmak istiyorum. Ama zaten buradayım, değil mi? Tüm bunların neyle ilgili olduğunu görsem iyi olur.

Babamın ofisi kötü anılarla dolu bir yer. Gemma'yı incittiğini burada gördüm. Ama bana el kaldırmaya asla cesaret edemeyeceğini biliyorum. Artık Rafaele ile evliyim.

Kapıyı iterek açtım. Stefano Garzolo masasında oturuyor, önünde bir yığın kâğıt var.

Yukarı baktı. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

İçeri girdim ve masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. "Ne istiyorsun?"

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye soruyor, ses tonunda alaycı bir ifade var.

Gözlerim kısıldı. "Beni buraya bunu yüzüme vurmak için mi çağırdın?"

Yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme beliriyor. "Hiç de değil. Rafaele'nin sana iyi davranıp davranmadığını bilmek istiyorum."

Senden daha iyi. Evlilik hayatı beni etkiliyor, ama babam bunu itiraf edeceğim son kişi, o yüzden sadece onun duymayı beklediği şeyleri söylüyorum.

"Bağımsızlığımdan ve özgürlüğümden vazgeçtim. Asla istediğim gibi üniversiteye gidemeyeceğim. Asla hayallerimdeki kariyere sahip olamayacağım. Sence nasıl gidiyor?"

Başını sallıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. Midem bulanıyor. Sanki benim mutsuz olduğumu düşünmekten

zevk alıyor. "Belki de hayatının geri kalanını Messero ile geçirmek zorunda değilsindir," diyor yavaşça.

Kaşlarımı çattım. Şimdi neden bahsediyor?

Avuçlarını masanın üzerinde gezdiriyor. "Size bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Ne tür bir teklif?" Dışarıda bir kuzgun kötü bir alamet gibi vıraklıyor. Kuşun uçup gittiğini görmek için gözlerim tam zamanında pencereye kayıyor.

"Emeklilik planlarını değiştirdi," diyor babam. "Ailemizin bir ferdi olarak yapmak istediklerimi yapmak için beş yılın yeterli

olmadığına karar verdim."

"Peki bu tam olarak nedir?" Anladığım kadarıyla, on yıllarını ceplerini doldurarak, La Trattoria'da partiler düzenleyerek ve

çok önemli.

Hapse girmesinin bir nedeni var, adamlarından biri ona ihanet etti ve federallere bilgi verdi. Neden? Çünkü babam açgözlüydü. Sürekli daha büyük kesintiler istedi ve kendi adamlarını çok sıktı.

"Farelerden kurtulmayı bitirmek, kadromu yeniden inşa etmek ve Garzolo ailesini yeni bir döneme taşımak istiyorum. Yeni işler, yeni ortaklıklar, yeni kaldıraç noktaları." Ellerini önünde birleştiriyor. "Biraz zaman alacak ama Garzolo'lar için gelecek parlak görünüyor."

Çabucak bir araya getirmeye başladım. Söylediği şey, Rafaele'nin halefi olmasına izin vermeye hiç niyeti olmadığı.

"Don olarak kalmak istiyorsun."

Bir omzunu kaldırıyor. "Elli dört yaşındayım. Babam yetmiş yaşında emekli oldu. Ailemizi bu kasabadaki besin zincirinin en tepesine geri getirmek için hala çok zamanım var."

"Rafaele bunun olmasına asla izin vermez. Onunla bir anlaşma yaptın. Sana beş yıl verdi."

Papa başını sallar. "İşte bu yüzden Rafaele'nin gitmesi gerekiyor."

Kanım dondu.

Tabii ki. Papa'nın pastasını yiyip bitirmek isteyeceğini bilmeliydim. Hapisten çıkmak için Rafaele'yi kullanacak ve beş yıl dolmadan ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Göğsümün içinde öfke

alevleniyor. "Bunu bana neden

anlatıyorsun?"

"Kocanız aşılmaz bir kale. Zayıf noktalarını bulmaya, bir koz elde etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadım. Tüm kaptanları parmağı altında. Hepsi onun bir kontrol manyağı olduğunu, duygularını hissetmediğini ve kimseyi umursamadığını, planlarına engel olurlarsa etrafındaki herkesi ve her şeyi öldürebileceğini söylüyor. Hepsi ondan çok korkuyor."

İçimden bir ürperti geçiyor. Rafaele bana asla zarar vermez. Yoksa verir miydi? Acımasızlığıyla ünlü kocamın bu acımasız yönünü bana hiç göstermeyeceğini düşünerek saflık mı ediyorum?

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Ona karşı kullanabileceğim bir şey bulmama yardım et. *Bir şeyler* olmalı. Onun evinde, onun yatağındasın. Sonunda, onun hakkında kimsenin bilmediği şeyler öğrenebilirsin."

Gözlerim açıldı. Buna inanamıyorum. "Onu gözetlememi mi istiyorsun?" Gülüyorum. "Sana yardım edeceğimi

düşünmek için deli olmalısın." Sözlerim onu şaşırtmadı. Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi.

"Bunu benim için yapma. Kendin için yap. Eğer onu indirmeme yardım edersen, sana

özgürlüğünü veririm." Alay ettim ve başımı salladım. "Evet, doğru. Bu da ne demek oluyor?"

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seni resmen evlatlıktan reddedeceğim. İtalya'da kız kardeşlerinle yaşayabilir ya da istediğin yere taşınabilirsin. Bana yardım edersen hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin."

Nefesim kesiliyor. Onun bu sözleri söylediğini duyduğuma kendimi ikna etmem bir anımı aldı. Bana her zaman istediğim tek şeyi teklif etti.

Özgürlük.

Bu hayattan ve bu dünyadan bir çıkış yolu.

Babamın ifadesi muzaffer bir hal alıyor. "Ne diyorsun?"

Bunu kastetmesine imkan yok. Gerçekten bu kadar çaresiz mi? *Benimle* anlaşma yapmaya çalışacak kadar çaresiz mi?

Başımı salladım. "Az önce bana yaptığın bir anlaşmayı daha bozmayı planladığını söyledikten sonra sana inanmamı mı

bekliyorsun? Sana güvenmiyorum. Sana yardım edersem beni bırakacağından nasıl emin olabilirim?"

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Annen ve ben seni kabul edilebilir bir insan haline getirmeye çalıştık ama açıkça başarısız olduk. Tam bir baş belasısın. Rafaele seni elimizden aldığı için mutluyum ve ondan kurtulduktan sonra seninle daha fazla *bir şey* yapmak istemediğimden eminim. Seni bir uçağa bindireceğim ve umarım bir daha asla görmem."

Ağzımı acı bir tat kaplıyor. Beni pohpohlamaya çalışmanın ona bir faydası olmayacağını biliyordu. Ona inanmazdım.

Ama buna inanıyorum. Benim ondan nefret ettiğim kadar babam da benden nefret ediyor. Eğer Rafaele'yi öldürürse, şüpheli bir üne sahip dul bir kadın olacağım. Onun işine yaramam.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Eğer onu yakalamama yardım edersen, sana özgürlüğünü vereceğim.* Rafaele'ye ihanet ederken ona katılmamı istiyor. Kocamı öldürmek için bir yol bulmasına yardım etmemi.

Uzuvlarım uyuştı.

Benim hayallerim bile bu fiyata değmez, değil mi?

Bununla eğlenmemeliyim. Yüzüne gülmek ve planını bana açıkladığı için ona aptal demek geliyor içimden. Ona bu bilgiyle doğrudan Rafaele'ye gideceğimi söylediğimde nasıl tepki vereceğini görmek için.

Ama başka bir yanımda beni geri tutuyor. En azından Gemma ve Vale ile birlikte olma ihtimalini düşünmek isteyen yanımda. Tüm bunlardan özgür olma ihtimalini.

"Bunu düşüneceğim," diyorum.

Kelimelerin tadı dilimde zehir gibi.

BÖLÜM 24

CLEO

ERTESİ SABAH, sırtımı bir ısıtıcıya dayamış olarak uyandım.

Onun kocam olduğunu anlamam bir anımı aldı. Aramızdaki on beş santimlik boşluğun farkında olarak uykuya daldığımı hatırlıyorum, ama artık yoklar. Gece bedenlerimiz arasındaki çekimle silinmiş.

Parmaklarım çarşafın üzerinde seğiriyor. Rafaele'nin nefes alış verişi yavaş ve sabit, ama uyurken nasıl ses çıkardığını biliyorum ve şu anda uyumuyor.

Yapmam gerektiği gibi geri çekilmek yerine, omurgamı esnetip kalçalarımı hafifçe geriye doğru bastırıyorum.

Sonsuz küçüklükte bir hareket. İnsanların uykularında yaptıkları türden. Bana doğru bastıran sertlik, herhangi birini uyandırmak için yeterli olurdu.

Nefesim kesildi. Duyduğunu biliyorum. Muhtemelen göğsüne doğru yaptığım küçük sıçramayı hissetmiştir.

İri bir el kalçamın üzerinde kayıyor, geceliğimin kumaşına sürtünüyor ve tenimin altında hoş bir vızıltı yaratıyor. Hareketleri yavaş ve durgun, sanki bir rüyadaymışız gibi. Önüm yatağa bastırılana ve yüzümün yarısı yastığa gömülene kadar beni ileri doğru itiyor. Sert meme uçlarım yatağa sıkıca temas ediyor ve baskıdan hafifçe inliyorum.

Rafaele dudaklarını boğazımın kenarına değdiriyor ve ısınan etimi yalıyor. Bir nefesi, bir iniltiyi bastırıyorum. Parmakları kalçalarımın gömülüyor, başparmağı kığımın kabarıklığına bastırıyor. Dudakları enseme geziniyor ve sonra aşağıya, omurgama doğru iniyor. Bacaklarımın arasında hissettiğim her omurgaya ıslak öpücükler konuruyor.

Daha fazlası için can atıyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, vücudumda yarattığı hislerle kendimden geçiyorum.

İşte o zaman küçük bir şeytan omzuma konuyor ve kulağıma fısıldıyor: *"Onu indirmeme yardım edersen, sana özgürlüğünü vereceğim."*

Gözlerim şak diye açıldı.

Sikeyim.

Babamla yaptığım konuşma aklıma geliyor.

Rafaele'nin kaburgalarına dirsek atıyorum ve ondan kaçma telaşımıyla neredeyse yere yuvarlanıyorum. Yatağın kenarından yuvarlanmak üzereyken beni yakalıyor, eli belimde bir mengene gibi.

Bakışlarımız ilk kez bu sabah karşılaştı. Onunki karanlık, aç ve hayal kırıklığıyla dolu. Benimkiler geniş, endişeli ve *yakalanmış* gibi.

Ne yapacağıma, babamın teklifini kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermedim. Ama onun sözlerini hatırlamak bile beni suçluluk duygusuna boğuyor.

Babam Rafaele'nin ölmesini istiyor. Ve ben ona söylemek yerine bu bilginin üzerine

oturuyorum. "Bırak beni," diye fısıldıyorum.

Yapıyor. Ayaklarımın üzerine beceriksizce iniyorum, banyoya dalıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Kalbim göğsümün içinde panikle çarpıyor. Babamla çalışma düşüncesi beni hasta ediyor, benim yararına olsa bile. Stefano Garzolo Don olmayı hak etmiyor.

Ve Rafaele ölmeyi hak etmiyor.

Sayırsız insanı öldürdü. O nefret ettiğiniz her şeyin sembolü. Kaçmak istediğin her şeyin.

Duşu açıyorum, sıcaklığı buz gibi soğuğa ayarlıyorum ve içeri giriyorum. Su tenime değdiğinde şiddetli bir ürperti geçiyor içimden.

Daha fazla zamana ihtiyacım var. Rafaele'yi tanımak için daha fazla zamana. Bu acımasız adamın içinde gerçek bir insanın saklandığına kendimi ikna etmek için daha fazla zamana. Ve hayatımdan ne istediğimi anlamak için daha fazla zamana

ihtiyacım var.

Çünkü hatırlayabildiğimden beri ilk kez net bir cevap gelmiyor.

Bir saat sonra, Rafaele ve ben birlikte kahvaltı ediyorduk. Evlendiğimizden beri bunu ilk kez yapıyoruz.

Bir hizmetçi elinde bir cezve kahve ile geliyor ve fincanımı dolduruyor. Rafaele telefonuyla konuşuyor ama hizmetçi gidince telefonu yemek masasının üzerine bırakıyor ve dikkatini bana veriyor.

"Dün Loretta ile nasıl gitti, *tesoro*?"

Şekere uzanıyorum ve kahveme bir kaşık ekliyorum, acele etmeden. "İyi değil." Yüzü

kararıyor. "Ne oldu?"

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum ama peşini bırakacağından şüpheliyim. Bir nefes veriyorum. "Ona yardım edebileceğimi düşünmediğini açıkça belirtti. Fikirlerimi dinlemekle ilgilenmiyor."

"Nedenmiş o?"

Kahvemden bir yudum aldım. "O haklı. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Hiç iş yönetmedim. Hiç bir şirketi kurtarmaya çalışmadım. Belki üniversiteye gitmiş olsaydım, batan bir şirketi nasıl kurtaracağımı bilirdim ama şu anki haliyle, muhtemelen bensiz daha iyi durumda."

Rafaele başını sallar. "İnanın bana, üniversiteye giderek iş öğrenilmez. Bir şeyler deneyerek, başarısız olarak ve başarısızlıklarınızdan ders çıkararak öğrenirsiniz. Sence bana bu işletmeyi nasıl yöneteceğimi öğreten oldu mu?"

"Babandan öğrenmedin mi?"

Yüz ifadesinden bir gölge geçer. "Babam bana zalimliği öğretti. Bana nasıl acımasız olunacağını ve insanlara nasıl korku aşılanacağını öğretti. Bana başka bir şey öğretmeye gelince hiç sabrı yoktu."

Rafaele ilk kez bana babası hakkında bir şey söyledi. Ailesi hakkında hiç konuşmaz. Annesinden ya da kız kardeşlerinden bile.

Merak içimde kıpırdanıyor. "Peki ya annen? Sana ne öğretti?" Çenesi sertleşiyor.

"Şu anda senden bahsediyoruz."

"Peki ya ben?" Hayal kırıklığı ses tonuma sızıyor. Neden bu kadar zorluyor? Bir işe sahip olmayı bu kadar önemseyen bendim. Bu fikirden vazgeçtiğim için mutlu olmalı. "Daha önce de gördüğün gibi, para harcamakta iyiyim. Para kazanmakta iyi değilim."

"Senin pes eden biri olduğunu düşünmemiştim."

"Şimdi de ters psikoloji mi deniyorsun?" Ayağa kalktım, artık aç değildim. "İşe yaramayacak. Oraya geri dönmeyeceğim. Loretta benim şımarık ve boş biri olduğumu düşünüyor, neden onunla uğraşayım ki?"

Bileğimden tutup ayağa kalkıyor, vücudu üzerime bir gölge düşürüyor. Beni masanın kenarına sıkıştırdığında nefesim kesiliyor.

"İnsanların sizin hakkınızdaki en düşük düşüncelerine boyun eğiyorsunuz çünkü bunun size güç verdiğini düşünüyorsunuz. Ama vermiyor. Size gerçek gücü ne verir biliyor musunuz? Onların yanıldığını kanıtlamak."

Bu kelimelerdeki acı gerçeğe karşı yutkunuyorum. "Kes şunu," diye

fısıldıyorum. "Neyi durduracaksın?"

"Beni değiştirmeye çalışmayı bırak. Kafadaki ideal eşe asla ulaşamayacağım."

Elini kaldırıyor ve parmak eklemlerini yanağıma sürüyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve bakışlarım dudaklarına düşüyor. Tekrar öpmeyi düşündüğüm dudaklarına. Bir parçam bir dahaki öpüşmemizin farklı olmasını umuyor. Midem altüst olmayacak, sinir uçlarım ateşlenmeyecek.

"Kafamdaki ideal eşin senden farklı göründüğünü nereden biliyorsun?"

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve işte o zaman boku yediğimi anlıyorum. Çünkü birdenbire evliliğim katı bir kafes gibi gelmemeye başladı. Geceleyin ay ve yıldızların aydınlatığı sarp bir uçurum gibi geliyor. Koridorda yürüdüğümünden beri onun kenarında duruyorum. Ve şimdi, düşünüyorum.

Hiçbir yere ait olamadım. Dışlanmış biri olmaya çok alıştım. Hayal kırıklığı yaratan kız olmaya. Hiç kimsenin ideali olmadım. Asla. Ve bunu bana söylediğini duymak, hesaplanmış bir yalan olsa bile, içimde bir şeyleri kırıyor.

Başını aşağı eğiyor. "Bu sabah neden benden kaçtın?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne *yapacağımı* bilmiyorum. Babamın teklifini düşünmek bile ihanet gibi geliyor. Özgürlüğümü geri kazanmak için Rafaele'ye karşı gelmek zorundayım. İki hafta önce özgür olmak için her şeyi yapardım ama şimdi aynı inançtan yoksunum.

Elini boğazıma doluyor ve dudaklarımız birbirinden milimetrelerce uzaklaşana kadar çenemi yukarı kaldırıyor. "Neden buna karşı koyup duruyorsun?"

Evet, neden?

Kıvılcımlara ve elektriğe teslim olmak çok mu kötü olurdu?

Dudakları benimkilere değiyor. "Bunu istiyorsun."

Evet, ama başka şeyler de isterdim. Varlığımın bir gangsterin karısı olmaya indirgenmediği bir hayat. Kendi rotamı çizebileceğim bir hayat. Olasılıklarla dolu bir hayat. Eskiden her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyordum.

Ama o bu kadar yakinken, görüşüm bulanıklaşıyor. Kafamı karıştırıyor. Niyeti bu mu?

İrademin her zerresini kullanarak başımı yana çeviriyorum. Nefesleri yanağımda keskin puflar halinde.

"Loretta'ya geri döneceğim," diye fısıldıyorum. Elini üzerimden çekip üst kata kaçıyorum.

Kayboldum. Daha önce hiç olmadığım kadar kayboldum. Ve yolumu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ertesi gün Loretta'nın merdivenlerindeydim ve sinirden harap olmuşum.

Rafaele haklı. Sadece bir denemeden sonra pes edemem. Ünlü müzisyenlerin menajerliğini yapmak istiyordum ama artık ailem olan bir kadınla nasıl çalışacağımı bile çözemiyorum.

Ugh. Acınası bir durum.

Nero beni yine bıraktı ama bu sefer kapıya kadar benimle gelmemesi için ısrar ettim. Loretta'yla onun şahitliğinde konuşmak istemedim. Muhtemelen arabadan beni izliyor ve neden burada dikildiğimi merak ediyordur.

Sertçe yutkunarak parmağımı kapı ziline doğru kaldırıyorum. Söyleyeceklerimi yolda en az on kez prova ettim ama ağzımı açar açmaz hepsini unutacakmışım gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve düğmeye basıyorum.

Birkaç saniye sonra camın diğer tarafında Loretta'nın yüzü belirir. Gözleri yorgun düşmeden önce bir anlığına şaşkınlıkla irileşir.

Ona garip bir el sallıyorum. Bugün hava güneşli ve ceketimin altında sıcaktan ve sinirden terliyorum.

Kapıyı itip açıyor ve dışarı çıkıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye dikkatle soruyor.

Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokuyorum. "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık."

Gözleri arkamdaki Nero'nun arabasına kaydı. "Başım belada mı? Rafaele'nin dün beni arayıp seni kovduğum için beni azarlamasını bekliyordum."

"Bunu yapacağını sanmıyorum."

Yavaşça bakışları tekrar bana yöneliyor. Yumruklarım kapüşonumun içinde sıkıştı. Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım-birini kazanmaya çalışmak. Geçmişte, biri benden hoşlanmadığında, "siktir git, ben de senden hoşlanmıyorum" diye düşünürdüm. Ve bir pislik gibi davranırdım. Ama Rafe haklı. Bu güç değil. Vazgeçmektir.

"Bak, haklısın," diyorum. "İşiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Buraya elimi kolumu sallayarak girmemeliydim.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirliyor. "O zaman işe koyulalım."

BÖLÜM 25

RAFAELE

GECE YARISINI GEÇTİ ve ofisim karanlığa gömüldü. Tek bir antika masa lambası mekânı aydınlatıyor ve ahşap kitap raflarına gölgeler düşürüyor.

Karanlıkta çalışmayı seviyorum. Odaklanmayı daha kolay buluyorum. Ve bir sonraki saatte uyumak istiyorsam gerçekten odaklanmam gerekiyor. Ertelemek bana göre değil ama uzun bir hafta oldu ve çok yoruldum.

Il Caminetto saldırısının arkasında kimin olduğuna dair hala yeni bir ipucumuz yok. İzler soğudukça, bu olayın yakın zamanda çözüleceğine dair iyimserliğim giderek azalıyor.

Bunun da ötesinde, Rochester'daki kaptanımla ilgili bir sorun beni şehirde istediğimden daha uzun süre tuttu. Hangi işletmelerin bize koruma ödediğini öğrenmek için bizi gözetleyen bir Bratva muhbirini yakaladık. Kalın kafatasına vurduğum için sol elim hâlâ ağrıyor.

Belki cesedinin bir bavul içinde geri getirilmesi Rus pakhan'ın devletimizden uzak durması gerektiğini anlamasını sağlar.

Dün gece, dört günlüğüne gittiğim eve döndüğümde Cleo oturma odasındaki kanepede bağdaş kurmuş, kucağında bilgisayarıyla oturuyordu. Beni gördüğü anda alnındaki konsantrasyon çizgileri yumuşadı, gözleri büyüdü ve dudakları yukarı kıvrıldı. Beni özlemişti.

"Geri döndün," dedi, bu iki kelimenin altı rahatlamayla çizilmişti.

İçimden garip bir his geçti. Adını koyamadığım bir his. Bu his göğsümün ortasında başladı ve Cleo'ya doğru attığım her adımla birlikte yayıldı. Dışleriyle alt dudağını çekerek yaklaşmamı izledi ve bana yolculuğum hakkında sorular sordu.

Cevap vermek yerine eğildim ve onu öptüm. İffetliydi. *Tath*. Muhtemelen yorgunluğum kafamı karıştırıyordu, çünkü o anda onu becermek istemiyordum. Tek istediğim karımın basit bir öpücüğüydü.

Geri çekilmedi. Sanki tam da istediği buymuş gibi bana doğru eğildi. Ve o küçük hareket her şeydi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Onu neredeyse yakaladım. Şimdiye kadar, savunmasını aşmanın yolunun bedeninden değil, zihninden geçtiğini fark ettim.

Tesoro mio. Dışı çok keskin ama içi yumuşacık. Bunu daha önce nasıl göremedim?

Birinin onu gerçekte olduğu gibi kabul etmesi için can atıyor. Kabul, ailesinin ona asla vermediği pek çok şeyden biridir. Hayatı boyunca onlar için yeterli olmamış. Ona kusurlu, yanlış, istenmeyen biri olduğunu söylemişler.

Ama onu arzuluyorum. Kusurları ona karakterini veriyor. O tam bana göre.

Onu asla sevmeyebilirim -sevme yeteneğim acımasızca eğitildi- ama onu takdir edebilirim. Bu onun için yeterli olacak, çünkü daha önce aldığı her şeyden daha fazlası olacak. Farkı anlamayacak. Nasıl bilebilir ki?

Oyunumuz neredeyse sona ermek üzere. Beklediğimden çok daha güçlü bir savunma yaptı ama her geçen gün biraz daha kırıyorum.

Ben sabırlı bir adamım.

Son birkaç gündür bu sözleri o kadar sık tekrarlıyorum ki dua gibi geliyor. Sonunda bana teslim olması an meselesi ve ben de şah mat ilan edebilirim.

Başından beri haklıymışım. Cleo bir bulmaca, neredeyse çözmeyi başardığım bir bulmaca. Ve çözdüğümde, düşüncelerimin çoğunu işgal etmeyecek.

Gerilim dağılacak. Entrika sona erecek. Ve zihnim tekrar sakinleşecek.

Nero yanıliyordu. Onun beni çözeceğini düşündü. Kontrolümü kaybetmeme neden olacağını. Ama danışmanım ne düşünürse düşünsün, oynadığımız süre boyunca kontrol bendeydi. Ve bu hep böyle olacak.

Kapı çalındı. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp bakıyorum. Saat geç olduğu için personel akşam için dağılmıştı. Bir

omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. "İçeri

gel."

Karım elinde bir yığın kâğıtla kapıda beliriyor. Üzerinde onu bu sabah gördüğüm kıyafet var; beyaz bir bluz ve pembe bir etek. Bakır rengi saçları omuzlarına dökülüyor.

O kadar güzel ki. "Ne

oldu?" diye sordum.

Kapı pervazına yaslanıyor. "Yardıma ihtiyacım var. Şu an vaktin var mı?"

Bakışlarımı onun çıplak kalçalarından ayırıp başımı sallıyorum. "Elbette."

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Loretta ve ben onun tüm borçlarını nasıl ödeyebileceğimizi planlamaya başladık." Bir yığın kâğıdı masamın üzerine koydu. "Bugün alacaklılarının çoğunu aradım ve bize biraz nefes aldıracak geri ödeme planları yapmalarını istedim."

Kuzenimle onun arasındaki işler iyi gidiyor olmalı. "Bu iyi bir fikir."

"Bir nedenden ötürü bize süre uzatımı vermeyen bir alacaklı var. Bu kişi kumaş tedarikçisi ve önümüzdeki haftadan itibaren borç ödenene kadar daha fazla stok teslim etmeyi reddediyor."

"Ne kadar?"

"Yüz bin dolar."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Loretta'nın geri ödemesi ne kadar sürer?"

"İşlerini yürütme biçiminde bazı değişiklikler yaptık ve sanırım işlerin hızla düzelmeye başladığını göreceğiz. Satışlarının iki katına çıktığını varsayarsak, altı ay içinde ona geri ödeyecek. Üç katına çıkarsa, dört ay sürer."

"Bunu destekleyecek rakamlarınız var mı?"

Cebinden bir USB çıkarıp masaya doğru kaydırıyor. "Finansal model ve tüm varsayımlarımız burada." USB'yi alıp dizüstü

bilgisayarına takıyorum. Excel dosyasını açtığımda şaşkınlığımı belli etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Karşıma oturdu ve başını salladı.

"Nasıl?"

"YouTube'da saatlerce video izlemek."

Bu finansal model, patronlarımın yeni bir fikir bulduklarında bana gösterdiklerinin çoğundan daha iyi. Kaç kez bana bir getiri elde etmemem için hiçbir yol olmadığı sözü verildiğini, ancak rakamlara bakıp fikrin fiyasko olduğunu fark ettiğimi sayamadım.

Hesap tablosunda geziniyorum ve varsayımlarla oynayarak birkaç dakika geçiriyorum. Cleo'nun geri ödeme zaman çizelgesi hakkında söylediği her şey doğru çıktı.

Ona baktım. "Etkilendim."

Gözlerini deviriyor. "Ne? Aptal olduğumu mu düşündün? Lisede matematiğin en iyi dersim olduğunu bilmeni isterim."

Bu benim için yeni bir haber. "Öyle miydi?"

"Neredeyse sınıf birincisiydim."

İlginç. Sandalyemde arkama yaslandım. "Bunu ödememi mi istiyorsunuz?"

Sırtını dikleştiriyor. "Hayır. Buraya sizden para istemeye gelmedim. Bunu çoktan tedarikçiye gönderdim, ama kabul etmediler. Sözleşmeye bakıp kullanabileceğimiz bir şey var mı diye bakabileceğinizi umuyordum. Görünüşe göre yasal metinleri okumakta rakamları okumaktan çok daha kötüyüm."

"Bu mu yani?" Kağıt yığınının başını salladım.

"Evet."

Kâğıtları kendime doğru çektim. "Bir bakayım."

On dakika sonra kötü haberi vermekten başka çarem kalmadı. "Sözleşmede yardımcı olacak hiçbir şey yok." Yüzü düştü.

"Ama bu tedarikçiyi tanıyorum. Sahibi Gino Ferraro'nun kuzeni. Gelecek hafta Don'la birlikte onun evinde akşam yemeğine davetliyiz."

"Biz mi? Ne zamandan beri?"

"Birkaç gün öncesinden beri. Senin de katılmanı istiyorum."

Gözleri parlıyor. "Tamam. O zaman bu konuyu onunla konuşabilirim."

"İyi fikir." İş modeline tekrar bakıyorum. "Altı aylık projeksiyon iyi görünüyor, ancak uzun vadeli görüşünüzde bazı sorunlar olduğunu düşünüyorum."

"Var mı?" Ayağa kalktı ve masanın benim tarafıma geldi.

"Bir göz atın." Doğru sayfaya geçiyorum ve ona mantığımı anlatıyorum.

Belinden eğilip dizüstü bilgisayarına uzanıyor. Çiçekli şampuanının kokusunu alıyorum.

"Hmm." Alt dudağını kemiriyor. "Metrekare başına maliyet için yanlış rakamlar kullanmış olabilirim. Sanırım ne kadar çok kumaş alırsak o kadar düşecektir."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kışına bakıyorum. Eteği neredeyse külotunu görebileceğim kadar yukarı kalkmış. Elim seğiriyor. Yatakta benden kaçtıktan sonra onu rahat bırakmıştım.

Sabırlı olun. Bırak sana gelsin.

Ama bana geldi, değil mi? Gecenin bir vakti burada, ev bomboş. "Sence yüzde on ya da yirmi azaltmalı mıyım?" diye soruyor.

Ona dokunursam beni itebilir. Ama ona dokunmam lazım. Elimi kaldırıyorum ve avucumu kalçasının arkasına sarıyorum.

Derin bir nefes çekiyor. Bekliyorum. Alışması ya da daha önce defalarca yaptığı gibi elimi üzerinden çekmesi için ona zaman tanıyorum. Ama saniyeler geçti ve o yapmadı.

Bu beni cesaretlendiriyor. Parmaklarımı hafif bir okşayışla kalçasının iç kısmına doğru hareket ettiriyorum. "Sanırım on beş iyi bir tahmin." Tüyleri diken diken oluyor. Yeni numarayı yazıyor. "Tamamdır." Sesi boğuk çıkıyor. "Başka geri bildirim var mı?"

"Muhtemelen 4. çeyrekte pazarlama harcamalarınızı artırmalısınız." Elimi biraz daha yukarı kaldırıyorum, külotunun kenarına ulaştığımda duruyorum. "Borçlarını ödedikten sonra büyümeyi ikiye katlamak isteyeceksin."

"Tamam."

Yavaşça, parmaklarımın uçlarını iç çamaşırının kenarı boyunca ileri geri hareket ettirmeye başlıyorum. Teni burada çok yumuşak ve sıcak. Zarif boğazı sallanıyor. "Ne kadar?"

Sandalyede kayıyorum, sikim pantolonumun kumaşını zorluyor. Hâlâ çekilmedi, ben de daha uzağa gittim. Amını örten nemli dantel kumaşa. Yarığını şekillendiren vadiye. Nefes nefese kalıyor ve elime karşı kıvranıyor.

"Yüzde on." Sesim bir oktav daha alçalıyor. Başparmağımın her hareketinde dantel daha da ıslanıyor. Artık yıpranmış durumda. Rakamları yanlış yazıyor, siliyor, tekrar yazıyor. Elleri titriyor.

"Sanırım ihtiyacım var-"

Basıncımı arttırıyorum ve kelimeleri boğazında düğümleniyor.

"Neve ihtiyacın var?" Bir parmağımı dantelin altına kaydırıyorum.

Göğsümün içinde tatmin edici bir inilti yükseliyor. Sırılısıklam. Karım benim için sırılısıklam oldu.

"Kelle sayısını artırmalıyım." Şimdi nefes nefese. "Pazarlamaya yardımcı olması için birini işe almamız gerekecek." Cümle bir nefeste çıktı.

Islaklığı parmaklarımı kaplıyor ve o kadar çok ki. Tüm bu ıslak, ılık sıcaklığın içinden kayma düşüncesi sikimi ağlatıyor.

Klitorisinin etrafına bir daire çiziyorum. "İyi fikir."

Titreyen eliyle rakamları ayarlıyor ve ardından dizüstü bilgisayarı kapatıyor. Dudaklarının arasından bir nefes hava kaçıyor ve başını öne eğiyor.

Yavaşça sandalyemden kalkıyorum, saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Durmamı istiyor musun?" Hava onun ağır nefes alışının sesiyle doluyor. Beklenti içimi sıkıyor.

Yutkunuyor. "Hayır."

Boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum, vücudum zaferle dolup taşıyor. "Aferin kızıma." İnliyor. "Seninle ziyafet çekeceğim, *tesoro*. Beni çok aç bıraktın."

Tam arkasına gelene kadar sandalyemi döndürüyorum, oturuyorum ve eteğini kaldırıyorum. İnledim.

Kırmızı dantel külot, sıkı, yuvarlak bir kalçanın üzerine gerilmişti. O kadar mükemmel ki. Bir parmağımı kumaşın etrafına doladım ve onu incelemek için kenara çektim.

Sik beni. Amcığı kalçalarından aşağı damlıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. O amcık yenmek için yaratılmış. Külotu bacaklarından aşağı itip, onu külottan çıkarıyorum.

"Dirseklerini masaya koy."

Titriyor ama söyleneni yapıyor. Mükemmel, parlayan amcığı tam istediğim yerde, yüzümün önünde.

Ellerimi bacaklarına dolayıp sandalyemi yaklaştırıyorum ve sonra onu açıyorum. Başparmağımı yavaşça küçük göt deliğinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra kıvrımlarının içine daldırıyorum. Çok sıkı ve sıcaktı. Eğildim ve dilimi ıslaklığının üzerinde gezdirdim.

"Oh Tanrım," diye inliyor.

Tadı tüm duyularımı kaplıyor. Kahretsin, bunu çok uzun zamandır bekliyordum ve bir şekilde hayal ettiğimden bile daha iyi oldu. Onu kucaklıyorum, kalçalarını birbirinden ayırıyorum, dilimi onun derinliklerine itiyorum, her yavaşça kaydırmada tüm lanet olası çekincelerini vücudundan dışarı itiyorum.

Bir parmağımı içine sokarken, "Tadın çok güzel," diye homurdanıyorum.

İçinden bir ürperti geçiyor. Gırtlaktan gelen inlemeleri dışında garip bir şekilde sessiz. Bunun onun için yeni olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım.

Değil mi?

Ondan uzaklaşıyorum ve dilimi kaybettiği için sızlanıyor. "Bunu sana kaç erkek yaptı?"

"Ne?" Omzunun üzerinden bana bakıyor, yanakları kızarmış ve gözleri kısılmış.

"Ne kadar. Çok. Önce. Benden önce?"

İnançsız bir nefes alır. "Rafe, şimdi mi?" "Söyle

bana."

Alt dudağını çekiştiriyor. "Birkaç tane."

Sahiplenme duygusu şehvet sarmalımı yarıp geçiyor. "Seni boşalttıktan sonra isimlerini yazacaksın."

Bakışlarımı tutuyor. "Neden?"

"Böylece hepsini öldürebilirim."

Islıklığı elimin üzerine fişkırıyor. Aşağı bakıyorum. "Siktir, hoşuna gitti, değil mi?" Parmağımı içine sokuyorum. Nefes nefese kaldı. "Kapa çeneni."

"Seni hiç bu kadar ıslattılar mı?"

Kaşları çatılıyor. "Çene çalmaya hiç ara vermediler, yani en azından bunu başardılar."

Bu ukala. "Bunun bedelini ödeyeceksin." O daha karşılık veremedi parmağımı çekip dilimi üzerinde gezdiriyorum.

Parmaklarımı klitorisine bastırıp etrafında daha sıkı ve daha dar daireler çizmeye başladığımda inlemeleri daha da çılgınlaşıyor. Alnını masaya koyuyor. Amı kasılmaya başlıyor. Yaklaştı. Keşke boşaldığında yüzünü görebilseydim.

Parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı daireler çizmeye devam ederken geri çekiliyorum. Manzara muhteşem. Yuvarlak kıcı, damlayan amı ve beline dolanmış küçük pembe eteği. Pantolonumun kumaşının arasından sikimi avuçluyorum. "İşte bu, *tesoro*. Böyle ne kadar güzel görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

Anlaşılmaz bir şeyler miyavlıyor ve dağılıyor.

Öne doğru eğilip ağzını emiyorum ve sularının ağzıma dolmasına izin veriyorum.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Parmaklarım kalçalarına gömülüyor ve doyana kadar onu orada tutuyorum.

Bacaklarının titremesinin durması biraz zaman alıyor. Yavaşça onu bırakıyorum ve sandalyemi geri itiyorum. Onu yatak odasına götürmek için çok heyecanlıyım. Pantolonumun fermuarını açmasını, sikimi çıkarmasını ve kendini içine sokmasını istiyorum.

Masadan kalkıp arkasını döndüğünde yanakları kızarmış, göğsü hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

Ayağa kalkıyorum ve bir elimi onun yanındaki masaya koyuyorum, bileğim beline değişiyor. Kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşuyor. Eğilip dudaklarına yapışıyorum.

Onun iyiliği için kendimi tutuyorum. Öpüşme yavaş ve yumuşak başlıyor. Az önce benim için o kadar güzel boşaldıktan sonra rahatlamıştı ve vücudu benimkine karşı eriyordu.

Sütyen giymediğini fark ettiğimde göğsünü avuçluyorum ve ağzına doğru inliyorum. Gömleğinin ince kumaşı arasından meme ucunu cımbızlarken sırtı kavisleniyor. Sonunda vücudunu dilediğim kadar keşfedebileceğim düşüncesi dizlerimi zayıflatıyor.

Bu lanet kadın.

Elimi nemli iç uyluğuna indirip çıplak amını avuçladığımda öpüşmeyi kesiyor. Göz kapakları titriyor ve dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. Başının arkasını tutuyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Bu sefer nazik değil. Çekiştiriyorum, ısıriyorum ve dilimi ağzının içine sokup onunkine sürüyorum. Geri adım atmıyor.

O da beni öpüyor. Yoğun.

Muhtaç. Mükemmel.

Yavaşça, bir parmağımı tekrar içine sokuyorum. Tekrar duymayı çok istediğim şaşkın bir ses çıkarıyor ama ben daha bir şey yapmadan bir vızıltı havayı yarıyor.

Cleo'nun arkasındaki masanın üzerinde duran telefonuma bakıyorum. Ekranda Nero'nun adı görünüyor.

Neden beni bu saatte arıyor?

Umurumda değil. Her neyse, onunla başa çıkabilir. Ama vızıldayıp duruyor.

Bir iniltiyle ağzımı Cleo'dan ayırıyorum. "Lanet olsun. Bunu almak zorundayım." Cihazı aldım ve kulağıma götürdüm.

Cleo'nun gözleri büyür. "Sen ciddi misin-"

"Ne oldu?" Parmaklarım hâlâ karımın zonklayan amının içinde. Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum ve bir elimle Cleo'nun ağzını kapatıyorum.

Başını sallıyor, bana karşı direniyor ama onu kalçamla masaya sabitliyorum.

"37 Ringold'da sana ihtiyacımız var. Bir inşaat alanını koklayan başka bir Bratva piçi yakaladık."

Parmaklarımı Cleo'nun içinde kıvrıp G noktasına bastırıyorum ve o da karşı koymayı bırakıyor. Elime karşı boğuk bir inilti çıkarıyor.

"Yanında kim var?" Elimi ağzından çekip telefonumu aldım ve sessize aldım. "Yine benim için mi geleceksin, *tesoro*?"

Cleo'nun yeşil gözleri öfkeyle parlıyor ama bakışlarında bunu neredeyse maskeleyecek kadar şehvet var.

"Jeremy ve Vinny. Bu adamın üst düzey biri olabileceğini düşünüyoruz. Yakında biri onu aramaya gelebilir."

Derimin altında tahriş uğulduyor. Bu sikişe işkence etmek istemiyorum. Sikimi karımın daracık amına sokmak ve onun adımın inlediğini duymak istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum. Telefonun sesini açtım ve elimi tekrar Cleo'nun ağzının üzerine koydum. Parmaklarım onun içine girip çıkıyor, tam doğru noktaya vuruyor. Kirpikleri titriyor. Tırnaklarını pazılarına geçiriyor.

"Geliyor musun?" Nero soruyor.

"Sen arayana kadar ben de aramak üzereydim," diyorum nefesimin altında. Cleo

avucuma doğru homurdanıyor. "O da ne? Seni duyamıyorum."

Cidden, hayatımı sikeyim.

"Evet. Orada olacağım," diye bağırdım. Ben bir Don'um, genç bir çocuk değil. Biraz daha bekleyebilirim.

Telefonu kapatıyorum ve başparmağımı Cleo'nun şişmiş klitorisine bastırıyorum. Kalçalarını bana karşı gıcırdatıyor, vücudu serbest kalmak istiyor. Elim ağzından çıkıp saçlarına dolanıyor. "Benim için gel, *tesoro*," diye homurdanıyorum. "Bırak da göreyim."

Hıçkırıyor, yeşil gözleri kukuletalı. "Oh lanet olsun." Sonra başını arkaya atıyor ve dalga dalga doruğa ulaşıyor. Ona

bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum. Orgazmının dramı güzel yüzünde oynaşıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum.

Onu memnun etmenin ne kadar iyi hissettirdiğine dair göğsümde sıcak bir şey yayılıyor. Ama her şey çok çabuk bitti.

Alnımız birbirine değene kadar saçlarını çekiyorum. "Gitmem gerek," diyorum dudaklarına karşı. "Ama döndüğümde başladığımız işi bitireceğiz. Bu oyun bitti. Sen benimsin, Cleo. Anlıyor musun? Sen benimsin. Lanet olası. *Benimsin*."

BÖLÜM 26

CLEO

RAFAELE O gece geri dönmedi ve sabah ondan bazı toplantılar için Syracuse'a gitmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj aldım.

Acaba olanlardan sonra benden uzak kalmak benim için olduğu gibi onun için de zor mu? Bütün sabah evin içinde dolanıp duruyorum ve muhtaç, şehvet dolu bir karmaşa yerine işleyen bir insanmışım gibi davranıyorum. Kocamın ofisinde yaşananların filmi kafamın içinde tekrar tekrar oynamaya devam ediyor. Beni masasının üzerine yayılmış, amımı ona akşam yemeğiymiş gibi sunarken görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Beni gurme yemeği gibi yedi.

Karnımın çukurunda ısrarcı bir sıcaklık titreşiyor. İç çamaşırımı bir ya da iki kez değiştirmek zorunda kalıyorum. Rafaele'ye mesaj atmayı bile düşünüyorum, bana işkence ettiği gibi ona da biraz işkence etmek için, ama bir şey beni engelliyor.

Bir şeyler.

Sanki tam olarak ne olduğunu bilmiyormuşum gibi. Babamın teklifinin acı tadı tam orada, dilimin altında duruyor.

Eğer Rafaele beni buraya getirdikten hemen sonra gitmeseydi, sonuna kadar gitmesine izin verecektim. Babamın öldürmek istediği adamla yatardım. Babamın öldürülmesine *yardım* etmemi istediği adamla.

Öğle yemeğinden sonra terasa çıkıyorum ve avuçlarımı taş parmaklıklara dayıyorum. Serin bir esinti tenimi okşuyor. Arazinin kenarında, uzun çamlar rüzgarda sallanıyor ve sırlar fısıldıyor. Temiz havayı ciğerlerime çekiyorum, göğsüm dolana kadar genişletiyorum ve sonra yavaşça nefes veriyorum.

Endişemi ya da hızlı atan nabzımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bu böyle devam edemez. Loretta'ya gidip envanter yapmaya, akşamlarımı hesap tablolarına gömülerek geçirmeye ve başımın üzerinde asılı duran bu şeyi görmezden gelmeye devam edemem.

Annem dün gelip onu görmemi istedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama korkak olduğum için eski evime gitmedim. Babam bir cevap istiyor. Ben de istiyorum.

Sanırım Rafaele'yi istiyorum.

Gözlerim kapandı. Kendime ona asla teslim olmayacağımı söyledim, ama o zaman teslimiyet yenilgi anlamına geliyordu.

Artık öyle değil. Gerçek şu ki, artık kocamdan nefret etmiyorum. Onda görüldüğünden çok daha fazlası var. O bir Don'dan, bir katilden, hapisane müdüründen daha fazlası.

Rafaele çok çalışıyor. Papà'nın aksine, ofisinde oturup kaptanlarının kendisine raporlarını getirmesini beklemiyor. Onların bölgelerine gidiyor, sorunlarına yardımcı oluyor ve onlarla ilgilenmeyi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor.

Babam her zaman bunun ona yakışmadığını düşünürdü. Tek bildiği bağırarak ve tehdit etmekti ama Rafaele'nin adamlarıyla nasıl konuştuğuna kulak misafiri oldum ve onlara bir şey yaptırmak için sesini yükseltmesine gerek yok. O doğal bir lider ve onların saygısını kazanmış.

Bir de bana davranış şekli var. Bana hissettirdikleri. Sanki bir pislikten daha fazlasıymışım gibi. Verecek iyi bir şeyim varmış gibi.

Hayatımdaki herkes beni öyle ya da böyle sildi. O hariç herkes tarafından.

Avuçlarımla yüzümü kapatıyorum ve sonunda bunu kabulleniyorum.

Ona ihanet edemem.

Belki de bu bir hatadır. Belki de Rafaele'nin asla karşılık vermeyeceği duygularla hareket etmeme izin veriyorum. Belki de. Ama ben hiçbir zaman sonuçları düşünen biri olmadım, değil mi?

Avuçlarımı indirip masmavi gökyüzüne

bakıyorum. Asla Rafaele'nin malı

olamayacağım.

Asla ona *ait* olmayacağım.

Ama sanırım ben ona aidim.

Rafaele'nin yokluğunda birkaç gün daha geçti. Cuma günü dönüyor, aynı akşam Ferraro'larla akşam yemeği yememiz planlanıyor. Herkes onların kim olduğunu biliyor ama ben ailenin hiçbir üyesiyle tanışmadım. Hangi ailenin daha güçlü olduğundan emin değilim, Ferrarolar mı Messerolar mı, ama New York'ta ikisinden de aynı derecede korkuluyor.

Kocam dolaba girip aynada bakışlarımla karşılaştığında ne giyeceğimi seçmeye çalışıyorum. Onunki saf açlık. Bana doğru yaklaşıyor, kolunu belime doluyor ve dudaklarını boğazımın kenarına bastırıyor. Derimin altında hafif bir vızıltı belirliyor.

"Yolculuğunuz nasıldı?"

"Çok uzun," diye hırslıyor tenime karşı.

"Beni özledin mi?" Sıradan görünmeye çalışıyorum ama cevap vermesi için geçen saniye kalbimin teklemesine neden oluyor.

"Hiçbir fikrin yok." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bu yemek daha kötü bir zamanda gelemezdi, *tesoro*. Bu gece seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Vücudum onun bakışları altında yanıyor. O biliyor. İşimin bittiğini *biliyor*. Beni burada, dolapta yere yatırsa ve bir hayvan gibi becermek istediğini söylese izin verirdim. Şu anda bana yapmasına izin vermeyeceğim pek bir şey yok. Ben de onu özledim. Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla.

Dolabın etrafına göz gezdiriyor. "Kıyafetini mi

seçiyorsun?" "Mm-hmm."

"Ferrarolar kendi istekleriyle göz bağı takmayı kabul etmezler," diyor alçak sesle, dudakları kulağıma yakın. "Beni onları zorlamak zorunda bırakma."

Gülüşüm nefes nefese. "Merak etme. Bu gece benim de tehlikede olduğum bir şey var, unuttun mu?"

Belki de bilmiyordur. Loretta'nın tedarikçi sözleşmesi aklındaki en önemli şey değil.

"Hatırlıyorum." Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kollarının arasında çeviriyor. "Güncellenmiş ödeme koşullarıyla birlikte revize edilmiş bir sözleşme hazırladım. Gino'nun tek yapması gereken kuzenine imzalatmak."

Karnım zil çalışıyor. "Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu?"

Eli sırtımdan aşağı kayıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Önemli şeyler için her zaman zaman ayırıyorum."

Göğsüm daralıyor. Daha fazla bekleyemem. Babamın benden ne istediğini ona anlatmalıyım. Ona yardım etmeyeceğime karar verdim. Şimdi tek yapmam gereken Rafaele'yi uyarmak.

Ama ona söyleyemeden, bir öpücükle sözümü kesti. Düşünceleri karıştıran ve sinir uçlarını ateşleyen türden bir öpücük. Dili benimkine sürünüyor ve ben babamla ilgili her şeyi unutuyorum. Rafaele'nin güçlü bedenine yaslanıyorum, ellerimi kaslı omuzlarında gezdiriyorum ve bu bedenin üzerimde hareket etmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Bacaklarımın arası ısınıyor.

Çok geçmeden öpücüğü kesiyor ve benden uzaklaşıyor. İfadesinde belirgin bir kontrolsüzlük var ama gözlerini kırpmıyarak başarıyor. "On beş dakika içinde gitmeliyiz." Sesi boğuk çıkıyor. "Hazır olacak mısın?"

Söyle ona.

Hayır, ona şimdi söyleyemem. Acelem olduğu bahanesi varken olmaz.

Gülümsemeye zorladım. "Evet."

Raftan parıltılı beyaz bir elbise seçiyorum ve üzerimi değiştirmek için banyoya giriyorum.

Yirmi dakika sonra Sandro ile arabadayız. Bizi Manhattan'a, doğruca Milyarderler Sırası'ndaki bir binaya götürdü.

Özel asansör açıldığında, Rafaele ve ben ışıltılı bir avizesi ve dönen balıkları tasvir eden karmaşık bir mozaik zemini olan saray gibi bir lobiye giriyoruz. Asansörün tam karşısında muhteşem bir su özelliği var - yüzeyinden aşağıya su akan büyük bir taş levha.

Uşak üniforması giymiş bir adam bizi karşılıyor ve ceketlerimizi aldıktan sonra bizi su tesisatının arkasına ve yaşam alanına götürüyor.

Gözlerim açılıyor. Ev iki kat boyunca uzanıyor. Babamın birkaç sokak ötedeki, her zaman lüksün zirvesi olarak gördüğüm apartman dairesi birdenbire inanılmaz derecede küçük geliyor.

Mekânın tasarımında belirgin bir Asya etkisi var. Temiz çizgiler, doğal renkler ve koyu renk mobilyalarla dingin ve sofistike.

Dikkatim bizi karşılamaya gelen adama çekilmeden önce şehrin en iyi manzarası olabilecek bir anlık bir görüntüyü yakalıyorum.

Gino Ferraro, ailenin donu. New York'un en tehlikeli adamlarından biri gibi görünmüyor. Yakışıklı sırtışı ve gür gümüş saçlarıyla, Noel'de Bloomingdale'de kırmızı bir Noel Baba kıyafeti giyse, bağırsakları olmasa tam ona göre olurdu. Ama dünyamızda tanıştığım, canavarca doğasını aldatma katmanlarının altında gizleyen ilk canavar o değil.

"Rafaele," diyor gürleyen bir sesle. "Hoş geldin."

O ve Rafaele el sıkışırlar. "Bizi evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Benim için bir zevk. Bu da yeni sevgili eşiniz olmalı." Anlayışlı bakışlarını üzerime dikti. Ona elimi uzattığımda, elimi dudaklarına götürüyor ve beyaz sakalının kaba tüyleri tenime değiyor.

"Bunu gerçekleştirebildiğimize sevindim. Sizi adamlarımla tanıştırayım."

Oğulları köşede, Central Park'a bakan tavandan tabana pencerelerin yanında üç karanlık nöbetçi gibi duruyor, siyah takım elbiseleri bej renkli vinç desenli duvar kağıdıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Buranın dekorunun yaratmayı başardığı huzur hemen siliniyor. Bu adamların huzurunda kendini huzurlu hissedecek kimse olduğunu sanmıyorum.

Birbiri ardına bize doğru dönüyorlar. Her biri ölümcül. Her biri inkar edilemez derecede yakışıklı. Güzel canavarlar. Bu dünya onlarla dolu.

Gino, Rafaele ve beni oğullarına doğru götürüyor ve onların toplu ilgisi boğazımın kurumasına neden

oluyor. "Bu benim en büyüğüm, Cosimo," diyor Gino, gruptaki en uzun adamı işaret ederek.

Cosimo Ferraro bir gangster olmasaydı bir film yıldızı olabilirdi. Çok fazla seçeneği yoktu, bu da durumu daha da trajik hale getiriyor. Onun gibi görünen, akan ela saçları ve kocaminkilerle yarışan delici mavi gözleri olan erkekler biz ölümlülerin arasına ait değildir. Onlar yaltaklanan kitleler tarafından idolleştirilmek içindir.

Rafaele'yi ölçüp biçiyor, gözleri tam da kocamın takım elbisesinin altında silahlarını sakladığı noktalarda geziniyor. İçeri ilk girdiğimizde kimsenin Rafaele'den silahını çıkarmasını istememiş olması, muhtemelen hepsinin silah taşıdığı anlamına geliyor.

Omurgamda gergin bir ürperti var. Bu dostça bir yemek. Umalım da Il Caminetto'daki yemeğimiz gibi bitmesin.

Cosimo soğukkanlılıkla Rafaele'yi selamlıyor ve Gino bizi bir sonraki adama yönlendirmeden önce bana bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Bu Alessio."

Ferraro'nun ünlü infazcısı. Uzun saçları arkadan bağlanmış ve şakağından geçen yara izini ortaya çıkarıyor. Daha küçük bir yara izi de sol kaşını kesiyor. Dövmeler ellerini ve boynunu kaplıyor ve Rafaele'den sonra benim elimi sıktığında parmak eklemlerindeki harfleri seçebiliyorum. *DAHA FAZLA*. Bakışlarım diğer eline düşüyor. İfadeyi tamamlıyor. *DAHA FAZLA ACI*.

Kanım soğuyor. Tanrım. İşkence ettiği adamlara sırlarını vermezlerse böyle mi söz veriyor? "Ve bu

benim en küçük oğlum. Romolo."

Bakışlarımı dövmeli harflerden ayırıyorum ve son kardeşe dönüyorum.

Gözlerine tam olarak ulaşmasa da bana gülümseyen tek kişi o. "Bana Rom de." Rafaele'ye döndüğünde gülümsemesi kayboluyor. "Messero," diyor, ses tonunda bir ısırik var. "İtiraf etmeliyim ki, seni buralardan geçerken göreceğimizi hiç düşünmemiştim.

kapılar."

Rom Ferraro'yu herkes bilir.

Uzun zaman önce, evlilik piyasasından nasıl eleneceğimi planlarken Rom'la bir buluşma ayarlamayı düşünmüştüm. Çapkınlık konusundaki ünü bizim çevremizde kimseyle kıyaslanamaz. Gözetimsizken onunla aynı odada görülmek bile bir skandal başlatmak için yeterliydi.

Söylentilere göre son birkaç yıl içinde büyümüş ama fetihleriyle ilgili hikâyeler hâlâ babamın adamlarının ağzından dökülüyor. Rafaele Rom'a kendine özgü buz gibi bakışını atıyor. "Aynı şekilde. Ama zaman değişti."

Rom'un dudakları gerilir. "Evet, kesinlikle öyle."

"Dil! Bu evdeyken böyle konuşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun Rom."

Herkes sesin geldiği yöne döner. Ses, anneleri olması gereken heykelsi, gümüş saçlı bir kadına ait. Dümdüz saçları her adımda bir ileri bir geri salınarak yanıma geliyor ve beni sıcacık bir battaniye gibi saran bir gülümseme yayıyor yüzüme.

Omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor. Bir şekilde, bu kadının bu gece kan dökülmemesini sağlayacağını biliyorum. Bana sarılıyor, beni sıkıca göğsüne doğru çekiyor ve ben onun zarif parfümünün kokusunu alıyorum.

"Cleo Messero." Gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Ben Vita. Nasılsın hayatım? Umarım erkeklik ölçme yarışmalarıyla seni sıkılamışlardır. Bu çocuklar hep böyledir. Ne içiyorsun? Şarap mı? Viski mi? Sert bir martini mi? Böyle gecelerde alkol her zaman cevaptır." Bir elini sırtıma koyuyor ve beni bara doğru yönlendiriyor.

Gino boğazını temizler. "Vita."

Kadın ona bakıyor. "Evet, aşkım?"

"Bir misafirimiz daha var," diyor Gino, karısına hoşgörülü bir

gülümsemeyle. Kadın bakar. "Ah, doğru ya."

"Merhaba kızım."

Damarlarıma buz doluyor. Yavaşça babama doğru

dönüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Onu ben davet ettim," diyor Gino, Papà'nın yanına gelerek. Rafaele'ye sert bir bakış atarken yüzünde bir sorun mu var gülümsemesi var. "Ne de olsa ailelerinizi birleştirdiniz, bu yüzden hepimizin masaya oturmasının en iyisi olacağını düşündüm."

"Seni gördüğüme sevindim Garzolo," diyor Rafaele, olayların bu şekilde gelişmesinden etkilenmemiş gibi görünerek, ama ben aynı şeyi kendim için söyleyemiyorum. Papa, Rafaele'yi alt etmek için Ferraro'da bir müttefik mi arıyor? Ferraro'nun, sözünün hiçbir şey ifade etmediği açık olan biriyle çalışacağından şüpheliyim, ama ne bilebilirim ki?

Babam önümde duruyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Konuşmamız gerek," diye

fısıldıyor kulağıma. Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum ve duydukları hiç hoşuna gitmeyecek.

Oval yemek masasına oturuyoruz ve Rafaele daha ilk yemeği bitirmeden sözleşme konusunu gündeme getiriyor.

Gino elini umursamazca sallıyor. "Tamamdır. Kuzenim Ricardo bu gibi konularda her zaman titiz olmuştur ama ben hallederim."

"Minnettarım," diyorum otomatik olarak. Rafaele masanın altından elimi sıkıyor ama ben rahatlayamayacak

kadar gerginim. Yemek bir aksaklık olmadan ilerliyor ve Vita'nın dostane varlığının da yardımıyla sohbet

kolayca akıyor.

Ferraro'nun anası annemden çok farklı. Çok nazik ve sevimli görünüyor ve Gino'nun ona her bakışında gözlerindeki hayranlığı görmemek mümkün değil. Bize Gino ile nasıl tanıştıklarının hikayesini anlatıyor. Kadın bir mankenmiş ve Gino onun yürüdüğü defilelerden birinde ön sırada oturuyormuş. Menajerinden numarasını istemiş ve bir hafta sonra evlenme

teklif etmiş.

"Fırtınalı bir aşktı," diye haykırıyor. "İtalyan olmadığım için ailesinin bana ısınması biraz zaman aldı. "Ama sonunda onları kazandı," diyor Gino. "Çok az kişi karımın cazibesine karşı koyabilir."

Tanrım, birlikte çok tatlılar. Ben de bütün mafya evliliklerinin berbat olduğunu sanırdım. Birbirlerine bakışlarından, hala tavşanlar gibi seviştiklerini anlıyorum.

Tatlımızı bitirdiğimizde Gino, "Rafaele, seninle özel olarak konuşmak istiyorum," diyor. "Neden terasta bir içki içmek için bana katılmıyorsun?"

Rafaele bana dönüp sesini alçaltmadan önce başını sallıyor. "Bir süre tek başına kalabilir misin?"

"Elbette." Kalçasını dürtüyorum. "Git hadi."

Rafaele ve Gino ayrılıyor. Vita bana Japon sanat eserlerinden bazılarını göstermeyi teklif ediyor ve tuvaleti kullanmak için izin istemeden önce bir süre resimlere bakıyoruz.

"Koridorun hemen sonunda," diye açıklıyor Vita.

İşimi yapıyorum, ellerimi yıkıyorum ve boynuma biraz soğuk su çarpıyorum. Endişe tenimde geziniyor. Haklı da, çünkü dışarı çıkar çıkmaz babam beni köşeye sıkıştırıyor.

Beni duvara yasladı. "Teklifimi düşündün mü?" İrkildim. Nefesi

çaresizliğinden daha da kötü kokuyor. "Beni biraz yalnız

bırak," diyorum göğsünü iterek.

Hafifçe geri çekiliyor, boncuk gibi gözleri kısılmış ve alnı parlıyor. Gergin mi? Endişelenmekte haklı. Ne bende ne de zerre kadar akıllı olan başka birinde bir müttefik bulamayacak.

"Fazla zamanımız yok, Cleo," diye homurdanıyor. "Cevabını bekliyorum."

Yumruklarım sıkılıyor. "Sana yardım etmeyeceğim."

Tepkisi anında oldu. Ağzından bir tıslama çıkıyor ve ardından ön kolu boynuma dayanıyor ve sırtım duvara çarpıyor.

Ani acıdan nefesim kesildi, damarlarım şoktan alev alev yanıyordu. Kızgın olmasını bekliyordum ama saldırganlaşacağını düşünmemiştim. "Ona sorduğumu söyledin mi, seni aptal sürtük?"

Kolunu pençeliyorum. Yeterince hava alamıyorum. Tam gözlerimin önünde koyu lekeler belirmeye

başladığında beni bırakıyor. "Yaptın mı?"

Boğazımı ovuşturarak ondan uzaklaşıyorum. Beynim az önce olanlara yetişmekte zorlanıyor. O tehlikeli biri.

"Bunu bir daha asla yapma," diyorum sesimin titremesine engel olamayarak. "Hayır, ona söylemedim. Ama sana yardım etmeyeceğim. Seninle *hiçbir şey* yapmak istemiyorum."

Hırlıyor. "Seni burada öldürmeliyim ki ona ağzını açmayasın."

Sırtımı dikleştiriyorum ve kendimi sakın kalmaya zorluyorum. "Denediğini görmek isterim. Eğer ben ölürsem, Rafaele seni buradan parçalar halinde çıkaracaktır."

Yanından geçip gidiyorum ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. "Sana onun tarafına geçmen için söylediği her şey yalan. Onunla mutsuz olacaksın. O iyi bir adam değil."

"Ve sen?"

Beni tutuşu kemiklerimi kırana kadar sıkılaşıyor. "Ah, dur!"

"Bu kararından pişman olacaksın."

"Bırak beni."

"Her zaman tam bir hayal kırıklığı oldun," diye tıslıyor.

"Neyi hayal kırıklığına uğraticı bulduğumu bilmek ister misin?" diyor soğuk bir ses. "Senin görgüsüzlüğün, Garzolo."

Babam beni hemen serbest bırakıyor. Koridorun sonunda durmuş bizi inceleyen Cosimo'yu görmek için dönüyorum. Görünüşü nedense Papà'nın tüm tehditlerinden çok daha tehditkâr geliyor.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir omzunu duvara dayıyor. "Aile içi tartışmayı kendi evinizde olduğunuz zamana saklayın."

"Kızım ve ben de tam hasret gideriyorduk," diyor babam, yüzünde gergin bir

gülümsemeyle. "Hepimiz yetiştik," diye mırıldanıyorum.

Bu bana sert bir bakış kazandırdı, ama en azından Papà çenesini kapalı tuttu. Cosimo'nun yanından aceleyle geçip köşede kayboluyor.

Cosimo ben ona doğru yürürken beni inceliyor. Omuz omuza olduğumuzda, "Tam bir baş belası," diyor. Bakışları koluma düşüyor. "İçimden bir ses kocanın bundan pek hoşlanmayacağını söylüyor."

Kolumu aşağı çekiyorum. "Ben iyiyim. Lütfen Rafaele'ye bir şey söyleme."

Kendini kaybeder. Cosimo uzun bir süre bana baktı ve sonra başını salladı. "Beni

ilgilendirmez."

Verdiğim kararı geri almanın bir yolu olmadığını bilerek yanından

geçip gidiyorum. Bu gece, kocama her şeyi itiraf etmek zorunda

kalacağım.

BÖLÜM 27

RAFAELE

GINO'yla birlikte terasa çıkıyoruz ve beni koi balıklarıyla dolu dikdörtgen bir havuza götürüyor. Balıklar karanlık suda birer hayalet gibi, tekrar kaybolmadan önce sadece birkaç saniyelğine yüzeye çıkıyorlar.

"Kışın üşümüyorlar mı?"

Gino bakışlarıyla birinin hareketini takip ediyor. "Dayanıklılar. Havuz, üstü donduğunda bile dibe yakın yüzebilecekleri kadar derin."

"Buzun altında yaşayabilirler mi?" Klostrofobik bir kabusu benziyor.

"Yapabilirler." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Etkileyici, değil mi? En eski çocukluk anılarımdan biri annemle birlikte bir koi havuzunun kenarında oturup onların yüzüşünü izlemektir. Beni Brooklyn'deki Japon bahçesine götürür ve bana şelaleye tırmanan koi'nin hikâyesini anlatırdı. Bir Japon efsanesi. Bir şelalede akıntıya karşı yüzmenin zorluğunun üstesinden gelmeyi başaran balık korkunç bir ejderhaya dönüşmüş. Bana, belirli bir durumun üstesinden gelmek ne kadar imkansız olursa olsun, zorlamanın beni daha güçlü kılacağını söylerdi."

Ağzımı acı bir tat kaplıyor. Annemle hiç böyle anlar yaşadığımı hatırlamıyorum.

Babam onun benimle çok fazla vakit geçirmesinden hoşlanmıyordu, bu yüzden çocukluğumun büyük bölümünde bizi ayrı tuttu. Annem her zaman kızlarla birlikteydi ve bana, hiçbir uzun süre yanımda kalmayan dadılardan oluşan bir bakıcı grubu bakıyordu. On bir yaşına geldiğimde, annemi kızlarla birlikte Hamptons'daki eve gönderdi. O zamana kadar gittiğine sevinmiştim. Bu ondan güvende olacağı anlamına geliyordu.

"İyi bir anneye benziyor."

"Öyleydi. Bizi çok erken terk etti." Gino ellerini arkasında kavuşturur ve terasın kenarına doğru yürür.

Sadece kalın bir cam levha ve siyah bir korkuluk, bir rüzgârın bizi binanın yanından aşağı atmasını engelliyor. Central Park altımızda yayılıyor, beton ve gökdelen denizinde karanlık bir yarık.

Gino elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Merak ediyorum... Baban aramızdaki gergin ilişkiyi sana nasıl açıkladı?"

"Amcalarından birini öldürdüğü için olduğunu söyledi." Her zaman bunun bir kaza olduğunu söylerdi ama babamı tanıdığım kadarıyla bu muhtemelen bir yalandı.

Gino kısık bir kahkaha atar. "Tabii ki sana böyle bir neden söyleyecekti. Muhtemelen kendisi de buna inanıyordu." Ellerini parmaklıkların üzerine koyar. "Babamın on bir erkek kardeşi vardı. Yaklaşık yarısıyla iyi geçinirdi. Bir tanesini, kardeşinin izin almadan ödünç aldığı bir arabayla ilgili bir tartışma yüzünden çıplak elleriyle boğdu. Bir diğeri babam tarafından birçok kez o kadar acımasızca aşağılanmıştı ki kendini astı. Biz karmaşık bir aileyiz. Babanızın vurduğu amca açıkçası konuyla alakasızdı."

Ona bir bakış attım. "O zaman gerçekten ne oldu?"

"Eminim evimdeyken fark etmişsinizdir, suya karşı bir yakınlığım var. Ama baban... O ateşi severdi. Aldo Amcamı öldürmeden önce, Aralık ayının soğuk bir gecesinde depolarımdan birini yakarak yerle bir ettiğini biliyor muydun?"

Ateş.

İçimden bir anı geçiyor.

Babam sorguladığı adamların yüzlerini yakardı. Onları enselerinden yakalar, şömineye sürükler ve yüzlerini alevlerin içine sokardı. Ben çocukken bazen bana izletirdi. Bu anıyı yıllarca bastırmıştım.

Gino şöyle devam ediyor: "Asla unutmayacağım. Doksan bir Noel arifesiydi. O zaman daha doğmamıştın bile, değil mi? Ailemle birlikteydik ve Vita bir ziyafet hazırlamıştı. O devasa hindi kızartmasını hâlâ hatırlıyorum. Food Network'teki bir reklamdan alınmış gibiydi." Kıkırdıyor. "Denemek için sabırsızlanıyordum. Sanırım telefon gelmeden önce bir lokma yemiştik. Bir depoda yangın çıktığını söylediler. Kontrol etmek için yemekten ayrılmak zorunda kaldım. Vita beni öldürecekmiş gibi görünüyordu ama o depoda yaklaşık yirmi milyon dolar değerinde ürünümüz vardı ve o zamanlar bu ailem için çok fazlaydı. Oraya vardığımda kurtarılabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Yangın her şeyi yerle bir etmişti."

Evet, babama benziyor. Bir şeyleri yok etmeyi severdi.

"Dumanı tüten enkazın arasından yürüdüm ve yanmış bir ceset buldum. Bir muhafız. *Noel*'de kimsenin bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini düşündüğümüz için mi o gece sadece bir tane vardı?" Gino'nun sesi kuşkulu geliyor. "Hiçbirimiz namuslu vatandaşlar değiliz ama bizim gibi adamlar için ailenin bir anlamı vardır."

Dudaklarımı büzüyorum. Babam her şeyden önce bir Don'du. Onun için aile, öncelikleri arasında ilk onda bile değildi. Beni kendi çarpık yöntemleriyle önemsiyordu ama konu annem ve kız kardeşlerime gelince... Onlara duygu ve düşünceden yoksun birer eşya gibi davranıyordu. Başka bir adamın ailesi için empati kuracak türden bir adam değildi. Tüm katı kurallarına ve geleneklerine rağmen, ailemizin tüm temel değerlerine tükürürdü.

Tek bir şeye saygı duyardı; güce. Bu yüzden zayıf bir adam olarak ölmekten nefret ederdi.

Gino'ya dönüyorum. "Ben daha doğmadan önce olan bir şey yüzünden ailelerimizi on yıllardır süren bu çekişmenin içinde tutmayalım. Babamın neden olduğu zararın bedelini ödememe izin verin."

Omzunu kaldırır. "Jestin için minnettirim. Takdir ediyorum. Belki oradan başlayabiliriz. Ama bunun yeterli olacağına dair söz veremem çünkü o gece zarar gören sadece benim işim değildi."

Önsezi omurgamdan aşağı kayıyor.

"Artık evlisin. Bir gün, benim o Noel'de karımı hayal kırıklığına uğrattığım gibi sen de karını hayal kırıklığına uğratabilirsin ve eğer onu seviyorsan, belki de bu hayal kırıklığına neden olan adamı affetmekte aynı derecede zorlanacaksın." Bakışları benden ayrılıp Manhattan silüetine geri dönüyor. "O yıl Vita için zor geçti. Çok uzaktaydım, sürekli çalışıyordum, sürekli işi büyötmeye çalışıyordum. Yeni evliydik ve onun için tamamen yeni olan bir dünyaya alışmaya çalışıyordu. Onu sahip olduğu hayattan, başarılı, bağımsız ve mutlu olduğu bir hayattan kopardım çünkü onu daha mutlu edeceğime söz vermiştim ama o yıl sözümü tutamadım."

Viskimden bir yudum alıyorum. Gino bu şehirde bir yabancıyla evli olan tek don olabilir. Vita'nın neden bu zahmete değer olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Artık yaşlanmış olsa bile, çarpıcı derecede güzel bir kadın. Ona olan sevgisi bariz. Ona taptığını saklamaya çalışmıyor.

Ne kadar garip. Bir gün birinin onu kendisine karşı kullanacağından korkmuyor mu?

"Cosimo bir yaşındaydı. Vita zaten Alessio'ya hamileydi. Bütün akşamı bebeğimizle geçirdi, ikisi de benim dönmemi bekledi, böylece küçük ailemizle o anın tadını çıkarabilecektik. Ama sabaha kadar dönmedim ve kötü haberler getirdim." İç çekiyor. "O yalnız muhafız Vita'nın kuzeniydi, Andy. Andy bir bağımlı olduğu için ailesinin geri kalanı tarafından dışlanmıştı. Ama Vita ondan asla vazgeçmedi. Temizlenmesine yardım etti ve hatta ona benimle birlikte bir iş buldu. Noel'i bizimle geçirmesi için onu davet etti, ama o çalışmak istedi, dağılmış aileleri olanların kendilerini en yalnız hissettikleri gecede meşgul olmak istedi. Ona öldüğünü söylemenin benim için nasıl bir his olduğunu bir düşünün."

Hay sikeyim. Çenem sıkıştı.

Acaba babam adamın kimliğini biliyor muydu? Muhtemelen biliyordu. Diğer insanların zayıf noktalarını bulmakta son derece iyiydi.

"Vita bir süre mücadele etti. Oğlum da bana karşı farklı davranıyor gibiydi, her ne kadar olanları anlayamayacak kadar küçük olsa da. Onları nasıl incittiğimi görmek kalbimi kırdı." Burnundan yüksek sesle bir nefes çekiyor ve başını sallayarak nefes veriyor. "Beni böyle etkileyen pek bir şey yok."

Yüzünde hızlı bir şekilde duygular titreşiyor. Hayal kırıklığı, acı, keder.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, tedirginim. Bana açılıyor, duygularını görmem için çıplak bırakıyor. Ailesine olan sevgisini. Karısına olan sevgisini. Onları koruma ihtiyacı. Bunu yapmanın bir zayıflık işareti olduğunu bilmiyor mu? Rakibine zayıf noktalarını göstermezsin. Daha da iyisi, zayıf noktalarınızı hiç geliştirmezsiniz.

Gözlerimle buluştuğunda, gözlerinde yanlış anlaşılacak türden açık bir uyarı var. Bana, eğer aramızda barış olmasını umuyorsam, ondan ve sevdiği insanlardan uzak durmam gerektiğini söylüyor.

Elimi kravatımın üzerinde gezdiriyorum. Babamın pek çok günahı için özür dilemeyi sevmem ama durum bunu gerektiriyor.

"Özür dilerim. Babamın senden hiç özür dilemediğini biliyorum ve bunu benden duymak aynı ağırlığı taşımayacak ama sana verdiği zarar için üzgün *olduğumu* bilmeni istiyorum."

GörünüŖe göre yapılacak en doğru Ŗey bu. Gino'nun bakıŖlarında bir saygı ifadesi belirliyor. "Samimi olduğunuzu görebiliyorum ve bunu takdir ediyorum."

Viski bardağını dudaklarına götürür ve bitirir. "Bu konuşmayı devam ettirelim. Haftadan haftaya temas halinde olmalıyız. Bratva tehdidi görmezden gelebileceğimiz bir tehdit değil ve şehirdeki iki büyük oyuncunun birlik olması herkesin yararına olacaktır."

Güzel. Bu bir ilerleme. "Katılıyorum."

Omzuma vurdu. "Geri dönmeliyiz."

Odaya doğru bakıyorum, camın diğer tarafında Cleo'yu arıyorum. Ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

BÖLÜM 28

RAFAELE

Sürgülü kapıdan içeri giriyorum ve odaya göz atıyorum. Vita ve iki oğlu bar arabasının yanında bir konuda hararetli bir tartışma yapıyorlar.

Garzolo nerede? Daha da önemlisi, karım nerede?

Rastgele bir koridordan çıkmadan önce topuklarının sesi kulaklarıma ulaşıyor. Cosimo birkaç adım arkasında. Gözlerim kısılıyor. Orada birlikte ne yapıyorlardı? Ve neden bu kadar telaşlı görünüyor?

Odayı geçiyorum. Yaklaştığımı görünce adımları yavaşlıyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Çok hızlı söylüyor ve yanakları kızarıyor. İçimde

çirkin bir şüphe filizleniyor. "Neredeydin?"

"Banyoda."

"Cosimo neden arkanızdan geliyordu?"

Kollarını kavuşturuyor ve sinirli bir nefes alıyor. "Çünkü onun sikini yalıyordum."

Görüşümün kenarları kararıyor. *Ne-*

"Tanrım, şaka yapıyorum," diye

tersliyor. "Sakin ol." "Kötü şaka," diye

homurdanıyorum.

Başımı sallıyor ve sanki birini arıyormuş gibi odanın içinde etrafına bakınıyor. "Buradan çıkmamıza daha ne kadar var?"

Ona neler oluyor? "Artık gidebiliriz."

Vedalaşıp apartmandan ayrılıyoruz. Cleo asansörle otoparka giderken göz göze gelmiyoruz. Çenem sıkıştı.

"Cleo."

"Ne?" diye sorar yere.

Tanrı aşkına. Onu aynalı duvarlardan birine yaslayıp çenesini kaldırıyorum. "Neyin var senin?" Bakışlarını

göğsüme dikeyiyor, alt dudağını dişleriyle sıkıyor.

Çenesini daha yukarı iterek onu bana bakmaya zorluyorum.

"Cevap ver bana." "Bırak onu," diye nefes alıyor.

"Hayır."

Asansörün kapısı açıldı. Beni geçip aceleyle otoparka giriyor ama ben hemen

arkasındayım. Kolunu tuttum. "Cleo-"

Onu incitiyormuşum gibi yüzünü buruşturuyor. Acıtmadığımı biliyorum. Sıkıca kavriyorum ama acı verecek kadar değil. Kolunu yukarı çekiyorum ve ön kolunda bir el izi görüyorum. İçimden sıcak bir öfke dalgası geçiyor.

O. Acıttı. Benim. Karımı mı?

O lanet olası ölü bir adam. Bileğime bağlı bıçağı çıkarıp sapının beni bekleyen avucumun içine kaymasına izin veriyorum ve asansöre doğru yürümeye başlıyorum. Cosimo'nun bunu yapmak için kullandığı eli keseceğim. Sonra da onu o lanet koiye yedireceğim.

"Rafe! Ne yapıyorsun?" Cleo arkamdan bağılıyor.

"Onu keseceğim."

Bir nefes sesi duyuyorum ve bana yetişmeye çalışırken topuklarının beton zemine vurduğunu duyuyorum. "O çoktan gitti! Ferraro'nun evine öylece bıçakla giremezsin! Neyin var senin?"

Durdum. "Kim gitti?"

"Babam." Etrafımdan dolanıyor, yolumu kapatıyor.

Düşüncelerim beni yakalamak için acele ediyor. "Bunu sana *babam* mı yaptı?"

"Sence kim?" Gözleri farkına vararak genişliyor. "Cosimo olduğunu mu düşündün? *Hayır*. Babamı benden o uzaklaştırdı." Bu hiç mantıklı gelmiyor. "Baban bunu sana neden yapsın ki? Sana elini bile sürmediğini söylemiştin."

"O yapmadı!" Parmaklarını saçlarının arasına sokuyor ve acı dolu bir nefes çekiyor. Bakışları bana söylemeyi reddettiği şeyle titriyor. "Rafe, lütfen. Sadece sakinleş."

Sakinleşmek mi? Ancak o zaman öfkeli bir ayı gibi nefes nefese kaldığımın farkına varıyorum. Nabzım o kadar sert atıyor ki kulaklarımın içinde duyabiliyorum. Avuçlarım bıçağın sapı etrafında sıcak. Vücudumdaki her kas gergin, saldırmaya hazır.

Yine oluyor. Ludovico'yu kulübümde ona zorla sahip olmaya çalışırken gördüğümde böyle hissettim. Il Caminetto'da onu yerde kanlar içinde gördüğümde böyle hissettim.

Kontrolden çıktı.

Başımı iki yana sallıyorum, Nero'nun uyarısı yüksek sesle ve net bir şekilde aklıma geliyor.

Seni nasıl etkilediğini gördüm.

Siktir et. Şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Tek bildiğim onu korumak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Ve bu babasını öldürmek anlamına geliyorsa, böylece ona bir daha asla dokunamayacaksa, öyle olsun.

Bileğimden tutup beni arabamıza doğru çekmeye çalışıyor. "Lütfen. Arabaya binip eve gidelim." "Cleo, bana neler olduğunu anlat. Baban bunu neden yapsın ki?"

Kokluyor.

Derin bir nefes almak için kendimi zorluyorum. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. Yüzünü inceliyorum. Gözleri kocaman ve Tanrı yardımcım olsun, *suçlu*. Bu bakışı o kadar iyi biliyorum ki, herhangi birinden tanyabilirim. Ama babası ona zarar verdiyse, neden suçlu hissediyor? Ve neden bana cevap vermiyor?

Cleo babasından nefret ediyor. Onu korumak için sessiz kalmazdı. Ama kendini korumak için sessiz kalırdı. Yüz ifademde gördüğü şey, kolumu bırakmasına neden oldu. Bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha. Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "Ne yaptın sen?"

Yanakları kızarmış. "Tamam. Dinle. Açıklayabilirim."

Şüphelerim doğrulanınca ona doğru ilerlemeye başladım. "İnsanlar bunu bana kaç kez söyledi biliyor musun? Bu konuşmaların genellikle nasıl bittiğini tahmin etmene izin vereceğim."

Benden uzaklaşıyor. "İki hafta önce babam bana bir teklif yaptı."

Onunla adım adım eşleşiyorum. "Ne tür bir teklif?"

"O..." Yutkunuyor. "Benden seni gözetlememi istedi."

Vücudum donuyor. Midemde jilet ve buzla dolu derin bir çukur açılıyor. "Ne amaçla?" Gıcırdıyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor. "Senden kurtulabilmek için bir zayıflık bulmamı istedi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu çok iyi. Garzolo, lanet olası kalleş yılan. Onun gibi bir adamın

asla güvenilirmez. Ama bu gerçekten onun en iyi planı mıydı? Kızını bu işe bulaştırmak mı?

Gözlerim Cleo'ya dikildi. Bana deliriyormuşum gibi hissettiriyor. Gerçekten bu kadın için her şeyi yapabileceğimi mi düşündüm? Bu işler böyle yürümez. Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorum.

Ben bir Don'um ve ilk görevim pozisyonumdur, ona değil. Ama o benim karım ve bana sadık olması gerekiyor.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ben yapmadım!"

Midem rahatlıyor ama konuşmamızı başa sarınca bu rahatlama kısa sürüyor. "İki hafta önce mi? İki haftadır bu bilginin üzerinde mi oturuyordun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, duygularını bastırmaya çalışıyor. Anlam veremediğim duygular, çünkü bana öyle geliyor ki, burada üzgün olan ben olmalıyım.

Ona doğru ilerliyorum. "Bir şey buldun mu? Herhangi bir zayıflık tespit ettin mi?"

Nabızı boynunun yan tarafına çarpıyor. Bir adım daha geri atıyor. "Sende hiç yok." "Babanla

aranız pek iyi değil. Karşılığında sana bir şey teklif etmiş olmalı."

"Teklif etti. Bana özgürlük teklif etti. Başka biriyle evlenmek zorunda kalmayacaktım. Seni öldürmeyi başardıktan sonra beni evlatlıktan reddedeceğini ve İtalya'ya, Vale ve Gem'in yanına gidebileceğimi söyledi."

İtalya'ya gitmek mi? Hangi lanet evrende bunun olmasına izin veririm? Doğru ya, benim öldüğüm evrende.

Bensiz bir hayat yaşayacağı düşüncesi beni az önce söylediği her şeyden çok daha fazla tetikliyor. Öfkem etimin altında titriyor, görüşüm daralıyor, nefeslerim kısa ve hızlı çıkıyor. Cığerlerimde yeterli oksijen yok.

Bu *iki hafta* boyunca düşündüğü bir olasılık mı?

Cleo bir adım daha geri atmaya çalışıyor ama gidecek yeri yok. Baldırı arabamızın kenarına çarpıyor ve dengesini kaybederek bağırıyor.

İki uzun adımla aramızdaki boşluğu tüketiyorum ve onu arabanın kapısına yaslamaya zorluyorum. Üstümüzde bir floresan ışığı titriyor. Boş garajdaki tek hareket bu.

Ona karşı bu kadar hoşgörölü davranarak başıma bunları ben mi açtım? Kiminle evlendiğini unuttu mu?

Omzunu sabitlediğim elime bakıyor ve boynunu bana gösteriyor. Bıçağımı kaldırıyorum ve soğuk bıçağı narin boğazına bastırıyorum. Kaskatı kesiliyor. Nefes alıyor.

Sandro'nun kafası sürücü tarafından dışarı çıkar.

"Patron?" "İçeri gir lan."

Söyleneni yapmadan önce bir vuruş geçer.

Elimi omzundan çenesine götürüyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum.

Karım zümrüt rengindeki delici yeşil gözleriyle bana bakıyor. Derinliklerinde bu kadar çok aldatmaca saklayabileceklerini kim bilebilirdi?

"Sana iyi bir anlaşma teklif etti," diye fısıldadım.

Dudaklarını yalıyor. "İstedığımı sandığım her şeyi."

"Ve bu gece, ona hayır mı dedin?"

"Ona hayır dedim."

Daha yakına eğildim. "Yine de bunu yapman iki haftanı aldı."

Yutkunduğunda boynunun bir kısmı bıçağıma değiyor.

Sinir bozucu olan ne biliyor musun? Şu anda bile, bıçağım boğazına dayalıyken, korkmuş görünmüyor. Üzgün, evet, ama korkmuş değil. Sanki itiraf ettiklerinden sonra bile ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor. Ve benim hiç zayıflığım olmadığını mı düşünüyor?

"Sonunda bana sırtını dönmemeye karar vermene ne sebep

oldu?" Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor ama

cevap vermiyor.

İçeri bastırıyorum, kalçalarım onunkileri sıkıştırıyor. "Hmm? Neydi o? Mücevherler mi, para mı, emrinde çalışan

personel mi?" Yavaşça başını sallıyor. Kendini kesmemesi için bıçağımı birkaç milimetre geri çekmek zorunda

kalıyorum. "Biraz gün önce amını nasıl yediğim için mi?"

Dudağını ısıırıyor ve başını tekrar sallıyor.

O kadar yakınım ki burunlarımız neredeyse birbirine değecek. "O zaman neydi o?"

Kırık bir nefes veriyor. "Bende bir şey görüyorsun. Başka kimsede olmayan bir şey. Senin yanında, ben sadece düzeltilmesi gereken bir pislik değilim."

Göğsüm çöküyor. İçimde bir şey titriyor.

Bir hıçkırık kaçar. "Sana daha önce söylemeliydim."

Parlayan gözler. Islak yanaklar. Ayrılmış dudaklar. Suçluluğu biliyorum ama samimiyeti de biliyorum. Öfkemin bir kısmını sıyrılıyor, sıcaklığı düşürüyor.

"Bunu düşünmemeliydin bile. Baban lanet olası bir aptal ve planı asla işe yaramazdı. Bunu bilmen gerekirdi."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bıçağımı indirip tekrar koluma sokuyorum ve arabanın kapısını açıyorum. "Atla."

İçeri giriyor, bakışlarını hep benden ayırmıyor. Peşinden gidip kapıyı çarparak kapatıyorum. Sandro

dikiz aynasından bana bakıyor, çenesi gergin ve teni bir çarşaf kadar solgun. "Nereye?" "Eve."

Cleo koltuğun diğer ucunda toplanmış, pembe çerçeveli gözlerini bana dikmiş. Gözlerimi ondan kaçırıyorum. Gökdelenlerden oluşan bir labirentin içinden geçiyoruz ve ben sakinleşmeye çalışıyorum ama on dakika sonra hâlâ uğultu içindeyim.

O yapmadı.

Ama bunu düşündü. Yeni hayatını bensiz hayal etti.

O seni seçti.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve onu tutup üstüme çekiyorum, elbisesinin eteğini yukarı itiyorum, böylece kalçalarımaya sarılabiliyor.

Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. Hareketsiz mi kalacağı yoksa kaçmaya mı çalışacağı konusunda kararsız, far ışığındaki bir geyik gibi görünüyor.

Elimi saçlarının arasına sokup onu öpüyorum. Sert, çiğ ve hükmedici. Bir hak iddia etmek için. Ona kime ait olduğunu hatırlatmak için.

O seni seçti.

Ağzı benim için açılıyor. Dilim içeri kayıyor. Dudaklarını ısıırıyorum, dişlerimle çekiyorum. İkimiz de nefes nefese kalana, öfkem tahrikle karışana kadar onu öpüyorum, insanı yakan türden.

Ona çok kızgınım ve çok sertleştim.

O seni seçti.

Cleo ellerini göğsüme götürüyor, sağ avucu çarpan kalbimin üzerinde. Onları üzerimden çekiyorum. Bu lanet şeyi nasıl çalıştırdığını neden bilsin ki?

Bileklerini arkasına götürüp sırtının alt kısmına bastırıyorum. Diğer elimi Sandro'nun koltuğunun arkasındaki cebe daldırıyorum ve her zaman orada tuttuğum fermuarlı bağlardan birini çıkırıyorum. Bağlı bileklerine sararken hâlâ onu

öpüyorum. Sıkıca çekiyorum.

Dudakları şişmiş ve yanakları pembeleşmiş bir şekilde geri çekiliyor. "Ne yapıyorsun?"

Sandro'nun bakışları aynadan bize doğru kayıyor. Yutkunup tekrar yola bakmadan önce bir anlığına göz göze geliyoruz.

"Bana gardiyanım dedin. Belki de gardiyan gibi davranmaya başlamamın zamanı gelmiştir."

Ağzı şok içinde parçalanıyor. Kısıtlamayı test ederken kolları esniyor ama faydası yok. Artık benim merhametime kalmış durumda. "Çıkar şunu." Sesi titriyor.

"Hayır."

Bakışlarımı vücudunun üzerinde gezdiriyorum, iç çamaşırının üçgeninin görüldüğü yere kadar. Başparmağım kumaşın üzerinden yarığını okşuyor. İnliyor. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Titreyene, hareketsiz kalmak için mücadele edene kadar.

Sandro'nun bizi izlediğinden endişelenmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Bulunduğu açıdan hiçbir şey göremiyor.

Parmaklarımı kalçalarına gömüyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Seni burada becermeli ve koltuğun her yerine kanını akıtmalıyım. Belki daha sonra Sandro'dan temizlemesini isterim."

Beni lanetlemesini bekliyorum ama lanetlemiyor.

Arkama yaslandığımda, gözlerinin içinde öfke yanıyor. Sanki böyle biri olmadığımı, bunu asla yapmayacağımı ve onu kandırmadığımı biliyormuş gibi, o zaman neden bunu söylüyorum? Sadece onu incitmek için mi? Onun beni incittiği gibi mi? Göğsüm spazm geçiriyor.

Hayır, hiçbir şey seni incitmez.

Öne eğildi ve beni öptü.

Bu sefer farklı. Yumuşak. Özür dileyici. Uzlaşmacı.

Başımı çevirip bitiriyorum. Ona kızgınlığım henüz

bitmedi. "Seni cezalandırmak istiyorum," diye

fısıldıyorum.

"O zaman yap," diye fısıldıyor.

BÖLÜM 29

CLEO

RAFAELE, arabanın motorunun düşük uğultusu ve müzik setinde çalan belli belirsiz şarkı üzerinden bana bakıyor. Sessizlik boğazımı tıkıyor ama bozmaya cesaret edemiyorum. Bir hız tümseğine çarptık. Kucağında zıplıyorum ve sert bir şeye temas ediyorum.

Dilim dudaklarımdan dışarı fırlıyor ve bakışları ağızıma kayıyor.

Arabanın içindeki hava, yıldırım düşmeden önceki gökyüzünden daha yüklü hissediliyor.

Sonuçları düşünmemekle ilgili sorunu görüyor musunuz? Kendinizi bir arabanın arka koltuğunda bilekleriniz fermuarlı, dudaklarınız çiğ ve kalbiniz ağırırken bulmanızın nedeni budur.

Ona gerçeği söylememin bu kadar uzun sürmesine kızacağını bilmeliydim ama duygularımı çözmek için o zamana ihtiyacım vardı. Burada büyük bir inanç sıçraması yapıyorum.

Elleri, büyük ve sıcak, kalçalarımın üzerinde. Parmak uçlarıyla külotumun kenarını izliyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Kafasının içinde çok ileri gitmiş. Boynundaki tendonlar gergin ve kulağına fısıldadığımdan beri çenesi açılmadı.

Beni nasıl cezalandıracağını mı düşünüyor?

"Babama ne yapacaksın?" Beklenti içinde değilmişim gibi davranmak için soruyorum.

Kocam bir katil. Bana yapacaklarından korkmalıyım. Ama amımı sıkan şey korku değil. Bakışlarında karanlık bir vaat var, bana karışık çarşafı, ısırtık izlerini ve kulağıma karşı mırıldanılan pisliği düşündüren türden.

"O ölecek, ama bu gece onun hakkında konuşmayacağım."

Başımı sallıyorum. Sanırım ben de öyle. Babama ne olacağı artık benim elimde değil. O kendi

mezarını kazdı. Araba yumuşak bir şekilde durdu.

"Buradayız," diyor Sandro.

Sıcaklık dalga dalga boynuma yayılıyor. Sandro'nun ne kadarını gördüğünü ya da duyduğunu bilmiyorum ama şoförümün gözlerinin içine tekrar bakabilmek için bir süre geçmesi gerektiğini biliyorum.

"Dışarı çıkmaya gerek yok," diye talimat veriyor Rafaele, bakışları üzerimde. "Evine

git, Sandro." "Peki, patron."

Rafaele beni üzerinden kaldırıyor, elbisemin eteğini tekrar aşağı çekiyor ve kapıyı açıyor.

Çıkmama yardım ediyor ve bir eliyle pazularımı sarıyor. Beni ön merdivenlerden yukarı çıkarırken fermuar bileklerime batıyor. Arkamızda araba çalışıyor ve Sandro uzaklaşıyor.

Rafaele kapının kilidini açtı ve beni hafifçe içeri itti. Ev sessiz. Çalışanlar gecenin bu saatinde gitmişler. Burada bizden başka kimse yok.

Çıglık atsam bile kimse beni kurtaramaz.

Kapı kilitlendi. O sert klik sesinin içimin derinliklerinde yankılandığını hissediyorum. Bir korku dalgası enseme yalıyor, ama başka bir sıcaklık dalgası tarafından yutuluyor.

Rafaele bizi fuayenin ortasında durduruyor ve kolumdan çekiştirerek beni döndürüyor.

Ay ışığı yüzünün yontulmuş hatlarıyla sevişiyor, çatık kaşlarını, güçlü çenesini ve keskin elmacık kemiklerini izliyor. Ellerini elbisemin boynuna doğru kaldırıyor ve büyük yumruklarını kumaşın etrafında kıvrıyor.

Ne yapmak üzere olduğunu tahmin edebiliyorum, ancak havaya yayılan *yırtık* hala sert bir nefes almama neden oluyor.

Sütyen giymiyorum. Göğüslerim ortaya çıkıyor. Rafaele'nin bakışları onlara kayıyor. Bir meme ucumu acıtacak kadar sert çimdikliyor. Acı zevkle karışıyor. Göğüslerim ağrıyor, dokunulmak, emilmek ve becerilmek için yalvarıyor. Diğerine geçip avucuyla tamamen kavradığında inliyorum.

Acımasız bir şey yüz ifadesini delip geçiyor. Avucunu kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. Bakışlarının kenarlarında karanlık titreşiyor.

"Dizlerinin üzerine çok."

Kıvılcımlar doğrudan klitorisime akıyor. Beceriksizce aşağı iniyorum, neredeyse devriliyordum ama saçıma bir yumruk atarak düşmemi engelledi. Saç tellerimi sertçe çekişinden, ona bakmam için başımı geriye doğru itişinden nefesim kesiliyor.

Sahiplenme, gözlerinin lacivert sularında girdaplar oluşturuyor. Bir eli hâlâ saçlarımda, kemerini çözüyor ve ilmeklerinden çıkartıyor. Yere fırlatıyor, tokası mermer zeminde şingirdiyor.

Aşağıya bakıyorum ve pantolonuna yaslanmış sikinin dış hatlarını görüyorum. Fermuarını indirip içeri uzanıp kendini dışarı çıkarırken tüylerim diken diken oluyor. Onu görünce ağzım sulandı. Uzun ve kalın, damarları şaft boyunca uzanıyor. Ucunda sakız parlıyor.

Bunu daha önce birkaç kez yaptım, ama her zaman yetki bende idi. Ama şimdi değil. Şimdi, ne isterse alacak. Ağzımın içindeki o kalın siki düşündükçe klitorisim zonklıyor. Onu ne kadar memnun edeceğim?

Bir adım daha yaklaşıyor, bir elini kendi etrafına sarıyor ve şişmiş ucunu kabarık dudaklarımda gezdiriyor. "Bir dahaki sefere bensiz bir hayat hayal etmeye kalkıştığında bunu hatırlamanı istiyorum. Sen benimsin. Anlıyor musun? Başka kimse sana böyle dokunamayacak. Başka kimse içine boşalmayacak. Başka kimse boğazını benim sikkem üzerine oduğum gibi sikemeyecek. Bunların hepsi benim ayrıcalığım, Cleo. Ve bu ayrıcalığı elimden almak için komplo kuran herkesi öldüreğim."

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve siki dudaklarıma değiyor.

Tenim ter içinde kaldı. Bunun aşağılayıcı olması gerekiyordu, ama sanırım ben de bundan hoşlanıyorum, çünkü külotum sıırılsıklam. Beni kendine doğru çekiyor. "Aç kapıyı."

Ağzımı ayırdığım anda kendini içeri kaydırıyor. Tuzlu, erkek ve çok *büyük*. Dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum ve emiyorum. Ağzımın ona alışmasına izin vererek birkaç sığ itme hareketi yapıyor.

Dilimi düzleştiriyorum ve sikinin alt tarafına bastırıyorum. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseliyor.

Bu ses o kadar sıcak ki göz kapaklarımı titretiyor. Isı dalgaları tenime çarpıyor, her sinir ucumu ateşliyor. Sert mermer zeminin dizlerime batması bile erotik geliyor.

Başı boğazımın arkasına değene kadar daha derine itiyor. Ben öğürene, boğulana ve önünde yerde kıvranana kadar.

"Siktir," diye homurdanıyor ve nefesimi tutmam için geri çekiliyor. Havayı emiyorum, ama bana sadece bir saniye veriyor, sonra tekrar içeri giriyor, yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor.

Hızını artırıyor. Sert, zor ve bunaltıcı ama karşı koymuyorum. Kontrolü ona vermenin bu kadar kolay olması şok edici. Beni istediği gibi kullanmasına izin vermek.

Bileklerim fermuara karşı esniyor. Boğaz kaslarımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum. Bir sonraki itişinde daha da derine iniyor, o kadar derine ki burnumun ucu sikinin dibindeki kesilmiş kıllara sürtünüyor. Gözlerim sulanıyor ve ıslak kirpiklerimin arasından ona baktığımda inliyor ve sadece başı ağzımda kalana kadar çekiyor.

Onu emiyorum ve dilimi altındaki hassas noktaya doğru döndürüyorum.

Birden beni üzerinden çekti. "Bu işte çok iyisin amına koyayım," diye mırıldanıyor sinirlenmiş gibi.

Aletini boxer'ının içine geri sokuyor ve beni saçlarımdan tutup topuklarımda üzerinde sallanmaya başlayana kadar kaldırıyor, makyajım mahvolmuş ve elbisem önden yarıya kadar yırtılmış. Bakışları eserine hayranmış gibi üzerimde geziniyor.

Bende bir sorun olmalı, çünkü boğazımın ağrımasına rağmen, onun bu kadar memnun görünmesine bayılıyorum.

Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, umutsuzca orada olmayan bir rahatlama arıyorum. Bana dokunmasını istiyorum, Tanrım, bacaklarımda arasındaki o noktaya dokunması için her şeyi yaparım.

Ama acelesi yok. Parmaklarını saçlarımdan çözüyor ve göğüslerimi okşuyor. Sanki oynaması için sergilenen bir oyuncakmışım gibi. Başparmağı meme ucumun etrafında dolaşıyor, diğerine geçmeden önce sertleştiriyor.

"Enfes," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Çok zarıfsın."

Sallanıyorum. "Rafe."

Gözleri benimkilere atlıyor. Bakışlarıyla beni parçalara ayırıyor, katman katman, ta ki ruhuma bakıyormuş gibi hissedene kadar. Göz kapaklarım yavaşça kırpışarak iniyor. Tanrım, bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum.

"Sen kazandın," diye fısıldıyorum. "Sana yalvarıyorum. Lütfen sik beni."

İçinden bir ürperti geçti. Beni belimden tutuyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzunun üzerinden kaldırıyor ve merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı, yatak odamıza götürüyor.

Bildiğim bir sonraki şey, tekrar ayağa kalktığım, önümün yatak odasının kapısının yanındaki duvara dayandığı. İri elinin bağlı bileklerimi sardığı yerden tenime sıcaklık sızıyor. Arkamda kamburuna doğru eğiliyor ve ayak bileğime sarılı deri ayakkabı kayışını çekiştiriyor. Bir stiletto çıkıyor. Diğerine geçiyor. Dokunuşu tenime tüy gibi hafif geliyor ve o kadar tahrik oluyorum ki karşılık olarak inliyorum.

Ayağa kalkıyor. Takım elbisesinin içinden bir şey çıkarıyormuş gibi bir hışırtı duyuyorum. Neler olduğunu kontrol etmek için başımı çeviriyorum, ama gördüğüm tek şey elbisemin sol askısı kopmadan önce bir metal parıltısı.

Aman Tanrım. Elbisemi kesiyor. Diğer askıyı kesmesi bir saniye daha sürüyor ve sonra elbisem ayaklarımın dibinde bir su birikintisinden başka bir şey olmuyor. Bıçağı göremeyeceğim bir yere sokuyor ve önünü sırtıma bastırıyor.

Sert eli kalçalarımın önünden aşağı doğru kayarak bacaklarımı ayırmaya zorladığında itiraz etmiyorum. Aynı sıcak, büyük el külotumun içine doğru ilerlediğinde de itiraz etmiyorum. Ve kalın bir parmağını içime sokup "Benim için çok ıslaksın" diye homurdandığında da kesinlikle itiraz etmiyorum.

Ben hazırım. Buna hazırım. Buna *ihtiyacım var*.

Bir parmak iki olur ve beraberinde hoş bir esneme gelir.

"Ne kadar sıkı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor Rafaele, nefesi boynuma değiyor. "Ne zaman seni düşünerek yumruğumu siksem hayal ettiğimden daha sıkı oluyorsun."

Göbeğim titriyor. "Bunu sık sık yapar mıydın?"

Bir elini ön tarafıma doluyor ve göğsümü avuçluyor. "Neredeyse her gün. Seninle evlenmeden önce yani." Başımı geriye atıp göğsüne çarpıyorum. "Peki ya sonra?"

Güçlü parmaklarını içimde kıvrıyor ve beni soluk soluğa bırakan bir noktaya vuruyor. "İtiraf edemeyeceğim kadar sık. Her uyandığımda seni odanın diğer tarafında, yatağın diğer tarafında görüyorum. Çok yakın ama bir o kadar da uzak." Başını eğip dudaklarını boynuma bastırıyor. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Dişler etime bastırıyor. Önce hafifçe, sonra daha sert, acı kıvılcımlanana kadar. Sızlanıyorum ve o da baskıyı azaltıyor. Dili dışarı fırlıyor ve şüphesiz bıraktığı izi yalıyor.

Parmaklarının amımı sikerken çıkardığı ıslak ses havaya karışıyor ve giderek daha müstehcen bir hal alıyor. Umurumda değil. Artık hiçbir şey umurumda değil. Bana dokunmaya devam etmesini istiyorum. Boşalmak istiyorum. Tanrım, çok fena boşalmak istiyorum.

"Oh Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor. Siktir, Rafe-"

İnliyor ve ereksiyonunu bana sürtüyor. Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyor ve bu iyi, *çok* iyi, ama yeterli değil.

"Yala beni," diye yalvarıyorum. "Lütfen yala beni."

Sonra ben yataktayım ve o ceketini çıkarıp kollarını sıvıyor, sanki her türlü pisliğe bulaşmak üzereymiş gibi.

Yere diz çöküyor, külotumu yırtıp çıkarıyor, bacaklarımı ayırıyor ve dilini kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor.

Bağlı ellerim belime saplanıyor. Vücudumu eğerek kendimi yüzüne doğru daha da itiyorum. Kollarını kalçalarımın doluyor, beni yerimde tutuyor ve klitorisimi emiyor, yetenekli diliyle bir ipliğe tutunana kadar fiskeliyor. Baskı artıyor, artıyor, artıyor ve sonra parçalanıyorum.

Nasıl da dağılıyorum.

Düşüncelerim beyaz tahtadaki karmakarışık kelimeler ve orgazm onları silip süpürüyor. Coşkudan başka bir şey yok. Vücuduma pompalanan zevkten başka bir şey yok.

Nefes nefese kaldım ve başımı yana çevirdim. Nefes nefese kaldım, nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Bir başparmak alt dudağıma sürtünüyor. Parmak uçları çenemde iz bırakıyor. Bir el boynumu sarıyor. Gözlerimi açtığımda Rafaelle üstümde, saçları dağınık ve gözleri şehvetten simsiyah. Elini boğazıma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Kendi tadım duyularımı dolduruyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak ağzına doğru inliyorum. Sıkılı yumruklarım belime saplanıyor ama rahatsızlığımı fark etmiyorum bile.

Daha, daha, daha.

Geri çekildi ve bana baktı. Yüzünde hiç öfke kalmamıştı, sadece şehvet vardı. Sanırım daha önce bütün öfkesini boğazımdan çıkarmıştı. Elini boynumdan alnıma götürüyor ve gözlerime düşen kırmızı saç telini fırçalıyor.

"Eğer durmamı istiyorsan, şimdi bunu söylemenin tam zamanı."

Göğsümün içinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Başımı sallıyorum.

Yavaşça nefes veriyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Evet." Babam bana Ludovico'yu ayarlamaya çalışırken, her ihtimale karşı gizlice dışarı çıkıp bir iğne yaptırdım. En azından birkaç ay daha dayanır.

Başını salladı ve üzerimden indi.

Kıyafetlerini çıkarmasını bekliyorum ama onun yerine bir kolunu belime doluyor ve beni ön tarafıma çeviriyor. Hayal kırıklığı içime işliyor. Böyle mi yapmak istiyor?

Bileklerimin arasında soğuk bir yalama var ve fermuar kopmadan önce daha da sıkılaşıyor.

Oh. Beni serbest bıraktı.

Bıçak donuk bir gümbürtüyle halı kaplı zemine düşer.

Sırt üstü dönüyorum ve o kıyafetlerini çıkarırken ona bakıyorum. Becerikli parmakları gömleğinin düğmelerini hızla açıyor. Kollarını kollarından çıkarıyor, omuzlarındaki ve göğsündeki kaslar hareketle birlikte esniyor. Sırada pantolon ve boxer var. Bakışlarım karın kaslarına, V-beline, sonra daha aşağıya iniyor. Yutkunuyorum. Nedense eskisinden daha da iri görünüyor.

Bu acıtabilir.

Yatağa uzanıyor, ağırlığını bacaklarımin arasına yerleştiriyor, bir avucunu kalçama dolayarak daha yukarı kaldırıyor. Ellerimi kaslı göğsünde gezdiriyorum. Yanıyor. Ben de öyle.

Aleti merkezime doğru bastırıyor ve yumruğunu etrafına sararak ait olduğu yere yönlendiriyor. Yavaşça içime doğru itiyor, beni geriyor, canımı yakıyor. Ani acıdan boğuluyorum ve derisini yırtana kadar sırtını pençeliyorum.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, onun da kanamasına

neden olduğumu bilerek. "Neye ihtiyacın varsa onu yap," diye

homurdanıyor.

Tamamen girmeden önce duruyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor ve ağlamamak için onları

sıkarak kapatıyorum. Eli kalçamdan ayrılıyor ve yanağıma okşamak için hareket ediyor. "Cleo. *Tesoro.*"

Ona göz kırpyorum, bulanık görüşümde onu zar zor görebiliyorum.

"Benimle kal." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Nefes al."

Ben de öyle yapıyorum. Beni öpmek için eğilene kadar hava almaya odaklanıyorum ve sonra ağzının benimkine nasıl oturduğuna odaklanıyorum. Beni uzun süre öpüyor. O kadar uzun ki merkezimdeki gerginlik çözülmeye başlıyor. O kadar uzun ki, onun için daha fazla ayrılıyorum. Beni sonuna kadar dolduruyor ve içinden bir inilti dökülüyor.

O kadar seksi ki, elektriğın tenimde dans etmesine neden oluyor. Beni becerirken öpüyor, şefkatle, saygıyla. Yakında, ben

Acıyı unuttun. Kayboluyor, yerini zevk alıyor. Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum ve topuklarımı sıkıyorum. Hızını artırıyor ve boynumu emmek için başını eğiyor.

"Beni çok sıkıyorsun," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Çok iyi hissediyorsun, Cleo. Sen mükemmelsin."

Sözleri beni harekete geçirdi. İçimde tanıdık bir basınç oluşuyor, her yumuşak vuruşta daha da artıyor. Kalçalarının açısını değiştiriyor ve bu daha da iyi, daha yoğun hissettiriyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve sonra orgazmım içime çöküyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ben etrafında çırpınırken. Vücudu gerginleşiyor, her kası belirginleşiyor ve sertleşiyor. Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ve yüzünün buruşmasını izliyorum. Aleti sarsılıyor ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle içime boşalıyor.

Bir süre birbirimize dolanmış halde kaldık. Göğsüne bir öpücük konduruyorum. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bu onun yumuşamaya başlaması için yeterli. Sonunda ellerinin üzerine kalkıyor ve bir tıslamayla çekiliyor.

İçimden ılık sıvı damlıyor. Ayağa kalkıyor, bakışları amıma takılıyor ve uzun bir süre bakıyor, göğsü sert nefeslerle inip kalkıyor. "Ben bir havlu getireyim."

Doğrulup bacaklarımın arasına bakıyorum. Beyaz çarşafın üzerinde kırmızımsı pembe bir leke var. Ama bunu kimse görmeyecek. Bizden başka kimse.

BÖLÜM 30

RAFAELE

Güneş ışığının doğrudan yüzüme vurmasıyla uyandım.

Tanrım, neden bu kadar parlak?

İnliyorum ve arkamı dönerek ışıktan kaçmaya çalışıyorum ama kolum bir şey tarafından sıkılıyor.

Bir şeyin karım olduğunu anlamam bir saniye sürdü. O burada, yatağın diğer tarafında yatmak yerine göğsüme sokuluyor. Bacaklarından biri kalçalarımın üzerine sarkmış, kıvrıkcık saçları çenemin altında toplanmış ve kolu belime dolanmış.

Dün geceki görüntüler gözümün önüne gelirken dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor. Sonunda bana teslim oldu. Sonunda yalvardı. Sonunda benim olduğunu kabul etti.

Babasının planını iki hafta boyunca benden sakladığı için onu affetmem için yeterli. Muhtemelen bana karşı gelmek için kendini ikna etmeye çalıştı ama sonunda bunu yapamadı. Sonunda, bana ait olduğunu anladı.

Cleo'yu daha yakına çekiyorum ve dalgın bir elimi çıplak sırtında gezdiriyorum. Teni çok pürüzsüz. Bana doğru kayıyor, bacağı zaten sert olan sikime sürtünüyor.

Onu tekrar becermek

istiyorum. Ve tekrar.

Adımı inlediğini duymak güne mükemmel bir başlangıç gibi geliyor.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum ve Cleo'yu rahatsız etmemek için elimden geleni yaparak ona uzanıyorum. Nero'dan gelen bir arama. Ugh. Buna cevap vermek zorundayım. Cleo uyuduktan sonra ona mesaj attım ve Garzolo'yu bulmasını söyledim. O hamamböceğini güneş doğmadan işkence odamda istiyordum, böylece ona hak ettiğini tam olarak verebilecektim. Dikkatlice uyuyan karımdan ayrıldım, banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

"Onu yakaladın mı?"

"Garzolo gitti. Yemekten ayrıldığından beri kimse onu görmedi."

Hay sikeyim. Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Şoförü mü?"

"Garzolo, Ferraro'nun evine tek başına gitti. Korumaları birkaç blok ötedeki çatı katındaydı ama bir daha geri dönmedi. Cleo'nun ondan istediği şeyi size söylemesinden korkmuş olmalı ve şehri terk etmenin en iyisi olduğunu düşündü."

Lanet olsun.

Cleo bana planından bahseder bahsetmez Nero'yu Garzolo'nun üzerine salmalıydım ama aklım başka yerdeydi. Bu aptalca bir hareketti. Garzolo'nun kaçma riski olduğunu bilmeliydim. Ailesi nerede olduğunu sormaya başlayınca bu iş bir karmaşaya dönüşecek.

"Eğer onu birkaç gün içinde bulamazsak, olayın büyümesini engellemek için

devreye girmem gerekecek." "Bunu ailesine nasıl açıklayacaksınız? Cinayetten

şüphelenebilirler."

Tabii ki yapacaklar. Don'ları ben ve Ferraro ile oturduktan hemen sonra ortadan kayboluyor mu? İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yok.

Eğer Nero Garzolo'yu yakalasaydı, onu hırpalardım ve kaptanlarına hayatı karşılığında emekliliğini erkene aldığını söylemesini isterdim. Bunu yapardı, lanet olası korkak. Onu tamamen ortadan kaldırmadan önce birkaç hafta verirdim. Ama o gidince bu iş daha hassas bir hâl aldı. Garzolos, Don'larını öldürdüğümü düşünürse, adamları bana düşman olabilir.

"Aile benim. Hepsi Garzolo'nun halefi olduğumu biliyor ve artık Cleo ile evli olduğuma göre, o şehri terk ederse kimse benim komutayı devralma hakkımı sorgulamaya cesaret edemez."

"Çok erken taşınırsanız, iyi görünmez."

"Garzolo'ya geri dönüp benimle erkek gibi yüzleşmesi için beş gün verelim. Eğer gelmezse, tüm kaptanlarıyla bir toplantı

ayarlayın ki

Bu işi halledebiliriz."

"Anladım."

Telefonu kapatıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, sinirleniyorum. Ne düşünüyordum ki? Nero'yu Garzolo'nun üzerine daha çabuk salsaydım tüm bunlar önlenebilirdi. Omuzlarımı yuvarlayarak içimde biriken huzursuzluktan kurtulmaya çalışıyorum.

Dün gece kendim gibi davranmıyordum. Karımın bekaretini bozmaya çok odaklanmıştım. Şimdi yaptım işte. Kanlı çarşaflar ve hepsi.

Bu, hayatımın nihayet her zamanki gibi devam edebileceği anlamına mı geliyor?

Cleo'dan istediğimi almanın beni bu takıntıdan kurtaracağını düşündüm. Ama rahatlama nerede? Umduğum zihinsel berraklık nerede? Burada olmadığı kesin. Garzolo'yla her şeyi berbat ettikten sonra bile kafam hâlâ Cleo'yla meşgul. Bir parçam işi asıp bütün gün onunla yatakta kalmak istiyor.

Tanrım. Hay sikeyim.

Musluğu açıyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum.

Kendimi bir eşle hayal ettiğimde, bu evliliğin neye benzeyeceğine dair her zaman net bir resmim vardı - araya biraz seks serpiştirilmiş rahat bir arkadaşlık. Ben ona değer verirdim, o da bana saygı duyardı. Toplum içinde birlik içinde olurduk ve özel hayatımızda birbirimize sağlıklı bir mesafe koyardık.

Ne de olsa başka biriyle fazla içli dışlı olmak iyi bir şey değildir. Özellikle de benim konumumdaki biri için. Ama bu?

Bu o resim değil, hem de hiç.

Onun söz konusu olduğu sürece kendimi nasıl kontrol edeceğimi bulmalıyım, yoksa bir gün gerçekten aptalca bir şey yapacağım. Garzolo'ya on iki saat önden başlamaktan çok daha kötü bir şey.

Belki de bu takıntıyı kafamdan atmak için birkaç haftaya ihtiyacım vardır.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Evet, işte bu. Ondan bıkana kadar onu becereceğim. Ta ki onu, kafamın içinde yasadışı bir işgalci gibi yaşadığı alandan çıkarana kadar. Artık oyunumuz bittiğine ve o bacaklarını açtığına göre, entrika bitti. Güvenli zemine geri dönmem uzun sürmeyecek. Bundan eminim.

Soğuk duş alıyorum. Yardımı oluyor. Havluyla kurulanmaya başladığımda aklım yeniden işime dönmüş oluyor.

Düzgün bir araştırma yapabilmemiz için Albany'den New Jersey'e kaynak aktarmam gerekiyor. Garzolo uzağa gitmiş olamaz. Benden kurtulmak için yeni bir plan yapmak üzere geri çekildiğine şüphe yok. Bunun için müttefiklere ihtiyacı olacak, bu da en yakın dostlarına kuyruk takmamız gerektiği anlamına geliyor. Eninde sonunda bir yerde ortaya çıkacaktır.

Üzerime bir şeyler giyip yatak odasına dönüyorum. Cleo ayaktaydı, kızıl saçları dağınıktı ve dudakları sevimli, uykulu bir surat ifadesiyle sabitlenmişti.

Ona doğru yürüdüm ve onu öptüm. Bu bir öpücük olacaktı ama ne olduğunu anlamadan dilim ağzındaydı, alt dudağımı emiyordu ve parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynuyordu. Sinirli bir iniltiyle öpüşmeyi kesiyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum.

Çalışmak. Çalışmam lazım.

Bana köpek yavrusu gibi bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Kendimi kafamdan vurmak için, çünkü görünüşe göre onu bundan kurtarabilmemin tek yolu bu. Yakamı çekiştiriyorum. "Baban gitti."

Bu onu sarsarak uyandırır. Çarşafı göğsüne bastırarak doğruluyor. "*Ne*

oldu?" "Gece kaçtı. Şimdi onu arıyoruz."

"Eninde sonunda sana gerçeği söyleyeceğimi anlamış olmalı," diye mırıldanarak doğduğu günkü gibi çıplak bir halde yataktan kalkıp dolaba yöneliyor. Onu yatağa geri sürüklememek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Siyah ipek bir bornoz giymiş olarak geri gelir. "Saklanabileceği her yeri yazabilirim."

Şaşkınlık içimde titreşiyor. "Babanı avlamama yardım edecek misin?"

"O seni öldürmek istiyor. Bu noktada o senin olduğu kadar benim de düşmanım."

Kalbimin etrafında sıkı bir yumruk sıkıyor. Beni korumaya mı çalışıyor? Bu onun işi değil. Bu hiç kimsenin işi olmadı. Hiç kimsenin.

Tam önümde durana kadar halının üzerinde yürüyor ve gözlerimin içine bakmak için başını geriye doğru eğiyor. Ensem karıncalanıyor. Beni nasıl zayıflattığını görebiliyor mu? İnançlarımda beni nasıl tereddüt ettirdiğini?

Kolları belime dolanıyor ve parmak uçlarında yükseliyor. Eğilip onu öperken aramızdaki birkaç santim kayboluyor. Tekrar, daha fazla bir şeye dönüşüyor. Göğsümü aynı anda hem hafif hem de ağır hissettiren bir şeye. Duygular yüzeyin altında kabarıyor, patlamakla tehdit ediyor ve içimdeki ses "Tehlike! Geri çekil!" diye bağırsa da, uyarısını dinlemiyorum.

Ancak onu kendime doğru çektiğimde ve acı içinde soluduğunda kendimi hatırlıyorum. Öpüşmeyi kestim. "Ağrın var mı?" Dudakları şişmiş ve pembeleşmiş. Ağırlığını ayaklarının arasında kaydırıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Evet. Birazcık."

"Git banyo yap. Rahatla. Bugün Loretta'ya gitmeni istemiyorum."

"Bugün hafta sonu."

"Doğru."

İç geçiriyor ve kravatıma bakıyor. "Ama gitmek zorundasın," diyor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

Bunu olduğundan daha zor hale getirmeyin.

Yanağını okşayıp ona bir öpücük daha veriyorum. "O listeyi bana gönder. Akşam görüşürüz." Birbiri ardına acı dolu adımlarla ondan uzaklaşıyorum.

O gece eve kanlar içinde döndüğümde Cleo çoktan yatmıştı.

Gözleri büyür. "Aman Tanrım." Yataktan fırladı ve bana doğru koştu. "Doktoru aramalıyız."

Başımı sallıyorum, yorgunluk göz kapaklarımı çekiştiriyor. "Hayır. Benim değil."

Durdu ve ben de onu geçip banyoya girdim ve kanlı gömleği hızla çıkardım. Kötü bir gündü.

Garzolo'nun her zaman gittiği yerlere gittik ama dün gecedен beri kimse onu görmemiş. Sonra Nero ve ben Il Caminetto'ya geri döndük ve çalışanlarla tekrar konuştuk. O noktaya kadar, bize saldırı emrini verenin Garzolo olduğundan emindim.

Grup üyelerinden biri kapıdan girdiğimizi gördü ve kaçtı. Nero ve ben onu birkaç blok ötede yakaladık ve depolarımdan birine götürdük, orada hemen çözüldü ve restoran açıldığından beri Garzolo'nun maaş bordrosunda olduğunu, onun gözü ve kulağı olarak hareket ettiğini itiraf etti. Garzolo'nun ortadan kaybolduğunu duymuş ve bizi görür görmez korkmuş, peşinde olduğumuzdan eminmiş.

İhtiyacımız olan onayı aldık ama affedici bir ruh halinde değildim. Yavaş bir ölümü vardı. Sonra birkaç Bratva haydutunun şehir dışındaki restoranlarımızdan birini soymaya çalıştığına dair bir ihbar aldık. Nero ve ben bir grup adamımızla birlikte oraya koştuk ama çok geç kalmıştık. Sahibi de kızı gibi ölmüştü. Bunu yapan şerefsizleri yakalamak dört saatimizi aldı.

Ne yazık ki onlara yaptıklarımız ev sahibine ve kızına yardımcı olmadı. "Ne oldu?"

Başımı kaldırıp aynada Cleo'nun bakışlarıyla karşılaştım. Son birkaç dakikadır makyaj masasına yaslanıp lavaboya baktığımı

fark etmemiştim bile.

"Sonra görüşürüz." Adamlarıma bağırarak komut vermekten sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Lavabodan uzaklaşıyorum, kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşa giriyorum. Tişörtümden sızmayı başaran kanı yıkarken su pembe akıyor. O kadar bitkinim ki kendimi sabunla keseleyecek enerjiyi zor buluyorum.

Kız daha on altı yaşındaydı. Okuldan sonra restoranda babasına yardım ediyor, masaları topluyor ve bulaşıkları yıkıyordu. İçimde öfke kaynıyor. Bu Bratva piçleri çok cesur. Pakhan bu pervasız baskınlarda kaç adam kaybettiğini umursamıyor gibi görünüyor. Ferraro'yla yapılan bu ateşkesin bir an önce kamuoyuna duyurulması gerekiyor. Güçlü bir birleşik cephe gösterisi Rusları korkutmak için uzun bir yol kat edecektir.

Dışarı çıktığımda Cleo yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu. Kollarını uzattı. "Buraya gel."

Öyle yapıyorum. Kucağına doğru yürüyorum ve tanıdık kokusunu almak için öne doğru eğiliyorum. Bir şey yapamayacak kadar yorgunum ama beni üstüne çekip kalçalarını bana açtığında sikim sertleşiyor. Üzerinde sadece bir gecelik var, külot yok ve içine girmek şimdiye kadarki en kolay şey. Keskin bir nefes alıyor.

Hatamı fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor. "Lanet olsun. Özür dilerim. Kızmışsın."

"Ben iyiyim." Bana daha sıkı sarılıyor, amcığı sertleşmiş sikimi hafifçe sıkıyor. "Sadece yavaş ol."

Onu öpüyorum ve kalçalarımı döndürüyorum, o rahatlayana kadar hareketi uzatıyorum. Gözleri içimi delip geçiyor, endişe, uyarılma ve o kadar savunmasız bir şeyle titreşiyor ki bakışlarını tutmaya dayanamıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve tenini emiyorum, üzerinde çürükler bırakıyorum. Onu benim olarak işaretlıyorum.

Kısa bir süre sonra inliyor ve aramıza uzanıp klitorisini tıngırdattığımda altımda çözülüyor. Çıkardığı sesler beni onunla birlikte uçurumun kenarına götürmeye yetiyor.

Temizlendikten sonra bana sarıldı ve tekrar ne olduğunu sordu. Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Söylemek için bir yol bulmaya çalışıyorum. Ama tek görebildiğim babasının kanıyla dolu bir havuzda yatan o kız, gözleri kocaman ve cam gibi. Boğazımın arkasında bir çizik var. O ölmeyi hak etmemiştir. Ama onunki gibi ölümler çok sık oluyor. Acımasız dünyamızı yöneten tanrılara bir ondalık.

Ona kadar sayıyorum ve duyguları uzaklaştırıyorum. Onları bir kutuya kilitleyip çocukluk yatağımın altına saklıyorum. Ait oldukları yer orası - korktuğumda ve zayıf olduğumda saklandığım yer. Ben artık o çocuk değilim.

"Bratva saldırısı," diyorum huysuzca, Cleo'nun başını çenemin altına sıkıştırarak. "Uyumaya git."

Kıpırdamıyor, etrafımızdaki hava soğuyor. Onu kovarak hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek uykuya daldım. Ve onu tekrar hayal kırıklığına uğratacağımı bilerek.

BÖLÜM 31

CLEO

BİR HAFTA BİR DİĞERİNE GEÇTİ ve kısa süre sonra Nisan ayının ortasında'ydık ve babam hâlâ bulunamamıştı.

Şimdiye kadar herkes Stefano Garzolo'nun ortadan kaybolduğunu biliyordu. Gemma hariç herkes. Vale ve ben ona bir şey söylememeye karar verdik. İçinde yeni bir insan büyötmekle meşgulken boktan babamızın nerede olduğıyla ilgilenmesine gerek yok.

Rafaele babamın yokluğunda Garzolos'un komutasını üstlendi ve her zamankinden daha meşgul. Onu istediğimden çok daha az görüyorum, bu yüzden bir sabah yemek odasına girdiğimde onu orada kahve içerken bulduğumda içim mutlulukla doluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Karşısındaki koltuğa otururken sordum.

Gazetesinin üzerinden bana bakıyor. "Bugün evden çalışmaya karar verdim. Loretta'nın seni bir gün izin almaya zorladığını duydum. Çok çalıştığını söyledi."

Dükkânda yoğun bir kaç hafta geçirdik. Loretta önerilerimi dikkate aldı ve yeni sezon kataloğumuz yeni çıktı. Siparişler arttı, borçlar azaldı ve hatta mağazayı yeniden boyamak için bir ekip kiralamak için biraz para bulmayı başardık.

"O da aynı şekilde çok çalışıyor," diyorum ona.

"Bu onun işi. Öyle olması gerekiyor. Sen değilsin."

Portakal suyumdan bir yudum alıyorum. "Ona yardım etmeyi seviyorum. Evde tek başıma oturmaktan daha iyi."

Rafaele'nin yokluğu üzerine çok fazla kafa yormamak için kendimi işe verdim. Gündüzleri hep yok. Geceleri yatağımıza o kadar geç dönüyor ki sadece tek bir şey için zamanımız oluyor.

Seks iyi. İyiden de öte. Kocam vücudumun her ince nüansını öğrenmeyi kendine görev edinmiş gibi görünüyor. Yorgun görüldüğü gecelerde bile beni boşaltmak için asla çok yorgun olmuyor. Kalçalarımı ayırıp yıldızları görene kadar bana ziyafet çekemeyecek kadar asla tükenmiyor.

Ama bir sorun var. Benimle konuşmuyor. Pek konuşmuyor.

Dikkatinin dağınık olduğı günlerde ona iş hakkında soru sormaktan vazgeçtim. Onu rahatsız eden her ne ise bana açmayı reddediyor. Ama iyi görüldüğü günlerde bile, sohbet havadan sudan konuşmanın ötesine geçer geçmez kendini kapatıyor. Öpücükleri ve vücuduyla dikkatimi dağıtıyor ve beni nasıl köprü kuracağımı bilmediğim bir mesafede tutuyor.

Rafaele'nin ifadesi yumuşar. "Çok uzun zamandır yoktum."

Yakışıklı yüzünü inceliyorum. Babam bana Rafaele'nin duyguları hissetmediğini söylemişti ama bu doğru değil. Hissediyor ama bu duyguların her birini içinde saklıyor. Herkesten saklıyor. Ben de dahil. Aptalca olsa da içimi bir hüznü kaplıyor. Bu duygusal yakınlık eksikliğinden bu kadar rahatsız olmamalıydım.

Bana iyi davranan ve beni iyi beceren bir kocam var. Çalışmama izin veriyor. Artık umursamadığım birkaç kurala uyduğum sürece ne istersem yapmama izin veriyor. Bu evlilik söz konusu olduğunda umduğumdan çok daha fazlası. Bana dağıtılan elden mutlu olmalıyım. Ama içimde bir şey var, tam olarak anlayamadığım bir şey, daha fazlasını arzuluyor.

"Artık buradasın." Gülümsüyorum. "Peki bütün gün ne yapmayı

planlıyorsun?" Bakışları kıvılcımlanıyor. "Sen."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun için takvimimi boşaltacağımı düşünmen büyük cesaret."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. Ayağa kalkıyor ve sandalyemin arkasına gelene kadar masanın etrafında yürüyor. Elleri omuzlarıma düşüyor ve onları yağurmaya başlıyor. "Bana biraz zaman ayırman için ne gerekiyor, *tesoro*?"

"Hmm." Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Gözlerim çırpınarak kapandı. "Sabah oldu, yani şarap içmek ve

yemek yemek için çok erken." Daha fazla zevk uyguluyor, benden düşük bir inilti çıkarıyor.

"Belki bir hediye," diye nefes alıyorum.

Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Ne tesadüf. Sana zaten bir hediye almıştım." Dişleriyle kulak mememi ısıyor. "Bence çok beğeneceksin."

Omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası akıyor. "Ne oldu?" Doğruldu ve sandalyemi çekti. "Gel."

Kahvaltıma dokunmadan bırakıyorum ve onu ofisine kadar takip ediyorum. İçeri girince kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. Masasına doğru yürürken "Külotunu çıkar," diye emrediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hediyeyi önce benim almam gerekmiyor mu?"

Bana hararetli bir bakış fırlattı. "Birazdan anlayacaksın. İç çamaşırını çıkar, *tesoro*."

Bu adam. Çok otoriter. Elbisemin altına uzanıyorum ve onun dikkatli bakışları altında iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Çıkarınca onaylarcasına başını sallıyor. "Güzel. Seni bu odaya ilk kez getirdiğim zamanı hatırlıyor musun?" "Nasıl yapmam?"

Dudakları titriyor. Masasının yüzeyine vuruyor. "Buraya gel ve aynı o zamanki gibi eğil."

Çekirdeğim sıkıştı. Ne planlıyor? Bir çeşit canlandırma mı? Ve benim lanet hediyem nerede?

Sinirli bir nefes alıyorum ama dediğini yapıyorum, masanın onun tarafına geliyorum ve kollarımın üzerine eğiliyorum.

Elbisemin eteğini yukarı kaldırırken parmak eklemleri bir kalçamın arkasına hafifçe sürtünüyor. "Şimdiden çok ıslak," diye mırıldanarak bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor.

Dudaklarım bir nefesle ayrılıyor ve sırtım onun dokunuşuna karşılık olarak yükseliyor. "Hediye orgazm mı? Hile yapıyormuşum gibi hissediyorum." Parmakları kayboluyor. "Bu bir orgazm değil. Çok sabırsızsın."

"Evet. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Bugün bu özel beceri üzerinde çalışma şansınız olacak."

Ne?

"Orada kal. Aynen böyle," diyor alçak bir sesle.

Bir çekmecenin açıldığını ve sonra kapandığını duydum. Şimdi gerçekten merak ediyorum. Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama boynumda bir el beliriyor ve hareket etmemi engelliyor.

Kıçımın yarığından aşağı kaygan ve soğuk bir şey

yuvarlanıyor. Nefesim kesildi. "O da ne?"

"Kayganlaştırıcı."

Yine mi, *ne*? Pürüzsüz ve sert bir şey arka girişime sürtündüğünde beynim hala neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Tenimde karıncalanmalar başlıyor. "Rafe, düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?"

Baskı kaybolmuyor ama artmıyor da. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Kıçıma bir şeyler sokmak."

Bir kahkaha attı. "Çabuk anlıyorsun." "Oraya

tam olarak ne koymaya çalışıyorsun?" "Sana

bir oyuncak aldım."

Alnımı bir gümbürtüyle masanın yüzeyine bırakıyorum. "Aman Tanrım. Bu benim hediyem, değil mi?"

"Test etmek istemiyor musun?"

"Lütfen bana sikinden daha küçük olduğunu

söyle." Eğlenerek ofluyor. "Evet. Önemli

ölçüde."

Oyuncağı dar bir daire çizerek hareket ettiriyor, kayganlığı göt deliğimin etrafına yayıyor, neredeyse masaj yapıyor. Beklenmedik bir zevk sarsıntısı içimde dolaşıyor.

"Anal bugün için ajandamda olan bir şey değil," diye mırıldanıyorum, ona doğru geri yaslanırken bile. Bir yanım çok meraklı ve çok tahrik olmuş durumda.

"Bana güveniyor musun?" diyor tahrikle karışık alçak bir sesle.

Dudağımı ısırdım. Bana hiç zevk almadığımı bir şey yapmamıştı... "Evet." "Güzel.

Derin bir nefes al ve rahatla."

Basınç hafifçe rahatsız edici hale gelene kadar artar ve sonra kaybolur. "Nefes al," diyor Rafaele. "İçeri girdi." Çekingen bir şekilde yanaklarımı sıkıyorum. Orada bir şey olduğunu hissedebiliyorum.

Rafaele avuçlarını omuzlarıma doluyor ve sırtım ön tarafına bastırılana kadar beni yukarı kaldırıyor. "Bugün senin kıcını alacağım," diyor dudakları kulağıma değerken. "Vücudunun her parçasına sahip olacağım."

Tekrar sıkıyorum, bu garip hisse alışmaya çalışıyorum. İçimde yabancı bir basınç var ama beklediğim kadar belirgin değil. "Sana izin vereceğimi kim söyledi?"

"Oh, bana izin vereceksin." Bir adım geri atıyor. "Aslında bunun için yalvaracaksın, tıpkı diğer her şey için bana

yalvardığın gibi." Yüzümü ona dönüyorum, yanaklarım sıcak ve amım heyecandan zonkluyor. "Hayal kurmaya devam et.

Şimdi ne olacak?"

Dudaklarında fazlasıyla memnun bir gülümseme beliriyor. Elini pantolonunun cebine sokuyor.

Tıklayın.

Ciğerlerimden bir nefes kopuyor. *Vay anasını.* Oyuncak içimde titreşiyor.

Yere yuvarlanmamak için avuçlarımı arkamdaki masaya sabitliyorum. Bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Titreşimi kıcımda, göbeğimde ve bir şekilde klitorisimde bile hissedebiliyorum.

Beni saran baş döndürücü zevk dalgasına karşı ona göz kırpyorum. "Bu ne lan. Kirli oynuyorsun." Sırtışı

büyüyor. "Başa çıkamıyor musun?"

Vücudum titriyor. "Ben. Yapabilirim. Halledebilirim. Halledebilirim," diye bağıryorum, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Kalçalarımı oynatarak bu histen kaçmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Göğsüm ağır nefeslerle inip kalkıyor ve Rafaele'nin dikkatini çekiyor.

Gözleri kararıyor ve elbisemin kumaşından göğüslerimi okşamak için uzanıyor. Bir meme ucumu okşadığında patlayacak gibi oluyorum.

"İyi misin?" diye yalvarıyor, yüz ifadesi çökmekte olan bir eğlenceyle dolu. "Yoksa ateşin mi

var?" Yanıyorum. "Hiç de değil."

"Ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Uzun." İçimde bir baskı oluşuyor ama bu, ek bir yardım olmadan rahatlayabileceğim türden bir baskı değil. Bunun nasıl hızla çıldırtıcı hale geleceğini görebiliyorum.

Göğüslerimi rahat bırakıyor ve elini karnıma doğru sürükleyerek kasık kemiğimin hemen üzerinde gezdiriyor. Ona karşı sürtünmeye çalışıyorum ama gerçekten istediğim yerden sadece birkaç santim uzakta tutuyor.

İşkence. Saf işkence.

Cebindeki uzaktan kumandayla titreşimlerin gücünü artırırken bile, "Biraz iş yapmam gerekiyor," diye söyleniyor. Beni odadan çıkarmaya çalışıyor ama ben ayaklarımı yere basıp hareket etmeyi reddediyorum.

"Hayır."

"Hayır mı?" Ayarı bir kez daha yükseltiyor.

Ahlaksız bir inilti çıkarıyorum. "Delirdin mi sen? Ne kadar süre çalışman

gerekıyor?" Bir kahkahayı bastırıyor. "Sadece otuz dakika."

"Otuz dakika mı?" Çığlık atıyorum. "O otuz dakika içinde bu işi kendim halledeceğim."

Bakışları uyarıcı bir şekilde parlıyor ve elini boğazıma doluyor. "Sakın buna cüret etme."

"On dakika," diye mırıldanıyorum.

"On beş."

"Siktir.

Tamam."

Elini bırakıyor ve kanepeyi işaret ediyor. "Orada

bekleyebilirsin." "Ayakta duracağım."

"Nasıl isterseniz."

Piç herif sanki bana işkence etmiyormuş gibi masasına oturuyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Dünya umurunda değilmiş gibi görünüyor. Bu sırada vücudum ter içinde kalıyor. Titreşimler devam ediyor, devam ediyor, zevk vaadiyle benimle alay ediyor. Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum ve yanağımın içini ısııyorum. Klitorisimin içinde sabit bir nabız var, muhtaç ve ilgi için yalvarıyor.

Duvardaki saate bakıyorum. Bir dakika mı oldu? Sadece bir dakika mı?

Eğer bunu bir on dört yıl daha yapmak istiyorsam, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kitaplığa doğru yürümek bile istirap verici. Yutkunarak nefes alıyorum ve sorunumu olduğundan daha kötü hale getirmeyecek şekilde bedenimi hareket ettirmeye çalışıyorum.

Yeterince yaklaştığımda, gördüğüm ilk kitabı alıp rastgele bir sayfayı açıyorum.

"Zonklayan penisi çelik bir boru kadar sert bir şekilde kızın içine girdi. Desiree ahlaksızca inledi, 'Evet, evet, Jeremiah! Beni tohumunla doldur.'"

"Ne okuyorsun?"

Kitabı kapattım. "Müstehcen. Ofis kütüphanenizde neden *müstehcen* kitaplar var?"

"Ah, merhum teyzemin eski koleksiyonunu bulmuş olmalısınız. Birkaç yıl bu evde yaşadı. Çok hoş bir kadındı."

"Onunla ilgili anılarını mahvettiğim için üzgünüm ama o tam bir sapıktı." Rahatsız edici metni rafa geri itiyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey Desiree ve Jeremiah'nın tutku dolu gecesine tanıklık etmek.

Başka bir kitap alıyorum, bu *seferki* güvenli bir başlığa sahip: *Kapsamlı Jeopolitik Tarihi* ve birinci bölümü açıyorum.

Saat salyangoz hızıyla geri sayıyor. Yarisına geldiğimde vücudum titremeye başlıyor. Ter damlaları sırtımdan aşağı süzülüyor ve elbisemi ıslatıyor. İçimdeki basınç arttıkça artarken sallanıyorum, hava emiyorum. Kitabımı daha sıkı kavriyor ve aynı cümleyi tekrar tekrar okuyorum. Sonunda on beş dakikaya ulaştık.

Rafaele elinde bir zarfla ayağa kalkar. "Bunu posta kutusuna bırakmam gerekiyor."

Kitabı bir kenara fırlatıyorum ve vücudumu onunla kapı arasına atıyorum. "Sakın buna cüret *etme*."

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Sihirli kelime nedir, karıcığım?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Hıçkırık gibi geliyor. "*Lütfen*."

Kaslı vücuduyla beni kapıya doğru bastırıyor. Darbe oynacağı içimde bir noktaya doğru itiyor ve bu da beni inletiyor.

"Lütfen ne?" diye sorar boğuk bir sesle.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Lütfen gelmemi sağla."

Sanki dünyanın en şeytani adamı değilmış gibi bir tutam saçımı kulağımın arkasından nazikçe okşuyor.

"Başka ne var?" Yutkunuyorum. Lanet olsun ona. "Lütfen kıcımlı sık."

Sırıtır. Karnımın içinde kelekler patlıyor. "İşte benim güzel kızım. O küçük güzel kıcımlı seve seve sikiyim."

Ne olduğunu anlayamadan beni kollarında ofisinden dışarı taşıyor. Onun kucagında kıvraniyorum, ulaşamayacağım o yüksekliğin peşindeyim. Vücudum vızıldıyor, her sinir ucu hazırda bekliyor ve nihayet yatak odasına vardığımızda, dünyada Rafaelenin bana yapmasına izin vermeyeceğim hiçbir şey yok.

Beni yatağa fırlattı ve yüzüstü çevirdi. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok."

Çabucak elbisemi çıkarıp itaat ediyorum ve kıcımlı ona gösteriyorum. Yavaşça oyuncacı çekiyor.

Birkaç kez içime sokup çıkarırken "Oh fuck," diye inliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden bacaklarımın arasına uzanıyorum ve parmaklarımı klitorisime bastırıyorum.

Oyuncak kayboluyor. Rafael elimi çekiyor ve sıkıca belime bastırıyor. Protesto

edercesine haykırıyorum. "Neden?"

"Çünkü gelebilirsin dediğimde geleceksin." Kemer tokasının çözülme sesi geliyor.

Bir kolunu kalçalarım doluyor ve ayaklarım yatağın kenarından sarkana kadar beni kendisine doğru çekiyor. Bir an sonra sikini amımın içine kaydır. Ani dolgunluk karşısında neredeyse boğuluyordum. İtmeye başladı ve klitorisimi tıngırdatmak için uzandı. İnliyorum. *Evet, nihayet.* Parmakları doğru hızda sıkı, mükemmel daireler çizerek hareket ediyor. İçimdeki basınç, çarşafı yumruklayana ve adını inleyene kadar artıyor. İçime giriyor, hızlı, derin ve sert bir şekilde ilerliyor, orgazmım vücudumda patlayana kadar beni kıvrandırıyor. Uçurumun kenarından aşağı düşüyorum, vücudum sert zevk dalgalarıyla kasılıyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

Nefesimi bile tutamadan, amımdan çekiliyor ve arka girişime doğru ilerliyor. İçeri itmeye başladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle oyuncaktan daha büyük.

Çarşafı tutuyorum. "Vay anasını." Gerilme hissi geri geldi ve çok daha yoğun. Orgazm sonrası sersemliğimde bile zar zor idare edilebilecek sınırdan. Nefes almak için elimden geleni yapıyorum.

Rafael arkamdan homurdanıyor. "Sikiyim."

Çok sıkı." O daha derine inerken ben

inliyorum.

Kıpırdamadan duruyor, parmaklarını kalçalarım geçirerek sahiplenici bir tavır takınıyor.

"*Tesoro*, iyi misin?" "İyiyim," diyorum, kaslarımı gevşetmeye odaklanmaya çalışarak.

Rafael sert bir parmak eklemine omurgamda gezdiriyor. "Bu çok mu fazla?"

Alnımı yatağa bastırıyorum ve başımı yana yatırıyorum. "Bana birkaç saniye ver."

Ellerini kık yanaklarım götürüyor ve onlara masaj yapmaya başlıyor. Kısa süre sonra içimde kalan gerginliğin çözüldüğünü hissedebiliyorum. "Devam et," diyorum ona.

Birkaç santim daha içeri itiyor ve inliyor. "İşte bu kadar. Neredeyse başardın. Kahretsin, muhteşem görünüyorsun."

Sözleri içimde yeni bir uyarılma dalgası yaratıyor. Boynumdan aşağı ter damlıyor. Her şey lezzetli bir şekilde kirlili hissettiriyor. Avuçlarımın üzerinde yükseliyorum ve kalçalarım onunkilerle buluşana kadar ona doğru bastırıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Hareket etmesini bekliyorum, ama o hareketsiz kalıyor. Bir şey bekliyor. "Nasıl, *tesoro*? Senin de en az benim kadar keyif almanı istiyorum."

Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor. "Bu yıl bir ara taşınmaya başlarsan olabilir."

Kıkırdıyor, kıcıma sert bir şaplak atıyor ve itmeye başlıyor. Sırtımı eğip onun hareketlerine kendi hareketlerimle karşılık veriyorum.

İnliyor. "Sikeyim. Çok iyi karşılıyorsun, Cleo. Keşke bunu görebilseydin."

Kalın sikinin daracık deliğime girip çıktığını hayal ediyorum ve bu görüntü karşısında inliyorum. Ben de görmek istiyorum. Aklıma parlak bir fikir geliyor. Onu görebiliyorum.

Telefonum komodinin üzerinde, birkaç adım ötede. Yer değiştiriyorum ve onu almak için yeterince uzağa ulaşmayı başarıyorum. "Rafe," diye inliyorum. "Beni telefonundan ara."

Rafaele'nin hareketleri yavaşlar ve sonra durur. "Siktir, tamam," diyor kısık sesle.

Ben telefonumu önümdeki yatağın üzerine koyarken o çekip gidiyor. Telefonunu bulunduğu yerden çıkarırken bir hışırtı duyuyorum.

Birkaç saniye sonra görüntülü aramasını açtım.

Onun sert sikinin kıcımların yanaklarından birinde gezindiği görüntüsü beni inletiyor.

"İzle," diye homurdanıyor Rafaele, elini uzun aletin etrafına sarıp başını deliğime bastırırken. Yavaşça, çok yavaşça içime giriyor ve o anda boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum içimi sonuna kadar doldururken.

Kamerayı biraz yukarıda tutarak kıcımları ve sırtımı tam olarak görmemi sağlıyor. Ve sonra pompalamaya başladı.

Beni videoda sikmesini izlemek steroidlerle seks yapmak gibi. Vücudumun her yeri karıncalanıyor ve daha önceki rahatsızlığımın tüm izleri kayboluyor. Şimdi, sadece iyi hissettiriyor. Gerçekten çok iyi.

Rafe kıcıma tekrar vuruyor, iniltileri daha da yükseliyor.

"Yaklaştım," diye homurdanıyor. "Benim için bir kez daha geleceksin, *tesoro*. Bunu hak ettin." Etrafına uzanıyor ve uzun parmaklarını klitorisime bastırıp bir fiske vuruyor.

Patlamam için gereken tek şey bu. Orgazmım vücudumu kasıp kavururken ona karşı kıvranıyorum, odaklanamadığımı bakışlarımı ekranda tutmak için mücadele ediyorum.

Beni gittikçe daha sert sikerken kamera çalışması daha da kayganlaşıyor. Kontrolünü kaybettiğini söyleyebilirim. "Siktir, Cleo. *Siktir*."

Son saniyede çekiliyor ve kıcıma ve sırtıma uzun fişkırmalarla boşalmasını izliyorum. Aramayı bitirdi ve telefonunu yere attı.

İnliyorum ve yatağa yayılıyorum. Yanıma yığılıyor, yanakları kıpkırmızı, alnı terli ve derin nefesler alırken dudakları aralanıyor. Tamamen nefessiz kaldım. Kemiksiz. Vızıldıyorum.

Bir şekilde, Rafe kısa bir süre sonra kalkmayı başarıyor. Geri dönüyor ve tenimin üzerinde sıcak ve ıslak bir şeyin sürüklendiğini hissediyorum. Beni siliyor ve sağ popomun yanağına bir öpücük konduruyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve bana saygılı bir bakış atıyor.

"Tanrım, Cleo. Bu..." Boğazını temizliyor, ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyor.

İçimde memnuniyet titreşiyor. "Biliyorum." Sırt üstü dönüyorum ve onu yanıma çekiyorum.

Çok geçmeden uyku aklımı çeldi. Neden biraz kestirmiyorsun? Rafe'e yaslanıyorum ve mutlu bir iç çekiyorum.

Bu iyi bir şey. Bu kolay. Ondan tek istediğin bu.

Ama uykuya daldığımda, göğsümün derinliklerinde daha fazlasını arzulayan bir dal dal çırpınıyor.

BÖLÜM 32

RAFAELE

Bir halteri yerden kaldırırken HUFF çekiyorum. Kaslarım ağrıyor ve vücudum bu antrenmanı bitirmeye hazır. Genelde zaman buldukça Nero'yla boks salonunda egzersiz yapıyorum ama bu sabah uyandığımda içim kıpır kıpırdı, işte buradayım, evdeki spor salonunda acı verici tekrarlar üstüne tekrar yapıyorum. Yarın her yerim ağrıdığında pişman olacağımı bilsem de kendimi zorluyorum.

Şu anda bu iyi bir şey. Yoğunluk, acı ve çaba, bir rüya için çalıştığım gerçeğinden ideal bir dikkat dağıtıcı.

Lanet bir rüya.

Kaç yaşındayım,

beş mi?

Ağırlığı büyük bir gümbürtüyle bırakıyorum. İyi ki burayı bodrum katına inşa etmişim, böylece kimsenin beni duyması konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor. Ev maksimum mahremiyet için tasarlanmış, özellikle de burası. Bodrum katında üç farklı erişim noktası olan üç ayrı bölüm var. Biri spor salonuna ve buhar odasına, diğeri mücevher kasasının bulunduğu puro odasına, üçüncüsü ise işkence odama açılıyor.

Cleo ile evlendiğimden beri sonuncusunu kullanmadım. İşimin bu yönünü artık eve taşımak doğru gelmiyor. İşkence odası güvenli olmadığından değil - hiç kimse oradan kaçmayı başaramadı - ama neden almam gerekmeyen bir risk alayım? İnsanları götürecek bir sürü başka yerim var. Ve evimize tehlikeli birini getirdiğim için Cleo'ya bir şey olursa.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Rafe! Yardım et bana!"

Midtown'da sosisli sandviç yerken onun sesini duydum. Onu bulmak için etrafıma bakıyorum ama yoğun öğle yemeği kalabalığında onu fark etmek imkânsız.

"Rafe! Ben buradayım!"

Sonunda onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Cleo ağlıyor, kafasına bir silah dayanmış. Siyah kapüşonlu, kapüşonu yüzünü gizleyen bir adam onu tutuyor. Ona doğru koşuyorum ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım yaklaşıyorum. Kapüşonlu adam onu daha da uzağa çekiyor. Hayal kırıklığı ve korku göğsümü dövüyor.

"Cleo!"

Ve sonra onu artık göremiyorum. O gitti. Tek duyabildiğim onun sesi, yalvarışı, ağlayışı. Ve sonra bir silah sesi havayı yarıyor.

Gözlerim kocaman açıldı.

Hay sikeyim. Neden bu rüyayı tekrar görüyorum? Nefes nefese uyanıp ellerimin karımı araması yeterince kötü. Ona dokunduğum an, vücudum derin bir rahatlamayla sarsıldı. Ve son birkaç haftada kaydettiğim tüm ilerleme silinmiş gibi hissettim.

İlişkimiz kabul edilebilir sınırlar içine yeni girmeye başlamıştı. Konu ona geldiğinde planıma sadık kalmış, ilişkimizin fiziksel yönüne odaklanmış ve neredeyse her geceyi onun bacakları arasında yaşamıştım.

Çok fazla uyumadım ama o muhteşem vücudun her deliğini siktim ve her santimini yaladım, hepsini en ince ayrıntısına kadar ezberleyecek kadar.

Ona olan arzum azalmadı ama şehvetle nasıl başa çıkacağımı öğreniyorum. Gündüzleri unutmak ve geceleri kendimi ona kaptırmak için elimden geleni yapıyorum. Birkaç istisna dışında -onu çok istediğim için en iyi niyetime rağmen işe gitmediğim günler- başarılı oluyordum. Kafam rahatlıyordu. İşime odaklanabildim.

Emrim altına giren Garzolo'lar, karım da dahil olmak üzere neden herkesten uzak durmam gerektiğini bana hatırlattı. Garzolo'nun eski kaptanlarının hepsi yeni patronları olarak benim gelmemden memnun değiller ve zayıf noktaların kokusunu alarak bana nasıl baskı yapabileceklerini bulmaya çalışıyorlar. Hayatımı bu kozun var olmadığından emin olmaya çalışarak geçirdim.

Kurallarımı korumak için kaybetmek istemeyeceğim hiçbir şey yok. Ama o rüyada, onu kaybetmek dünyadaki her şeyden daha kötü hissettirdi.

Ağır bir nefes veriyorum.

Lanet bir rüyaydı. Bunun için bu kadar heyecanlanmama gerek yok.

Bir havlu alıp duşa doğru dönüyorum ki spor salonunun kapısı açılıyor ve Cleo içeri giriyor. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Bakır rengi saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Bir bluz ve kot pantolon giymiş, dışarı çıkmaya hazır. Terli, gömleksiz halimi görünce gözleri parlıyor.

"Burada ne yapıyorsun, *tesoro*?" Havluyu omzuma atarak soruyorum.

Dudağını ısırtıyor, bakışları karın kaslarımdan yerdeki haltere kayıyor. "Bunun burada olduğunu bile bilmiyordum. Bir yerlerde kapalı bir havuzunuz da mı var?"

"Hayır, ama bu ayarlanabilir."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bana doğru yürüyor ve tırnaklarını çıplak karın kaslarımdan üzerinde hafifçe gezdirerek vücudumda bir ürperti yaratıyor. "Biliyor musun, Gem beni spor salonuna gitmeye ikna etmek için yıllarca uğraştı ama bu manzara sonunda ikna edebilir."

Ses tonundaki takdir egoma iyi geldi. Normalde pohpohlanmaya karşı bağışıklığım vardır, ama görünüşe göre karımdan geldiğinde yok.

Yanağını kavıyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Ağzı hemen açılıyor ve dilini benimkine doğru kaydırıyor. Düğün günümüzdeki tereddüt ve direnişin hiçbiri yok.

O gerçekten benim.

Rüya zihnimde yankılanıyor. Onu unutmak, bir kenara itip Cleo'ya ve şu ana odaklanmak istiyorum ama ağzımda kötü bir tat gibi kalıyor.

Geri çekiliyorum. "Şimdi işe mi gidiyorsun?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Doktor randevumdan sonra Loretta'ya

gideceğim." Doktor randevusu mu? İçimde bir endişe alevlendi. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Sadece bir doğum kontrol iğnesi daha yaptırmam gerekiyor. Tabii o varisi kırmaya başlamak istemiyorsan," diye ekliyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Midem bulanıyor. Şaka yapıyor. Bunu biliyorum. Ama bu, bir duygu tsunamisinin bana çarpmasını

engellemiyor. Ondan bir çocuk sahibi olmak...

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Benden bir varis üretmem bekleniyor ama bu her zaman çok uzak göründü. Teoride iyi ama pratikte... Gözlerimi kırıştırıyorum ve Cleo'nun gözlerine bakıyorum. *Tesoro mio*, hamile. Bunu düşünmek bile içimde korumacı bir his uyandırıyor.

İyi bir baba olacağımı sanmıyorum. Gücümü, konumumu korumak her zaman önce gelirse nasıl iyi bir baba olabilirim? Ve bir gün çocuğumun annesi olacak bir kadından duygusal olarak nasıl uzak kalabilirim? *Hay sikeyim*. Yani, birçok erkek bunu yaptı. Babam bunun en iyi örneği. Ama onun gibi olmak istemediğimden eminim.

Bir adım geri çekildim, bunalmıştım. Bu konuşmayla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Cleo'nun gülümsemesi düşer. "Rafe, şaka yapıyordum. Bebek Messeros'u doğurmak için kesinlikle acelem

yok. Sadece bir şakaydı." "Biliyorum." Sesim gergin çıkıyor.

"O zaman neden kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyorsun?"

Yüz ifademi nötr bir maskeye sabitlemek için her şeyi yapmam gerekiyor. "Ben iyiyim."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim dedim."

Kaşlarını çatıyor, algılayıcı gözleri maskeyi görmemesi gerektiği halde görüyor. "Bir sorun var. Konuş benimle."

"Bir toplantıya gitmem gerekiyor. Duşa girmeliyim." Ona sırtımı veriyorum. "Doğum kontrolü iyi fikir."

Ondan ayrıldım ve tarihin en hızlı düşunu aldım. Derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyorum. Evden çıkmam gerekiyor. İyi ki kıyafetlerimi yanımda getirmişim. Üzerimi değiştiriyorum ve Cleo'yla tekrar karşılaşmadan evden çıkıyorum.

Nero dışarıda bir arabada beni bekliyor. Arabaya bindiğimde "İyi misin?" diye sordu. "Yüzünde garip bir ifade var."

"Yok bir şey. Bugün için planın nedir?"

Bir ritim geçti. Arabayı çalıştırdı ve garaj yolumdan çıktı. "Oyster Bar'daki adamlar beni aradı. Sonunda parayı bulmuşlar..."

Onu dışlıyorum. Babam gerçek bir canavardı. Zalimliğin bir gereklilik olduğu dünyamızda bile alışılmadık türden. Bu zalimliği içe, bana ve anneme yöneltti. Eğer annem onları yurtdışında bir okula gönderme basiretini göstermeseydi, kız kardeşlerime de yöneltebilirdi. Annem olmadan gitmek istemediler. Kalmak için yalvardılar, ailemizi onları burada tutmaya ikna etmem için bana yalvardılar ama bunu yapamazdım. Onların iyiliği için yapamazdım.

Gittikleri gün benden ve babamdan nefret ettiklerini söylediler. Çocuklarım da

benden nefret edecek mi? "Hepimiz olduğumuzdan emin olmak için seni görmek istediler."

"Sence hem iyi bir baba hem de iyi bir don olmak mümkün mü?" Sözünü kestim.

Nero bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Bilmiyorum. Babası Don olan sensin."

"Bu onun için kesinlikle mümkün değildi." Nero benim çocukluğumda neler olduğunun ayrıntılarını bilmiyor ama babamı hiç sevmediğimi biliyor.

"En azından senin baban ailenin zirveye çıkmasını sağladı," diyor Nero. "Garzolo'ya bak. O salak her iki alanda da bok gibi." "Peki ya Gino Ferraro?"

Nero bir nefes verir. "Kim bilir. Onda bunu söylemek zor ama oğulları pek de akli başında çocuklar sayılmaz, değil mi? Alessio'nun birkaç vidası gevşemiş gibi görünüyor. Romolo'nun da kafasında meme ve kıçtan başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Homurdanıyorum. "Yani bunun imkansız olduğunu söylüyorsun."

"İmkânsız olduğunu düşünmüyorum ama zor olduğunu düşünüyorum. Çoğu denemeye zahmet etmez. Nasıl olduğunu bilirsin, Rafe. Çocuklar kralı devirip onun yerini alana kadar piyon gibidirler."

Adam haklı. Mafya aileden ibarettir, ama bir şekilde hepimiz etrafımızdakileri mahvederiz. Sorun şu ki, Cleo ile berbat bir ailem olsun istemiyorum. Ama alternatifi ne? Bunların hiçbiri kabul edilebilir sınırlar içinde değil.

Nero boğazını temizler. "Neden bundan bahsediyoruz?"

"Cleo çocuklardan bahsetti."

Gülüyor. "Kahretsin, siz ikiniz delisiniz. Birkaç hafta önce ona ne zaman yaklaşırsan tıslıyor ve pençelerini çıkarıyordu, şimdi de senden bebek sahibi olmak mı istiyor?"

"Öyle bir şey değil. Sadece hazırlıksız bahsetti."

Omuz silkiyor. "O zaman unut gitsin. Bu yarın için bir sorun ve yarın hiç gelmeyebilir."

Homurdanıyorum. Yine haklı. Gelecek için endişelenemem. Şu anda uğraşmam gereken yeterince şey var. Ama bu tartışmadan kaynaklanan rahatsız edici duygular günün geri kalanında benimle kalıyor.

BÖLÜM 33

CLEO

Rafaele ve benim rahat bir ritim yakaladığımız bir ay daha göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Hayır, bu bir yalan. Bir ritim, evet. Rahat mı? Belki onun için.

Kağıt üzerinde işler iyi gidiyor. Bu ay biraz daha fazla ortalıkta. Randevulara çıktık, akşam yemeği partilerine katıldık ve hatta birlikte bir galeri açılışına gittik. Birlikteyken onu sıkıştığını hiç hissetmiyorum. Harika bir dinleyici ve ne zaman işle ilgili bir sorunum olsa bana düşünceli tavsiyeler veriyor. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum ve sanırım o da benimkinden hoşlanıyor. Ancak giydiği zırhı delmeye, gerçeklerin ve mantığın ötesine geçmeye çalıştığım anda dirençle karşılaşyorum.

Ne zaman bir sohbeti kapatsa ya da uzaklaşsa, kendime açgözlü olmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Sorun şu ki... Ben açgözlüyüm. Her geçen gün ona karşı hislerim artıyor. Göğsümün içinde nabız gibi atıyorlar, özlem, şefkat ve arzudan oluşan bir kokteyl. Ve ondan daha fazlasını istiyorum. Rafaele'nin o delici mavi gözleriyle bana baktığında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Tenime dokunduğunda ne hissettiğini bilmek istiyorum, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Onun da benim gibi hissedip hissetmediğini ve daha fazlasını isteyip istemediğini bilmek istiyorum.

Ona aşık oluyorum, hızlı ve sert bir şekilde ve düşüşün dibinde beni neyin beklediğini bilmiyorum.

Pazar sabahı ve ev sessiz. Arka terasa çıkıyorum ve bahçeye bir göz atıyorum. Tam çiçek açtığını fark etmem bir anımı alıyor. Tarihi öğrenmek için telefonumdaki takvimi kontrol ederken arkamdan tanıdık ayak sesleri geliyor. Rafaele kollarını belime doluyor ve omzuma bir öpücük konduruyor.

"Temmuz'da olduğumuza inanamıyorum," diyorum. "Doğum günümün bir hafta sonra olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Sesi uykudan hâlâ kısık. "Nasıl kutlamak istersin?"

Kollarında dönüyorum ve avuçlarımı göğsüne koyarak kalp atışlarını hissediyorum. "Kız kardeşlerimle kutlama yapmak istiyorum."

Çok uzun zaman oldu. Gem ve Vale'yi özliyorum ve bu durum özellikle son iki haftadır daha da kötüleşti. Sık sık telefonda konuşuyoruz ama aynı şey değil. Yüz yüze konuşmaya ihtiyacım var. Çaresizce. Belki kız kardeşlerim bu evliliği nasıl yürütebileceğim konusunda bana biraz tavsiye verebilirler.

Rafaele'nin isteğim karşısında heyecanlanmayacağını biliyorum. Beklediğim gibi, bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde düşünceli bir ifade takınıyor. Kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Gemma onu terk eden kadın. Ras'ın onun buraya tek başına gelmesine izin vermesi mümkün değil, bu yüzden Rafaele eski nişanlısını nişanlıyken hamile bırakan adama iyi davranmak zorunda kalacak.

Damiano da Vale'ye eşlik etmek için ısrar edecek. Sanırım Damiano ve Rafe iş ortağı, yani o kadar da kötü değil. Ama dördünü de davet ediyorsam, Damiano'nun kız kardeşi Mari'yi ve Damiano'nun güvenlik şefi olan kocası Giorgio'yu da davet etmem gerekecek.

New York'ta aynı anda çok fazla Casalesi gangsteri var. Ama Rafe İtalya'daki kız kardeşlerimi görmeye tek başıma gitmeme izin verecek gibi değil ve o da izin alamayacak kadar işle meşgul.

"İşlerin biraz karışabileceğini biliyorum," diyorum. "Ama Gemma'yı gittiğinden beri, Vale'yi de düğünden beri görmedim. Bu neredeyse dört ay önceydi ve onları çok özliyorum. Bu şimdiye kadarki en güzel hediye olurdu. Hepsiyle birlikte büyük bir parti."

İç geçiriyor. "Ben de geçen hafta açık artırımdan aldığım otuz karatlık elmas kolyenin yeterli olacağını düşünüyordum." Sırıtiyorum. "İyi bir başlangıç olduğu kesin."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Kız kardeşlerini de davet edebiliriz," diye teklif ettim. "Belki onlar da Vince'le birlikte Avrupa'dan buraya uçabilirler." Gözlerindeki ışık sönüyor. "Genelde düğün ya da cenaze dışında bir şeye katılamayacak kadar meşgul olurlar." "Neden üçünüz yakın değilsiniz?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Nasılsa öyledir."

Hayal kırıklığı şakaklarımda nabız gibi atıyor. Rafaele annesi ya da kız kardeşleri hakkında konuşmaz. Neden? Aralarında ne oldu da ilişkileri bu kadar gerildi? Karısı olarak onun aile geçmişini bilmeye hakkım yok mu? Neden bunu bile benimle paylaşmıyor?

Belki de hayal kırıklığımı hissediyor, çünkü beni kendine çekiyor ve bir öpücükle dikkatimi dağıtıyor. İkimiz de nefes nefese ayrıldığımızda, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve "İyi. Partini verebilirsin."

Heyecan göğsümde kabarıyor, hayal kırıklığını bastırıyor. "Teşekkür ederim."

Tekrar gülümsüyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Senin için her şeyi yaparım, *tesoro*."

Kollarımı ona doluyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum.

Herhangi bir şey? Yoksa sadece teklif etmek istediğin kırıntılar mı?

Sonraki haftayı Vale ve Gemma'yı arayarak, seyahatleri için ayarlamalar yaparak ve partinin lojistiğini çözerek geçirdim. Tema tropik cennet ve bunu gelecek yıl tekrar yapıp yapamayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için her şeyi yapmaya karar verdim.

Çarşamba günü, düzinelerce mini palmiye ağacı teslim ettiler. Rafaele o akşam eve geldiğinde neredeyse bir tanesine takılıp düşüyordu. Perşembe günü bambu çubuklar geldi. Cuma günü, Rafaele ve ben kahvaltı ederken, personel sipariş ettiğim alkolü getirmeye başlıyor.

Kaşları alnına doğru tırmanıyor. "*Tesoro*, tüm New York eyaletini sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

Ona hınzırca sırıtıyorum. "Bana ayak uydurabileceğini düşünmüyor musun?"

Gözleri kararıyor ve başını sallıyor ama yüzündeki eğlenceli gülümsemeyi gizleyemiyor.

Etkinlik günü o kadar heyecanlıyım ki neredeyse duvarlardan zıplayacağım. Personel hâlâ dekora son rötuşları yapıyor ama balo salonu şimdiden Party City'nin içinde patlamış gibi görünüyor. Etrafa mini palmiye ağaçları dizilmiş, tavandan meyve süsleri sarkıyor, ananas tabanlı altın bir masa üzerinde dev bir şampanya kulesi var ve barmenler bambu barların arkasından hayal edebileceğiniz her şekerli içeceği servis etmeye hazır.

Rafaele ve Nero köşede ellerinde piña-colada dolu hindistan cevizleriyle sohbet ediyorlar. Çok fazla homurdanmadan içkileri benden kabul ettiler, ancak görünüşe göre, eşleşen tropikal desenli düğmeli gömleklerle bir adım ileri gittim, çünkü kategorik olarak onları giymeyi reddettiler.

Öğleden sonra üç gibi kız kardeşlerim nihayet geldi. Gemma'nın karnındaki şişlik yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı ve parlıyordu. Vale onu son gördüğümünden daha bronz görünüyor ve saçları benimkinden daha uzun, beline kadar uzanıyor. Onlara doğru koştum ve onları kucakladım. "Geldiniz!"

Birbirimizi sıkıyor ve bir grup deli gibi daire şeklinde zıplıyoruz. Mari kenarda durmuş utangaç bir şekilde bizi izliyor, ta ki biz onu büyük grup kucaklaşmamızın içine çekene kadar.

Damiano, Ras ve Giorgio, Rafaele ve Nero'yu soğuk bir kış sabahındaki buz gibi bir esinti kadar sıcak bir şekilde karşılıyor. Kız kardeşlerim ve Mari sohbetimize ara verip birkaç saniye onlara bakıyorlar.

"Hepimiz onlara uslu durmalarını söyledik, değil mi?" Gemma soruyor.

"Ah, evet." Vale bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Dem'e, o ya da Ras doğum gününü mahvederse onu öldüreceğimi söyledim." Mari omuz silkiyor. "Gio bir şey yapmaz. O her zaman usludur."

Vale kaşlarını çatı. "Uçakta herkesin ev adreslerine ve kredi kartı ekstrelerine baktığını gördüğüme eminim. Tüm davetli listesini ölümüne araştırdı, değil mi? Herkesin sosyal güvenlik numaralarını ezberledi mi? Eski aile sırlarını mı araştırdı?"

Mari yüzünü buruşturur. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Hiçbir yere hazırlıksız gitmez."

"Rafe muhtemelen bütün gece onlara ters ters bakacak," diyorum kocamın yüzündeki soğuk ifadeye dikkat ederek.

Dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü bana doğru bakıyor ve ifadesine biraz sıcaklık giriyor.

"Hadi," diyorum kollarımı Vale ve Mari'ye dolayarak. "Bir şeyler içelim."

Çok geçmeden parti tüm hızıyla devam ediyor. Kız kardeşlerimi ve Mari'yi Sandro ve Tiny ile tanıştırıyorum ve Luca'ya merhaba demeleri için mutfığa götürüyorum. Sonra onları bahçede bir tura çıkarıyorum, heyecanla yeni açan tüm çiçekleri gösteriyorum.

Vale'i bana meraklı bir bakış atarken yakaladım.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey. Sadece... mutlu

görünüyorsun," diye yorum yapıyor Vale.

Gemma başıyla onaylıyor. "Evet. Rafaele ile aranız nasıl?" "Bana ısınmaya

başladı," diyorum.

"Yani ondan hoşlanıyor musun?" Mari soruyor.

Onun gibi mi? Bunun çok ötesine geçti. İçimi çektim ve kız kardeşlerimin arasına baktım. Kocama tamamen aşık olduğumu itiraf etmek üzere olduğuma inanamıyorum.

"Cleo!" Adımı söyleyen bir ses dikkatimi çekiyor. Bu Loretta. Yanında yaşlı bir çiftle duruyordu. Onları düğünden hayal meyal hatırlıyorum. Ailesi olmalılar.

Loretta'ya doğru yürümeden önce kız kardeşlerime "Bana bir saniye verin," diyorum.

"Doğum günün kutlu olsun, sevgilim," diyor Loretta. "Çok güzel görünüyorsun. Öyle değil mi anne?"

Annesi bana gözlerine ulaşmayan sıkı dudaklı bir gülümseme veriyor. "Eteğin biraz kısa ama ben ne bilirim ki."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Loretta'yı kazanmış olabilirim ama sanırım ailesi farklı bir konu. Her neyse. Umurumda değil. Bugün benim doğum günüm ve ailem burada. Bu kadının keyfimi kaçırmasına izin vermeyeceğim.

Loretta kaşlarını çatır. "Anne, kabalık etme. Sana Cleo'nun dükkânda bana gerçekten yardımcı olduğunu söyledim. Neden onu aşağılamak zorundasın?" Şaşkınlık içimde patladı. Loretta'nın beni savunmaya gelmesini beklemiyordum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor annesi, yanakları pembeleşerek. "Fikrimi sordun, ben de sana fikrimi söyledim."

"Diğer ev sahipleri hakkında hiç bu tür fikirlerin yok gibi görünüyor. Ya da en azından bunları kendine saklayacak kadar iyi biliyorsun."

"Sorun değil," diye araya girdim, bu kez herhangi bir drama başlatma havasında değildim.

Loretta başını sallar. "Hayır, bu iyi değil. Tüm borçlarımı ödeyebilmemin tek nedeni sensin Cleo. Öz annemin sana böyle saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim."

Loretta'nın babası boğazını temizler, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardır. "Yardımlarınız için teşekkür ederiz. Kızımız için büyük bir rahatlama oldu ve işimize gösterdiğiniz ilgiyi takdir ediyoruz. Değil mi Claudia?"

Loretta'nın annesi burnunu çeker, tüm yüzü kızarmıştır. "Elbette," diyor, açıkça utanarak.

Havadaki gerginlik dağılıyor ve yaşlı çift kısa süre sonra diğer konuklarla konuşmaya devam ediyor. Loretta'ya döndüm. "Teşekkür ederim. Çok duygulandım. Bunu yapmana gerek yoktu."

Loretta omuz silkiyor. "Sadece bu ailenin senden nefret etmesinden bıktım. Ayrıca, benim için iyi bir arkadaş oldun." Başka bir misafiri karşılamaya gitmeden önce bana küçük bir gülümseme gönderdi.

Kız kardeşlerime ve Mari'ye tekrar katılıyorum ve Gemma tuvaleti kullanabilmek için eve girip

giremeyeceğimizi soruyor. "Bugünlerde mesanem çok kötü," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum. Rafaele ile yaşadığım ikilemden bahsetmek için yarını beklesem iyi olacak. Sadece dördümüzün katılacağı bir öğle yemeği organize edeceğim, orada kesintiye uğramadan konuşabiliriz.

Arka terasa döndüğümüzde Rafaele'nin annesi bana yaklaşıyor. Kadına dikkatli bir gülümseme veriyorum. Pek ortalıkta

görünmüyor ama Rafaele'nin beni götürdüğü birkaç aile etkinliğinde görmüştüm onu. Yine de nerede durduğumuzdan emin değilim.

Beni iki yanağımdan öpüyor. "Mutlu yıllar, Cleo."

"Teşekkür ederim, gelebilmenize sevindim. Parti hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel," diyor yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Seninle biraz konuşmak istiyorum, sorun olur mu?"

"Elbette."

Beni partinin sohbet ve kahkahalarından uzak bir yere götürüyor. Saksı bitkileriyle çevrili küçük bir taş bankın önünde duruyoruz. Oturuyor ve yanındaki boşluğu okşuyor.

Eteğimi kalçalarımın altına sürüyorum ve oturuyorum. Ona döndüğümde gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Midem bulanıyor. "Bayan Messero, iyi misiniz?"

Uzanıp ellerimi sıkıyor. "Evet, sadece rahatladım, hepsi bu. Oğlumu aşık olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

Kanım yavaşlıyor. Bunu neden söylesin ki? "Rafe sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama seni sevdiğini söyleyebilirim, Cleo."

Sadece varsayımlarda bulunuyor. Dudaklarımdan garip bir kahkaha kaçıyor. "Ben o kadar emin değilim." Burnunu çekiyor ve bana sulu bir gülümseme veriyor. "Onu seviyor musun?"

Aman Tanrım. Henüz kız kardeşlerime bile durumumu itiraf etmedim ama bana bakışında beni açılmaya ikna eden bir şey var. "Evet, sanırım biliyorum."

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?" "Hayır," diye hızlıca cevap verdim.

Kafasının içinde neler olup bittiğini bilmezken duygularımı nasıl itiraf edebilirim? Bu çok büyük bir risk. Aramız iyi. Hatta harika. Bu evliliğe girerken evli olmaktan gerçekten *zevk* alacağımı hiç düşünmemiştim. Daha fazlasını isteyerek her şeyi mahvedecek miyim?

Bayan Messero aklımı okumuş gibi. "Ona karşı sabırlı olmalısınız. Duygularını ifade etmekte ya da nasıl hissettiğini anlamakta bile iyi değil."

Bilmiyor muyum? "Nedenmiş o?"

Bayan Messero ayaklarına bakıyor. "Çok zor bir çocukluk geçirdi."

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çocukluk. "Bana anlatabilir misiniz?"

Yüzünü buruşturuyor, gözleri hala yere sabitlenmiş. Önsezi kemiklerimin içine çürük gibi sızıyor.

"Rafaele tatlı bir çocuktu," diyor sessizce. "İyi huylu, nazik ve meraklı. Herkes onu severdi. Ama babası onu asla bir çocuk olarak görmedi, sadece geleceğin Don'u olarak gördü."

Çantasının içine uzanıp katlanmış bir mendil çıkarır ve gözlerinin altına sürer. "Rafe görmemesi gereken şeyler gördü. Babası beni döverdi. Bazen daha da kötüsünü yapardı. Bir gece Carlo bana karşı çok mutsuzdu. Nedenini bile hatırlamıyorum, her zaman bir şey ya da başka bir şeydi, ama bana vurmaya başladı. Kapının açıldığını duyduğumu hatırlıyorum ve gelen benim tatlı oğlumdu. Beni yerde gördüğünde çıkardığı sesi asla unutmayacağım. Hayatımda duyduğum en korkunç sesi."

Yüzümden kan akıyor. Sadece birkaç ay önce Papà ve Gemma ile benzer bir sahneye tanık olmuşum. Bir yetişkin olarak bile bunu hazmetmek zordu. Ama çocukken böyle bir şey görmek?

"Carlo Rafe'nin yüzündeki gözyaşlarını görünce daha da sinirlendi. Oğlunun gözlerindeki dehşeti görünce ne yaptığını yeniden düşüneceğini sanmıştım ama tam tersi oldu. Rafe'yi yakaladı ve sarstı. 'Neden ağlıyorsun, seni aptal çocuk? Ben

ağlak bir bebek yetiştirmedim."

Midem bulanıyor. Tanrım. Ben de babamın korkunç olduğunu düşünürdüm.

"Rafe ağlamaya devam etti. Onu teselli etmek için yanına gitmek istedim ama Carlo beni oğlumdan uzaklaştırdı. Rafe'ye duygularını kontrol etmeyi öğrenene kadar beni incitmeye devam edeceğini söyledi."

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım."

"O andan itibaren, beni döverken Rafe'yi yatak odasına sürüklerdi. Rafe ne zaman ağlasa, babası bana daha sert vururdu. Carlo Rafe'ye duyguların zayıflık olduğunu öğretti. Empati zayıflıktı. Bağlanmanın zayıflık olduğunu. Ona bu şeylerin bastırılması ve ne pahasına olursa olsun reddedilmesi gerektiğini öğretti." Cildi grinin bir tonuna dönüşür. "Ve ancak Rafaele babasının beni incitmesini izlemeyi başardığında... çok kötü bir şekilde, bir damla gözyaşı dökmeden, oğlumu eğitime hazır hale getirmeye karar verdi. On bir yaşındaydı."

Son cümlesi acı dolu bir mırıltıdan öteye geçmiyor. Ona yaklaşıyorum ve bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Bayan Messero, çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İkiniz için de."

Uzaklara bakıyor, acısı yıpranmış yüzüne kazınmış. "Üzücü olan şu ki, beni kurtaran da bu oldu. Carlo tamamen Rafe'ye odaklandığı için kızları Hamptons'daki evimize götürmeme izin verdi ve yılın büyük bir kısmını orada geçirdik. Kocam nadiren bizi görmeye gelirdi. Orada huzur içindeydik. Kızlar büyüdüğünde Carlo'yu onları Cenevre'de bir yatılı okula göndermeye ikna ettim."

Yutkunuyorum. Şimdi her şey mantıklı gelmeye başladı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Ama Rafaele bedelini ödedi. Carlo onu bir silaha dönüştürdü. Soğuk, acımasız, içine kapanık. İçten içe bizi hâlâ sevdiğini biliyorum ama bana, Elena'ya ya da Fabi'ye olan sevgisini göstermemeye dikkat ediyor. Onu nasıl suçlayabilirim ki? Carlo'nun bunu bir zayıflık olarak göreceğini ve kendisine ve bize karşı kullanacağını biliyordu."

"Kız kardeşleri bilmiyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Kız kardeşleri çok küçüktü. Hatırladıkları tek şey, eve geldiklerinde ağabeylerinin onlara kapalı davrandığı. Onlarla arasına hep bir mesafe koydu. Bu yüzden ondan hoşlanmıyorlar."

"Neden şimdi aralarını düzeltmeye çalışmıyorsunuz?"

Bana döndü. "Bazı konuşmaları yapmak o kadar zor ki... Belki de hiç yapmamak daha iyidir." Gözlerinde duygular titreşiyor-acı, pişmanlık ve sevgi. Oğluna duyduğu sevgi. Kötü bir adam tarafından ondan koparılan oğluna.

Dudaklarını birbirine bastırır. "Rafe sana söylediğimi öğrenirse mutlu olmayacaktır. Ama senin bilmeni istiyorum. Onu anlamanı istiyorum."

Başımı sallıyorum, boğazım daralıyor ve gıcıklanıyor. "Teşekkür ederim.

Sanırım iyileşmeye başlıyorum." Ayağa kalktı. "Bana müsaade eder misiniz?"

"Elbette." Gidişini izledim ve sonra batan güneşe doğru döndüm.

Kalbim göğsümün içinde ağırlaştı. Rafe, babasının çarpık gündemi yüzünden kendisinin bu versiyonu olmaya zorlandı. Hâlâ aşkın zayıflık demek olduğuna mı inanıyor? Bu düşünce onun için acı çekmeme neden oluyor. Belki ona öyle olmadığını kanıtlayabilirim. Ne de olsa şu anda burada olmamızın tek nedeni, kız kardeşimi ne kadar çok sevdiğim için onunla evlenecek kadar cesur olmam. Ona olan sevgim bana cesaret verdi.

Ve şimdi ona olan aşkım da aynı şeyi

yapıyor. Nefes alıyorum.

Bir inanç sıçraması daha yapmanın ve Rafaele'ye nasıl hissettiğimi söylemenin zamanı geldi.

BÖLÜM 34

CLEO

Partiye dönüyorum ve kocamı arıyorum. Dışarıda barın yanında duruyor, etrafı kaptanları ve eşleriyle çevrili. Yanlarından geçip elini tutuyorum. "Benimle gel."

Bana meraklı bir bakış atıyor ama onu peşimden sürüklediğimde itiraz etmiyor.

Bahçeye giden ışıklı patikada ona rehberlik ediyorum ve bizi görüş alanından gizleyen sık çalılardan oluşan bir duvar boyunca yürüyorum. Duruyorum, sırtımı yeşilliklere dayıyorum ve Rafaele'nin yakalarını çekiştiriyorum, ta ki vücuduyla benimki arasında sadece birkaç santim kalana kadar.

Bana bakıyor, kaşları çatık. "Neler oluyor, *tesoro*?"

"Rafe, sana bir şey söylemem gerek." Sesim titriyor. Tuhaf davranıyorum, adrenalinden ve diğer her şeyden dolayı gerginim. Gözleri kısılıyor. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Kötü bir şey yok."

Omuzlarındaki gerginlik hafifliyor. "O zaman nedir?"

"Ben sadece... söylemek istediğim bir şey var." Fısıltı gibi çıkıyor. Tanrım, sesim çok korkmuş geliyor.

Ya beni reddederse? Ya aynı hissetmediğini söylese? *Asla* aynı hissetmeyeceğini? Bilemiyorum. Ama hiçbir şey yapmadan duramam. Ben böyle biri değilim. Derin bir nefes alıyorum.

Birdenbire yüz ifadesinde bir anlayış belirir.

Kalbim yerinden çıkacak. Olamaz. Sanırım az önce ne olacağını tahmin etti. Kaybedecek zamanımız yok. Ona

söylemek zorundayım. "Ben-" Dudakları dudaklarıma çarparak beni susturuyor.

Göğsümün içinde bir çatlak beliriyor. Belki de geri çekilmeliyim, ama yapmıyorum. Bunun yerine inleyip onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Dudaklarını ısırtıyor ve çekiştiriyor, dilini içeri ve dışarı kaydırıyor, vücudu bana karşı sert ve sıcak. Ayrılıyoruz ve sonra geri geliyor. Nefesimi tutmam için bana bir saniyeden fazla zaman vermiyor.

Ben aptal değilim. Anladım.

Söyleyeceklerimi duymak istemiyor.

Gözlerimin arkası karıncalanıyor ama bu hissi bastırıyorum. Elleri üstümün altındayken, sıcak ve sahipleniciyken ve meme uçlarımı cımbızlayıp tenimi vızıldatırken zor değil. Ağzına doğru inliyorum ve önümde diz çöküyor, bir avucuyla eteğimi yukarı kaldırıyor, ıslak külotumu kenara itiyor ve dilini yanan etimin üzerinde gezdiriyor.

Kırık bir nefes verdim. Evet, bu iyi. Bu çok kolay. O bana zevk veriyor ve ben de onun vermek istediği her şeyi kabul ediyorum.

Ya vereceği tek şey buysa? Yeterli mi? Sonsuza kadar mı?

Kafa derime batan dalların verdiği acıyı görmezden gelerek başımı sertçe sallıyorum.

"Eteğini tut. İki elime de ihtiyacım var."

Kumaşa tutunuyorum ve bacaklarımı birkaç santim daha açarak kendisine daha iyi erişim sağlıyor. Külotumu indiriyor ve pantolonunun arka cebine sokuyor.

Açıklığımı yalıyor ve sonra tekrar klitorisime doğru ilerliyor. Ağzının içine aldığı anda ürperiyorum, dilini döndürdüğünde inliyorum. Isı vücudumu kaplıyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve beni sınıra daha da yaklaştırtırken ona tutunuyorum.

Birden ağzı gitti. Beni çimlere doğru çekiyor, hareketleri telaşlı, çaresiz. Yüzü üstümde belirdi, sularım ile ıslanmıştı.

"Neden durdun?" Nefes nefese kaldım.

"Senin içinde olmam gerek," diye homurdanıyor, kravatını çözüp boynundan çıkarıyor. Top haline getirip ağzıma sokuyor. Ben de

boğuk bir ses.

"Şşşt. Misafirlerimizin çığlıklarını duymasını istemiyorum."

Aldığım tek uyarı kemerinin tokasını çözerken çıkardığı tıngırtı ve ardından sert bir vuruşla içime girmesi. Kravatının boğduğu boğazımdan bir çığlık kopuyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Çok doluyum, çok gerginim.

"İyi misin?" diye soruyor, göğsü sert nefeslerle inip kalkıyor.

Topuklarımı kalçalarına bastırarak onu hareket etmeye zorluyorum. Yine tam sınırdayım, orgazm olmak üzereyim. Daha fazla teşvike ihtiyacı yok. İtmeye başlıyor, kısa süre sonra G noktama karşı amansız bir ritme yerleşiyor.

Çok iyi. Göz kapaklarım çırpınıyor. Elbisemin yakasını aşağıya çekiyor ve ağzını meme ucumun etrafına sararak dişleriyle çekiştiriyor. "Benim için sertçe boşalacak mısın, *tesoro*? Çabuk olsan iyi olur. Birileri bahçeye inebilir. Biliyorsun, doğum günü kızımın tecavüze uğradığını gören herkesi öldürmek zorunda kalırım."

İçime çöken zevk dalgasına karşı hıçkırıyorum. Doruk noktam patlıyor, her sinir ucu ateşleniyor, ciğerlerimden her oksijen parçası çekiliyor.

İnleyip içime boşalmadan önce siki birkaç kez daha girip çıkıyor. "*Siktir*."

Ona tutunuyorum. Üstümüzde gökyüzü parıldayan yıldızlarla dolu ve içlerinden biri karanlığın içinden bir yay çiziyor.

Kravatını ağzımdan çıkarıyor ve bana bakıyor. Nefesleri pantolon gibi çıkıyor. Mavi gözleri bir şeyle parıldıyor, dile getiremediği, belki de anlamadığı bir şeyle.

Doğruluyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. Saçımdan bir yaprak koparıyor ve alnımdan öpüyor. "Seni darmadağın ettim." Yumuşakça gülüyorum. "Evet." Birden fazla şekilde.

Bunun bir dikkat dağıtıcı olması gerekiyordu, ama üç kelime yine orada, dökülmeye hazır. Bir şey beni geri tutuyor. Belki de benden bu kadar çok şey saklarken bana dünyanın en değerli şeyiymişim gibi bakabilmesidir.

Yaşadığı dehşeti neden bana hiç anlatmadı? Bana güvenmiyor mu?

Şimdiye kadar ona ne kadar aşık olduğumu görmedi mi?

Partiden sonraki sabah, akşamdan kalma bir şekilde uyandım. Buna değdi, çünkü dün gece. Harikaydı. Bir patlama.

Saat on civarında, Luca pastamı getirdikten sonra, çok iyi tanımadığım misafirlerin çoğu gitti ve sonra gerçek parti başladı. Birisi sahip olduğumuzu bilmediğim bir karaoke makinesi getirdi ve herkes bana "Mutlu Yıllar" şarkısını söyledi. İçkilerimizi yuvarladık. Vale ve benim bir masanın üzerinde dans ettiğimiz bir video olduğuna eminim. Ve en önemlisi, tüm adamlarımız bir şekilde birbirlerini öldürmemeyi başardı. Gecenin sonunda Gemma, Ras'ı aldığım temalı tişörtlerden birini giymeye ikna etti ve sarhoş bir şekilde herkese üzerindeki küçük papağanları çok sevdiğini söyledi. Hatırladıkça sırtıyorum ve Rafaele'ye sarılıyorum.

Vücudu kayıyor. "Uyanık mısın?" Rafaele dün gece o kadar sarhoş görünmüyordu ama sesinde hâlâ bir

törpü var. Yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Evet."

Yorgun görünüyor. "Az önce bir telefon geldi. İlgilenmem gereken bir şey var." Bana bakıyor ve parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Özür dilerim. Keşke bütün gün seninle yatakta kalabilseydim."

Karnımın içinde bir kelebek belirliyor. Sonra dün gece beni nasıl kestiğini hatırlıyorum ve kelebek kayboluyor. Onu sevdiğimi söylememe izin vermedi. Neden?

Çünkü o aynı şekilde hissetmiyor ve senin her şeyi mahvetmeni istemiyor.

Boğazım düğümleniyor. Belki biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Annesi bana

sabırlı olmamı söyledi. Gülümsemeye zorluyorum. "İyi bir patron olduğun

için özür dileme. Akşam görüşürüz."

Rafaele gittikten sonra yatakta kahvaltı ettim ve sonunda kıcıımı kaldırmaya karar vermeden önce biraz romantik komedi izledim. Loretta'ya bugün burada olacağımı söyledim çünkü büyük bir kumaş sevkiyatı yapıyoruz ve envanter için yardıma ihtiyacı olacak. Gemma, Mari, Vale ve ben de yakınlardaki bir restoranda happy hour için buluşacağız. Burada olmalarının avantajını sonuna kadar kullanmak istiyorum ve ayrıca bazı tavsiyelere de ihtiyacım var.

Yarım saat sonra dükkâna girdim. Yeni taktığımız zil başımın üstünde çalıyor. "Loretta?" diye seslendim. "Benim."

Banyodan çıktığında biraz yeşil görünüyordu. "Bağırmana gerek yok."

Sırıtiyorum. "İyi misin?" Rafaele beni yukarı sürüklediğinde, oturma odasında Nero'nun koluna asılmış karaoke yapıyordu.

"Çok fazla içtim," diyor sert bir fısıltıyla. "Ve sesim tamamen gitti."

Kıkırdamaya başladım. Gözlerini deviriyor ve bana orta parmağını gösteriyor. "Benim mutsuzluğuma gülme. Hepsi senin suçun, biliyorsun. Boğazımdan aşağı kaç tane içki döktüğünü bile hatırlamıyorum, seni küçük şeytan."

"Şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

İnliyor. "Sen kötü bir etkensin."

İşe koyuluyoruz. Teslimat, kataloglanması ve doğru yere yerleştirilmesi gereken yüzlerce kumaş rulosundan oluşan büyük bir teslimat. Akşamdan kalmalığımız işi daha da zorlaştırıyor ama kahveyle güçleniyoruz.

Bir civarında, öğle yemeği için kısa bir mola verdik. Sandro bizi şarküteriye götürüyor ve o da kötü görünüyor.

"Müşteri park yerime park edemez misiniz?" Loretta soruyor. "Orada asık suratla oturarak insanları korkutuyorsun."

"Asık suratlı değilim," diye itiraz ediyor. "Sadece haberleri okuyorum."

"Peki, sokağın diğer tarafında oku, olur mu?" "Tamam,"

diye homurdandı. "Döndüğümüzde arabayı çekerim."

Öğle yemeğimizi yedik ve işimize döndük. Öğleden sonra cebimde telefonum çalıyor. Ekranı kontrol ettim. Vale'den bir mesaj.

Gemma'nın bir sorunu var. Ras şu anda onu hastaneye götürüyor. Neredeyse Clinton ve Rivington'ın köşesindeyim, çabuk gel.

Midem bulanıyor. Ne oldu? Bir kaza mı oldu? Bebek mi?

Çantamı aldım ve dükkândan dışarı fırladım. Loretta arkamdan sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Ayaklarım kaldırıma çarptı ve koşmaya başladım. "Cleo!" Sandro arkamda bir yerden bağırıyor ve bir arabanın kapısı çarpıyor.

Onu da görmezden geliyorum. Vale'nin mesajında bahsettiği yere doğru koşarken spor ayakkabılarım sokağı tokatlıyor. Gemma'nın yaralanması ya da bebeğini kaybetmesi düşüncesi beni neredeyse tökezletiyor. Böyle bir şey olamaz. Gem nihayet bu kadar iyiyken olmaz.

Çiğerlerim efordan yanıyor. Hiç bu kadar hızlı koştuğumu sanmıyorum. Caddenin karşısına geçiyorum ve etrafımdaki arabalar durup korna çalıyor. Vale'nin geleceğini söylediği köşeye koştum. Orada bekleyen siyah bir limuzin vardı. Arabanın kapısı açıldı ve kendimi içeri attım. Hemen arkamdan kapandı.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım. Gözlerimin arabanın içindeki karanlığa alışması bir an

alıyor. Alıştıklarında, bana bakan Vale değildi.

Ben Papa.

Sırıtiyor. "Merhaba kızım."

Boynumun yan tarafına bir şey batıyor ve sonra her şey kararıyor.

BÖLÜM 35

RAFAELE

Bize koruma parası ödeyen beton şirketlerinden biriyle bir sorunu çözdükten sonra eve dönmek üzereydim ki telefonum çaldı. Arayanın kimliğinde bilinmeyen bir numara görünüyordu.

Telefonu açtım. "Alo?"

"Nasılsın, Rafaele?"

Kanım dondu. Garzolo. Sonunda temas kurmaya karar verdi ve sesi saklanan bir adam için fazla neşeli geliyor. İçimde kötü bir his dönüyor.

"Neredesin lan sen?"

Kıkırdıyor. "Sesin stresli geliyor. İki aileyi aynı anda idare etmek zor olmalı. Ah. Artık bununla çok uzun süre meşgul olmayacaksın."

"Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum.

"Ben ne istiyorum? Asıl soru, *sen* ne istiyorsun? Karının ölüsünü mü, dirisini mi?"

Nabzım titriyor. Benimle dalga geçiyor ama ellerim hâlâ direksiyonu sıkıyor. "Az önce söylediklerini tekrar düşün." "Korkarım durum bundan ibaret evlat. Cleo'yu geri istiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Blöf yapıyor. Öyle olmak zorunda. Cleo iş başında ve Sandro görev yerini terk etmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Garzolo'nun onu almasına imkan yok. "Yalan söylüyorsun." Hoparlörü açıyorum ve Cleo'nun telefonunu takip etmek için kullandığım yer bulma uygulamasını açıyorum.

"Devam et. Kendin kontrol et," diyor Garzolo, ne yaptığımı tahmin ederek.

Onun noktası görünmüyor. Adının üzerine dokunuyorum. Dokun. Dokunun.

Dokunun. Hiçbir şey değişmiyor. O gitmiş.

Soğuk terler dökülüyor tenimden. "Eğer onun saçının teline dokunursan, seni öldürürüm."

"Önümüzdeki yirmi dakika içinde bu adrese gelin. 9001 Hopkins Yolu. Bu işin çabucak bitmesini istiyorum." "Cleo'yla konuşmama izin ver."

"O başka bir yerde. Onu asla bulamayacağınız bir yerde. Yanında bir asker getir, ben de onu öldürme emrini vereyim. Sen yalnız gel. Anladın mı?"

Kulaklarımdan akan kan yüzünden onu zar zor duyabiliyorum. Arkamdaki arabaların korna çalmasına neden olacak şekilde sert bir fren yapıyorum ve U dönüşü yapıyorum. "Dikkatli ol," diyor kıkırdayarak. "Buraya gelirken kendini öldürtme."

Çıplak ellerimle boğazını parçalayacağım. "O senin kızın."

"O bir baş belası. Her zaman lanet bir baş belası olmuştur."

"Garzolo-"

Telefonu kapattı. Ellerim titriyor. Kız elinde. Eğer onun olduğu yere gitmezsem onu öldürecek. Bu nasıl oldu?

Parmağımı ekrana sıkıştırıp Sandro'yu arıyorum. Hat bağlanır bağlanmaz, "Neredeydin *lan*?" diye bağırıyorum.

"Patron, üzgünüm, elimden kaçtı! Dükkândan koşarak çıktı ve ben ona ulaşamadan bir arabaya atladı. Peşlerinden gittim ama birkaç blok sonra onları kaybettim."

Cleo arabaya isteyerek mi bindi? Garzolo onu kendine çekmek için ne yaptı?

Yüzümden kan çekiliyor. Ya babasına yardım etme konusunda fikrini değiştirdiyse? Belki de benden bıktı ve

özgür olmayı tercih ederdi. Belki de kız kardeşlerini görünce benim yerime onlarla yaşamının daha mutlu

olacağını fark etmiştir. Avucumu yüzümde gezdiriyorum.

Hayır.

Hayır, bunu yapmaz. Dün gece neredeyse beni sevdiğini söyledikten sonra olmaz. Bunu söylemesine izin veremezdim. Ne cevap vermem gerekiyordu? Kafamı karıştırdığını, beni büyülediğini, beni delirttiğini mi?

Onu sevemem. Bu yasak. Yanlış.

"Ne yapmalıyım?" Sandro, sesi biraz paniklemiş gibi çıkarak soruyor.

"Vinny, Jeremy ve Tiny'i getirin. Nero'nun seni aramasını bekle." Telefonu kapatıp danışmanımı ararken otoyoldan çıkıyorum ve Garzolo'nun bana verdiği adresi GPS'e giriyorum.

"Rafe?"

"Cleo Garzolo'nun elinde. Eğer gidip onunla buluşmazsam onu öldürmekle tehdit ediyor. Beni

öldürmeye çalışacak." Nero nefesini içine çekti. "Lanet olası pislik."

"Aramaya başlayın. Karımı bulmamız gerek."

"Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak. Garzolo'nun kalan güvenli evlerinin yerini bilmiyoruz."

O haklı. Aylardır Garzolo'yu arıyoruz ve o da bunun farkında. Bulabileceğimiz her şeyi zaten bulduk. "De Rossi'yi ara. Ondan yardım isteyin. Karısı bunu yapması için onu zorlayacaktır. Kız kardeşinden bahsediyoruz. Belki onun için çalışan bilgisayar dehası bize yardım edebilir."

"Üzerinde. Peki ya sen?"

"Beni unut. Bir şey bulduğunuzda beni arayın."

Telefonu kapatıp Garzolo'yu eski numarasından aramaya çalışıyorum ama açmıyor. Düşüncelerim yarışıyor. Eğer Nero Cleo'nun yerini bulamazsa, Garzolo'ya güvenmek ve ona ulaştığımda Cleo'yu bırakmasını ummak zorundayım. Ama Garzolo yalancı olduğunu defalarca kanıtladı.

Kravatımı gevşetmek için çekiştiriyorum. Boğazım kurudu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Onu geri almalıyım.

On dakika sonra, Nero beni tekrar aradı. "Buna inanmayacaksın. Giorgio onu bulduğunu düşünüyor. Görünüşe göre Garzolo'yu ararken ondan yardım istemeliymişiz çünkü adam Garzolo'nun tüm mülklerinin haritasını çıkarmış. Yakınlarındaki kamera görüntülerini taramayı yeni bitirdi ve kameralardan birinin önünde Garzolo'ya ait olabilecek bir araba var."

"Nerede bu? New Jersey'de mi?"

"Hayır, Brooklyn'de bir depo. Yola çıkıyorum. On beş dakika içinde orada

olurum." "Adres nedir?"

"59A Güney Bleeker Caddesi."

Konsoldan bir kalem alıyorum ve adresi eski bir makbuza yazıyorum. "Sandro'yu ara. Beklemede."

"Çoktan aradım. Oraya diğerlerinden önce varacağım. Sen de geliyor musun?"

"Garzolo'ya gitmeliyim." Ortaya çıkmazsam adamlarına Cleo'yu öldürmelerini emretme

riskini göze alamam. "İyi şanslar. Onu bulacağım, Rafe. Söz veriyorum."

Telefonu kapattım ve Nero'nun verdiği adresi GPS'imden buldum. Ferraro'nun bölgesine yakın.

Birlikte mi çalışıyorlar? Hayır, hayatta olmaz. Ferraro asla Garzolo gibi bir yılanla işbirliği yapmaz, hele ki adam istediğini elde etmek için kendi kızını bile öldürmeye hazırken.

Ferraro'nun numarasını buluyorum ve net bir planım olmadan tuşluyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Net düşünemiyorum. Ben

Lanet olası çaresiz.

İkinci zil sesinde telefonu açtı.

"Gino." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Yardıma

ihtiyacım var." "Rafaele? Neler oluyor?"

"Garzolo yeniden ortaya çıktı. Karımı kaçırdı ve bana ulaşmak için onu kullanıyor. Onu sizin bölgenizin sınırında bir binada tutuyor. Nero yolda, ama adamlarımın geri kalanının oraya ulaşması biraz zaman alacak. Neye bulaştığını bilmiyoruz ve desteğe ihtiyacı var."

"Ah, lanet olsun. Adamlarımı oraya göndermemi mi istiyorsun?"

"Yakınlarda biri var mı? Güney Bleeker Caddesi 59A'da." "Şimdi

kontrol ediyorum. Bana bir saniye verin."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve sırtımdan aşağı bir damla ter akıyor. Nero'ya yardım bulmalıyım. Gino

tekrar devreye giriyor. "Birini gönderebilirim."

"Cleo'ya zarar verilemez. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum, ama Rafaele-"

"Karşılığında ne istiyorsan, onu alacaksın."

Bir ritim var. "Bana böyle bir açık çek yazmak istediğine emin misin?"

Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey ama başka seçeneğim yok. Cleo'yu kurtarmak

zorundayım. "Evet." "Pekâlâ. Yeğenim Michael adamlarımızdan biriyle birlikte çok uzak

olmayan bir yerde devriye geziyor." "Teşekkür ederim, Gino."

Telefonu kapatıyorum, kırmızı ışıktaki geçiyorum ve Nero'ya haber

vermek için tekrar arıyorum. Meşgul sinyali.

Tekrar deniyorum.

Şansımız yok. Muhtemelen adamlarımızı organize ediyordur, ama Ferraro'nun gönderdiği destek hakkında ona bilgi vermeliyim ki ne bekleyeceğini bilsin.

Gino'yu aramadan önce bunu ona söylemeliydim.

Hata üstüne hata. Ellerime bakıyorum. Eğer onları direksiyondan kaldırırsam,

titreyecekler. Garzolo'nun verdiği adresten birkaç dakika uzaktayken Nero beni geri

aradı.

Ben açarım. "Nero, Ferraro bazı adamlarını gönderiyor. Onlara dikkat et."

"Rafe? Rafe, seni duyamıyorum."

Telefonumu kulağımdan çekip ona bakıyorum. Sinyal bok gibi ve GPS tam da olmam gereken yerde olduğumu söylüyor.

"Lanet olsun." Telefonu kapattım ve arabayı park ettim. Nero'ya bir mesaj yazıyorum, iletileceğini umuyorum, o sırada cama yüksek sesle vuruluyor. Camdan bana doğrultulmuş bir namluya baktım.

"Çık dışarı," diye emrediyor bir ses. "Güzel ve yavaşça."

Telefonu bıraktım ve arabadan indim. Garzolo'nun bekliyor olması gereken depo kısa bir mesafe ötede beliriyor. Üç adam

etrafımı sardı, silahları hazırды. "Kımıldayın," diye bağırıyor içlerinden biri, başını giriş yönüne doğru sallayarak.

Burada neyle karşılaşmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Park yeri boş. Garzolo'nun adamları arka tarafa park

etmiş olmalı. Kaç tane

Yanında adam var mı? Bu üçünü indirebilirim -silahlarımı bile almadılar- ama bildiğim kadarıyla Garzolo'nun yanında yirmi kişi daha var. Onlarla birlikte yürümeye başlıyorum.

Garzolo ne halt istiyor? Eğer sadece beni öldürmek isteseydi, adamlarından biri şimdiye kadar bunu yapardı. Konuşmak istiyor olmalı. Neden? Deponun girişinden geçip etrafa bakıyorum.

On adam daha. Hepsi silahlı.

Garzolo bir elinde silah, diğerinde bıçakla bir nakliye konteynerinin arkasından çıkıyor. "Tam zamanında." Kendinden çok memnun görünüyor.

"Cleo nerede?"

Gülümsüyor. "Her şey sırayla. Silahlarınızı yere bırakın ve tekmeleyin."

Silahlarımı göğsümdekikılıftan çıkarıp yere bırakıyorum.

"Tüm silahlarınız."

Üç bıçak çıkardım ve onları da kaydurdum.

"Güzel," diyor Garzolo, bakışları erken bir zaferle parlıyor. Adamları silahlarını bana doğrultmuşlar.

Kollarımı açtım. "Ben buradayım. Bırakın onu."

Kıkırdıyor. "İtiraf etmeliyim ki biraz merak ediyorum. Kızım pek sadakat uyandıran biri değildir. O korkunç kızla ilgili seni ortaya çıkaran şey neydi? Yeterince iyi bir yem olacağına bile ikna olmamıştım."

Dişlerimi sıkıyorum. Onun hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret eder? "O benim."

"Ah, anlıyorum." Avucunu beyaz sakalının üzerinde gezdiriyor. "O zaman bu bir gurur meselesi. Karını bile koruyamazsan nasıl bir Don olursun?"

"Garzolo. Bırak. Onu. Bırak."

Tekrar gülümsüyor. "İstedığimi verdiğinde yapacağım."

"Yap o zaman."

"Biliyor musun, o restoranda biraz daha yavaş hareket etseydin tüm bunlar önlenebilirdi. Bunun yerine, hayatımı zorlaştırmak zorunda kaldın."

Şerefsiz herif. Demek o kiralık katilleri tutan oydu. "Ne hayatı? Hayatın sona ermek üzere."

"Hayır, hayatım daha yeni başlıyor." Başını sallıyor. "Bölge savcısıyla ilgili elinizde ne olduğunu bilmek istiyorum. Hakkımdaki suçlamaları düşürmesi için önemli bir şey olmalı. Elindeki kozu bana ver, sonra bu işi bitirelim."

Tabii ki. Onu hapisten nasıl çıkardığımı bilmek istiyor, böylece beni öldürebilecek ve hala sigorta olarak elinde tutabilecek. Onun gibi bir adam sıcak sudan nasıl uzak duracağını bilmez.

"Sen nankör bir pisliksin."

Kıs kıs güler ve başını sallar. "Bütün gece burada olmak istemiyorum, Rafaele." Telefonunu çıkarır ve elinden sarkıtır. "Bir arama. Cleo'nun ölmesi için tek gereken bu."

Öfke ve korku içimi kemiriyor. Bu duruma nasıl düştüm?

"Size bir kez daha soracağım. Cevabınızı dikkatlice düşünün. Savcılıkta ne var?"

Kalbim küt küt atıyor. Ona söylediğim anda beni öldürecek. Eğer çenemi kapalı tutarsam, belki kendime biraz zaman kazandırabilirim. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilirim. Ama bu Cleo'nun hayatını riske atmak demek. Garzolo'nun bu kararı verip vermeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Adam kafayı yemiş.

Kuru boğazımı geçip yutkunuyorum. Babam beni bunun için eğitti. Yıllarımı herkesi nasıl uzak tutacağımı öğrenerek geçirdim. Duygularımdan nasıl kopacağımı. Bu acımasızlığı kendi avantajıma nasıl kullanacağımı.

Doğru olan onu reddetmektir.

Garzolo beni izliyor. Sırtımdan bir damla ter akıyor.

Telefonunun tuşlarına basıyor.

"Tamam!" Kırılıyorum, kontrolüm parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, içimde bir şeylerin paramparça olduğunu hissediyorum. "Savcının yıllardır evinde sakladığı sözleşmeli bir hizmetkârı var."

Garzolo'nun gözleri zaferle parlıyor. "Ne kadar korkunç biri." Silahını kaldırıp yüzüme doğrulttu. "Sanırım yakında onu ziyaret etmem gerekecek."

Namluya bakıyorum.

Ve sonra havada bir silah sesi duyulur.

BÖLÜM 36

RAFAELE

GÖZ KIRPIYORUM. Her nasılsa hâlâ hayattayım. Garzolo yere çömelmiş adamlarına emirler yağıdırıyor ve etrafımda silah sesleri var.

Eğildim ve omzumun üzerinden baktım.

De Rossi ve danışmanı, tanımadığım iki adamla birlikte depoya saldırıyorlar. Nefes alıyorum. Bu işten canlı çıkabilirim.

Alçakta durarak silahlarımın yere atıldığı yere doğru koşuyorum. Onları kapıp en yakın saklama kabının arkasına saklanıyorum.

Beşe karşı on dört. Hiç

fena değil.

Nişan alıp ateş etmeye başlıyorum, Garzolo'nun adamlarını teker teker indiriyorum. De Rossi ve adamları cehennemden çıkmış iblisler gibi savaşıyorlar. Silah sesleri ve çığlıklar havada çınlıyor. Ras beliriyor ve yanımda siper alıyor. Garzolo'nun adamlarından biriyle karşılıklı ateş ediyor ve mermisi bittiğinde nişan alıp adamı iki kaşının arasından vuruyorum.

"Kahretsin, iyi atıştı," diyor Ras, silahını yeniden doldururken. "İyi misin?"

"Güzel. Sen ve patronun mükemmel zamanlama yapıyorsunuz. Garzolo nerede? Ona canlı ihtiyacımız var. Onun için planlarım var."

"Evet, sen ve geri kalanımız," diye mırıldandı Ras. "İşte orada." Deponun arka tarafındaki kutu yığınının doğru başıyla işaret ediyor. "Onu koşarken gördüm."

Etrafa bakıyorum. Damiano'nun adamları Garzolo'nun adamlarını oyalıyor ve görünüşe göre işi kapmışlar.

Ras'a "Daha fazla ilerleyemeyeceğinden emin olacağım," diyorum ve kutulara doğru koşuyorum. Bir kurşun beni sıyrıyor ama görmezden geliyorum.

Nefes al, nefes ver, nefes al-

Sırtım duvara çarpıyor. Bu açıdan onu görebiliyorum. Garzolo köşeye büzülmüş, adamları ölürken silahını kaldırmış çömeliyor.

Korkak.

Yüzünde tam bir panik ifadesi var. Bacağından yere kan akıyor. Çatışma başladığında vurulmuş olmalı. Yaklaştığımı fark etmesi biraz zaman aldı. Bağırıyor ve ateş etmeye çalışıyor ama çok hızlıyım. Onu zorla yere yatırdım, silahını elinden aldım ve silahımın namlusunu şakağına dayadım.

"Yaptığının bedelini ödeyeceksin," diye homurdandım.

Etrafımdaki silah sesleri kesildi. Çatışma sona erdi. Arkamdan ayak sesleri geliyor ve Ras ile De Rossi yanımda beliriyor. "O kadar hızlı değil," diye homurdandı Ras. "Bu hamamböceği yavaş yavaş ölmeyi hak ediyor."

De Rossi başını sallar. "Çok yavaşça."

Haklılar.

Silahımı Garzolo'ya doğrultarak ayağa kalktım. Ayağımı kaldırdım ve Garzolo'nun bacağının vurulduğu yere bastım. Kemikleri çatırdıyor ve acı içinde çığlık atıyor. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ama yeterli değil. Yakın bile değil. Acı çekmesini istiyorum. Il Caminetto'da adamları tarafından vurulduğumuzda Cleo'nun hissettiği acı ve korkuyu hissetmesini istiyorum. Kana susamışlık görüşümün kenarlarını karartıyor.

Sonra hatırladım, Cleo beni bekliyordu.

Hay sikeyim. Ona gitmeliyim.

De Rossi'ye döndüm. "Karımı aldılar mı?"

"Bilmiyorum," diyor. "Napoletano'yu Nero'ya yardım etmesi için oraya gönderdim ama henüz ondan haber alamadım."

Napoletano'yu Cleo'ya gönderdi ama ikisi buraya mı geldi? "Sen de oraya gitmeliydin."

Ras, bakışlarını Garzolo'ya dikerek, "Hayatını kurtardık, pislik herif," diye tersledi. "Ona git. Onu bize bırakarak bize teşekkür edebilirsin."

Garzolo ile anlaşmak mı istiyor? İkisini karşılaştırdım. Sanırım Garzolo'nun acı çekmesini benim kadar isteyen biri varsa o da onlardır. Garzolo'nun diğer iki kızına yaptıklarından sonra ona merhamet göstermeyecekler. Garzolo Gemma'yı istismar etti ve Valentina kaçıp De Rossi ile tanışmadan önce onu bir deliyle evlendirdi. Bu haşarat başına gelecek her şeyi hak ediyor.

Cleo hâlâ dışarıda ve ona gitmeliyim. Ras'a

başımı salladım. "Tamam. O senin. Tadını

çıkart."

Ras'ın gözleri karanlık bir heyecanla parlıyor. Kolundaki kılıftan bir bıçak çıkarır ve Garzolo'ya doğru yürür.

"Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin," diye mırıldanıyor adama.

Onları kendi hallerine bırakıyorum. Yanından geçerken De Rossi yumruğuyla omzuma vuruyor.

Otoparka adımımı atarken duyduğum son şey Garzolo'nun kulak tırmalayan ığılığı oluyor.

De Rossi'nin bana verdiği adrese gitmek için yirmi dakikalık yolum var. Nero'yu arıyorum ama telefonunu açmıyor. Hiçbir zaman endişeli bir insan olmadım, ama şu anda lanet olası bir ter topuyum. Derim rahatsızlıktan karıncalanıyor ve yeterince hava alamıyor gibiyim. Nero'nun Cleo'yu kurtardığına inanmak zorundayım.

Düşüncelerim çalkalanıyor. Tek bir ipliğe tutunamıyor gibiyim. Güvenilir dostlarım -netlik, rasyonellik, sağduyu- beni terk etti. Kafamdaki her şey dağınık, bir araya getirmek imkansız. Bu sinir bozucu. Sanki transa geçmiş gibiyim.

Sonunda oraya varıyorum. Başka bir depo, az önce ayrıldığımdan daha küçük. Nero'ya ait olduğunu bildiğim bir arabanın yanına park ediyorum, motoru çalışır halde bırakıyorum ve arabadan atlıyorum. Girişe doğru koşarken çaresiz ve korkmuş bir şey boğazımı tırmalıyor.

Eğer ona zarar verildiyse, bu şehri yerle bir ederim.

Deponun içindeki manzara az önce terk ettiğim kadar kanlı değil. Yerde üç ceset yatıyor, hiçbiri bana ait değil, yanlarından hızla geçiyorum, bakışlarım umutsuzca Cleo'yu arıyor. Nero ve Sandro'yu görüyorum. Ferraro'nun adamlarından biri olduğunu hayal meyal hatırladığım bir adamla yüksek sesle tartışıyorlardı. Beni duydular ve döndüler.

"Nerede o?" Bağırıyorum.

Nero solu işaret etti ve onu o zaman buldum.

Cleo devrilmiş bir sandalyenin yanında yere yığılmış, birinin ceketi üzerine sarılmış. Yere bakıyor, gözleri kocaman, sanki şoktaymış gibi.

De Rossi'nin adamı Giorgio onun yanında diz çökmüş, alçak sesle bir şeyler

söylüyor. Ciğerlerim genişliyor.

O yaşıyor. Güvende.

Yavaşça yüzünü kaldırıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Ne kadar savunmasız görüldüğüne dair göğsümde bir kırık beliriyor. Ona doğru koşuyorum, yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

Alçak sesle hıçkırır. "Rafe."

"*Tesoro*. Yaralandın mı?" Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum.

"Hayır." Başını sallıyor, bana sıkıca sarılıyor. "Ben iyiyim. Babam..." "Öldü." Ya da

o yolda ilerliyor. "Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Tekrar hıçkırıyor ve ben onu kollarımda sallıyorum. Boğazım sıkılıyor ve her şey o kadar bunaltıcı ve o kadar *çiğ* geliyor ki

yeni bir panik dalgası göğsümü pençeliyor.

Annemin acı dolu çığlıklarının hatırası kafamı delip geçiyor. Gözlerimi uzunca bir süre kapatıp sonra açıyorum.

Sandro ve diğer adamın hâlâ birbirlerine bağıldıklarını duyabiliyorum ama Nero artık burada. Giorgio'yla birlikte birkaç adım ötede duruyor.

İkisi de yüzlerinde garip ifadelerle bana bakıyorlar. Sanki kime baktıklarını bilmiyorlarmış gibi. Sanki tanıdıkları Rafaele gitmiş ve yerine başka bir adam gelmiş gibi. Kendini korkuyla tüketmeye izin vermiş bir adam. Dizlerinin üzerine çökmüş bir adam. Zayıf bir adam.

Bir don asla zayıf görünmemelidir.

Bana ne oldu böyle? Ne

yapıyorum ben?

Bir ömür boyu inşa ettiğim itibarımı bu pis depo zemininde bir kenara mı atacağım? Cleo'yu bıraktım ve ayağa

kalktım. Ben o adam değilim. O adam olamam, yoksa sahip olduğum her şeyi kaybederim.

"Garzolo'nun adamlarının hepsi öldü mü?" Nero'ya sordum.

"Evet," diyor danışmanım. Avucunu ağzına sildi. "Ama bir sorunumuz var." "Ne oldu?"

Sandro ile tartışan siyah saçlı Ferraro önümde beliriyor ve göğsümü itiyor. "Bu aptal," diye bağırıyor Nero'yu göstererek, "Michael'ı vurdu. Kuzenimi. Don'un yeğeni. Siz aptallar ne yaptığının farkında mısınız?"

Lanet olsun. "Nero, bu doğru mu?"

Nero bana suçluluk dolu bir bakış attı. "Bu bir kazaydı."

Adam alay ediyor. "Dua et de kurtulsun."

Elimi omzuna koydum. "Sakin ol. Adın ne senin?" "Emanuele."

"Kuzenin nerede?"

Başını yerde yatan bir adama doğru çevirir. Tiny ve Sandro onun yanındadır ve karnındaki kurşun yarasına benzeyen yaraya paçavra bastırmaktadır.

"Geldiklerini bilmiyordum," diyor Nero, sesi kısık. "Garzolo'nun adamlarından biri olduğunu sandım ve onu vurdum. Tam bir kaostu. Ona ulaşmaya çalışıyordum."

Lanet olsun. Bu benim hatam. Onu Ferraroların geleceği

konusunda hiç uyarmadım. "Doktoru aradık bile," diyor Sandro.

"Yola çıktı."

Adamın yerde yattığı yere doğru yürüdüm. Adamın nabızı hâlâ atıyor ama zayıf. Kan kaybediyor. Nero yanımda

diz çöktü. "Rafe, Ferraro'ların burada ne işi vardı?"

"Onları aradım. Yardım etmelerini istedim."

"Bunu neden yapasın ki? Yeterince adamım vardı."

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. İyi bir cevap yok. Panikledim ve bir hata yaptım. Büyük bir hata. Eğer Michael ölürse, savaş çıkar.

Ayağa kalktım ve geriye doğru bir adım attım. Her şey dağılıyor. Bir saatten kısa bir sürede her şeyin kontrolünü kaybetmiş olmam nasıl mümkün olabilir? Ferraro'nun adamlarına ihtiyacımız bile yoktu. Nero her şeyi halletti. Neden onları bu işe dahil etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Bunun içinde mi?

Hayır, hiç düşünmüyordum. Cleo'yu kurtarmak için çaresizdim.

Acele kararımın olası sonuçlarını düşünmedim bile. Duygularımın beni kontrol etmesine izin verdim.

Boğazımdan yukarıya doğru safra yükseldi. Nero her şeye rağmen haklıydı. Derimin altına girmeyi başarmıştı.

O benim yaşayan, nefes alan zayıflığım.

Dışarıda lastikler gıcırıyor. Herkes silahını çeker ama sadece Doktor vardır. Elinde tıbbi çantasıyla deponun girişine doğru koşuyor.

"Bu tarafa," diye bağılıyor Nero.

Doktor Michael'ı kontrol ederken ben Cleo'nun yanına dönüyorum. Hâlâ yerde yatıyor, gözleri yaşlı bir şekilde her şeyi izliyor ama gözle görülür bir şekilde daha sakin. Kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzatıyorum ama derimin altında öfkeli bir vızıltı var.

"Bana neler olduğunu anlat. En başından başla."

Kollarını kendi etrafında sarıyor. "Vale'den Gemma'nın yaralandığını ve beni işten alacağını söyleyen bir mesaj aldım."

Giorgio boğazını temizler. "Telefonuna bir göz attım. Garzolo, Valentina'nın eski ABD telefonunu kullanmış."

Gülmek istiyorum. Çok barizdi. Garzolo'nun çok uğraşmasına gerek yoktu. En iyi fırsatı bekledi ve Cleo'nun kız kardeşleri şehre geldiğinde bu fırsat karşısına çıktı.

Buna nasıl kanmış olabilir?

Bakışlarım onun üzerinde daralıyor. Öfke vücudumda zonkluyor, içimi dışımı ısıtıyor. "Sana korumaların olmadan hiçbir yere gitmemeni söylemişim."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Neden Sandro'ya sormadın?"

"Düşünmedim-"

Yumruklarım sıkıldı. "Bu doğru, hiç düşünmüyorsun."

Tokat yemiş gibi sarsıldı. Tanrım, onu tokatlamak istiyorum. Bu kadar pervasız olduğu için onu sarsmak istiyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bana uzanmaya çalışıyor ama ben arkamı dönüyorum.

Yüzünde acı ifadesi belirir. "Rafe?"

Sesindeki kalp kırıklığı içimi delip geçiyor. Bu böyle devam edemez. Ben her şeyden önce bir Don'um ve onun gibi bir kadınla birlikte olamam.

Bir kasırğa.

Bir kasırgayı evcilleştirebileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Ona bağlanmama izin verdiğim için aptalım. İşte bu yüzden aramızda şehvetten başka bir şey olmaması gerekiyordu. Tehlikede olan çok şey var.

Giorgio'ya "Onu buradan çıkar," dedim. "Onu kız kardeşlerine götürün."

Giorgio başını sallar ama Cleo başını sallar. "Hayır, seninle eve gitmek istiyorum," diye yalvarır.

"Bir süre evde olmayacağım." Sesim buz gibi. "Bu pisliği temizlemem gerekiyor. Orada beni yalnız beklemek istiyorsan, buyur bekle."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben bunu görmeye dayanamıyorum.

Giorgio'nun onu güvenli bir şekilde eve götüreceğine güvenerek ondan uzaklaşıyorum ve her adımda ona karşı olan hislerimi bastırıyorum.

37. BÖLÜM

RAFAEL

Cesetlerin gömülmesi ve depoların temizlenmesi üç saat sürer. Bu arada Nero, Doc ve Emanuele, Michael Ferraro'yu tedavi için hastaneye götürür, böylece bu işten canlı çıkma şansı artar.

Nero'dan telefon geldiğinde neredeyse

evdeydim. Açtım. "Konuş."

"O öldü."

Kalbim küt küt atıyor. Sadece bizim şansımız. Neden bazı pislikleri öldürmek imkânsız gibi görünüyor ama bu çocuk tek bir kurşunla yere seriliyor? Avucumun içiyle alnımı ovuyorum. Bu çok kötü.

"Hemen oradan çık ve güvenli bir yere git." "Doktor

hâlâ benimle."

"Ferraro'nun adamları gelene kadar kalmak isteyip istemediğini sor. Ferraro'yu arayıp durumu

açıklayacağım." Bir süre geçti. "Rafe, beni isteyecektir."

Çenemi sıkıyorum. Ferraro intikam isteyecektir. Buna hiç şüphe yok. "Biliyorum. Gino'yla konuşayım. Emanuele nerede?"

"Kuzeniyle birlikte. Vedalaşıyor."

"Şimdi git. Telefonunu yok et. Bir dahaki sefere beni aradığında kullan

at kullan." Nero derin bir iç çeker. "Yapacağım."

Arabayı evin dışına park edip doğruca ofisime gidiyorum, zihnim sınırlı seçeneklerim üzerinde çalışıyor.

Nero'nun onu vurduğunu inkar edebilir miyim? İmkansız. Bir tanık var. Emanuele'i daha önce öldürmeli ve ikisinin de çatışmada öldüğünü iddia etmeliydik. Sandalyeme gömüldüm ve elimi yüzümde gezdirdim. Bir aptal gibi çırpınmak ve karım yüzünden aklımı kaçırmak yerine kendimi kontrol edebilseydim bunu o anda düşünebilirdim.

Artık çok geç. Emanuele muhtemelen Gino'ya olanları anlatmıştır. Yapabileceğim tek şey Gino'nun Nero'yu dürüst bir hata yaptığı için affetmesi için dua etmek.

Gino telefonumu hemen açtı. "Yeğenim öldü, sana yardım etmesi için onu gönderdikten sonra senin yardımcın tarafından öldürüldü." Sesindeki öfke hissediliyordu.

"Gino, bu bir kazaydı. Nero senin adamlarının geldiğini bilmiyordu. Arayacak zamanım olmadı."

"Senin beceriksizliğin benim sorunum değil." Sesi hoparlörden yükseliyor. "Eğer durumun kontrolü sende değilse, benden yardım istememeliydin."

O haklı. Hem de *çok* haklı. Geriye dönüp baktığımda, yaptıklarımın pervasızca aptalca olduğuna inanamıyorum. Saf bir çaresizlikti. Mantık ve akıldan yoksundu.

"Gerçekten, özür dilerim."

"Özrünü sikeyim. Bu özrün Michael'ın annesi için önemli olacağını mı sanıyorsun? Bunun beni nasıl gösterdiğinin farkında mısın? Sana yardım etmeyi iyi niyet göstergesi olarak kabul ettim. Ailelerimiz arasındaki kan davasını sonsuza dek geride bırakmak için bir şansımız olduğunu düşünmüştüm. Bunu düzeltmenin tek bir yolu var ve sen de bunu biliyorsun."

Kanım dondu.

"Yarın sabaha kadar Nero'nun cesedini görmek istiyorum. Eğer onu öldürecek kadar erkek değilsen,

bunu kendim yaparım." Ayağa kalktım ve bara doğru yürüdüm. "Bak, aşırı tepki vermeyelim. Bu

konuyu konuşalım."

"Konuşacak bir şey kalmadı, Rafaele."

Bardağa biraz viski koyuyorum. Ellerim titriyor. "Kaybınızı telafi etmeme izin verin. Bunu ne kadara tamir edebilirim?"

"Senin parana ihtiyacım yok."

"Bölge o zaman. Manhattan'daki mal varlığımı sana vereceğim. Onları istediğin gibi yönetebilirsin."

"Mesele o değil," diye tersliyor Gino. "Bu senin uzun zaman önce öğrendiğini düşündüğüm bir dersi öğrenmenle ilgili. Başka bir Don'un adamlarını bu şekilde riske atamazsın. Bunu düzeltmezsen bir daha seninle çalışmayacağım, anladın mı?"

Alkol boğazımı yakıyor. Hayal kırıklığı içinde kükremek istiyorum. Hâlâ Garzolo'nun ailesiyle başa çıkmaya ve Bratva'ya karşı savaşmaya çalışırken Ferraro'larla bir savaşı göze alamam. Kaynaklarım çok kısıtlı. Bizi ezme ihtimalleri çok yüksek. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

"Nero gitti," diye söylendim. "Onu bulmam bundan daha uzun sürer."

"Onu sen *bulabilirsin*, yoksa *ben* bulurum. Ve eğer bunu yaparsan ölümünün çok daha hızlı

olacağını söylediğimde bana güven." "Gi-"

Telefonu kapattı.

Bardağımı odanın diğer ucuna fırlatmadan önce birkaç saniye telefon ekranına bakıyorum. Bir kitaplığa çarpıp paramparça oluyor. Sonra kâğıt ağırlığı aynaya çarpıyor. Sonra masamda ne kadar ıvır zıvır varsa hepsini yere fırlatıyorum. Kağıtlar etrafa saçılıyor ama faydası olmuyor. Hiçbir şey işe yaramıyor.

"Siktir!"

Nero. *Nero*'yu istiyor.

Danışmanım. Arkadaşım. Çocukluğumuzdan beri yanımda olan adam. Ondan ne zaman istesem hayatını benim için tehlikeye atan, ondan istediğim her şeyi yapan adam. Bana sonsuza dek sadık olan adam. Ve zayıf anımda ona tuzak kurdum. Ona pislik yaptım.

Ofisimin kapısı açılıyor ve Cleo beliriyor.

"Çık dışarı," diye homurdandım.

Duraksıyor, eli kapının kolunda, ama sonra dudakları bir çizgi halinde sertleşiyor ve içeri adım

atıyor. "Hayır." Tüm organlarımın büzüştüğünü hissederek ona ters ters bakıyorum. "Şimdi olmaz,

Cleo."

Uyarımı dikkate almıyor. Bakışlarını ofisimdeki dağınıklığın üzerinde gezdiriyor, kaşları endişeyle çatılıyor. "Konuşmamız gerek."

Konuşacak zamanım yok. New York'un en güçlü adamı, danışmanımın cesedini kapısına teslim etmemi bekliyor.

Bu kadın benim mahvoluşum. Ve bunun farkında bile değil.

Masaya yaklaşır, yüzünde endişeli bir ifade vardır. "Rafe, çok özür dilerim. Yaptığımın aptalca olduğunu biliyorum ama Gemma'nın başının dertte olduğunu düşündüğümde... Düşünemedim. Ona ya da bebeğe bir şey oldu sandım. Ben sadece..." Gözleri yaşlarla doldu. "Panikledim."

"Neden önce beni aramadın?" Talep ediyorum. Eğer babasının yemine kanmasaydı, bu önlenebilirdi. Beynini kullansaydı.

Aynı eleştirinin bana da yöneltilmesi ne kadar komik. Ferraro'yu aradığımda düşünmüyordum. Ve şimdi danışmanım hatamın bedelini ödemek zorunda. Öfke göğsümde zonkluyor. Kendimden hiç şu anda nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Bunu bana o yaptı. Beni, bana verilen sorumluluğa değmeyecek biri haline getirdi. Beni zayıf, düşüncesiz biri yaptı, *duygusal* adam.

Bu böyle devam

edemez.

Buna bir son vermeliyim yoksa uğruna çalıştığım, kan döktüğüm her şey onun ayaklarının dibinde yanıp kül olacak. Kalbim

göğsümün içinde paramparça oluyor.

Cleo kırık bir sesle, "Bunun bir daha asla olmayacağına söz veriyorum," diyor.

"Haklısın." Onun yanından geçip duvarda asılı kırık aynaya, parçalanmış yansımama bakıyorum. "Olmayacak, çünkü biz bittik."

Bir ritim var.

"Ne?" Sesi sert bir fısıltıya dönüştü.

"Boşanmak istiyordun." Masama bakıyorum, ona bakamıyorum, yanında olamıyorum. "Tebrikler. Boşanıyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen? O aylar önceydi. Her şey değişti. Bunu biliyorsun." "Avukatlarımı

çağıracağım."

"Bunun üstesinden gelebiliriz," diye yalvarıyor. "Hadi ama, sadece bir hataydı. Bunu tekrar düzeltebiliriz. Sakın bana tek bir hata yüzünden tüm bunları bir kenara atacağını söyleme!"

Anlamıyor. Onunla tanışmadan önce hayatım iyiydi. Her şey düzenliydi. Gerçekliğimi kontrol edebiliyordum, istediğim gibi yönlendirebiliyordum, istediğim her şeyi yapabiliyordum. Peki ya şimdi? Sadece kargaşa var. Dizginler ellerimden kayıyor ve onları çeken o.

"Sen yanımdayken olmam gereken Don olamam." Sesimi duygusallıktan uzak tutmayı başarıyorum. "Gitmen

gerekiyor." Bana doğru koşuyor, ayak sesleri parke zeminde gürültüyle yankılanıyor. Koluma girdi. "Rafe, dur.

Delirmiş gibi davranıyorsun."

"Beni delirttin!" Onu silkeleyerek kükredim. Bakışlarımız çarpışıyor. "Baban tarafından öldürülmek üzere olduğunu düşündüğümde ne kadar fena çuvalladığımı biliyor musun? Tehlikede olduğunu düşündüğümde doğru düzgün düşünemiyordum. Sen yanımdayken hâlâ düzgün düşünemiyorum."

Kırık bir hıçkırık kaçar ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Seni seviyorum."

Başka tarafa bakmamak için kendimi zorluyorum. Bu anı yaşamak için. Bu sözleri bir daha duymayacağımı biliyorum. Onları hak etmiyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum," diyorum sert bir şekilde.

Nefesini içine çekiyor. "Senin de beni sevdiğini

biliyorum, lanet olsun." "Ben *kimseyi* sevmiyorum."

Ondan uzaklaşıyorum.

"Babanı biliyorum! Anneni döverken sana izlettiğini. Bana anlattı." Midem bulandı. Annem

mi söyledi?

Her şeyi değil. Ona asla her şeyi anlatmazdı.

"O hasta bir adamdı," diye fısıldıyor Cleo.

Keşke ne kadar hasta olduğunu bilseydi.

"Ve yanılıyordu. Duygular seni zayıf yapmaz. Aşk sizi zayıf yapmaz."

Ama öyle. Kökleri çatlaklardan içeri giriyor, duvarları yıkıyor, güçlü temelleri parçalıyor. Artık kendimi tanıyamıyorum. Bunu düzeltmem gerek.

"Haksız mıydı? Hiç sanmıyorum. Burada yanlış olan tek şey sen ve benim." Sanki

söylediklerim hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi gözleri inançsızlıkla açılıyor.

"Rafe-"

"Bugün kız kardeşlerinle gideceksin. Bu evden gitmeni istiyorum. Sebep olduğun pıslığı temizlemek ve evrakları düzene sokmak birkaç günümü alacak. Onları sana İtalya'da postalayacağım."

"Bunu yapamazsın." Cleo tekrar bana uzandı.

Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Söylemem gereken her

şeyi söyledim." "Nereye gidiyorsun?" Sesi çatlıyor ve Tanrım, bu beni nasıl da incitiyor.

"Bugünün, danışmanımın ölümüyle sonuçlanmaması için bir yol bulmaya."

"Neden ölsün ki?"

Durdum. Yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Çünkü başının dertte olduğunu anladığımda Gino Ferraro'dan yardım istedim ama Nero'yu uyaracak vaktim olmadı. Nero kazayla Ferraro'nun adamlarından birini vurdu. Don'un yeğenini. O öldü. Şimdi, Ferraro Nero'nun *ölmesini* istiyor."

Yüzündeki kan çekiliyor. "Hayır, hayır, o-"

"Ferraro önümüzdeki on iki saat içinde Nero'nun cesedini teslim etmemi bekliyor. Hepsi senin ve pervasızlığın yüzünden."

Bu cümle ağızımdan çıkar çıkmaz içimden utanç akıyor. Gerçek şu ki, bu onun olduğu kadar benim de hatam. Hayır, daha fazla. Ben Don'um. Halkım benim sorumluluğumda, onun değil. Ama gitmesine ihtiyacım var. Evimden, aklımdan, kalbimden çıkmasına ihtiyacım var. Gitmesine ihtiyacım var.

"Hayır. *Hayır*." Elleriyle ağzını kapatıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bunu yapamazsın. Nero benim yüzümden ölemez. Rafe, lütfen. Lütfen söyle bana-"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gidiyorum. Artık onun sesini duyamıyorum. Yüzüne bakamam. Yapılması gerekeni yapabileceksem olmaz.

BÖLÜM 38

CLEO

Ofisinin zemininde dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzüm gözyaşlarımla ıslanıyor, tüm vücudum titriyor. Bu nasıl olabilir? Gino Ferraro benim yüzümden Nero'nun ölmesini istiyor.

Nero. Rafaele'nin en yakın sırdaşı ve arkadaşı. Onun danışmanı.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kısık bir inilti çıkarıyorum. Göğsümün içinde acıdan başka bir şey hissetmeyene kadar genişleyen ısrarcı bir ağrı var. Odanın dışında ayak sesleri duyuluyor, gittikçe yaklaşıyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve bir nefes sesi duyuluyor.

"Cleo!"

Yüzümü Vale'ye doğru kaldırarak gücüm bile yoktu. Koşup yanıma çömeliyor ve elini sırtıma koyuyor.

Bir dakika sonra Gemma da oradaydı. Bir yerlerden bir mendil çıkarıp yüzüme sürmeye başladı. "Ne oldu?"

"O... O boşanmak istiyor." Sesim kesildi.

Vale'nin nefesi kesildi. "*Ne?*" O ve Gemma birbirlerine bakarlar. "Oh, Cleo. Seni yerden kaldıralım, tamam mı? Sonra bize her şeyi anlatabilirsin."

Kalkmama yardım ediyorlar ve beni odanın diğer tarafındaki deri kanepeye doğru götürüyorlar. Paramparça olmak üzereymişim gibi hissediyorum. "Aramızdaki her şey bitti," diye fısıldıyorum.

Gemma'nın gözleri kocaman ve inanmıyor. "İmkânı yok. Kızgın ama sakinleşecek ve bunun saçma olduğunu anlayacaktır."

Başımı sallıyorum. O sözleri söylediğinde orada değillerdi. Ses tonunda en ufak bir şüphe yoktu. Ciddiydi. "Seninle İtalya'ya gitmemi ve ellerini benden temizlememi istiyor."

Vale acı dolu bir iç geçirir. "Onu sevdiğini biliyor mu?"

Onu sevdiğimi onlara hiç söylemedim, ama bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Bu çok açık. Burnumu çekiyorum, kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum. "O biliyor. Önemli değil. Sebep olduğum karmaşadan sonra beni istemiyor."

Gemma elindeki peçeteyi buruşturur. "Ne dağınıklığı? Sen iyisin. Herkes iyi."

"Hayır." Dudaklarım titriyor. Henüz işin iç yüzünü bilmiyorlar. "Nero, Ferraro'nun adamlarından birini kazayla öldürdü. Şimdi Gino Ferraro intikam istiyor." Göğsüm sıkışıyor, sanki kendi üzerine çökecekmiş gibi. "Rafaele'nin Nero'yu öldürmesini istiyor."

Gemma'nın ağzı açık kalır. Bir an için kimse konuşmaz.

Gemma sonunda kısık bir sesle, "Bu delilik," dedi. "Nero onun danışmanı ve Gino bunun kasıtlı olmadığını biliyor olmalı."

"Bunun bir önemi yok. Rafaele uzun zamandır Ferraro'larla barışmaya çalışıyordu ve bu her şeyi tehlikeye attı. Her şeyi tehlikeye attım." Yumruklarımı öyle sert sıkıyorum ki tırnaklarım derimi deliyor. "Ben lanet bir aptalım. Mesajın sahte olabileceği aklıma bile gelmedi. Her şeyi bırakıp *kaçtım*."

Vale kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Ama Gemma'nın tehlikede olduğunu düşündüğünde böyle davrandığın için seni nasıl suçlayabilir? Korkmuş ve endişelenmiştin. Çoğu insan senin verdiği tepkiyi verirdi."

"Peki Nero'nun bir Ferraro'yu vurması nasıl senin suçun oluyor?" Gemma başını sallar. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. Seni neden uzaklaştırdığını anlamıyorum."

Çünkü bütün bunlara değmeyeceğimi düşünüyor. Yeterince iyi olduğumu düşüneneğine gerçekten inandım mı? Başka hiç kimse inanmadı. Bana ideal eşi olmamla ilgili söylediği onca şey muhtemelen beni yatağına atmak içindi.

Başımı iki yana sallıyorum. Hayır, şu anki halimle bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu seksten daha fazlasıydı. Aramızdaki şeyler iyi gidiyordu.

Belki de Rafaele *çok* iyi gittiklerini düşünüyordu.

Bana kimseyi sevmediğini söylediğinde, "aşk" kelimesini sanki ayıp bir kelimeymiş gibi kullandı.

Kollarımı kendime doladım. "Ben yanımdayken olması gerektiği gibi biri olamayacağını söyledi. Bana karşı bir şeyler hissetse bile, bunu istediğini sanmıyorum. Kimseyi sevmesine izin vermiyorum."

Gemma başını sallar. "Büyük bir hata yapıyor. Neden onunla tekrar konuşmayı denemiyorsun?"

Sözleri beynimin içinde yankılanıyor. *Söylemem gereken her şeyi söyledim.*

"O gitti. Nero konusunda ne yapacağını bulmaya çalışıyor. Bana evden gitmemi ve seninle İtalya'ya gelmemi istediğini söyledi."

Vale'in yüz ifadesi buruşur. "Ah, Cleo. Özür dilerim."

Elimin tersiyle burnumu siliyorum ve oflaya puflaya nefes alıyorum. Onunla bir kez daha konuşmayı denemeli miyim? Hayır, tavrını açıkça ortaya koydu. Ama ya sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı varsa?

Düşündükçe acı acı ofluyorum. Rafe'in sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi?

"Biraz dinlenmek istiyorum. Çok yoruludum." Koltuktan kalktım. "Ben onunla tekrar konuşana kadar burada kalır mısın?" "Elbette," diyor Gemma. "Biz oturma odasında olacağız. Luca'dan sana atıştırmalık bir şeyler getirmesini isteyeceğim."

Yemek aklımdaki son şey ama yine de başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Üst katta yatağıma ulaştım ve yüzüstü düştüm. Ruhum acıyor. Her şey acıyor.

Babam bana sakinleştirici iğne yaptıktan sonra uyandığımda korkmuş ve kafam karışmıştı. Neler olduğunu bilmiyordum ve bu korkunçtu. Ama nedense o bile bundan daha az korkunç geliyordu. Eğer babamın adamları beni öldürseydi, en azından vicdanım rahat bir şekilde ölebilirdim. Ama şimdi? Nero'nun ölümü ellerimdeyken nasıl yaşayabilirim?

Bunun olmasını engellemek için Rafaele'nin yapabileceği bir şey olmalı. O zeki ve yetenekli. Nero'yu hayatta tutmanın bir yolunu bulmalı.

Kapı çalındı. "İçeri gel."

Luca elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Şişmiş yüzümü görünce ifadesi değişti. "Özür dilerim sinyora."

"Sorun değil, Luca. Şunu şuraya koy." Sedirin yanındaki sehpayı işaret ediyorum.

Tekrar ayrılmadan hemen önce, kapının yanında duraklar. "Her şey yoluna girecek. Bu da geçecek."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. Neyin tehlikede olduğunu bildiğinden bile emin değilim ama beni iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum. "Teşekkürler Luca."

O gidiyor ve ben yemeği biraz karıştırıyorum. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim ama aç değilim. Midem düğümlemişken nasıl aç olabilirim ki?

Bir saat geçti. Alyansıma bakıyorum. Onu çıkarmalıyım. Rafaele eve geldiğinde bulsun diye komodinin üzerine bırakmalıyım. Parmaklarımı etrafına doluyorum.

Çıkar şunu.

Çıkar.

Yapamam. İç çekiyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. *Hay sikeyim.*

Telefonum yatağın üzerinde, benden birkaç adım ötede duruyor. Elime alıyorum, Rafaele ile mesajlaşmalarımı açıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Ne zaman evde olacaksın? Konuşabilir miyiz? Lütfen?

Gönder tuşuna basıyorum. Ev sessiz, ama kocamın yanıt vermesini beklerken kulaklarımda kan uğultusu var.

Mesajı bir dakika sonra geliyor.

Konuşacak bir şey yok. Döndüğümde seni orada görmek istemiyorum.

Cevap yazarken gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

Lütfen bana bunu yapmayacağını söyle.

Ekranda üç nokta görünür.

Başka seçeneğim yok.

Elimdeki telefonu avucumun içinde bir acı oluşana kadar sıkıyorum ve sonra yere fırlatıyorum. "Lanet

olsun!" Her şey bitti. Bundan geri dönüş yok.

Uçararak dolaba giriyorum, alt raftan bir bavul alıp fırlatarak açıyorum. İçine bir şeyler koyuyorum -kıyafetler, mücevherler, her neyse- ve sonra kapatıp fermuarını çekiyorum.

Vale kargaşayı duymuş olmalı, çünkü ben bavulumu dolaptan çıkardığım sırada o da yatak odasına geliyor. Bakışları çantamın üzerine düşüyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağıya ve gömleğime damlıyor. En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamıyorum. "Buradan çıkmam gerek. Lütfen, çıkar beni buradan."

Koşarak geldi. "Gel hadi."

Vale'nin şoförü Gemma, Vale ve beni Manhattan'da kaldıkları otele götürüyor. Şakağımı cama dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum ama Rafaele'nin sözlerini tekrar hatırladığım anda boğazım düğümleniyor ve tekrar ağlamaya başlıyorum.

Bittiğine inanamıyorum.

Vale'nin süitine girdiğimizde Damiano ve Ras bizi bekliyordu. Giorgio bir köşede oturmuş, ellerini kavuşturmuş herkesi uzaktan izliyor.

"Mari nerede?" Valentina sorar.

"Bizim süitte," diyor Giorgio, bakışları beni içine çekerken acıma duygusuyla parlıyor. "Beklemeye çalıştı Cleo ama ona biraz uyumasını söyledim. Yarın erken bir uçuşumuz var."

Vale bana özür dileyen bir bakış attı. "Henüz ayrılmak istemiyorsan bunu erteleyebileceğimize eminim."

Başımı salladım. "Ne anlamı var ki? Burada benim için hiçbir şey kalmadı. En iyi arkadaşını kaybetmek üzere olmasının sebebi benken Rafaele ve benim için ne umut var?"

Sesim son kelimede çatlıyor ve Vale beni göğsüne doğru çekiyor. "Şşşt. Her şey yoluna girecek, Cleo."

"Hayır. Olmayacak." Yüzümü omzuna bastırıp gözyaşlarımla elbiselerini lekeliyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Koridorda Rafaele'ye doğru yürürken, onunla evlenmenin başıma gelebilecek en kötü şey olduğundan emin olduğumda bile.

Öyle değil miydi?

Eğer evlenmemiş olsaydık, bunların hiçbiri olmayacaktı. Keşke Gemma yerine beni almayı kabul ettiğinde geleceği görebilseydi... Asla kabul etmezdi.

Kendimi Vale'den ayırıyorum, aniden onun dokunuşundan, her şeyden bunalıyorum. Panik boğazımı tırmalıyor ve o anda bakışlarım Damiano'ya takılıyor. Kız kardeşimin kocası kasvetli bir ifade takınıyor. Damiano da bir don. Güçlü, zeki, becerikli. Bugün Rafaele'ye yardım etmesinin tek nedeni benim Vale'nin kız kardeşi olmam. Bunun ötesinde, oyunda pek bir rolü yok. Aklını başına toplayabilir. Belki bundan bir çıkış yolu bulabilir.

Odayı geçiyorum ve önünde duruyorum. "Rafe benim yüzümden Nero'yu öldürecek. Damiano, bir şey yapamaz mısın? Lütfen."

Kız kardeşimin kocası bana sahip olduğundan emin olmadığım bir şefkatle bakıyor. "Cleo... bizim karışmamız doğru olmaz.

Biz burada misafiriz."

"Lütfen." Sesim çaresizlikle çınlıyor. "Rafaele senin iş ortağın. Danışmanını kaybetmesi iş için iyi olmaz. Sana yalvarıyorum."

Damiano, ona benimkini yansıtan yalvaran bir bakış atan Vale'ye dönüyor. İç geçiriyor. "Pekâlâ. Onu arayacağım. Ama hiçbir şey için söz veremem."

Uzak bir ihtimal olduğunu bilsem de göğsümde bir umut titreşimi beliriyor. Damiano, Giorgio ve Ras süitten çıkıp bitişikteki bir odaya giriyor ve kapıyı kapatıyorlar.

"Hadi oturalım," diyor Vale ve beni bir sandalyeye götürüyor. "Biraz çay yapayım. Burada naneli çay var. En sevdiğin."

Vale küçük mutfığa doğru yürüyor ve Gemma yanımdaki sandalyeye oturup ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bunu da atlatacağız. Ne olursa olsun, tamam mı?"

"Nero ölürse kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum." Onunla ilk tanıştığımda Nero'nun kibirli bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama son birkaç ayda bana karşı büyüdü. Tek yaptığı beni babamın adamlarından korumaya çalışmaktı. Bunun için nasıl ölebilir?

Gemma öfkeyle, "Rafaele'nin bunu yapması doğru değil," diyor. "Nero'yla olan durumdan seni sorumlu tutması

hiç adil değil." "Bu hayatla ilgili hiçbir şey adil değil," diye tükürdüm.

Kalp kırıklığının etrafını dikenli bir öfke teli sarıyor. İşte bu yüzden bir gangsterle evlenmeyi hiç istemedim. Bu yüzden içine doğduğum hayattan kaçmak için çok uğraştım. Bu dünyada kazanan yoktur. Herkes eninde sonunda kaybeder.

Vales çayla geliyor, ben de bardağı ondan alıyorum. "Dikkat et, sıcak."

Öyle, ama yanmayı hoş karşılıyorum. Beni karanlık düşüncelerimin derinliklerine dalmaktan alıkoyan tek şey bu. Çayımızı içiyoruz ve adamların çıkmasını bekliyoruz. Benim için yapacak başka bir şey kalmadı. Boğuk sesleri kapıdan süzülüyor ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından nihayet ortaya çıkıyorlar. Nefes alışım tamamen durana kadar yavaşlıyor. Damiano daha bir şey söylemeden yüzündeki cevabı görebiliyorum.

"Özürdilerim," diyor kabaca. "Bu bizim elimizde değil."

BÖLÜM 39

RAFAELE

Nero'nun beklediği adrese giden otuz dakikalık yolculuk tam bir ızdıraptır. Direksiyonda Sandro var. Ondan sürmesini istedim, böylece tüm beyin gücümü bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya ayırabilecektim. Ama neredeyse vardık ve elimde sağlam bir plana yakın bir şey yok.

Gino ona verebileceğim hiçbir şeyi istemiyor. Bana bir ders vermek istiyor, belki de babama öğretmek isteyip de öğretemediği gibi.

Aileme bulaşma.

Onu bu karmaşaya hiç bulaştırmamalıydım. Her şeyi ne kadar kötü düşündüğüme hâlâ inanamıyorum. O kadın.

Beynime kısa devre yaptırdı.

Ama olan oldu. Artık onu düşünmemeliyim, hele de şu anda daha büyük sorunlarım varken. O ailesinin yanında güvende, ben ise hâlâ bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

Beyaz boyası dökülmüş, ön bahçesi yabancı otlarla dolu, köhne görünümlü bir evin garaj yoluna giriyoruz. Kapıdaki numarada on dört yazıyor. Kapıyı önce üç, sonra iki kez çaldım. Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra bir zincir şingirtisi duyuyorum ve kilit dönüyor. Nero elinde silahla belirdi. Bir an için beni vurmaya düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Olacaklardan şüphelenmiş olmalı. Ama silahını indiriyor ve bizi kapıdan geçiriyor.

Sandro ve ben sessizce içeri giriyoruz. Nero kapıyı kilitliyor ve bizi iki gömme kanepenin ve çizik bir sehpanın bulunduğu bir oturma odasına götürüyor. Burası tam bir çöplük.

Nero oturur ve kanepayı inletir. "Gino'yla konuştun mu?"

Karşısına oturdum. "Sandro, bak bakalım kahve yapabilecek misin?"

Anladı ve gitti. Nero bana bezgin bir bakış atıyor, sanki iyi bir haber verecek olsaydım mahremiyete ihtiyacım olmayacağını biliyormuş gibi. Hayır, bunların hiçbirinde iyi bir şey yok.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Gino senin

ölmeni istiyor." Nero'nun ifadesi donuklaşıyor.

"Yeğenin başına gelenler yüzünden çok öfkeli. Bunu düzeltmemi istiyor. Ona para teklif ettim. Ona bölge önerdim. Hayır dedi."

Konsolosum tamamen hareketsiz. Gözünü bile kırpmıyor. Nefes aldığından bile emin değilim. Kalın kaşlarının altından bana bakıyor, etrafında bir inançsızlık havası dönüyor.

"Siktir, Nero. Bir şey söyle."

Bir vuruş geçer. Sonunda acı bir kahkaha attı. "Hayatım boyunca ilk kez hiçbir şeyim yok."

Çözümleri olan kişi olmam gerekiyor ama tek gördüğüm birbiri ardına üzerime gelen sorunlar. "Söyle bana, eğer bunu

düzelmezsen, ne olacak?" Nero soruyor.

"Bunu kendisi yapacak. Ve eğer seni öldüremezse, savaş ilan edecek. Kalan Garzolos'ları kendi tarafına çekmeye çalışarak başlayacak. O aileye kendimi kanıtlamak için yeterli zamanım olmadı ve herkes benim donları olmamdan hoşnut değil. Müttefik bulmak için çok uğraşmasına gerek kalmayacak. Gino Ferraro, Stefano Garzolo değil. Zeki biri ve emirlerini yerine getirecek üç oğlu var. Ortalık kan gölüne dönecek."

Nero'nun bakışları daha da kararıyor. "Kulağa

karmaşa gibi geliyor." "Tam bir karmaşa."

Yutkunuyor. "O zaman yapmayı düşünüyorsun?"

Kızgınlık omurgamdan aşağı kayıyor, ardından utanç ve sağlıklı bir doz iğrenme geliyor. "Elbette, bunu düşünüyorum." Düşünmek zorundayım. Ben bir Don'um ve bu da imkansız seçimler yapmak anlamına geliyor.

"Lanet olsun." Elini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Her nasılsa, yıllar boyunca beni biraz olsun önemsediğine kendimi inandırmayı başardım."

"Bunu yapmak istemiyorum, Nero," diye homurdanıyorum. "Ama Gino'nun istediğini yapmazsam, bunun mantıksal sonuçlarını görmezden gelemem."

Sehpa bana doğru uçuyor. Ayağa fırlıyorum, silahımı çekiyorum ve ona doğrultuyorum. Etrafımızdaki hava gerginlikle çatırıyor.

"Sen ve senin lanet mantığın," diye tükürdü, gözleri öfke ve incinmişlikle parlıyordu. "Duymak istemiyorum. Bunu nasıl rasyonalize edeceğini bilmeme gerek yok." Silahımın namlusu göğsüne dayanana kadar ilerliyor. "Yap şunu, Rafe. Sadece yap şunu. Bunu istediğini söyleyebilirim. Yapılacak en *mantıklı* şey bu, değil mi?"

İşaret parmağım tetiğin üzerinde geziniyor. Saniyeler geçiyor.

Bu mantıklı. Ama o kadar yanlış geliyor ki boğazımdan safra tadı geliyor.

"Sonunda değiştiğini sanmıştım," diye fısıldıyor Nero. "Kız yüzünden. *Karın* yüzünden." Bu

kelime bir anı selini tetikliyor.

Mihrapta onu öpüşüm. Ona her şeyin bittiğini söylediğimde bana bakışını. O üç lanet kelimeyi söylediğinde göğsümün nasıl kasıldığını.

"Haklıydın," diye fısıldıyorum. "Onunla asla ilişkiye girmemeliydim."

Elini namlunun üzerinde kıvrarak sabit tutuyor. "Bunun için onu suçlamıyorum. Sen de suçlamamalısın." Daha da yakına eğiliyor, bakışları beni delip geçiyor. "En azından sana insan olmanın nasıl bir his olduğunu gösterdi."

Boğazıma bir şey takıldı. Gözlerimin arkasında bir basınç oluşuyor.

Çek. Çek tetiği. Seni bunun için eğittim.

On üç yaşındayken babamın sözlerini

dinlerdim. Ama yirmi yedi yaşındayken

dinlemiyorum.

Silahı Nero'nun elinden çekip alıyorum ve indiriyorum. Gözlerinde önce şaşkınlık sonra da rahatlama beliriyor. Ondan uzaklaşıp odayı geçiyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum. Kafatasımın içinde bir baş ağrısı patlıyor. Beynimi tırmalamak istiyorum.

Nero "Neden yapmadın?" diye sormadan önce birkaç dakika

geçti. Başımı sallıyorum, göz göze gelmeyi reddediyorum.

"Bilmiyorum."

Öfkelendi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Zamanımız var. Daha sabah olmadı."

Nero saatini kontrol eder. "Gün doğumuna beş saat var. Ferraro ordusunu peşimden gönderene kadar. Bu süreyi nasıl geçirmek istersin?" Kollarını iki yana açıp gülüyor, ama esprili değil. "Buralarda pek eğlence yok. Belki bir deste iskambil kağıdı bulabilirim."

Cebim titremeye başladı. Silahımı sehpanın üzerine koyuyorum ve telefonu ceketimden çıkarıyorum.

"Ferraro?" Nero soruyor.

Arayanın kimliğine bakıyorum. "Hayır. Ben De Rossi." Neden arıyor? Cleo şu anda onunla mı? Bütün gece bunu düşünerek kendime işkence etmek istemediğimden telefonu açıyorum. "Cleo seninle mi?"

"Evet. Sabah onunla birlikte gidiyoruz."

Göğsümün içine bir ağırlık çöküyor, ama onu görmezden geliyorum. "Güzel." Kelimelerin tadı

dilimde kül gibi. "Ferraro'nun ne istediğini duyduk."

Cevap olarak homurdandım.

"Şu anda Nero ile birlikte misin?"

"Evet."

"Bundan kurtulmanın bir yolunu buldun mu?"

Nero ile aramdaki sehpanın üzerinde duran silaha bakıyorum. Nero'yu ben öldürmeyeceğime göre, Gino öldürecek. Ya da en azından deneyecek. Ve sonuç olarak kaç kişi daha ölecek?

Çenem sıkıştı. "Hayır. Neden beni arıyorsun?"

"Cleo benden bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi sormamı istedi. Teselli bulamıyor."

Göğsümün içinde bir sızı belirliyor. Kendimi bu hissi görmezden gelmeye zorlayarak boynumu kırıyorum. "Kulaklarımı dört açtım. Ferraro yarın bir ceset görmeyi bekliyor. Görmezse savaş ilan edecek. Birçok kişi ölecek."

Gino bana suya karşı bir ilgisi olduğunu söylemişti ama New York'un alevler içinde kalmasına izin vermekten çekinmeyecektir. De Rossi düşünceli bir ses çıkardı. "Ferraro'nun bir ceset istediğini söylemiştin."

"Evet, bir ceset" diye cevap veriyorum.

Bekle. Bir ritim geçti. "Nero'nun cesedi olmak zorunda değil," diye fısıldıyorum De Rossi'den çok kendime. Odanın diğer ucundaki danışmanım bana bakıyor.

"Bunu konuşalım," diyor De Rossi. "Seni hoparlöre veriyorum. Ras ve Giorgio da burada." Volta atmaya başladım. "Doğru. Garzolo'nun yanında birkaç iri adam vardı. Nero'nun boyu kadar."

"O yaptı. Onları sizin için geri getirebiliriz."

De Rossi bana cesetleri getirirse... "Yangın gibi görünmesini sağlayabilirim. Onları tanınmaz hale getirebilirim." De Rossi, "Gino kalıntıları isteyecektir." diyor. "Kendisi doğrulamak isteyecektir."

"Evet. DNA'yı kontrol edecek. Nero'dan daha önce örnek alınmıştı ve Gino'nun polis içinde veri tabanında bunu araştıracak bağlantıları var."

"Dosyalarındaki kayıtları güncelleyebilirim," diyor Giorgio'ya ait olduğunu anladığım daha

kalın bir ses. Telefona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Emin misiniz?"

"Sorun olmayacak," diyor, ses tonunda en ufak bir belirsizlik yok. "Ama yine de Nero ile ne yapacağınızı bulmanız gerekecek. Bir daha buralarda yüzünü gösteremeyecek."

Arkadaşıma bakıyorum. Dirseklerini dizlerine dayamış, avuçlarını yüzünün önünde

birleştirmiş. "Ortadan kaybolması gerekecek," diyorum.

Nero bakışlarımı tutuyor.

"Onu eyaletteki güvenli evlerimden birine gönderemem," diyorum. "Çok riskli."

"Hayır, New York'tan ayrılmak zorunda," diyor Giorgio. "Onu birkaç eyalet öteye göndermeyi öneriyorum. Mafyanın olmadığı sakın bir yere. Ferraro'ya rapor verebilecek hiç kimse tarafından fark edilmemeli."

Nero ne önerdiğimi anlamış olmalı, çünkü ayağa kalktı, gözlerinde açık bir protesto vardı.

Nero küçük bir kasabada mı? Onun gibi büyük şehirli bir adam tek başına sessiz bir yerde ne halt edecek? Bundan hoşlanmayacak ama başka seçeneği yok. Alternatifler ölüm ya da savaşken olmaz. Ne olursa olsun geri dönmeyeceğinden emin olmalıyım. Ama nasıl?

Sandro elinde iki fincan kahveyle kapıdan içeri girmek için o anı seçiyor. Bakışlarım şoförün üzerinde kilitlendi. Çocuğun ailesi yok. Yirmili yaşlarının başında. Ve onu er ya da geç kaza yapıp boynunu kıracağı sokak yarışı sahnesinden çekip çıkardığımız için Nero ve bana borçlu.

Sandro'yu Nero ile göndereceğim.

Ortalık sakinleşir sakinleşmez Nero'nun buraya dönmek gibi aptalca bir şey yapmasını engelleyecek.

"Garzolo'nun iki adamını al," diyorum telefonda. "Sandro, Nero ile gidiyor." "Şoför

Sandro mu?"

"Evet."

Sandro ve Nero birbirlerine "ne oluyor lan" der gibi bakarlar.

"Pekâlâ," diyor Giorgio. "Ras ve ben cesetleri alıp size getireceğiz. İtalya'ya döner dönmez birinden DNA örneği alıp Nero'nun kaydıyla değiştireceğim," diyor Giorgio. "Bu şekilde, herhangi biri sistemde bir şey ararsa, aradıkları onayı alabilecekler."

Kendi kendime başımı salladım. Bu işe yarayacak. "Çabuk hareket etmeliyiz. Hemen gidebilir misin?"

"Evet," diyor Ras. "Damiano kadınlara göz kulak olmak için burada kalacak. Hepimiz gidersek şüphelenirler. Garzolo'nun adamlarını gömdüğümüz yerden ne kadar uzaktasınız?"

"Yaklaşık kırk beş dakika." Şu anda bulunduğumuz adresi söyledim.

"Yaklaşık iki saat içinde orada olacağız. Birkaç depo benzinle hazır olun."

Burayı yakmak için fazla bir şey gerekmez ama cesetlerin tanınmaz hale geldiğinden emin olmalıyız.

"Yapacağım." "Rafaele." Yine Giorgio.

"Öyle mi?"

"Bunu bizden başka kimse bilemez," diyor Giorgio. "Kadınlar bile. Ne kadar çok kişi bilirse, risk o kadar büyük olur. Nero ve Sandro asla geri dönemez."

Yutkunuyorum. "Biliyorum." Dünyanın geri kalanı danışmanımı öldürdüğümü düşünüyor olmalı. Buna inanmalılar. Telefonu kapatıp Nero ve Sandro'ya dönüyorum.

"Rafe, ne halt planlıyorsun?" Nero homurdanıyor.

"Ortadan kaybolacaksınız. İkiniz de."

Nero gözlerini kısar. "Bu ne anlama geliyor?"

Onu ve Sandro'yu hızlandırıyorum ve bitirdiğimde Nero bana ters ters bakıyor.

"Hiç kimse olduğum bir bok çukuruna gönderilmektense bir konsolos gibi ölmeyi tercih ederim." "Sandro için bir hiç olmayacaksın."

Şoförüm nefesini dışarı üflüyor. Nero'nun aksine, tartışmıyor. "Emekliliğin benim için bu kadar erken olacağını hiç düşünmemiştim. Kendime bir hobi bulmam gerekecek," diyor.

"Bir iş bulmanız gerekecek. İkinizin de gideceğiniz yere uyum sağlamanız gerekecek."

"Sandro, kapa çenenı," diye homurdanıyor Nero. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Rütbenin düşürölmesindense ölmeyi mi tercih edersin?" Ben soruyorum.

"Bu bir rütbe indirimi değıl. Beni sürgüne gönderiyorsun."

"Evet, bence bu, içine düşmek üzere olduğun cehennem çukurundan çok daha iyi."

Kendini dizginlemeden önce gözlerinde bir eğlence parıltısı görüyorum. "Sen lanet olası bir pisliksin. Sana verdiğim on yılın karşılığının bu olduğuna inanamıyorum."

Elimi omzuna koyuyorum. "Bunu seni hayatta tutmak için yapıyorum. Ben senin Don'unum ve bu

bir emirdir." Çenesini gıcırdatıyor.

"Müzakereler için zamanımız yok. Olacak olan bu. Sandro, sen ve Nero için belgeleri almak üzere evime dönüyoruz. Sonra da biraz benzin almamız gerek."

"Anladım patron. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Nero kollarını iki yana açıyor. "Peki ben ne yapacağım?"

"Olduğun yerde kal ve yeni güzel hayatını düşün."

Başını sallıyor. "Mutfakta eski bir şişe burbon gördüm. Belki sen gelmeden önce kendimi sersemletecek kadar içerim."

"Sadece aptalca bir şey yapma," diyorum ona, çoktan kapının yarısına gelmişken.

İki saat sonra eve döndüğümüzde Ras ve Giorgio, Garzolo'nun ölü adamlarıyla birlikte oradaydı. Yerde yatıyorlar ve üzerleri hâlâ toprakla kaplı.

Nero daha iri olanın yanına çömeliyor ve ona şüpheyle bakıyor. "Yani bu ben mi oluyorum?" Giorgio başını sallıyor. "Yaklaşık aynı boyda ve benzer bir kemik yapısına sahip."

"Bence diğer adam Sandro'ya, bunun bana benzediğinden daha çok benziyor."

"Yapacaktır. Bir şeyden şüphelenseler bile, DNA testi şüphelerini ortadan kaldıracaktır." Giorgio pencereden dışarı bakar. "Güneş yakında doğacak, o yüzden yola koyulmalıyız."

İki cesede doğru yürüdüm. Nero olması gereken kişinin kafasında bir kurşun vardı. Diğerinin göğsünden vurulmuş. "Nero'nun Sandro'yu kendi tarafına geçmeye ikna ettiğini söyleyeceğim. Çatışmaya girdik ve Sandro'yu da öldürmek zorunda kaldım."

"Ve evi ateşe mi verdin?" Giorgio soruyor. "Bunu da açıklamam gerekecek."

"Uzaktan bir siren sesi duydum. İkisini de dışarı çıkaracak vaktim olmadı ve izlerimi kaybettirmek

zorunda kaldım." Ras başını sallıyor. "Fena değil."

"Dört bidon benzinimiz var," dedim. "Bu yeterli olacaktır."

"Al." Giorgio Nero'ya arabasının anahtarlarını fırlatır. "Benim arabamı al. Kiralık olduğu için bir yere bırakman gerekecek. Yeni bir araba al ve sahte kimliğini kullan."

Ceketimin içine uzanıp içinde iki Kaliforniya kimliği ve birkaç tomar para olan plastik bir poşet çıkarıyorum. "Bu birkaç hafta için yeterli olur."

Nero başını sallıyor. "Birkaç offshore hesabım var. Bunlara karanlık ağ üzerinden erişmenin güvenli olduğunu varsayabilir miyim?" "Sorun olmaz ama unutmayın, gösterişli olamazsınız," diyor Giorgio. "Ve bir VPN kullan."

"Evet, ben aptal değilim." Nero Sandro'ya bakar. "Hazır mısın?"

Şoförüm omuz silkiyor. "Olabileceğim kadar hazırım patron."

Sandro'ya doğru yürüyorum ve elini sıkıyorum. "Ona göz kulak ol. Aptalca bir şey yapmasına izin verme. Unutmayın, siz ikiniz ortama uyum sağlamalı ve radarın altında kalmalısınız."

Başını salladı. "Yapacağım."

Nero'ya doğru ilerliyorum. "İyi bir koşu yaptık."

Danışmanım beni kucaklıyor ve sırtıma sert bir tokat atıyor. "Pisliğin teki olsan da her zaman benim kardeşim olacaksın. Ve Gino Ferraro bir gün ölecek."

"Dönecek," diye söz veriyorum ona. Ama bunu yapsa bile, Nero geri dönemeyecek. Gino'nun üç oğlu hala etraftayken olmaz. Kuzenlerini öldüren adamı her zaman hatırlayacaklar.

Bu bir veda.

Nero ve Sandro dışarı çıktılar ve Giorgio, Ras ve ben işe koyulduk. Ev zehirli kokana ve her şey sıvıyla ıslanana kadar benzini her yere döküyoruz. Arabamın arkasından bir bez alıp ellerimi silerek temizliyorum, Giorgio'nun çakmağını yakıp

rulo haline getirilmiş bir gazeteyi ateşe verişini izliyorum. Onu eve taşıyor ve ön kapıdan içeri fırlatıyor. Birkaç dakika içinde tüm bina yanmaya başladı.

Bir süre daha orada durup yıkıma tanıklık ediyoruz. Göz ucuyla Ras'ın bana baktığını fark ediyorum. Burnumu çektim. "Patronun ve siz ikiniz bana bir iyilik yaptınız. Bunu unutmayacağım."

Başını sallıyor. "Biliyoruz. Ama bunu senin için yapmadık." Çenem sıkıştı. Tabii ya. Cleo için yaptılar. *Onunla ilgilenmek için.*

Kelimeler tam orada, serbest bırakılmak için yalvarıyor ama ben söyleyemiyorum. Boğazım onları çıkaramayacak kadar gergin. El sıkıştık, vedalaştık ve eve gitmek için arabama bindim.

Sanki üç gündür ayaktaymışım gibi geliyor. Eve döndüğümde sendeleyerek yatak odamıza girdim. Kokusu burnuma doluyor ve yarı yarıya onu görmeyi bekleyerek etrafıma bakıyorum.

Ama o gitti.

Ona gitmesini söyledim ama bir parçam beni dinlemeyeceğini umuyordu. Gömmek zorunda kalacağım bir parçam.

Yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve başımı omuzlarımın arasına alıyorum. İnsanın hayatının bir gün içinde bu kadar değişebilmesi ne tuhaf.

BÖLÜM 40

CLEO

BİR BUÇUK HAFTA SONRA, Vale ve Damiano'nun Casale Di Principe'deki evinde herkesle birlikte akşam yemeğine oturuyorum. El boyaması yemek tabağıma bakıyorum. Çok güzeldi. Kuşlar, çiçekler ve yapraklardan oluşan mavi beyaz bir desen. Bana düğünümde kullandığımız tabakları hatırlatıyor.

O günden beri çok büyüdüm.

Evliliğimin son ayları kendimle ilgili bir şeyi fark etmemi sağladı. Temel bir gerçek gibi hissettiren bir şey. Öyle bir şey ki, bir kez gördüğünüzde bir daha göremiyorsunuz. Sizi her yerde takip ediyor, geçmişinizi tamamen yeni bir ışık altında algıladığınız bir mercek.

Her zaman meydan okumamın ve sürekli isyan etmemin, ailemin beni Gemma ve Vale'yi etkiledikleri gibi etkilemediklerinin kanıtı olduğunu düşünmüştümdür. Onların saçmalıklarına asla kanmadım. Benden bir şey istediklerinde tam tersini yapardım. Beklentilerini nasıl görmezden geleceğimi, geleceğime dair vizyonlarına nasıl tüküreceğimi biliyordum. Bunun beni güçlü yaptığını sanıyordum.

Loretta beni ilk kovduktan sonra onun evine geri döndüğümde gerçek kafama dank etti. Kapısının önünde durmak ve kendimi onun önünde alçaltmak... *bu* zordu. Aileme karşı isyan etmek kolaydı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. İçimde parçalanıyormuş gibi hissettiğimde yaslandığım bir şeydi.

Gerçekten de yıllardır kendime yalan söylüyordum. Ailem beni etkilemişti. İçten içe kendimi değersiz hissetmeme neden oldular. Onlara göre ben her zaman değersizdim ve her zaman değersiz olacağım. Her söz ve davranışlarıyla bu mesajı veriyorlardı ve ben de buna inanıyordum. Kendime ne kadar yalan söylersem söyleyeyim ya da aksini iddia edersem edeyim, buna inanmıştım.

Rafaele sayesinde başka bir şeye inanmaya başladım.

Beni kendimle ilgili yeni bir anlatıyla besledi. Varlığımın yeniden çerçevelenmesi. Ve iyi hissettirdi. Tanrım, *iyi* hissettirdi. Belki de bu yüzden şimdi her şeyin bir yalan olduğunu bildiğim için bu kadar acı çekiyorum. O da benim değerimi görmedi. Ben onun katı hayatında bir oyuncak, eğlenceli bir demirbaşım. Ta ki artık eğlenceli olmayana kadar. Onun için veda etmek çok kolaydı.

Başımı kaldırıp baktığımda kız kardeşlerimin endişeli bakışlarını yakalıyorum. Buraya geldiğimizden beri bana... dürüst olmak gerekirse ne olduğunu bile bilmiyorum. Yas mı?

Evet, doğru kelime bu.

Sevdiğim adam kalbimi kırdı.

Evliliğim çöktü.

Ve Nero.

Derin bir nefes

çekiyorum. Nero öldü.

"Annem bugün beni aradı," diyor Gemma. "Evi satıyor. Tam zamanlı olarak Hamptons'da yaşamak istiyor." Vale

başını sallıyor. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Eski eşyalarımızdan herhangi birini almak isteyip istemediğimizi sordu."

"Ben iyiyim," diyor Vale. Benim gibi o da annemizle vakit geçirmektense gözlerini oymayı tercih ederdi.

Ama Gemma çok nazik. İç çeker ve çatalıyla yemeğini hareket ettirir. "Bilmiyorum. Ona yardım etmek için bir süreliğine oraya gitmeyi düşünüyordum."

Vale kaşlarını çatar. "Bir sürü yardımcısı var, inan bana. Tüm teyzelerimiz ve kuzenlerimiz. Ve eğer Vince'in öne çıkması gereken bir zaman varsa, o da şimdi."

Gemma ikna olmamış görünüyor ama Ras uzanıp avucunu Gemma'nın bileğine doluyor. "Peaches, kendine ve bebeğimize

odaklanmalısın. Başkalarının sorunlarını çözmene gerek yok, unuttun mu?"

Gemma'nın alnındaki gerginlik azalır. Sevgilisine bakar ve ona hayranlık dolu bir gülümseme verir. "Haklısın. Bizim hâlâ

fidanlıkta yapılacak çok iş var."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Mari. "Geçen hafta bana gösterdiğin küçük kıyafetler bende ciddi bir bebek ateşi yarattı." Yanında oturan Giorgio'ya bir bakış atıyor. "Kim bilir, belki oğlunuzun birkaç yıl içinde bir kuzeni olur."

Damiano şarabını yudumlarken Giorgio ona hoşgörülü bir gülümseme veriyor. "Mari, on dokuz yaşındasın," diyor ağabeyi.

"Neredeyse yirmi yaşındayım," diyor. "Gemma sadece bir yaş büyük." "Çocuk sahibi olmak büyük bir karar. Bunu bir hevesle yapmamalısınız."

Vale bir kahkaha attı. "Geçen gece sen kendini biraz aştığında *sana* söylediğim şey kelimesi kelimesine bu değil miydi?" Damiano'nun ağzı kapanır.

Mari kıkırdar. "İkiyüzlü."

"Her *neyse*," diye araya giriyor Gemma, yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle. "Ben kendi adıma etrafta bir sürü çocuğun koşturmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Personel bir sonraki yemekle geliyor ve sohbet başka bir konuya kayıyor ama ben içime kapanıyorum. Mavi gözlü, siyah saçlı genç bir oğlanın hayali bana gülümsüyor ve göğsümde acı verici bir özlem duygusu yankılanıyor.

Tanrım, neyim var benim?

Eskiden anlaşmalı olduğum kocamdan çocuk sahibi olmamın bekleneceği fikrinden nefret ederdim. Ama Rafaele ve benim asla bir aileye sahip olamayacağımızı bilmek beni şimdi üzüntüyle dolduruyor.

Koltuğumdan kalktım. "Başım ağrıyor. Sanırım gidip uzanacağım." Gözlerimin arkası sızlıyor ve yemek masasında sel kapılarının açılmasını istemiyorum. Gerçi bu hafta ilk kez olmuyor.

Vale bana bakıyor, yüz ifadesindeki endişe açıkça belli oluyor. "Emin misin?"

"Evet. Yarın hepinizle görüşeceğim." Ağladığımı duymamalarını umarak odama kaçtım.

Ertesi sabah, yatak odamın kapısı uçarak açıldı ve beni sarsarak uyandırdı.

Gemma içeri girdi. "Artık üzülme yok." Yatağın üzerine deri bir spor çantası atıyor ve pencereye doğru yürüyüp perdeleri çekerek parlak ışığın yüzüme vurmasına izin veriyor. "Şehirden ayrılıyoruz."

"Ne?" Gözlerimi güneş ışığına karşı avucumla siper ederek halsizce soruyorum. "Beni duydun. Eşyalarını topla. Kız kıza bir hafta sonu geçirmeye gidiyoruz."

Esniyorum, bakışlarım onun çıkıntılı karnına kayıyor. "Hamilesin."

Gemma omuz silkiyor. "Ne olmuş yani? Hâlâ çok zamanım var. Ayrıca, fazla uzağa gitmiyoruz." "Nereye gidiyoruz?"

"Amalfi Sahili. Vale bize Positano yakınlarında özel plajı olan bu inanılmaz yeri ayırttı. Resimler inanılmaz görünüyor."

"Amalfi mi? O kadar uzak değil mi?"

"Buradan sadece birkaç saat uzaklıkta. Bir saat içinde gidiyoruz." Yorganın üzerinden beni dürtüklüyor. "Cidden, kal. Bu oluyor."

Yorganı başımın üzerine çekip içine doğru inliyorum. "Hayır. Beni yalnız bırak."

Üzerimdeki battaniyeyi yırttı. "Yapamam. Bu sen değilsin, Cleo. Hayatına devam etmenin ve yeni hayatını kucaklamanın zamanı geldi."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik bakıyorum. O da bana bakıyor, gözlerinin içinde şiddetli bir kararlılık var. Evet, ben

bu işten sıyrılmak.

Kendimi battaniyeden kurtarıyorum ve ayaklarımı Vale'nin İtalya'ya indiğimiz gün bana aldığı tüylü terliklerin içine sokuyorum.

"Tamam." Gemma'nın yüzü aydınlandı. "Tamam mı?"

"Tamam dedim!"

Ayağa fırlar ve yüksek sesle bir çığlık atar. "Tabii ki evet. Hadi, toplanmana yardım edeyim. Çok eğleneceğiz. Bu hafta sonu taşınyorsun."

Birkaç saat sonra, çantam doluydu ve gitmeye hazırdım. Gem ve ben Vale ve Mari'nin çoktan beklediğı oturma odasına gidiyoruz. Adamları yanlarında geziniyor ve gitmemiz konusunda pek de heyecanlı görünmüyorlar.

Giorgio, Ras ve Dem bir yavru köpek sürüsü gibi bizi evden çıkarken takip ediyor.

Ras, Gemma'ya "Kendini biraz bile kötü hissedersen Ignazio'dan seni hastaneye götürmesini iste," diyor.

Bana bir bakış attı. Birkaç kez Ras'ın hamileliğı konusunda aşırı endişeli olduğundan bahsetti. Bence çok tatlı. "Merak etme, yapacağım." Parmak uçlarına kalkıp ona bir öpücük veriyor.

Damiano bizi gözden geçiriyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Size katılmamızı istemediğinizden emin misiniz?" "Evet, eminiz," diyor Vale. "Daha önce de defalarca açıkladığım gibi, bu kız kıza bir hafta sonu."

"Orada korumasız olman hoşuma gitmiyor."

"Bizimle birlikte bir araba dolusu koruma gönderiyorsun." Binmek üzere olduğumuz arabanın hemen arkasına park etmiş olan ikinci cipe el sallıyor. "Artık büyük patron sen olduğun için bizi kimden koruduklarından bile emin değilim."

Ve babam öldüğüne göre. Öz babamın beni öldürmeye çalıştığını düşünmek delilik. Bildiğim her şeyi bilsem bile, bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. Yasını tutmadığım bir kişi varsa, o da odur. Stefano Garzolo kötü bir adamdı ve dünya onsuz daha rahat nefes alabilir.

"Eğer çok heveslenirlerse, onlara geri çekilmelerini söyleyeceğim." Vale hâlâ Damiano'yla muhafızlar hakkında konuşuyor. "Anladın mı? Uyum sağlamak için yanlarına kıyafet almışlardır diye dua ediyorum."

"Tamam bebeğim," diyor, sesi gergin geliyor. "Sadece dikkatli ol."

Yüzündeki hoşnutsuz ifade beni güldürüyor. Bu adamlar çok saçma. Ve çok aşıklar. Damiano'nun kollarını Vale'ye dolayıp onu öpücüklerle boğmasını izlerken göğsümde bir kıskançlık titreşimi beliriyor. Başka tarafa bakıyorum, dudaklarım bir çizgi halinde geriliyor.

Neyin var senin? Kız kardeşlerini gerçekten kıskanıyor musun? Onlar için mutlu olmalısın.

Onlar adına mutluyum. Ama aynı zamanda kıskanıyorum. Neredeyse onların sahip olduklarına sahip olacakken nasıl kıskanmayayım?

Boğazım daralıyor. Bu duyguları uzaklaştırmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kız kardeşlerim benim için zaten çok şey yaptı ve onları daha fazla endişelendirmek istemiyorum. Kafamın içindeki tüm bu saçmalıklarla sadece ve sadece ben başa çıkabilirim.

Çocuklar çantalarımızı taşımamıza yardım ediyor - üç gün için kesinlikle çok fazla şey paketlemişiz - ve sonra evin önünde düzgün küçük bir sıra halinde duruyorlar, üçü de eşit derecede somurtkan görünüyor. Pencereden onlara el sallıyoruz ve gidiyoruz.

BÖLÜM 41

CLEO

Amalfi'ye giden yol nefes kesici g zelliikte. Napoli'den çıkıp sahile indiğimizde arabanın camını açıp d   ncelerimin dağılmasına izin veriyorum.

Yemye il ye illiklerle kaplı sarp kayalıklar aşağıdaki denize dalmakta ve akuamarin rengi su yelkenlilerle dolup ta maktadır. Küçük k  yer yoldaki virajların arkasına saklanmış, kayalıkların içine doğru inşa edilmiş, g r n   te yerçekimine meydan okuyor. G ne  ılık ve hava tam kıvamında nemli.

Vale'nin kiraladığı eve vardığımızda kendimi daha hafif hissediyorum. Sadece güzel çevreye odaklanırsam, beni ağırla tıran düşünceleri neredeyse bırakabilirim.

Dar ana yolun hemen dışında küçük bir park alanına sıkışıyoruz ve  of r e yalarımızı hızla bo altıyor. "İleride park etmem gerekecek," diyor bize. "Bana ihtiyacınız olduğunda mesaj atın."

Daha sonra korumaların bulunduğu SUV yanaşıyor ve dört adam çantalarımızı eve çıkan dik ta  basamaklardan aşağı ta ımamıza yardım ediyor. Bir başka muhteşem manzaraya sahip küçük bir terasta duruyoruz. Vale çantasından bir dizi anahtar çıkartıyor ve gıcirtılı ahşap kapının kilidini açıyor.

"Hadi," diyor ve Gemma, Mari ve bana onu takip etmemizi işaret ediyor.

Kapının arkasında küçük bir giriş var. Dar olduğu için gardiyanların b   k  antalarımıza nasıl takılacağı hakkında  akalar yaparak ilerliyoruz ama diğer tarafa geçince susuyoruz.  enelerimiz yerdeyken konuşmak çok zor.

Oturma odasından kemerli bir pencereyle  er eveleenmi  manzaraya doğru ilerliyorum. Denizi g ky  z nden ayıran bir ufuk yok. Su, göz alabildiğine uzanan açık bir mavinin içinde eriyip gidiyor. Bu yüce bir güzellik. İnsanı nutku tutulacak hale getiren türden. Gemma abartmıyordu. Burası olağanüstü bir yer.

Odadan odaya geçiyor, her pencereden manzarayı seyrediyor, evi süsleyen renkli çanak çömlekleri inceliyor ve duvarlardaki suluboya sanatına hayran kalıyoruz.

Mutfaktaki bir yan kapının ardında, çakıllı bir plaja inen bir dizi basamak var. Su, tuz ve r zg rdan yıpranmış cılız ahşap korkuluklara tutunarak birbirimizi dikkatli olmamız konusunda uyararak basamakları iniyoruz. En altta, sudan sadece birkaç metre uzakta  emsiyeli birkaç  ezlong ve küçük bir teknenin bulunduğu bir iskele buluyoruz.

"Kendimi bir İtalyan filmindeymi im gibi hissediyorum," diyorum. "Bu çok havalı."

Vale yanıma geldi ve kolunu bana doladı. "Ve  imdi tüm bunlardan sadece birkaç saat uzakta yaşıyorsun. Ne zaman istersen geri gelebilirsin."

Ayaklarıma vuran suya gülümsüyorum ama bu acı bir gülümseme. G ky  z  bana Rafaele'nin gözlerinin rengini hatırlatırken nasıl olmasın ki? Buraya onunla gelmeyi çok isterdim. Hiç balayı bile yapmadık.

Hay sikeyim. Neden onu düşünüyorum ki? Ne balayı lan? Evliliğim bitti. Hâlâ belgeleri g ndermemi  olsa da.

Beni kendisinden uzaklaştırmak için çok acelesi varmış gibi görünüyordu, ama neredeyse iki haftadır buradayım ve şiddetle söz verdiği boşanma belgeleri hala gelmedi. Bundan bir şey çıkarmamaya çalışıyorum.

"Peki plan nedir?" Yakında eski kocam olacak kişi hakkında düşünmemek için kendimi zorlayarak soruyorum.

" Ğleden sonrası için i kili bir yemek dersi ayarladık," diyor Vale. "Evden sadece on be  dakika uzaklıkta ama biraz uzun bir yürüyüş mesafesinde."

Mari yüzünde bir gülümsemeyle suya bakıyor. "Kim yüzmek ister?"

"Ben!" Gemma ti  rt n  g Ğ s nden çekip çıkartarak "Ben!" diyor.

"Kaynıyorum."

Evden bikinilerimizi alıp iskeleden serin suya atlıyoruz. Gem, Vale ve Mari kıyıya yakın duruyorlar ama ben daha açıkta yüzüyorum. Etrafımda birkaç küçük balık ve uzakta birkaç tekne var ama onun dışında yapayalnızım.

Sırt üstü yüzüyorum ve gözlerimi kapatıp güneşin tenimi okşamasına izin veriyorum. Dalgalar beni hafifçe ileri geri sallıyor ve bir an için neredeyse huzur buluyorum.

Neredeyse.

Eskiden öldüğünüzde ne olacağını hayal etmekte zorlanırdım. Dindar değilim ve Tanrı'ya inanmıyorum, bu yüzden geçmişte varsayılan cevabım hiçbir şey olmayacağı yönündeydi. Bir saniye önce hayattasınız, duyularınız çevrenizde sarhoş ve bir saniye sonra ışıklar sönüyor. Ama şimdi, tepemde parlayan güneşe rağmen bu düşünce tenimi ürpertiyor.

Diğer tarafta Nero'yu bekleyen bir şey olduğuna inanmak istiyorum. Ona dağıtılan boktan eli telafi edecek bir şey. Benim yüzümden öldü.

Yanağımdan aşağı bir şey damlıyor ve tekrar ağladığımı fark ediyorum. Bundan çok yoruldum ama duramıyorum. Bu kalp ağrısını nasıl durdurabilirim?

Yüzüstü dönüyorum, başımı suyun altına sokuyorum ve kıyıya doğru yüzüyorum.

Yüzmeyi bitirdiğimizde, yemek kursuna hazırlanma zamanı gelmişti. Sevimli yeşil bir sundress, bir çift platform sandalet ve sadece telefonumu alacak kadar büyük olan küçük beyaz bir çanta seçiyorum.

Yatak odamdan çıktığımda Mari beni tarıyor ve başparmağıyla onaylıyor. "Çok tatlı görünüyorsun."

Ona gülümsüyorum. İtalya'ya geldiğimden beri Mari'yi daha yakından tanıma fırsatı buldum ve o otoriter ağabeyinin tam tersi. Yumuşak dilli, nazik ve sakin bir havası var. Onunla geçinmek çok kolay.

"Sen de öyle." Açık mavi bir etek, kırpılmış bir üst ve birkaç kat altın kolye takıyor.

Kız kardeşlerim birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor ve korumalarımız bizi takip ederken evden çıkıyoruz. Yemek kursunun olduğu yere kadar yürüdüğümüzde inliyor ve terliyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Bir insanın o lanet merdivenleri çıkmadan önce antrenman yapması gerekir. Gem, bunu nasıl başardın bilmiyorum."

Kız kardeşim bana geniş bir sırtışla bakıyor, zar zor nefes almış görünüyor. "Hâlâ haftada üç gün pilates yapıyorum. Bu bebek için harika bir egzersiz."

Başımı sallıyorum. O bir fitness delisi. Restorana girerken avuçlarımla kendimi yelpazeliyorum. Bizi güler yüzlü sahibi karşılıyor. Bizi arka tarafa, yemek malzemelerinin bulunduğu bir sürü masanın kurulduğu terasa götürüyor.

Vale beni bara çekti. "Şaraba ihtiyacımız var," diyor genç barmene. "Roze şarabınız var mı?"

"Tabii ki var."

"Üç bardak lütfen. Hamile hanım için de bir maden suyu."

"Buzdolabından getireyim," diyor sevimli bir gülümsemeyle.

Kaybolduğunda Vale bana dirsek attı. "Çok tatlı."

"Sanırım." Sonra bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ve gözlerimi

deviriyorum. "Olamaz." Vale bana masum bir bakış attı. "Ne?"

"Deneme bile," diyorum ona. "Şu anda erkekleri düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor

bende." Gülüyor. "Tamam, tamam. Sadece takılıyorum."

"Ayrıca, teknik olarak hâlâ evliyim," diyorum. "Evrakları

göndermedi." Vale dudaklarını dişlerinin üzerinde birleştiriyor. "Bu

konuda ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum."

Bekliyor, sessizliğiyle devam etmem için beni ikna ediyor.

"Sanırım sinirlendim," diyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. İlişkimizi

bitirmeye çok hevesli görünüyordu." "Fikrini değiştirdiğini mi umuyorsun?"

Ne umduğumu bilmiyorum. Her gün Rafaele'yi özlemekle, beni bir hiçmişim gibi fırlatıp attığı için ona bağırabilmek için onu aramak arasında gidip geliyorum. Bir de Nero'yla ilgili suçluluk duygusu var. Bunu en çok geceleri yatağımda uzanırken hissediyorum.

ve uyku bir türlü gelmiyor.

Barmen elinde terleten bir şişe roze ile yeniden ortaya çıkıyor ve masamıza servis edeceğini söyleyerek beni Vale'ye cevap vermeye çalışmaktan kurtarıyor.

Ders menüsü basit -kaprese salatası, balıklı paccheri makarna ve limonlu muhallebi ile doldurulmuş mini bir pandispanya olan *delizia al limone*. Şef her şeyin nasıl yapılacağını gösteriyor ve doğru yapıp yapmadığımızı kontrol etmek için etrafta dolaşıyor. Şarap kadehlerimiz sık sık doldurulmasına rağmen, şef her şeyi çok ciddiye alıyor ve hepimiz kıkırdayana kadar tekniğimizi düzeltiyor.

"Bu çok önemli!" diye haykırıyor ve makarna hamurunun tam olarak nasıl tüp haline getirileceğini gösteriyor.

Mari sınıfın yıldızı ve şef sürekli olarak onun yaptığı işin geri kalanımızın örnek alması gereken şey olduğunu belirtiyor. Kız kardeşlerim ve ben ona tıpkı onun gibi İtalyan olduğumuzu söyledikimizde, bize inanmamak için büyük bir gösteri yapıyor. Yine kıkırdamaya başladık.

Bir şekilde sınıfı geçmeyi başardık. Sonuç güzel değil ama lezzetli. Şef yeni bir şişe şarap getiriyor, teşekkürlerimizi kabul ediyor ve yemeğimizin tadını çıkarmamız için bizi yalnız bırakıyor. Sohbet kolayca akıyor. Vale ve Gemma'nın gelecek yıl açmaya çalıştıkları sanat galerisi ve Napoli'de tanıştıkları sanatçılar hakkında konuşuyoruz. Mari, Giorgio ile Ibiza'da satın aldıkları yeni tatil evi için onlardan birinden bir tablo almaya çalışıyordu ve görünüşe göre adama ulaşmak imkansızdı.

"Oldukça eksantrik olabiliyorlar," diyor Vale kıkırdayarak. "Konuştuğumuz adamlardan biri sadece müşterinin astrolojik doğum haritasını beğenirse işini satacak."

Sırıyorum. Ben de Loretta'nın işiyle ilgili uç fikirleri olduğunu sanırdım.

Kız kardeşlerimin dünyanın bu tarafındaki yaşamlarını öğrenmek ilginç. Sonsuza kadar burada kalmayı hayal edebiliyor muyum? Canım ne isterse onu yapmayı? Sanırım hayal etmeme gerek yok. Özgürlük dilememe gerek yok. Özgürlüğüm var. Neredeyse.

Sadece bir imza uzakta.

Ancak bu farkındalığa eşlik eden soluksuz bir sevinç yok.

Yüz ifadem kararan düşüncelerimi yansıtıyor olmalı, çünkü masa sessizleşiyor. Yavaşça tüm gözler bana

dönüyor. "Cleo, bunun hakkında konuşmak ister misin?" Mari nazikçe soruyor.

Dudağımı ısırıyorum. İtalya'ya geldiğimden beri Rafaele hakkında gerçekten konuşmadım, onu düşünmeyi bırakmamış olsam da. Belki de zamanı gelmiştir. Belki içini dökmek yardımcı olur.

Ayrıca, alkol dilimi gevşetti.

"Sanırım..." Bir nefes üflüyorum. "Hâlâ her şeyin ne kadar hızlı olduğunu düşünüyorum. Aramızdaki şeyler mükemmel değildi ama ilişkimiz konusunda iyimserdim. Onu sevdiğimi söylemeye hazırdım, kendisi tam olarak o noktada olmasa bile. Bir inanç sıçraması yapacaktım."

Gemma başını sallar. "Doğum gününde sana nasıl baktığını hepimiz gördük. Poker suratı bile sana hayran olduğu gerçeğini gizleyemedi."

Bardağımın sapını parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Ve ertesi gün bir hata yaptım. Lanet olası bir hata. Ve bu her şeyi mahvetmek için yeterli miydi? Bu nasıl adil olabilir?"

"Bu adil değil," diyor Gemma. "Ve Rafaele'nin bu durumdan seni sorumlu tutmaya hakkı yoktu."

"Yani, tam bir karmaşaydı, ama haklısın. Neden *tüm* suçu benim üzerime attı? Sanki her şeyin nasıl gelişeceğini bilerek babamın arabasına binmişim gibi."

Bardağı bırakıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Evlendiğimizde onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Her türlü saçmalığı yaparak beni göndermesini sağlamaya çalıştım ama hiçbirini onu etkilemedi. Ben yaramazlık yaptığımda babam ve annemin yaptığı gibi çıldırmasını bekledim - ki dürüst olalım, bu çoğu zaman oluyordu - ama o bunu sineye çekti. Beni dinledi ve beni geliştirdi. Ona aşık olmamı sağladı." Başımı iki yana sallıyorum. "Ben de umursamazdım ama bunun nedeni Gem'in başının belada olduğunu düşünmemdi." Kız kardeşime bakıyorum. "Seni seviyorum Gem. Senin için her şeyi yaparım."

Gemma'nın dudakları titrer. "Biliyorum."

Rafaele babamın oyununa geldiğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu ama bunu yapmaya ne hakkı vardı? O yapamaz mıydı?

yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyor musun? Görünüşe göre anlamamışsın.

"Doğum günü partimde ne gördüğünüzü sandınız bilmiyorum ama Rafael beni sevmeyi. O hiç kimseyi sevmeyi. Bunu anlamıyor." Derin bir hüzün sarhoşluğumu delip geçiyor. Bana karşı *bir şeyler* hissetmiş olabilirdi ama bu her neyse, aşk değildi.

"Cleo, bunun adil olduğundan emin değilim," diyor Gemma sessizce. "Tehlikede olduğunu düşündüğünde senin için her şeyini ortaya koydu."

"Evet ve belli ki bunu bir daha asla yapmak istemediğine karar vermiş. Ben buna değmem."

Danışmanını kaybetmeye değmez. Krallığını riske atmaya değmez. Belki hiç kimse buna değmez ama damarlarımı yalayan öfkeye engel olamıyorum.

Vale bir süre sonra, "Bu onun kaybı," dedi.

Mari başını sallıyor. "Kesinlikle."

Şarabıma ters ters bakıyorum. "Siktir et onu."

"Evet, siktir et onu." Gemma su bardağını kaldırır. "Bunun ve hayatımıza devam etmenin şerefine." Bardaklarımızı tokuşturuyoruz, içiyoruz ve bir şişe şarap daha açıyoruz.

Bitirmeye karar verdiğimizde, o kadar sarhoştum ki, doğru düzgün göremiyordum bile. Ama o gece uykuya daldığımda, hala onu hayal ediyordum.

BÖLÜM 42

RAFAELE

KONSEYİMİ KAYBETMEME RAĞMEN, bir şekilde New York'taki durumu yaklaşık bir hafta içinde kontrol altına almayı başardım.

Gino Ferraro yanan güvenli evi görmeye geldi ve beklendiği gibi cesetleri topladı. Birkaç gün sonra, cesetlerin Nero ve Sandro'ya ait olduğunu doğruladığını ve artık her şeyin eşit olduğunu söyleyen bir telefon aldım. İsteddiği yirmi milyon doları ona gönderdiğimde ödeşmiş olacaklar, ki bunu aynı öğleden sonra yapıyorum.

Messeros ve Ferraros arasındaki kan davası resmen sona eriyor.

Vince Garzolo'nun New York'a uçup bana desteğini göstermesiyle Garzololar beni kalıcı yeni donları olarak kabul ettiler. Eski eşlerinin kendi kızını öldürmeye çalıştığı için ölmesi de yardımcı oldu. Garzolo'nun boktan biri olduğuna daha önce ikna olmayanlar, bu ifşaattan sonra nihayet ikna oldular.

Cleo ve nerede olduğu hakkında pek çok soru var. Orada, çoğunlukla gerçeğe bağlı kalıyorum. Kız kardeşleriyle birlikte, olanlardan sonra iyileşiyor.

Kimseye yaklaşan boşanmadan bahsetmedim. Aslında, avukatımı bile aramadım. Numarasını her çevirdiğimde bir şey beni engelliyor. Boks salonunda vücudumu ne kadar zorlarsam zorlayayım ya da akşamları ne kadar içersem içeyim kovamadığım bir şey.

O gideli 12 gün oldu. Onu bu evden ve hayatımdan kovalı 12 gün oldu.

Son birkaç konuşmamız bulanık. Ayrıntıları hatırlamaya çalıştığımda midemin çukurunda bir delik açılıyor. Söylememem gereken şeyler söylediğime inanmaya başlıyorum ve bu beni korkutuyor.

O burada olmadan duygularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanacağımı düşünmüştüm ama yüzüm hiçbir şeyi ele vermese de kafamın içinde hâlâ tam bir kaos var.

O gün içimde bir şeyler kırıldı. Nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir şey.

Akşam yemeğinden sonra, elimde ikinci kadeh viskimle boş evin içinde dolaşıyorum. Ayaklarım beni üst kattaki yatak odamıza götürüyor, orada o gitmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Çantası sedirin üzerindeydi. Eskiden içinde uyuduğu, bana ait bir tişört sandalyenin üzerine atılmış. Banyoda, makyajı makyaj masasının her tarafına dağılmış, sanki az önce oradaymış, bir akşam dışarı çıkmak için makyaj yapıyormuş gibi.

Kıyafetleri hala dolapta asılı. Onları bir türlü paketleyemedim. Parmaklarım benim için denediği siyah elbisenin yumuşak satenini okşuyor. Kumaşı kavırıyorum ve burnuma götürüyorum. Tanıdık kokusunun belli belirsiz bir izi var.

Yumruğum sıkılıyor ve yüzümü elbiseye gömüp onu içime

çekiyorum. İçime. Dışarı.

İçeri. Dışarı.

Bunu o kadar uzun süre yapıyorum ki kaybediyorum. Duyularım buna alışıyor ve

kayboluyor. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Geçen hafta bu daha sık olmaya

başladı.

Cleo gittikçe, ona gitmesini söyleyen Rafaele'yi daha az tanıyorum. Çok öfkeliydim. Kontrollden çıkmıştım. Ve şimdi o burada olmadan, anılarla dolu bir evde hayalet gibi dolaşarak kayboldum.

Dolapta mücevherlerini sakladığı sıg bir çekmece vardı. Çekmeceyi açtım ve çoğunun hâlâ orada olduğunu gördüm. Doğum günü için aldığım kolyeyi yanında götürmemiş. Neden alsın ki? Boş bir sayfayla başlamak varken neden beni hatırlatan bir şey istesin ki?

Katlanmış bir kağıt parçası kadife ek ile çekmecenin kenarı arasına sıkışmış. Onu çıkarıp açıyorum.

"Cleo'nun Rafaele'nin hayatını mahvetme planı."

Adımın üstünde şeytan boynuzları var. Altındaki madde işaretlerini okuyorum ve eğlenerek nefes alıyorum. İlk başta kıkırdamadan öteye gitmiyor ama sonra giderek artıyor ve ben deli gibi gülmeye başlıyorum. Beni her zaman güldürmeyi başarmıştır.

Hem iyi hissettiriyor, hem de acıtıyor. *Tanrım*, nasıl da acıtıyor.

Sonunda sustum. Başparmağımı yazısının ve sayfaya çizdiği küçük karalamaların üzerinde gezdiriyorum. Planını uygulamadı. Daha ilk maddede vazgeçmiş.

"Yine de yaptın, *tesoro*," diye mırıldanıyorum ve bardağımdan bir yudum alıyorum.

Yatak odasından çıkıp aşağıya iniyorum ve merdivenlerden inerken bardağımı ahşap tırabzana vuruyorum.

Clank, clank, clank.

Burası çok sessiz. Bu ev hep böyle sessiz miydi? Kapı zili çaldı.

Cleo.

Bu çılgınca bir fikir. Bunun için fazla gururlu. Ona nasıl davrandığımdan sonra buraya asla geri dönmeyecek. Benim istediğim de buydu, değil mi?

Bir kapı daha çalınıyor, bu sefer daha yüksek sesle. Neden kimse kapıyı açmıyor? Sonra tüm personeli kovduğumu hatırladım. Koridorlarda dolaşırken bana yönelttikleri sorgulayıcı bakışlara dayanamıyordum. Luca onun adını söyleyecek kadar cesur olan tek kişiydi. Nasıl olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Çıkması için ona kükredim. Üç haftalığına gitmeleri için hepsine kükredim. Sanki bu süre onu unutup kendimi toparlamam için yeterli olacaktı gibi.

Şaka gibi.

Kilidi çevirip ön kapıyı açtım. Kız kardeşlerim siyah bir arabanın önünde

duruyor. Kaşlarımı çattım. "Burada ne işiniz var?"

"Bizi içeri alın," diyor Elena, sarı saçlarını öfkeli bir el hareketiyle omzunun üzerinden savurarak. "Bizi burada yeterince beklettiniz."

Kenara çekilip Fabi'yle geçmelerine izin veriyorum.

Kapıyı kapattığım anda Elena dönüyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

Duvarda asılı aynada yansımamı yakalıyorum. Haklıydı. Haftalardır uyumamış gibi görünüyorum. Gerçek şu ki, Nero ve Cleo gittiğinden beri gecede üç saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum.

"Uyumakta güçlük çekiyorum."

"Evet, nedenini merak ediyorum" diyor, ses tonu suçlayıcı.

Fabi koluma dokunuyor. Bakışları elimdeki bardağa düşüyor. Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor ve bir an için bana sarılacağını sanıyorum.

Neyse ki kendini tutuyor. Hiç sarılmıyoruz. Bu şimdiye kadar hoş karşıladığım türden bir şefkat değil.

"Konuşmak istiyoruz," diyor Fabi. "Hadi oturalım."

Alkol beynimi halsizleştiriyor. Hâlâ burada oldukları gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. "Ne zaman geldiniz?"

"Doğruca havaalanından geldik." Kolumu çekiştiriyor. "Gel."

Kendi evimde bir yabancı gibi hissederek onu takip ediyorum. Elena arkamızdan yürüyor. Oturma odasına yayıldık. Kanepeye gömülüyorum ve viskimin yarısını bir yudumda bitiriyorum. Fabi ve Elena karşıma oturdular. Odayı, zor bir konuşmanın öncesinde olduğu gibi, beklenti dolu bir hava dolduruyor.

Kız kardeşlerim ve ben bu tür konuşmalar yapmayız. Aslında, neredeyse hiç konuşmayız. Beni pek sevmezler. Ben de onları çok iyi tanımıyorum. Biz aileyiz ama arkadaş değiliz. Onlar için ölürüm ama yardım için asla onlara gitmem.

Bardağımı yan sehpanın üzerine koyuyorum. "Konuşmak istediğini söyledin. Konuş o zaman."

Elena yumruklarını kucığında sıkıyor. "Cleo'ya ve babasına ne olduğunu duyduk. Nero'nun gittiğini duyduk."

"Doğru."

Fabi yutkunuyor "Gitti derken, demek istiyorsun

ki..." *"Gitti gitti."*

Odada şaşkın bir sessizlik hakim. Kız kardeşlerim Nero'yu hayatlarının büyük bölümünde tanıyorlardı ama onunla yakın da değillerdi. Ve yine de Fabi ağlamaya başlıyor. Elena küfrediyor ve onu teselli etmek için dönüyor. Kucaklaşmalarını izliyorum, Fabi yüzünü Elena'nın omzuna yaslıyor.

Üzgün olduğunda birinin sana sarılması güzel olmalı.

Ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Her hareket yanlış geliyor, sanki sahnede bir aktörüm ama senaryoyu

kaybetmişim gibi. "Sana biraz su getireyim," diye mırıldanıyorum.

Elena omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Onun suya ihtiyacı yok. Oturun."

Sanki buna tanık olmamı istiyor. Neden? "Anlamıyorum. Sen Nero ile arkadaş değildin."

"Kahretsin, Rafe. Ne olmuş yani? Onu hala önemsiyorduk. Ve Fabi sadece Nero için ağlamıyor. *Senin* için ağlıyor. O *senin* en iyi arkadaşınızdı, değil mi? Onu öldürme emrini sizin verdiğiniz doğru mu?"

"Evet." Sonraki kısım kolayca gelir. Prova edilmiş ve ezberlenmiş. "Yapmak zorundaydım. Ferrarolarla savaştan kaçınmanın tek yolu buydu."

Fabi Elena'dan uzaklaşır ve burnunu çeker. "Bu çok korkunç. Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

İçimdeki öfke, üzüntü ve pişmanlık karışımını nasıl açıklayabilirim? Kelimelere nasıl döneceğimi bilmiyorum.

"Elbette o iyi," diye tersliyor Elena. "Kendinden başka kimseyi umursamıyorum. Bir gün neredeyse karısını kaybediyordu. Ertesi gün danışmanını öldürüyor. Yarın, ona yanlış baktığı için zavallı bir piçi idam edecek. Onun için her şey aynı, Fabi. Tıpkı babamız gibi. Bomboş."

"Kes şunu," diye yalvarır Fabi. "Zalimlik ediyorsun."

"Zalim mi?" Elena talep ediyor. "Burada zalim olan ben değilim. Ben gerçekleri söylüyorum. Değil mi, Rafe?"

Fabi'nin ağlamaklı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bu bana derin bir yerden dokunuyor. Uzun zamandır şiddetle görmezden gelmeye çalıştığım bir yer ama artık görmezden gelebileceğimi sanmıyorum.

Tekrar kanepeye çöküp başımı öne eğdim. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Cleo gitti," diye mırıldandım. "Ona boşanmak istediğimi söyledim." Boğazım bu kadar sıkışıkken

konuşmak çok zor. "Neden?" Elena talep ediyor.

Kendimi kız kardeşlerime bakmaya zorluyorum. Elena yüz ifademde her ne gördüyse, alaycı ifadesini değiştiriyor. Gözleri açılıyor. Benimkilerle aynı mavi tonundalar.

"Çünkü onun etrafımda olmasını kaldıramıyorum. Beni asla olmamam gereken birine dönüştürdü. Beni zayıf biri yaptı."

Elena'nın kaşları çatıldı. "Seni nasıl zayıflattı?"

"Bana bir şeyler hissettirdi. Bir şeyleri hissetme konusunda iyi değilimdir. Hissetmemek için

eğitildim." "Eğitildin mi? Kim tarafından?" Fabi sorar, sesi kısıktır.

Nasıl bu kadar bilgisiz olabilirler? "Sence ben böyle mi doğdum?" diye sordum. "Kim sanıyorsun?"

Elena'nın gözlerinin içinde bir fırtına kopuyor. "Eğer merhamet istiyorsan, bunu benden alamayacaksın. O gece seni

orada gördüm." Başım çarpmaya başlıyor. "Hangi gece?"

"Babamızın annemizi dövdüğü gece," diye tıslıyor Elena, yüz hatlarında öfke parlıyor. "Noel'den birkaç gün önceydi. Hamptons'a taşınmadan önce evde geçirdiğimiz son Noel'di. Sen onların yatak odasıındaydın, babam anneme zarar veriyordu ve sen orada öylece durup izliyordun."

Ne oluyor lan? Başından beri biliyor muydu?

Elena öne doğru eğildi. "Bulunduğum yerden yüz ifadeni görebiliyordum. *Hiçbir şey* hissetmediğini görebiliyordum. Yüzün bomboştu. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Orada öylece nasıl durabildin Rafe? Kendi annemiz? Bunu görmek hoşuna gitti mi?"

Geri çekildim, afalladım. Bildiğini sanıyor ama o gece gerçekte ne olduğunu anlamadığı çok açık. Demek

benden bu yüzden nefret ediyor. Fabi'nin bana bakışından bunun onun için yeni bir şey olmadığını

anlayabiliyorum. Elena ona söylemiş.

Kendimi tuttuğum her şey parça parça dağılıyor. Bunca yıldır taşıdığım sırrın ağırlığını taşımak aniden imkânsız hale geldi.

Onlara gerçeği asla söylemeyeceğime dair kendime söz verdim. Onları babamızın ahlaksızlığının dehşetinden koruyacağıma. Ama artık bunu onlardan saklayamam. Bir canavar olarak doğmadığımı anlamalarını sağlamalıyım.

Birine dönüştürüldüm.

"Yanlış anladın," diye fısıldıyorum.

Elena başını eğiyor. "Öyle mi yaptım? Açıkla o zaman, Rafe."

İki avucumu bardağımın etrafına sarıyorum, nabzım kulaklarımın içinde yüksek sesle atıyor. "Babam beni izlemeye zorladı. Bu ilk sefer de değildi. İlk kez olduğunda sakın olmaktan çok uzaktım. Onu durdurmaya çalıştım Elena. Ağladım, çığlık attım ve bana o kadar sert yumruk atana kadar onunla mücadele ettim ki bayıldım."

Fabi irkiliyor, beni dikkatle dinliyor. Elena hala bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama gözlerinin içinde bir belirsizlik titreşimi belirliyor.

"Babam, anneme yaptıklarına bu kadar üzülmemden hoşlanmıyordu. Sadece on yaşındaydım ama onun halefi olarak, çocukken bile güçlü olmam gerekiyordu. Bu yüzden bana bir ders vermeye karar verdi. Beni odaya getirip annemin canını yakacaktı. Eğer ağlarsam ya da herhangi bir duygu gösterirsem, devam ederdi. Sadece ben sakinleşmeyi başardığımda dururdu. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmayı başardığımda."

Elena'nın yüz ifadesi gevşer.

"Benden istediklerini yapabilmem uzun zamanımı aldı. Ne zaman kendimi kontrol edemeyip ağlamaya başlasam, annemin boğazına sarılır ve '*Gördün mü? Bizi kurtarması için kendimizden başka kimseye güvenemeyiz.*' Bu cümleyi ona sık sık tekrarlardı. Karşı koyması için onunla alay etmek için miydi bilmiyorum ama hiç karşı koymadı. Belki de ona karşı hiçbir şansı olmadığını biliyordu ve bu yüzden onu daha fazla kışkırtma riskini almak istemedi. Ama bunu her duyduğumda, onun haksız olduğunu kanıtlamak için umutsuzluğa kapılıyordum. Duygularım üzerinde kontrol sahibi olacaktım. Annemi kurtaracaktım. Bu aylarımı aldı."

"Aylar mı?" Fabi nefes alır. "Kaç kez..."

"Bunu kaç kez yaptı? Bilmiyorum. Birkaç günde bir." Çok fazla. Çok uzun sürdü. "Maskemi tüm süre boyunca yerinde tutmayı başardığım gün hayatımın en zor günüydü. Durmadan önce onu sadece on beş dakika dövdü. Onu yerde bıraktı ve bana doğru yürüdü. Çenemi tuttu ve yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi. "*Güzel,*" dedi. "*Dersini almışsın.*" Rahatlamıştım. Bunun son olduğunu ve annemi kurtardığımı düşündüm."

Kız kardeşlerim sessiz bir dehşet içinde bana bakıyorlar. Hikayenin en kötüsünün hala gelmekte olduğunun farkında değiller.

"Ama son bir test daha vardı." Gözlerimi kapatıyorum ve o korkunç gecenin anısının ortaya çıkmasına izin veriyorum. Bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor, o kadar güçlü ki bir an için kelimeleri çıkarıp çıkaramayacağımı merak ediyorum. Söylemem gerekip gerekmediğini bile.

Bu hissi bastırmak için nefes alıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda kız kardeşlerimin yüzlerindeki kan çekilmişti. Elena'nın ifadesinde hiç kızgınlık kalmamıştı. Sadece korku.

"Gözümün önünde ona tecavüz etti."

Fabi'nin iniltisi gırtlaktan geliyor, çiğ acı ve inançsızlıkla dolu. Elena boğuluyor ve avucunu dudaklarına bastırıyor.

"O geceyi neredeyse hiç hatırlamıyorum - küçük bir nimet. Sanırım bağlantımı kopardım. Bir şekilde tek bir kasımı bile oynatmamayı başardım. Annem çığlıkları beni üzmesin diye olabildiğince sessiz olmaya çalışırken ben bir heykel gibi hareketsiz duruyordum."

Fabi ağlamaya başlar, tüm vücudu titrer.

"Neden bize söylemedin?" Elena fısıldıyor.

"Çünkü yapamadım." Sesim boğuk çıkıyor. "Olanları unutmak için her şeyi yapabileceğim zamanlar oldu. Umarım onun kızıma zarar vermesini izlerken hissettiğim çaresizliğin derinliğini asla anlayamazsın."

Elena'nın bakışları duygularla titreşiyor - tiksinti, şaşkınlık, pişmanlık. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. "İşte bu yüzden annem bize hep senin üzerine fazla gitmememizi söylüyor. Yaptığımı düşündüğüm şeyden sonra seni nasıl savunabildiğini hiç anlamadım."

"Babam o geceler boyunca ikimizi de kırdı. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlamadan anneme bakamıyordum. O da muhtemelen utanç duymadan bana bakamazdı. Hak etmediği, kendisine ait olmayan ama bugün hala taşıdığı bir utanç."

Benimle konuşurken bunu gözlerinde görüyorum. Hiç geçmeyeceğini düşündüğüm bir karanlık bu. "Babamız sana tapardı." Elena'nın yüzü boş bir tuval kadar renksiz. "Seninle gurur duyardı."

"Hayran mıydı? Hayır. Benimle gurur duyuyordu. Son sınavını geçtiğimde, nihayet onun gözünde değerli bir varis olmuştum. Beni on üç yaşında bir adam yapmak onun fikriydi. Anneme yardım edeceğini anladığım için kabul ettim. Babamın dikkati beni eğitmeye odaklandığı için onu görmezden geldi. Hatta ikinizle birlikte Hamptons'a taşınmasına bile izin verdi. Ama beni hiçbir zaman normal bir adamın oğlunu sevdiği gibi sevmeyi. Kimseyi sevmeyi. Ve beni de öyle olmam için eğitti."

"Ayrıldığımız günü hatırlıyorum," diyor Elena. "Gidiyor olmamızı umursamıyor gibiydin."

Bardağıma bakıyorum. Neredeyse boştu. "O zamana kadar duygularımı nasıl saklayacağımı çok iyi biliyordum." "Yani o zamandan beri duygularının kontrolünü hiç kaybetmedin mi?" Fabi sessizce soruyor, yanakları ıslak.

"Uzun bir süre için değil. Derinlere gömülmüşlerdi. Kilitlenmiş ve unutulmuşlardı. Ama biri anahtarı buldu." Fabi derin bir nefes çeker. "Cleo."

Başımı salladım. "Onun tehlikede olduğunu düşündüğümde aklımı kaybettim. Nero'nun gitmesi benim suçum. Kaçırıldığı haberini aldığım andan güvende olduğundan emin olduğum ana kadar geçen sürede o kadar çok hata yaptım ki. Doğru düşünemiyordum."

Fabi başını sallar. "Bütün bunları yaptın ve sonra gitmesine izin mi verdin?"

Neden?" "Çünkü o etrafımdayken, olmam gereken Don olamıyorum."

"Peki bu ne tür bir Don? Babamızla aynı mı?" Elena koluyla bir damla gözyaşını siler. "Tanrım, Rafe. O lanet olası bir canavardı. Senin de onunla aynı kumaştan kesildiğini düşünerek on yıldan fazla zaman geçirdim ama şimdi bize gerçekte ne olduğunu anlattığına göre yanıldığımı görebiliyorum. Sen o değilsin. Sana çocukken yaşattıkları içler acısı ve tüm o hastalıklı 'eğitimine' rağmen, sevmem ve koruman gereken birine onun yaptıklarını asla yapmazsın."

"Tabii ki yapmazdım."

"O zaman neden hala kendini onun belirlediği saçma, berbat standartlara göre ölçüyorsun?"

Sözleri üzerime bastırıyor, sert bir yanıkla tenimi dağlıyor. Babamla ilgili pek çok şeyi reddettim ama verdiği dersler hep benimle kaldı. Beni tanımlamalarına izin verdim.

"Cleo beni tehlikeye atıyor."

"Nasıl? Sana duyguları hissettirdiği için mi? Güç ve kuvvetten başka bir şeyi önemsemeni sağladığı için mi?"

"Evet."

"O zaman kendinizi tehlikeye atın. Kabul et. Onunla birlikte çalış. Bu sayede daha da güçlen. En çok hangi adam savaşıyor biliyor musun? Kaybedecek gerçek bir şeyi olan adam."

Gino Ferraro'yu düşünüyorum. Bir zamanlar onun ailesi bizimkinden çok daha zayıftı ama son on yılda bizi geçmeyi

başardılar. Bunun nedenini şimdi anlıyorum. Hayatında sevdiği insanlar var. Korumak istediği insanlar.

"Babamız senin insanlığını yok etmeye çalıştı ama neyse ki başaramadı. Hiç yaşamadan öldü, Rafe. Bunu göremiyor musun? Sahip olduğu hiçbir şey gerçek değildi." Ayağa kalkar ve kollarını açarak lüks oturma odasını işaret eder.

Babamız krallığını yönetiyordu. "Bu mu? Bu gerçek olamaz. Babamız her şeye sahip olduğunu düşünürken nasıl öldü?"

"Yalnız öldü." Kız kardeşlerim ona veda etmek için eve hiç gelmediler ve ben de onları zorlamadım. Annem hasta olduğu süre boyunca Hamptons'da kaldı. Kendileriyle insan altı varlıklarmış gibi konuştuğu için ondan nefret eden hemşireler tarafından bakıldı.

Elena başını sallar. "Yalnız öldü. Milyonlarına rağmen tanıdığım en fakir adamdı."

Kız kardeşlerim haklı. Nefret ettiğim bir adamın yolunda neden devam edeyim ki? Sahip olduğum tek öğretmen o olabilir ama artık onun derslerini yanımda taşımak zorunda değilim. Don olarak kendi yolumu seçebilirim.

Elena beni inceliyor. "İtiraf etmeliyim ki Cleo'yla evlenmenizin de tıpkı anne babamızınki gibi ruhsuz bir evlilik olacağını düşünmüştüm. Ama artık aksini düşünmeye başladım."

Fabi'nin dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir. "Cleo ile aranızdaki şey gerçek. Öyle değil mi?"

Yavaşça parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Cleo'yla birlikte olmanın her şeyi kaybetmemle sonuçlanacağını

düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Onu gönderdiğimde her şeyi kaybettim.

Onu seviyorum. Kahretsin, ben bir aptalım.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve alnımı avuçlarıma bastırıyorum. Bir an sonra kanep eğiliyor. Kız kardeşlerim yanımda beliriyor, biri iki yanımda. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyorlar.

Boğazımın arkasındaki ağrı göğsüme doğru yayılıyor. Yavaşça, tereddütle kucaklaşmalarına karşılık veriyorum. "Korkunç bir hata yaptım, değil mi?"

"Bunu düzeltebilirsin," diyor Elena saçlarıma dokunarak. "Peşinden git."

Yapabilir miyim? Kendi duygularımı inkâr etmek için o kadar çok çabalarken, onun duygularına hiç ilgi göstermediğimde neden olduğum tüm hasarı geri alabilir miyim?

Elena geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bize anlattıklarınızı ona da anlat ve bununla birlikte gelen tüm acıyı hissetmek için kendine izin ver. Sonunda bize açıldığınız gibi ona da açıl."

Keşke bu kadar uzun süre beklemek yerine daha önce yapsaydım. Elena ve Fabi ile olan ilişkim çok acı çekti çünkü onların yanında biraz bile savunmasız olmayı reddettim.

Elena'nın omzunu sıkıyorum, desteği için minnettarım. "Bunun yeterli olacağından emin değilim."

Fabi rahatlatıcı bir avuç içini sırtımdan aşağı kaydırıyor. "Sence de berbat bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa o da o değil mi?"

Cleo'nun anlama ihtimali var. Bu şansını kullanmazsam korkak olurum. Ortaya

çıkıp ona üzgün olduğumu söylemek kadar kolay olmayacak.

Ama bu başlamak için iyi bir yer.

BÖLÜM 43

CLEO

Kız kıza geçirdiğimiz iki günlük hafta sonunun ardından Casale di Principe'ye doğru yola çıkmak üzereyiz. Şimdiye kadar yediğim en iyi makarnayı servis eden bir restoranda geç saatlere kadar tembelce yediğim öğle yemeğinin etkisiyle dolu bir karın ve Aperol-spritz ile arabaya tırmanıyorum.

"Bu yolculuk harika bir fikirdi," diyorum

gülümseyerek. Gemma bana sırtıyor. "Öyle

mi?"

"Çok daha iyi hissediyorum."

Elimi sıkı. "Daha iyi görünüyorsun. Biraz bronzlaşmışsın bile."

Aşağı bakıyorum. Evimizin altındaki çakıllı plajda geçirdiğimiz iki öğleden sonra bacaklarım altın rengindeydi. Daha önce hiç böyle bir kız gezisine çıkmamıştım ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeye sahiptim. Şimdiden bir sonrakini ne zaman yapabileceğimizi düşünüyorum. Aklımı Rafaele'den -kısa bir süreliğine- uzaklaştırdı ve kendimi kız kardeşlerime her zamankinden daha yakın hissettim.

İçimi çektim. Belki de her şey yoluna girecekti. "Bu yaz tekrar gelelim." "Geleceğiz."

Gemma bana telefonunu uzattı. "Al. Bir sonraki şarkıyı sıraya al."

Dördümüz sırayla çalma listesini açıp arabanın açık camlarından müzik dinliyoruz ve iki saatlik dönüş yolculuğu hiç vakit kaybetmeden geçiyor. Önce Mari ve Gemma'yı evlerine bırakıyoruz, sonra şoför Vale ve beni Damiano'yla onun evine götürüyor.

Ön kapıdan girdiğimizde Damiano fuayede volta atıyor. Telefonla konuşuyordu ama bizi görünce hemen konuşmasını bitirdi. Adımlarını yere doğru atıyor ve Vale'yi kollarının arasına alıyor. Dudaklarından öpmeden önce yüzünde bir sırıtış beliriyor.

Tanrım. Sanırsın iki gün değil de haftalardır yokuz.

Onlara biraz mahremiyet tanıyarak ve göğsümün içindeki sızıyı görmezden gelmeye çalışarak başka tarafa bakıyorum.

"Yolculuk nasıldı?" Damiano birkaç dakika sonra, tutkulu öpüşme seansını bitirmişken soruyor. "Harikaydı.

Çok eğlendik," diye yanıtlıyor kız kardeşim. "Burada işler nasıldı?"

"Ah. Onlar... ilginçti." Ses tonunda ona bakmama neden olan garip bir nota var. Damiano'nun bakışları Vale'den bana kayıyor ve ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Buraya senin için bir şey geldi, Cleo."

Korku karnımın içinde yılan gibi kıvrılıyor. "Boşanma evrakları mı?" Sandaletlerimi çıkarmak için çömeliyorum, çökmekte olan yüz ifademi rahatça gizliyorum. "Güzel. Onları imzalamaya ve hayatıma devam etmeye hazırım."

Damiano boğazını temizler. "Pek sayılmaz."

İleride bir yerden gelen sabit ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor. İkinci sandaleti çıkarırken görüş alanımda bir çift rugan elbise ayakkabısı beliriyor. Bu ayakkabıları tanıyorum. Tedirginlik yerini inançsızlığa bırakıyor. Yutkunuyorum. Bu mümkün değil.

"Merhaba, Cleo."

Sıkıştırılmış siyah takım elbise pantolonu, pırıl pırıl parlayan deri kemeri, bembeyaz gömleği, içinden görünen bronzlaşmış, dövmele göğüs üçgeni. Bakışlarım yüzüne ulaşmadan duruyorum.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim nefes almak.

Onun burada ne işi var? Bittiğini söylemişti. Kalbimi tekrar kırmak için mi geldi? Topuğunun altında yeterince ezildiğinden emin olmak için mi?

Hayır, o bunun için fazla pragmatik. Biraz daha canımı yakmak isteseydi, bunu New York'tan yapmanın bir yolunu bulurdu.

O zaman neden geldi? Başka bir şey mi oldu? Bir şeyler mi değişti? Göğsümde acınası bir umut titreşimi beliriyor. Hemen bastırıyorum.

Hayır. Oraya gitme.

Çömeldiğim yerden kalkarak nihayet yüzüne bakabiliyorum. Gördüğüm şey ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

Rafaele'yi tanıdığım süre boyunca, yorucu çalışma programına rağmen, onun biraz yorgun göründüğünü hiç görmedim. Adam bir makine gibi inşa edilmiş, vücudu ve zihni performans için bilenmiş. Ama ilk kez, titiz cephesinde çatlaklar görüyorum.

İyi uyumamış gibi görünüyor. Hafifçe karışmış saçları, gözlerinin altında koyu gölgeler ve yüzünde çizilmiş bir ifade. Gözlerimiz birleştğinde, yüzünde açık bir acı belirliyor.

Gurur duymadığım bir yanımla seviniyor.

O da mı acı çekiyor? *Güzel.*

Ama bu şu soruyu akla getiriyor: Neden? Her şeyi bitiren oydu. *Bizi* bitiren.

Rafaele'nin bakışları etimi yakıyor. Çenesini sıkıyor. Kimse ses çıkarmıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra dönüp ondan uzaklaşıyorum.

"Onu görmek istemiyorum."

Vale ellerini karnının önünde kavuşturur. "Sadece beş dakika istiyor. Seni kütüphanede bekliyor."

Saçlarımı kabaca tararken aynadaki yansıma bakiyorum. Amalfi'de bulduğum huzur artık hüznünlü bir anıdan öteye gitmiyor. Buraya geldiğine hâlâ inanamıyorum. "Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Vale iç çekiyor. Ağzını açar ve sonra kapatır.

"Ne?" Sinirlenerek tersliyorum. "Sadece ne söylemek istiyorsan onu

söyle." Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

"Sence onunla konuşmalı mıyım?"

"Cleo, bu senin seçimin."

Cevap vermeyince gidiyor.

İşıktaki parlayana kadar fırçamı buklelerimin üzerinde defalarca gezdiriyorum. Daha iyi olduğumu sanıyordum ama ona bir baktım ve berbat haldeyim. Bu hiç adil değil. Hayatıma davetsizce girip beni sürünerek çıkmaya çalıştığım o sefil yere geri döndüremez.

Beş dakika sonra Vale geri döndü.

"Şimdi ne olacak?" Bunun Vale'in suçu olmadığını, sadece elçiyi oynadığını biliyorum ama hıncımı ondan çıkaramıyorum. Çok sinirliyim.

"Siz onunla konuşana kadar gitmeyeceğini söylüyor."

Öfke damarlarımda zehir gibi dolaşıyor. Lanet olası pislik. "Talepte bulunmaması gerektiğini bilmiyor mu? Kendini ne sanıyor? Artık New York'ta değiliz. O burada bir hiç. Damiano onu gitmeye zorlayamaz mı?"

Vale dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Eğer gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsanız sorabilirim."

Sakin bir nefes alıyorum. Hayır, Damiano'nun sorunlarımı benim için çözmesine ihtiyacım yok. Fırçamı makyaj masasına vuruyorum. "Tamam. Onunla konuşacağım ama sadece hepimizi rahat bırakması için."

Tepinerek aşağı iniyorum, koridorda yürüyorum ve kütüphanenin kapısını açıyorum. Pencerenin yanında duruyordu, avuçlarını arkasına bağlamıştı.

"Ne istiyorsun?"

Sesimi duyunca arkasını döndü. Mavi gözlerindeki rahatlama parıltısı beni daha da kızdırıyor. "Beş

dakikan var," diye tıslayarak kapıları arkamdan kapatıyorum.

Beni tarıyor, sanki içime giriyormuş gibi acele etmiyor. "Nasılsın?" "Biliyor

musun, sen gelene kadar iyiydim."

O irkiliyor ve bu beni güçlendiriyor. Burada olduğu için, tüm ham, acı verici duygularımı tekrar yüzeye çıkardığı için ona çok kızgınım. "Umarım belgeleri getirmişsindir, ancak neden şahsen teslim etmeyi seçtiğinden emin değilim. İlerisi için, bu bölge FedEx ve DHL tarafından kapsanmaktadır."

"Seni görmek istedim." Ses tonunda umutsuz bir şeyler var.

"Öyle mi? Görmek isteyeceğim son kişi *sensin*." Son kelimeyi toplayabildiğim kadar zehirle

dolduruyorum. Yanağından bir titreme geçti. "Lütfen, Cleo. Konuşabilir miyiz?"

"Yaptığımız şey bu değil mi?"

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Öfkeni hak ediyorum. Söylememem gereken şeyler

söyledim." "Artık bir önemi yok, değil mi?"

"Önemi var." Bana doğru uzanıyor ve bedenim beklentiyle uğulduyor. Hâlâ onun dokunuşunu arzuluyor. Özlüyor. Ama aklım daha iyisini biliyor. Geri çekiliyorum, aramıza daha fazla mesafe koyuyorum.

"Rafaele, neden buradasın?"

Kolu hâlâ havada. Elini tekrar aşağı indirmeden önce parmakları hiçbir şeyin etrafında seğirmiyor. "Bunu düzeltmek istiyorum. Sen gittiğinden beri pek çok şeyin farkına vardım."

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Uzun, gergin bir süre boyunca, her şey boka sarmadan önce ondan duymayı çok istediğim sözleri söyleyebileceğini düşünüyorum. Ama sonra kendimi tutuyorum. Tabii ki söylemeyecek. O böyle biri değil.

"Gönder şu lanet kağıtları bana," diye fısıldıyorum. "Yoksa benden gerçekten o kadar nefret ediyorsun ki ne zaman geleceklerini tahmin etmemi mi istiyorsun? Hayatıma devam etmek istiyorum." Ona elimi gösteriyorum. "Bu lanet yüzüğü parmağımdan çıkarmak istiyorum."

İkimiz de aynı anda alyansıma baktık.

Zümrüt nişan yüzüğümü New York'ta bıraktım. Kasıtlı değildi, sadece kaçırıldığım gün işe giderken takmıyordum. İşe giderken nadiren takıyordum çünkü çok fazla kutu kaldırmam gerekiyordu ve ona zarar verme riskini almak istemiyordum. Ama alyansımı hiç çıkarmadım. Son birkaç aydır, ne zaman ona baksam, içimde gurura benzer bir şey dalgalanıyordu. Ama artık öyle değil. Şimdi ona baktığımda, sadece acıyor.

Çıkarmamı engelleyen bir şey yok. Neden beklediğimi bilmiyorum. Bunu yapmak için onun iznine ihtiyacım yoktu.

Parmaklarımı metalin etrafına doladım ve çektim.

Rafaele göğsünün derinliklerinden acı dolu bir homurtu çıkarıyor. Yüzü azapla parlıyor ve sonra tam önümde, ellerini ellerime dolayarak yüzüğü çıkarmamı engelliyor. "Yapma. Sadece yapma. Sana yalvarıyorum."

Biraz debeleniyorum, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Bir eli iki elimi de içine alacak kadar büyük ve diğer elini belime doluyor. Vücudum ona doğru bastırılıyor ve ben kıvranıp nefes nefese kalıyorum, benimle bu kadar şiddetli mücadele etmesinin şoku içimde çatırdıyor.

"Bırak beni. Sana yakın olmak istemiyorum."

Bana olan tutuşu gevşiyor ama beni bırakmıyor. "Lütfen Cleo. Beni dinle. Seni uzaklaştırarak hata yaptım. Boşanmak istemiyorum."

Çok yakınımda. Kirpiklerinin her birini

sayabiliyorum. "Bırak beni, yoksa çılgık atacağım."

İsteksizce ellerini bırakıyor. Geri çekiliyorum. Bir adım. İki adım. Üç. Dizlerimin arkası kanepeye çarpıyor.

Bunu yapmamı engellemesine neden izin vereyim? Tekrar deniyorum. Yüzük parmak eklemime takılıyor ve bir an için onu çıkaramayacağımdan endişeleniyorum ama bir kez daha sertçe çekince kayıyor. Yüzüğü Rafaele'ye fırlatıyorum.

"Hayır, Cleo-"

Göğsünün ortasından sekiyor. Yere düşüyor. Ayaklarıma doğru yuvarlanıyor.

Panik ve ıstırap Rafaele'nin yüz hatlarında kayıyor. Hızla hareket ediyor, önümde diz çöküyor ve ellerini yüzüğün etrafında kavuşturuyor, sanki bu sefer onu alıp pencereye nişan alacağımdan korkuyor.

Başını kaldırıp bakıyor, yüzündeki yıkılmış ifade içime bir şok dalgası gönderiyor.

Öne doğru eğilip alnını karnıma bastırmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Lütfen Cleo," diye fısıldıyor kısık sesle. "Onu geri tak. Bunu yapma."

Boğazım daralıyor. İçimdeki öfke hafif bir esintideki mum alevi gibi dalgalanıyor. Bu kadar ileri gidebileceğine inanmıyorum.

Bir kolunu kalçalarıma dolayarak beni kendine çekiyor. Dudakları gömleğime değiyor, göbek deliğimin tam üstüne bir öpücük konduruyor. "Bu senin parmağına ait, *tesoro*."

Bu sevecenlik kalbime saplanmış bir bıçak gibi hissettiriyor. Bana sahip olduğumuz ve kaybettiğimiz her şeyi hatırlatıyor. "*Bu ne cüret?*" Tışlıyorum. "Bana öyle deme."

Eli kalçama doğru esniyor. "Tamam. Yapmayacağım." Ağır bir nefes veriyor ve tekrar bana bakıyor.

Onu tanıyamadım. Kim bu adam? Evlendiğim o gururlu adama ne yaptı? Diz çökmek pahasına Tanrı'ya yalvarmayan bir adama?

Elimi tuttu ve yüzüğü içine koydu. "Lütfen."

İçimde merhamet çiçekleri açıyor, merhamet ve tarif edilmesi ya da anlaşılması kolay olmayan başka bir şey. Kalbimi ona karşı sertleştirmeye çalıştım ama henüz başaramadım. Hala yumuşak, hala hassas olan kısımlar var ve onlar ağlıyor.

Yüzüğü tekrar takarken titriyorum. "Bunu sadece gitmen için yapıyorum."

Yüzündeki işkence hafifliyor. "Çok özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?"

Elleri kot pantolonumun üzerinden, kalçalarımın arkasına doğru kayıyor. "Sana bir yükümüştün gibi davrandığım için. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda kendimi kapatmamalı ve geri çekilmemeliydim. Nero'yla olanlar için seni suçlamak doğru değildi. Benim hatamdı. Kendini kaybeden bendim. Hatalar yapan bendim."

Sözleri beni yoruyor. Kanepenin kenarına oturup başımı öne eğiyorum. Artık olanlar hakkında konuşmak istemiyorum. İki haftamı her şeyi kabullenmeye çalışarak geçirdim ve o davetsiz bir şekilde buraya gelmeden önce neredeyse o noktaya gelmiştim.

"Fark etmez," diyorum zayıf bir sesle.

Avuçlarını dizlerimin üzerine koydu. "Senden kaçmak yerine sana karşı bir şeyler hissettiğimi kabullenmeliydim. Seni kendimden uzak tuttum ve bunun beni incittiğini biliyorum."

Başımı salladım. "Yapma."

"Birlikte olduğumuz aylar boyunca inkâr içindeydim. Öyle olmasaydım belki duygularımı nasıl daha iyi işleyebileceğimi öğrenebilirdim. Bunun yerine, durumun kontrolü bendeymiş gibi davranmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Korkağın tekiydim."

Ellerini kendimden uzaklaştırdım. "*Kes şunu*. Bana karşı bir şey hissetmiyorsun. Bunu kendin söyledin ve ben de seni çok net duydum. Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum."

Ayağa kalkıp etraftan dolandığımda bana tekrar uzanıyor. Eli baldırıma değiyor. "Cleo, lütfen. Yapma bunu." Kapıya doğru ilerliyorum. "*Neyi* yapmayayım?"

Ayağa kalktı. "Bizden vazgeç."

"Sevgiden aciz bir adama neden bir şans daha vereyim ki? Ben bundan daha iyisini hak ediyorum, Rafe."

Bir Şey s  ylemek i  in a  zını a  tı ama ben bittim. Bunu Şu anda yapamam, kalbim par  alanmak   zereyken olmaz. Cevap vermesine fırsat vermeden odadan   ıkıyorum.

BÖLÜM 44

RAFAELE

DE ROSSI kütüphanenin hemen dışında duruyordu. Cleo'nun peşinden gitmek için acele ederken neredeyse ona çarpıyordum. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce gözleri Cleo'nun geri çekilen formunda geziniyor. "Şu anda seninle konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Biliyorum." Onu ilk gördüğümde bana sanki beni yakmak istiyormuş gibi baktı, sanki ölümden geri dönen uğursuz bir şeymişim gibi.

"Şimdi ne olacak?"

Harika bir soru. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. New York'a geri dönmeyeceğim. İlk savaşı kaybettim ama buraya uzun bir savaşa hazırlıklı geldim. Pes etmeyeceğim.

"Birkaç gece burada kalmama izin ver."

De Rossi dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Cleo seni burada istemediğini açıkça belirtti."

Yanağımın içini ısırđım, ona defolup gitmesini söylemek için içimdeki güçlü dürtüyü bastırdım. Evine girmeme izin vermek zorunda değildi ama onu ikna etmeyi başardım. Zar zor. Bu izni geri alması için fazla bir şey gerekmeyecek.

"Ona hâlâ söylemem gereken şeyler var."

"Neden söylemedin o zaman?" diye soruyor, sesi jilet gibi

keskin. Söylemem gerekiyordu ama ben söyleyemeden o

benden kaçtı.

Yüzüğü çıkardığında, kendimi kaybettim. Kendimi o kadar yanlış hissettim ki yüzüğü geri takması için her şeyi yapacağımı biliyordum ve yaptım da. Onun için dizlerimin üzerine çöktüm, yalvardım, yakardım ve dua ettim. İşe yaradı. Şükürler olsun, işe yaradı.

O yüzük eskiden olduğumuz ve hala olabileceğimiz her şeyin sembolü. Ona her baktığında bizi düşünmesini istiyorum.

Onu bir şans daha vermeye değer olduğuma

ikna etmeliyim. Yarın tekrar deneyeceğim.

De Rossi kararlı bir şekilde, "Eğer onu geri kazanmak istiyorsan, daha çok çabalaman gerekecek," diyor. "O incindi. Senin sayende Nero'yla olanlar için kendini suçluyor."

"İnanın bana, biliyorum. Her şeyi berbat ettim."

Aynı boyda olmamıza rağmen bana dik dik bakıyor. "Ona Nero hakkındaki gerçeğı söyleyemem." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama söylemesine gerek yok.

Ona Nero'dan bahsedemez ama ben bahsedebilirim.

Bu Cleo'ya tamamen güvenmemi gerektirir. De Rossi, Ras ve Giorgio'nun sır saklamayı bildiklerini biliyorum. Öyle olmasaydı bugün bulundukları yerde olamazlardı ve iş ortaklarını korumak onların çıkarına. Beni Gino'ya ispiyonlamak onlara bir şey kazandırmaz.

Cleo daha önce hiç böyle bir bilgiyi korumak zorunda kalmamıştı ve çok kızgın. Gerçeğı bilmek onu daha da kızdırabilir. Haftalardır Nero'nun öldüğüne inanmasına izin verdim. Kendi kaderimi ve ailemin kaderini onun ellerine bırakmış olurum.

Onu geri almak için her şeyi riske atmaya hazır mıyım?

Babam asla böyle bir şey yapmazdı, ama kız kardeşlerim haklı. Ben o değilim. Beni büyüten kişiden daha iyi bir adam olabilirim.

"Bana birkaç gün verin. Eğer bu süre içinde ona ulaşamazsam,

giderim." De Rossi bu talebi düşünerek bir nefes verir.

Hayır derse ne yapacağım ben? Yakınlarda bir otel mi bulacağım? Cleo beni tekrar görmeyi kabul edene kadar her gün buraya mı geleceğim? Muhtemelen De Rossi'den bekçi köpeklerini üzerime salmasını isteyecektir. Umarım iş o noktaya gelmez.

Bir süre sonra başını sallar. "Tamam. Kütüphanenin koridorunun sonunda bir misafir odası var. Birine eşyalarını getirmesini söyleyeceğim." "Ben yaparım."

Gitmek için döndü, ben de arkasından seslendim. Durdu. Bir zamanlar ona söyleyeceğim iki kelimeyi söylemektense dilimi kesmeyi tercih ederdim ama şimdi Cleo'yu kazanmak için bir şans daha elde etmek küçük bir bedel gibi görünüyor. "Teşekkür ederim."

Çenesi gerilir. "Üç gün, Messero. Hepsi bu kadar."

Ertesi sabah saat sekiz civarında yemek odasına girdiğimde kendimi rahatsız hissediyordum. İyi uyuyamadım, De Rossi'nin misafiri olmaktan hoşlanmıyorum ve sadece lanet karımı geri istiyorum. Ama hayal kırıklığım yardımcı olmuyor, bu yüzden onu uzaklaştırıyorum.

Valentina masada tek başına oturuyor, bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir kitap. İçeri girdiğimi duyuyor ve bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Cleo'yu görmeyi umuyorsanız, beklemeniz gerekecek. Çok geç saatlere kadar kahvaltı yapmayacak."

"Biliyorum. Dört ay boyunca benimle yaşadı, hatırladın mı?"

Valentina dudaklarını büzüyor. Bir sandalye çekip oturuyorum. Bir hizmetçi beliriyor ve ne yemek istediğimi sormadan önce kahve fincanımı doldurmak için yanıma geliyor. İki haşlanmış yumurta ve yanında somon füme istiyorum. Hizmetçi gidiyor ve Valentina kitabını kolunun altına sıkıştırarak ayağa kalkıyor.

"Çok dikkatli ol," diye uyarıyor. "Eğer onu üzersen, seni kapı dışarı ederim. Cleo benim kız kardeşim ve onunla uğraşmanıza izin vermem."

"Onu üzmekten başka bir yol olduğunu sanmıyorum. Önümüzde zor konuşmalar var."

Valentina'nın gözleri kısıılır. "Duygularını benden saklamakta pek iyi olmadığı için şanslısın. Seni gerçekten unuttuğunu düşünseydim, gitmeni sağlamakta tereddüt etmezdim. Ama öyle değil."

Daha dik oturuyorum. Sözleri damarlarıma çok ihtiyaç duyduğum bir doz umut enjekte ediyor. "Sen ne-"

Başını iki yana sallar. "Onu kazanmana yardım etmeyeceğim. Bu senin sorumluluğunda. Damiano sana üç gün verdiğini söyledi. Akıllıca kullan." Uzaklaşıyor.

"Bunu planlıyorum," diye mırıldanıyorum boş odaya.

Bu yüzden bu kadar erken geldim. Geldiğinde onu kaçırma riskini almak istemiyorum. Eğer sadece üç günüm varsa, elimden geldiğince onun yanında olacağım. Konuşmamız gerek ve onu dinletmenin bir yolunu bulmalıyım.

Cleo'nun uyanmasını beklerken kahvaltımı bitirip birkaç fincan kahve içiyorum. Saat ondan hemen önce, üzerinde büyük boy bir tişört, saçları dağınık ve ağzı esnemek için açık bir şekilde yemek odasına giriyor. Bu görüntü beni göğsümden vurdu. Sabahları işe gitmeden önce benimle vedalaşmak için uyandığında böyle görünürdü. Bakışlarım vücudunda geziniyor, açıkta kalan bacaklarına kadar iniyor.

O bronzluğu nereden almış? İtalya'da ne yapıyordu? Onu bir plajda bikiniyle uzanırken, mükemmel vücudunu herkesin görebileceği şekilde sergilerken düşünmek içimde bir sahiplenme duygusu uyandırıyor.

Beni gördüğünde durdu. İfadesi nötrden dehşete dönüyor, sonra da isteksizlikte karar kılıyor. "Hâlâ buradasın." Peçetemi dudaklarıma bastırıyorum. "Buradayım."

Arkasını dönüp odadan çıkmasını bekliyordum ama masanın karşısına oturarak beni şaşırttı. "Sen yokken işleri kim yürütüyor?" diye soruyor, sesi kısık.

"Alec."

"Oh, onu doğum günü partimden hatırlıyorum." Meyve salatası kasesine uzandı. "O senin kaptanlarından biri."

"Patron yardımcılığıma terfi etti." Şimdiye kadar resmi bir patron yardımcım olmamıştı çünkü Nero her zaman benim ikinci komutanım rolünü oynamıştı.

Cleo'nun bakışları bana yöneldi. "Sen buradayken işleri yürütecek kadar ona güvenmene şaşırdım."

İstiyorum ve istemiyorum. Alec sadık ve zeki ama Nero'nun belirlediği standartlara yaklaşabilmesi için daha fazla deneyime ihtiyacı var. Birkaç hafta önce ailemin sorumluluğunu ona bırakmak düşünülemezdi ama iki gün önce tam olarak bunu yapmakta tereddüt bile etmedim. Önemli olan tek şey buraya gelmekti. Cleo'ya ulaşmak.

"Başka seçeneğim yoktu."

Tabağına biraz meyve koyuyor. "Her zaman bir seçeneğin var. Eve gidebilirsin."

"*Sen* benim evimsin."

Durdu, kaşığı havada. Yüzünde acı ifadesi beliriyor, sanki sözlerim fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi.

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen Damiano'dan seni kovmasını istemekten başka çarem kalmayacak," diye fısıldıyor, kaşığı yere bırakıp gözlerini tabağına dikerek.

"Yapamam. Sen ve ben konuşmamızı bitirene kadar olmaz."

Dudakları ince bir çizgi halinde büzülür. "Rafaele, dürüst ol. Neyi başarmayı umuyorsun? Bizim için ileriye dönük bir yol yok." "Katılmıyorum."

"İlk sorun belirtisinde beni bir kenara fırlatıp attığını unutabileceğimi mi sanıyorsun?" diyor sertçe, acısını öfkeyle maskeleymeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor.

Ayağa kalkıyorum ve yanındaki sandalyeye oturmak için yürüyorum. Elimi koluna koyduğumda kaskatı kesiliyor ama geri çekilmiyor.

"O gün çok şey ters gitti. Senin incineceğin düşüncesiyle başa çıkamadım ve pişman olduğum şekilde davrandım."

Elime bakıyor. "Hepsi bu kadar değil. Il Caminetto'da saldırıya uğradığımızda yaralandığımda çok farklı tepki vermiştin."

"Evet, ama bu daha önceydi-"

Orman yeşili gözleri bana kayıyor, içlerinde bir soru yazılı. "Neyden önce?"

Nabızım titriyor ve yutkunuyorum. Ağzımdan çıkan her kelime kritik önemdeymiş gibi hissediyorum. Bunun yaşandığı pek çok müzakerede bulundum ama ilk kez bu kadar gerginim.

"Il Caminetto'da kontrol bendeydi. Seni koruyabileceğimi biliyordum. Ama babandan telefon aldığımda, nerede olduğun ya da kiminle olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni nasıl bulacağımı bilmiyordum. Babanın sözünü tutacağına güvenemezdim, ama yine de taleplerini görmezden gelemezdim. Aynı anda iki yerde birden olamazdım. Yapabileceğim hiçbir şey yokken senin incindiğini hayal etmek işkenceydi. Bu yüzden Ferraro'yu aradım. Çaresizdim."

İfadesine küçük bir sempati sızıyor. "Öyle miydin?"

"Evet. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Duygularımı nasıl işleyeceğimi hiç öğrenemedim. Sadece onları nasıl uzaklaştıracağımı ve yokmuş gibi davranacağımı öğrendim. Babamdan kurtulmak için bunu yapmak zorundaydım. Annemin de ondan kurtulmasını sağlamak için bunu yapmak zorundaydım."

Kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

"Sana karşı hissettiklerimin yoğunluğu beni bunalttı," diye devam ediyorum. "Bir gelgit dalgasıyla vurulmak ve hayal edebileceğiniz en güçlü akıntı tarafından sürüklenmek gibiydi. Güvenli bir yere çekildim." Avuç içimi ön kolunda gezdiriyorum ve elini tutuyorum. "Bunu sana nasıl davrandığımı haklı çıkarmak için söylemiyorum Cleo. Hiçbir mazeret yok. Ama sanırım bizim için ileriye dönük bir yol olmasını istiyorsam, sana karşı daha açık olmalıyım."

Bakışlarının içinde şaşkınlık titreşiyor. Parmaklarımı onunkilerin arasında kıvırıyorum. Bana izin veriyor

ama jestime karşılık vermiyor. "Kız kardeşlerimle senin hakkında konuştum. Her şey hakkında."

"Onlara ne söyledin?"

"Neden böyle olduğum hakkındaki gerçek." Boğazımı temizliyorum. "Çok gecikti. Annemin size ben çocukken neler olduğunu anlattığını söylemiştiniz."

Cleo başını sallar. "Öyle yaptı."

"Hangi ayrıntıları paylaştığını bilmiyorum."

Yüzü yumuşuyor. "Babanın onu dövdüğünü ve seni de buna tanık olmaya zorladığını söyledi. Eğer ağlarsan, devam edermiş. Sana duygularını nasıl kilitleyeceğini öğretmiş."

"Sana tecavüzden bahsetti mi?"

Sesi soluğu kesildi. "Ne? Hayır."

Annemin bu kısmı ona söylememiş olması beni şaşırtmadı. Sırrımızı bir kişiyle daha paylaştığım için kafamın arkasında bir direnç beliriyor. İlişkimiz onarılamaz bir şekilde bozulmuş olsa da, annem benim için her zaman umut besledi. Ve bu bilgiyi Cleo ile paylaşma nedenlerimi anlayacağını biliyorum.

"Babam ona gözümün önünde tecavüz etti. Beni izlemeye zorladı."

Cleo'nun ağzı açık kaldı. Elimi sertçe sıktı. "Aman Tanrım. Düğün gecemiz..."

"I..." Boğazımda bir sızı var. "Asla onun gibi olmayacağıma uzun zaman önce karar verdim. Korumam gereken insanlara asla zarar vermeyecektim. Asla."

Cleo'nun gözlerinde yaşlar birikiyor. Onu kendime doğru çekip gözyaşlarını yanaklarından öpmekten başka bir şey istemiyorum ama kendimi tutuyorum. Henüz bunu hak etmedim.

"Ama yaptım. Hareketlerimle ve sözlerimle seni

incittim." Dudaklarını dişlerinin üzerine kısıyor ve

bir hıçkırığı bastırıyor.

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Kırıldığımı biliyorum. *Biliyorum*. Ama sana uzun zaman önce söylemem gereken şeyi söylemem gerekiyor. Sana karşı hissettiğim duygular, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha büyük. Eskiden beni korkutur ve kontrolden çıkmış hissettirirlerdi, ama artık değil. Onları kucalamaya hazırım. Seninle tanışana kadar, o karanlık yatak odasında ne kadar büyük bir parçamın öldüğünü hiç fark etmemiştim. Ama sonra sen hayatıma girdin ve bana gerçekten hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Ve artık asla eskisi gibi olamam."

Bir nefes alıyor, kirpikleri titriyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ediyor. "Cleo, sana baktığımda tüm evreni görüyorum. Senin benim her şeyim olduğunu anlamam için seni kaybetmem gerekti. Senden 'önce' olabilirdi ama 'sonra' diye bir şey yok. Sensiz işlevimi yerine getiremiyorum. Uyuyamıyorum, düşünemiyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Sensiz, hayatı yaşamaya değer kılan her şeyden yoksun, korkunç ve karanlık bir yerde var oluyorum. Lütfen bana geri dön. Seni seviyorum."

Bir damla gözyaşı kaçıyor ve kusursuz yanağında bir yol açıyor. Başparmağımla yakalıyorum ve yavaşça fırçalıyorum.

Nefes alış verişi düzensizleşiyor ve bakışlarım ayrılmış dudaklarına düşüyor. Onu havaya ihtiyacım olduğu gibi öpmek istiyorum ama bir santim bile kıpırdayamadan elimden kurtuluyor.

Ayağa kalkıyor, sandalyesini yüksek bir gıcırtyla geriye itiyor ve gitmek için dönüyor. "Gitmem gerekiyor."

Hayır.

Koltuğumdan kalktım. "Lütfen benden kaçma."

Durdu ve omzunun üzerinden yavaşça bana baktı. "Rafaele, düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bu çok fazla. Bana biraz zaman ver. Lütfen." Buna ne demem gerekiyor? "Cleo-"

Ben bir şey söyleyemeden başını sallıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi... ama benden tekrar gitmemi istemedi. Bu bir ilerleme, değil mi? Ona ulaşıyor olabilirim. Ama çok zorlarsam, tekrar geri çekilebilir.

Sandalyeme geri gömülüyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Boşluk mu istiyor? O zaman ona vermeliyim. Ne isterse

vereceğim. Çünkü artık kararları veren ben değilim.

Kontrol onda.

BÖLÜM 45

CLEO

RAFAELE beni sevdiğini söyledi. Konuşmamızdan sonra aceleyle üst kata çıkarken onun itirafı göğsümde nabız gibi atıyor ve damarlarıma sıcaklık sızdırıyor. Kendimi yatak odama kilitledim ve düşüncelerimi ve duygularımı çözmek için dürüst bir girişimde bulundum.

Artık Rafaele'nin babasının başına gelenlerle ilgili tüm gerçeği bildiğim için, Rafaele'nin neden böyle olduğunu anlayabiliyorum. Küçük bir çocukken tanık olmak zorunda kaldığı şeyleri düşündükçe midem bulanıyor. Onun ve annesinin yaşadıkları korkunçtu. Bazen dünyamızın sadece kadınlara karşı değil, erkeklere karşı da kalpsiz olduğunu unutuyorum. Kimse katil olarak doğmaz. Öyle ya da böyle, çevreleri ve etraflarındaki insanlar tarafından şekillendirilirler.

Rafe tüm hikayeyi benimle paylaştığında gözle görülür bir şekilde rahatsızdı. Bunun onun için zor olduğunu söyleyebilirdim ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Bana kendisi hakkında son derece özel, son derece savunmasız bir şey anlattı. Bana açılmasını kaç kez dilemiştim? Sonunda açtı.

Ve beni geri kazanmak için bir taktik gibi gelmedi. Gerçek gibiydi.

Gerçekten bunu düzeltmek istiyor. *Bizi* düzeltmek için.

Öyle mi?

Özlem içimde yılan gibi kıvrılıyor. Şu anda onu rahatlatmak istiyordum. Ona sarılmak, onu öpmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Yine de kendimi tutmayı başardım, çünkü bir kez olsun eylemlerimin sonuçlarını düşündüm.

Ham duygularımın etkisiyle bu işe çok hızlı bir şekilde geri dönersem, daha sonra pişman olabilirim ve daha fazla pişmanlık yaşamak istemiyorum. Zaten çok fazla pişmanlığım var.

Yatağa kıvrılıyorum ve telefonumdaki fotoğraflarımızı karıştırıyorum. Çok fazla yok ama olan birkaç tanesi de göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Il Caminetto yemeğinde garsondan bizi çekmesini istediği fotoğraf. Bu fotoğrafta çok kızgın görünüyorum. Ferraro'larda yemeğe gitmeden hemen önce gizlice çektiğim bir fotoğraf daha var. Bir kol düğmesini düzeltirken kaşlarının altından bana bakıyor, ifadesinde biraz eğlence var. Doğum günü partimden birkaç tane var. Vale'ye terasta çektiğim pozlu bir fotoğraf. Parti sonrasında bir selfie. Gülümsüyor, kamera yerine bana bakıyor.

Cleo, sana baktığımda tüm evreni görüyorum. Senin benim her şeyim olduğunu anlamam için seni kaybetmem gerekti.

O umut titreşimi göğsümün içinde yeniden canlanıyor. Ancak şimdi, onu bastırmak yerine, konuşmamızın anısının küçük alevi beslemesine izin veriyorum.

Günün geri kalanını odamda, herkesten kaçarak geçiriyorum ve akşam yemeğimi bana getiriyorlar. Ben yatmaya hazırlanırken Vale kapımı çalıyor.

"Her şeyi göz önünde bulundurarak yarınki konseri atlamak ister misin?" diye soruyor içeriye bakarken.

Kahretsin. Dışarı çıkmayı planladığımızı tamamen unutmuşum. İkimizin de sevdiği bir grup Napoli'de çalışıyor ve o bize bilet aldı. Bunu dört gözle bekliyorduk ve sırf Rafe geldi diye vazgeçmek istemiyorum. Önümüzdeki birkaç gün ne yapacağım? Odamda saklanıp durmadan onu mu düşüneceğim? Belki evden çıkıp birkaç saatliğine dikkatimi dağıtmak iyi gelir.

"Hâlâ gitmek istiyorum."

Vale'in gülümsemesi dikkatlidir. "Eğer

eminsen?" "Eminim."

İçeri bir adım atıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Rafaele gerçekten çabalıyor..." İç çektim. "Bana beni

sevdiğini söyledi." Vale'in ifadesi yumuşadı. "Tam zamanında."

"Biliyorum, sonunda, ha? Ama çok mu geç?"

"Bilmiyorum. Onu hala seviyor musun?"

Öyle mi? Ona karşı hissettiğim diğer duyguların üzerinde kalın bir incinmişlik tabakası var, ama bunu aşmayı başardığını inkar edemem. Birazcık. Ama kalbindeki değişimin ilişkimizi düzeltmeye yeteceğinden emin değilim. Artık beni sevdiğini söyleyebilir ama bu, olanlardan dolayı danışmanın öldüğü gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Nero. Öldü.

Hâlâ gerçek gibi gelmiyor.

Gözlerimin arkasında bir karıncalanma hissi belirliyor. "Bunun bir önemi var mı bilmiyorum. Onu hâlâ seviyor olsam bile, en iyi arkadaşının ölmesinin sebebi benim."

Vale gelip yatağın kenarına oturuyor ve koluyla beni sarıyor. "Cleo, içinde yaşadığımız dünya bu. Bunu biliyorsun."

Başımı omzuna yaslıyorum. "İşte bu yüzden hep tüm bunlardan uzaklaşmak istedim. Durmak bilmeyen kalp kırıklığı ve acıdan. Ve neredeyse geldim. Artık İtalya'da olduğuma göre ne istersem yapabilirim. Rafaele'yle yeni bir şans için tüm bunlardan vazgeçmeyi gerçekten istiyor muyum?"

Yapmam gereken gerçek seçim bu. Ona veda edip Avrupa'da yeni bir hayata başlamak ya da New York'ta bildiğim hayata geri dönmek. Onunla evlenmeden önce nefret ettiğim hayata.

Vale iç geçiriyor. "Nasıl bir hayata doğacağımızı seçme şansımız yok ama bedelini ödemeye hazırsak hepimiz kendi yolumuzu bulma yeteneğine sahibiz. Lazaro'dan kaçmak ve New York'u terk etmek için yeterince cesur olmam gerekiyordu. Dünyamızı terk etmedim, tamamen değil, ama benim için işe yarayan bir köşesini buldum. Damiano bir don, ama aynı zamanda hayatımın aşkı."

"Ama sen ve o sadece normal insanlar olsaydınız çok daha iyi olmaz mıydı sence?"

"Bazen bir seyahatten sonra eve sağ dönüp dönmeyeceği konusunda endişelenmek zorunda kalmamayı diliyor muyum? Tabii ki isterdim. Ama aynı zamanda tüm bunlardan uzak kalsaydı şu an olduğu adam olamayacağının da farkındayım." Oflayıp pufluyor ve gülümsüyor. "Ve ben onun olduğu kişiyi gerçekten seviyorum."

Rafaele, artık bir don değil mi? Hayal etmek bile imkansız. Adam liderlik etmek için doğmuş. Ve gerçek şu ki... Onun bu yönüne hayranım. Ona güvenen adamları ve onun liderliğinde gelişen bir ailesi var. Bunları asla geride bırakmaz ve ben de ondan bunu yapmasını asla isteyemem.

Eğer onu seçersem, her şeyi kucaklamak zorundayım. Artık isyan yok, direniş yok, durumumun gerçekliğini inkar etmek yok. *Her şeyi kabul* etmek zorundayım.

Vale'nin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sanırım biraz uyumam gerekiyor. Başım patlayacakmış

gibi hissediyorum." Bana bir kez daha sarılıyor ve ayağa kalkıyor. "İhtiyacın olan zamanı ayır. Seni

aceleye getirmesine izin vermeyeceğim."

Ertesi gün, ben daha istemeden kahvaltım sihirli bir şekilde odamda belirliyor. Kahretsin, Vale yılın kız kardeşi ödülünü alma yolunda ilerliyor. Yumurtamı ve tostumu yiyip kahvemi içerken pencerenin kenarında oturup arka bahçedeki ağaca yuva yapan kuşları izliyorum.

Öğle saatlerinde kapımın önünde Rafaele'nin sesini

duydum. "Onunla konuşabilir miyim?"

"İsteddiği zaman sana gelecektir," diyor Vale kararlı bir şekilde.

"Onu görmek istediğimi söyler misin?"

"Yapacağım, Rafaele. Kapısında hayalet gibi dolaşmayı bırakıp aşağı iner misin? Çalışanlarım seninle ne yapacaklarını bilmiyorlar."

Elimi dudaklarıma götürdüm. Odamın dışında mı geziniyordu? Parmak uçlarımda kapıya doğru yürüyorum ve kulağımı

kapıya dayıyorum. Geri çekilen ayak sesleri var.

Vale onu kovarakdoğru olanı yaptı, çünkü hala ne yapmak istediğimi bilmiyorum.

Onu özlüyor muyum? Evet, özlüyorum.

Dokunuşunu, öpücüklerini ve bana dünyanın en değerli şeyiymişim gibi bakmasını özlüyorum. Ama yaşanan onca şeyden sonra bunu geri kazanabilecek miyiz?

Emin değilim.

Akşam altı olduğunda, konser için hazırlanmaya başladım. Bavulum hâlâ yerde açık bir şekilde duruyordu. Buraya geldiğimde bavulumu hiç açmamıştım. Getirdiğim kıyafetleri karıştırıyorum ve henüz giymediğim orman yeşili bir elbise çıkarıyorum. Göğsümün hemen altında fiyonklu, dekolteli, uzun kollu ve kalçamın ortasına kadar uzanan dökümlü bir etek. Saçımı örgüsünden kurtarıyorum ve biraz makyaj yapıyorum.

İşim bittiğinde aynanın karşısına geçip dönüyorum. Bir rock konseri için biraz abartılı giyinmişim, ama bu sadece öyle hissettiğim için. Aşağıda Rafaele'yle karşılaşırsam diye iyi görünmek istediğimden *değil* kesinlikle.

Zaten orada değil. Boş oturma odasına giriyorum ve içimdeki küçük hayal kırıklığını görmezden

geliyorum. Kısa bir süre sonra Vale beliriyor. "Hazır mısın?"

"Evet. Kocanız sizi uğurlamak için burada değil

mi?" "O ve Rafaele ofisinde iş konuşuyorlar."

Oh. Yutkunuyorum ve bir gülümseme yapıştırıyorum. "Gidelim o zaman."

Dışarıda bizi bekleyen arabaya biniyoruz ve bir şoför ve iki koruma eşliğinde mekâna varıyoruz. Vardığımızda açılış konseri çoktan çalmaya başlamıştı. VIP alanına gidip birkaç bira alıyoruz.

"Bu grup harika," diyor Vale, kafası müziğe eşlik ederken.

VIP alanı hızla daha fazla insanla doluyor. Korumalarımız kenarda duruyor, gerektiğinde bize hemen ulaşabilecek kadar yakınlar. Tekrar sahneye dönüyorum ve müziğe odaklanıyorum.

Damiano ve Rafaele hala evde konuşuyorlar mı? Ne konuştuklarını merak ediyorum. Nero'nun gidişiyle Rafaele'nin işleri yürütme biçiminde birçok değişiklik yapması gerekecek.

Hayal kırıklığı içime işliyor. Ugh. Buraya onu düşünmemek için geldim, ama işte buradayım, yine de onu düşünüyorum.

Sanki biri beni izliyormuş gibi boynuma bir karıncalanma hissi yayılıyor. Başımı çeviriyorum ve VIP alanının diğer tarafındaki bir çift buz mavisi göze kilitleniyorum.

BÖLÜM 46

CLEO

KALBİM HIZLANIYOR. Rafaelle kalabalığı yaparak ilerliyor ve tam önüme geldiğinde duruyor. Onu görünce nefesim kesiliyor.

Siyah bir kot pantolon ve gözlerinin rengini ortaya çıkaran açık mavi düğmeli bir gömlek giymiş. Ceket giymediği için omuzlarının sert hatlarını ya da kaslı göğsünün genişliğini gizlemek mümkün değil. Kalın boynuna ve gömleğinin altından görünen bronz tenine bakıyorum ve yutkunuyorum.

Kahretsin, iyi görünüyor.

İlk geldiği zamanki yorgun havası artık yok. Aynı geçirdiğimiz zamanın ona verdiği zararın tek işareti gözlerinin altındaki hafif torbalar, ama yakışıklılığını azaltacak hiçbir şey yapmıyorlar. Bacaklarımın arasında tanıdık bir sıcaklık beliriyor ve çılgılık atmak istiyorum. Üzerimde hâlâ böyle bir etkisi olması hiç adil değil.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, göğsümde ve çıplak bacaklarımda oyalanmasına izin veriyor. Yüzüme tekrar odaklandığında, gözlerinde kaynayan bir açlık var. Çok iyi bildiğim bir açlık.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum.

Çenesi sıkıştı. "Damiano bana konsere gittiğini söyledi. Endişelendim."

İçimde kelebekler uçuşuyor. "Endişelendin mi? Korumalarımız burada."

"Onları tanımıyorum, bu yüzden onlara güvenmiyorum," diyor kabaca ve muhafızlara şüpheli bir bakış fırlatıyor.

Vale arkamda bir yerden iniyor. "İşte başlıyoruz. Biliyorsun, son iki haftayı senin müdahalen olmadan bir şekilde atlattık."

Rafaele onun yorumunu görmezden geliyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Burada çok fazla insan

var." Dudaklarımda şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Biliyorum, Rafe. Bu bir konser."

Boğazımı temizliyor. "Evet. Güvenliğini sağlamak zor bir yer. Böyle bir yerde asla çok fazla muhafız

bulunduramazsınız." Sanki gitmesini istememem için bana bir sebep vermeye çalışıyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. Ona eve gitmesini ve burada bulunmaya hakkı olmadığını söylemeliyim ama bunu yapmak istemiyorum. Rahat kıyafetler giyerek uyum sağlamaya çalışmış olsa da, şu anda bu kadar yersiz görünmesi çok sevimli.

"Hiç rock konserine gittin mi?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Hayır."

"Şanslısın. Başrol oyuncusu sahneye çıkmak üzere."

Saate bakıyor ve dikkatimi bileğine çekiyor. Ona aldığım saati takıyor ve nedense bu göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Evet, her an gelebilir."

Tam o sırada gitarist sahneye çıkıyor ve bir şarkının açılış notaları havada süzülüyor. Grup en popüler şarkılarından birini açtığında kalabalık çılgına dönüyor ve etrafımda toplanıyor. Seyircilerin geri kalanıyla birlikte tezahürat yapıyorum, ama Rafaelle'nin arkamda durmak için nasıl hareket ettiğini kaçırmıyorum, vücudu kimsenin bana çarpmasını önlemek için bir kalkan görevi görüyor.

Müzik kulaklarımda çınlıyor, ritim canlı bir şey gibi içimde titreşiyor. Dikkatimi sahnede tutmaya çalışıyorum ama farkındalığım Rafaelle'ye sabitlenmiş durumda. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda. Bana her sürtündüğünde, ona doğru geri çekilmek istiyorum. Sanki birbirinin çekimine karşı koyamayan iki mıknatıs gibiyiz. Karnımda bir ağrı oluşuyor.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Büyüleyici görünüyorsun." Elleri kalçalarımda üzerinde kayıyor ve sonra sahiplenici bir tutuşla üzerlerine yerleşiyor. Bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum. Sınırlarımı test ediyor ve onu uzaklaştırmalıyım ama yapmıyorum. Tanrım, bana dokunması çok iyi hissettiriyor. Sıcaklığı elbisemin içinden tenime sızıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi o ana, müziğe, onun bedeninin benimkine karşı hissettiği duyguya

birakıyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum. Ama Nero'nun ölümü üzerimizdeyken birlikte nasıl bir geleceğimiz olabilir ki?

Göğsümün derinliklerinde bir çatlak belirliyor ve kontrol altında tutmaya çalıştığım duygular içimde dalgalanıyor. Gözlerimin arkası karıncalanıyor. Bunu çözmem gerekiyor. Bir ayağım içeride bir ayağım dışarıda, bu belirsizlik durumunda yaşamaya devam edemem.

Kollarında dönüyorum. Yüzünde bir özlem ifadesi var. "Hadi dışarı çıkalım," diyorum.

Rafaele başını sallıyor ve elimi tutuyor. Kalabalığın arasından kolayca bir yol açıyor ve bizi dışarıdaki sigara içme alanına götürüyor. Başrol oyuncusu hâlâ çaldığı için boştu.

Akşamın serin havasını içime çekiyorum ve gece gökyüzüne bakıyorum.

Dolunay var. Rafaele arkamda durdu. "Cleo?"

Adımı söyleyiş şekli tenimi bir okşayış gibi okşuyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Ne hakkında?"

"Gösteri."

Bir ritim var. "Eğlenceli. Tıpkı sen yanımdayken çoğu şeyin eğlenceli olduğu gibi."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Bu sözlerle yaşattığı acı-tatlı acının farkında mı acaba? "Çoğu mu? Hepsi değil mi?"

"Tam burada olduğun halde benimle konuşmaman hiç eğlenceli değil."

Yüzümü ona döndüm. "O zaman evli olduğumuz aylarda neler hissettiğimi biliyorsun."

İfadesinin üzerinden bir gölge geçiyor. Cevap vermeden önce bir an geçiyor, sanki sözlerimi içine sindirmeye çalışıyor. "Artık öyle olmayacak."

"Hayır mı?"

"Hayır." Bir adım ileri atıyor, sonra bir adım daha, ta ki ben çitlere yaslanana ve vücudu benimkine dayanana kadar. Başımı geriye eğiyorum. Yüzünü bana doğru eğiyor, burun delikleri sanki kokumu almaya çalışıyormuş gibi bir nefeste açılıyor. Sinirlerim geriliyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Onu özlüyorum. Onu istiyorum. Ama evliliğimize geri dönmenin doğru bir şey olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim. Omurgamı çelikleştiriyorum ve isteksizce bir adım geri çekilene kadar göğsünü itiyorum.

"Bak, babanın neden olduğu hasarı fark etmene ve bunun üzerinde çalışmaya başlamaya hazır görünmene sevindim. Ama belki de başka biriyle yeniden denesen daha iyi olur. Tüm bu yükü taşımadığın biriyle."

Bakışları daralıyor. "Başka kimseyi istemiyorum. Ben *seni* istiyorum."

Yumruklarımı sıktım. "En iyi arkadaşının ölümüne ben sebep olmuşken ilişkimizi nasıl onarabiliriz?"

Gözlerinde isteksizlik titreşiyor. "Cleo-"

"Hayır, gerçekten." Suçluluk duygum tüm gücüyle geri geliyor ve ciğerlerime baskı yapıyor. "Nero'nun ölümü ilişkimiz üzerinde her zaman kara bir leke olarak kalacak. *Her zaman*. Bu asla unutabileceğimiz bir şey değil."

Ve bu sadece benim suçum değil. Rafaele'nin bunu yapabildiğini bilmek. En iyi arkadaşını öldürdü. Ya da en azından başka birinin bunu yapması için emir verdi. Bunu yaptıysa duygularıyla ne kadar iç içe olabilir ki?

Birlikte büyüdüler. Yakındılar.

Buraya geldiğinden beri Nero'dan neredeyse hiç bahsetmedi. Neden onun hakkında konuşmuyor? Umurunda mı ki? Bunu yapmak onun için kolay mıydı? Hayır, kolay olamazdı. New York'tan ayrılmadan önce ne kadar üzgün olduğunu gördüm. Belki de hatırlaması çok acı verici olduğu için bu konuyu açmadı.

Başımı salladım. "Acele ediyorsun çünkü arkadaşının yasını tutuyorsun. İnsanlar yas tutarken mantıksız davranırlar." Rafaele nefesini üflüyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ben yas tutmuyorum. Senin düşündüğün şekilde değil."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

Rafaele bana bakıyor, gözlerinde tuhaf bir ifade var. Avucunu dudaklarına götürdü. "Nero ölmedi."

Ne?

Kan kulaklarıma hücum ediyor, etrafımızdaki boğuk müziği bastırıyor. "Ne dedin sen?"

"Nero ölmedi. Bunu bilmemen gerekiyor. Bu konuda kimseye tek kelime edemezsin. Kız kardeşlerine bile."

Etrafımdaki dünya karardı. Duyduklarıma inanamıyorum. "Rafe, neler oluyor?"

"O ölmedi."

Şok içinde ona bakıyorum. "Nerede o?"

"Gitti. Hayatının geri kalanını saklanarak geçirecek. Ama yaşıyor." "Bu nasıl oldu?"

"Sanırım senin yüzünden. De Rossi'den beni aramasını sen istedin, değil

mi?" "Damiano bunu biliyor mu?"

Rafaele başını sallar. "Damiano, Ras ve Giorgio biliyor. Sadece onlar biliyor. Ve şimdi de sen."

Şaşkın bir huff dudaklarımdan dökülüyor. Az önce uzaylılar tarafından kaçırılmış ve alternatif bir gerçekliğe düşmüş gibi hissediyorum. Avuçlarımı yüzüme bastırıyorum ve içimde savaşılan duyguları yatıştırmaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Nero'nun hayatta olmasının verdiği rahatlatma. Suçluluk duygusundan kurtulmanın verdiği coşku. Aldatıldığım için öfke.

Avuç içlerimi indirdiğimde Rafaele beni dikkatle

inceliyor. "Açıkla."

"Onu öldüremedim. De Rossi aramasaydı ne yapardım bilmiyorum. Düşünemiyordum. Başım patlamanın eşiğindeymiş gibi hissediyordum. Seni kaybetmiştim, onu da kaybetmek üzereydim ve hepsi benim suçumdu. Her şeyin ağırlığı altında eziliyordum. Nero bana yapmamı, onu vurmamı söyledi ve durumu yatıştırmanın tek kesin yolunun bu olduğunu bilmeme rağmen tetiği çekemedim." Başını sallıyor. "De Rossi aradığında ve konuşmaya başladığımızda aklıma bir fikir geldi. Nero yangında ölmüş gibi gösterebilirdim. İki ceset bulduk - babanın depoda öldürdüğümüz iki adamı - ve onları güvenli evin içine koyduk."

"İki mi?"

"Birinin Nero olması gerekiyordu. Diğeri Sandro."

Çenem düştü. "Ne?"

"Sandro Nero ile gitti. Geri dönmeyeceğinden emin olmak için Nero'nun yanında birine

ihtiyacım vardı." Bu delilik. "Tamam, sonra ne olacak?"

"Güvenli evi yaktık ve Giorgio polis kayıtlarına girerek Nero'ya ait DNA verilerini Garzolo olduğunu söylediğimiz adamla eşleştirdi."

Aman Tanrım. Kalbim küt küt atıyor. Nero yaşıyor. "İşe yaradı mı?"

Başını sallıyor. "Gino satın aldı. Aramızdaki ilişkiler hâlâ gergin olsa da bir ateşkes yaptık. Öyle olmak zorunda. Gino bana en yakın arkadaşımı öldürttüğünü unutacağıma inanmazdı. Cleo, Nero bunların hiçbirisi için seni suçlamıyor. Bunu bana vedalaşmadan hemen önce söyledi. Sanırım bilmeni isterdi."

Sanki gözlerimden karanlık bir perde kalktı. Boğazım kurudu ama içimde bir ferahlık filizlendi. "Onu öldüremedin."

Rafaele'nin yüzünde hüznü bir gülümseme belirir. "Onu öldüremedim. Her zaman kurallarımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim ama kendime yalan söylüyordum. Ben babam değilim. Kimseyi sevmezdi ve bunun ona güç verdiğini düşünürdü ama güç bu anlama geliyorsa, ben istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Rafaele aramızdaki kısa mesafeyi geçiyor ve kollarını bana doluyor. Bakışları -o kadar parlak, o kadar savunmasız *ki*

benim aracılığım la. "Seni delicesine mutlu etmek istiyorum. Sana her şeyi vermek istiyorum. Seninle evlenmeyi ilk kabul ettiğimde, seni evcilleştirebileceğimi düşünmüştüm. Kendime çok güveniyordum, bana meydan okumayacağından çok emindim, ama çok yanılmışım. Seni evcilleştiremedim. Beni fetheden sensin, tamamen ve bütünüyle. Ben senin evlendiğ in adam değilim, artık değilim. Ama bana bir şans verirsen, hak ettiğ in koca olacağ ım."

Benden bir hıçkırık kaçıyor. Yanağ ımı gömleğ ine bastırıyorum ve o da baş ımın üst kısm ını çenesinin altına sıkıştırıyor. Avuç içleri kollar ımda bir aşağı bir yukarı dolaş arak beni rahatlatıyor. O kadar güzel kokuyor ki.

Ev gibi.

Kollar ımı Rafaele'nin beline doluyorum ve bedenimin onunkinin karş ısında erimesine izin veriyorum. Göğ sünün derinliklerinden tatmin olmuş bir homurtu yüks eliyor ve bana daha sık ı sarılıyor. Tereddütlerimin sonuncusu da kayboluyor. Konser bitene kadar öylece duruyoruz. Kapılar aç ılana ve insanlar dış arı akın edene kadar. Ay ufku öpene ve bir yağ mür serpintisi tenime dokunana kadar. Görüş üm bulanık ama göğ süm hafif.

Rafaele yüz üme bakacak kadar geri çekiliyor. Baş parmağ ının ucunu yanağ ımda gezdiriyor, gözleri sıcaklıkla dolu. "Seni seviyorum, *tesoro*. Lütfen benimle eve gel."

Karnım zonklarken parmaklar ımı saçlarında gezdiriyorum. Onun bu sözleri söylediğ ini duymaktan asla bıkaçağ ımı sanmıyorum. Bana dünyadaki en önemli şeymiş im gibi bakıyor ve o anda buna inandığ ımı fark ediyorum.

İtalya'ya geldiğ inden beri ilk kez ona gülümsüyorum. "Tamam. Yapacağ ım."

Yüzünü rahatlama ifadesi kaplıyor ve bir saniye bile kaybetmeden eğ ilip dudaklar ıma bir öpücük konduruyor.

EPILOG

RAFAELE

Ertesi sabah güneş doğduğunda kendimi tamamen farklı biri gibi hissediyorum. Sefil bir piçken dünyanın en şanslı adamı oldum. Cleo benimle New York'a geri geliyor. Onun tekrar evimde olacağı düşüncesi göğsümde garip bir kekeleme yaratıyor.

Bizim evimiz.

Ona istediği gibi yeniden dekore edebileceğini söylemeyi planlıyorum. Hatta onu mutlu edecekse lanet olası bir köpek bile alacağız, ancak bu yaratığın beni ondan uzak tutmaya çalışmaması şartıyla.

Kıyafet çantam dolabın yanında duruyordu, ben de bir gömlek ve bir pantolon giyip karımı aramak üzere misafir odasından çıktım. Konserden döndükten sonra Cleo'yu geceyi benimle geçirmesi için ikna etmeye çalıştım ama bana ağırdan almak istediğini söyleyerek reddetti. Hayal kırıklığıyla midem bulandı, vücudum bu fikre hiç de sıcak bakmıyordu. Yine de dün gece onu zorlayamayacağımı biliyordum. Hazır olduğunda bana gelecektir.

Kapı açıldığında odasından on adım uzaktaydım ve siyah bir atlet ve bir çift kesik kot şortla dışarı fırladı. İnlememi tutmak zorunda kaldım. Kahretsin, yiyip bitirecek kadar güzel görünüyor.

Beni görüyor ve gülümsüyor ama yüzümdeki ifadeyi fark edince gülümsemesi kayboluyor. Avını gözleyen bir yırtıcı gibi görünüyor olmalıym.

Ona doğru yürüyorum, normal davranmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Yumruklarım sıkılıyor. Onu çok fena istiyorum. Onan sıkılacağıma dair kendime söylediğim saçmalıklara inanamıyorum. Bu asla olmayacak. Takıntılıyım ve her zaman da takıntılı olacağım.

Cleo'nun gözleri beni takip ediyor ve tam önünde durduğumda dudaklarıma düşüyor. Burnunun üzerindeki çiller, burada aldığı güneşten dolayı daha da belirginleşmiş. Her birini öpmek istiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve teninin yumuşaklığını hissetmek istiyorum. Altımda kıvrınmasını, onu becermem için bana yalvarmasını istiyorum. Aletim görsel olarak sarsılıyor.

Alt dudağını ısıırıyor. "Bakıyorsun."

"Biliyorum." Elimi kaldırıyorum ve bir tutam saçını kulağının

arkasına atıyorum. Gözleri kapanıyor ve dokunuşuma doğru

eğiliyor. "Öp beni."

Tenim vızıldıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sahiplenici ve aç. Elleri boynuma dolanıyor, ağzını bana açarken parmakları saçlarıma dolanıyor. Dilinin benimkiyle alay ettiğini hissedince inliyorum ve kendimi onun tatlı tadında kaybediyorum.

Kısa bir süre sonra uzlaştığımızı duyurduk.

Herkes brunch için De Rossis'lerde ve Cleo benimle New York'a geri döneceği haberini verdiğinde, tepkiler çok çeşitli. Valentina'nın gözleri şüpheli bir bakışla bana dikiliyor, Gemma bana memnun bir gülümseme veriyor ve Mari rahat bir nefes alıyor.

Adamlar duygularını daha iyi saklamayı başarıyor, koca ağzını açıp "Emin misin Cleo? Eğer onu ortadan kaldırmanızı istiyorsan, şimdi tam zamanı."

"Nedenmiş o?" Söylendim. Nero'yla olanlardan sonra, o şerefsiz hakkındaki görüşüm biraz daha iyileşti, ama belki de bu erken bir karardı.

"Burada yalnız ve savunmasızsın."

"Savunmasız mı? İstesem seni bu tereyağı bıçağıyla yere serebilirim." Ras

kıs kıs güler. "O zaman ne bekliyorsun?"

"Havaya girmek için."

Cleo boğazını temizler. "Tamam, yeter."

"O başlattı," diye mırıldanıyorum, ağzıma biraz yumurta
tıkıştırırken. "Kaç yaşındasın, beş mi?" Ras soruyor.

Bu şerefsiz. "Köpeğinin tasmaını geri tak, De Rossi."

Gemma uzanır ve elini onun koluna koyar. "Ras."

Sırıttıyor. "Bak, eğer gerçekten aileye katılacaksa bu sıcaklığa dayanabileceğinden emin olmaya çalışıyorum." "Kesinlikle ailene katılmıyorum."

Cleo bana sert bir bakış attı. "Öylesin, Rafe. Bu benim ailem. Yani üç tane sinir bozucu kardeş edindin."

Giorgio bir parça domatesi metodik bir şekilde keserken, "Bu sevimsiz kategoriye dahil edilmemeyi tercih ederim," diyor. Cleo ona eğlenen bir bakış atıyor. "Tamam, iki sinir bozucu kardeş ve Giorgio."

İç çekiyorum. Hay sikeyim. Bu Casalesi salaklarına gerçekten takıldım, değil mi? Sadece Cleo yüzünden değil, Nero yüzünden de. Ne de olsa insanları bir sır kadar yakınlaştıran çok az şey vardır.

"Sanırım buna alışmam gerekecek," diyorum omuz silkerek. "Bir keresinde muhasebecime söylediğim gibi, karım ne isterse onu alır."

"Oh?" Valentina cappuccino'sunun üzerinden bana bakıyor. "İyi bir hikaye mi seziyorum?" "Onlara hiç anlatmadın mı?" Cleo'ya soruyorum.

Yanakları pembenin çekici bir tonuna dönüşüyor. Bu bana vücudunun başka bir yerinin de çekici bir pembe tonu olduğunu hatırlatıyor. "Hayır," diye cevap veriyor.

"Ah." Peçetemi ağzımın kenarına bastırıyorum. "Her şey bu listeyle başlıyor."

Cleo'nun gözleri büyüdü. "Listeden haberin var mı?"

"Her şeyi biliyorum sevgilim. Daha geçen gün buldum."

"Kayboldum," diyor Gemma, kollarını çıkıntılı karnına dayayarak. "Ne listesi?" Cleo ve ben aynı anda, "Cleo'nun Rafaele'nin hayatını mahvetme planı," diyoruz.

Bir süre sonra herkes kahkahayı patlatır.

"Ciddi misin?" Valentina soruyor. "Geri kalanını da duymamız gerekecek."

Cleo beni iflas ettirme girişimiyle ilgili hikâyeye geçmeden önce listenin geri kalanını okurken kıkırdıyor. Kahvemi yudumluyorum ve masanın etrafındaki diğer insanlara bakmadan önce uzun bir süre büyüleyici karımı gözlemliyorum. Ortamda hafif bir hava var ve kahkahalar havada süzülüyor. Göğsümün içine sıcak bir his yerleşiyor.

Belki de bu aile o kadar da kötü değildir. Bir gün Cleo ve ben kendi ailemize sahip olacağız. Bu sefer, bu düşünceye eşlik eden bir korku yok. Panik yok. Tereddüt yok. Sadece soluksuz bir sevinç.

CLEO

Liste hikâyesi Ras'ı Rafe'ye daha fazla saldırmaktan alıkoyar ve kimsenin kanı dökülmeden brunch'ı bitirmeyi başarırsınız.

Vay be. Bir an için endişelenmeye başlamıştım.

Şimdi bile, herkes oturma odasına yerleşirken, Casalesi erkeklerini gözlemliyorum. Rafe'yle didişmelerine rağmen, fark ettiklerinden daha fazla ortak noktaları var. Birincisi, hepsi iri yarı, yakışıklı ve dik kafalı. Elbette hepsi de kadınlarına karşı son derece korumacı. Ve oldukları gibi olmalarına rağmen, takip ettikleri bir ahlak kuralları var. Sözlerinin bir anlamı var ve sırf bunun için insanları incitmiyorlar.

Hiçbiri babam ya da Rafaele'nin babası gibi değil ve bu bana umut veriyor. Onların liderliğinde, içinde bulunduğumuz bu dünyanın o kadar da kötü olmayabileceğine dair umut.

Kim bilir, belki zamanla bu dört gangster gerçekten arkadaş olabilir. "*Tesoro*?"

Gözlerimi kırıştıtırıp hayallerimden sıyrılıyorum. Rafaele elinde iki mimoza ile önümde duruyor. Birini bana uzatıyor. "Mülkte biraz dolaşmak ister misin?"

Bardağı ondan aldım. "Neyi kutluyoruz?" Bana

çarpık bir gülümseme veriyor. "Bizi."

Bardaklarımızı birbirine vuruyoruz, bakışlarımız birbirine kilitleniyor. Rafaele'nin gözlerinde kırılğan bir şey titreşiyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

Ona hala onu sevdiğimi söylemedim. Geçen sefer olanlardan sonra bu kelimeleri tekrar söylemeye çalıştığım düşüncesi göğsümde karmakarışık bir duygu yığını oluşturuyor. Ama artık her şey farklı. İkimiz de bizim için neyin önemli olduğunu ve sevdiğimiz insanlar için neler yapabileceğimizi fark ettik. Bize her zamankinden daha çok güveniyorum.

Dışarı çıkıyoruz ve evin arka tarafındaki ağaçlara doğru ilerliyoruz. Arka bahçe aşağıya doğru eğimli, bu yüzden ağaçların arkasındaki çimenliğe ulaştığımızda evin içinde kimse bizi göremiyor.

Hafif bir esinti tenimi okşuyor. Muhteşem bir yaz günü. Çimlere uzanıyorum ve Rafe de yanımda aynı şeyi yapıyor. Üstümüzde bir kuş sürüsü masmavi gökyüzünü süslüyor.

Elini buluyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. Teni sıcak ve pürüzlü ve aniden, bu pürüzlülüğü başka bir yerde hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Yüzünü bana dönmek için yan döndüğünde açlığını, ihtiyacını gizlemeye çalıştığını anlayabiliyorum ama faydası yok. Aynı ihtiyaç içimin derinliklerinde nabız gibi atarken olmaz.

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana doğru eğiliyor. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Seni istiyorum, *tesoro*." Dudaklarımda bir sırtış beliriyor. "Ben de seni istiyorum."

Yüz ifadesi saf bir coşkuya dönüşüyor. Şortumu çıkarıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, hareketleri yumuşak ve emin. Parmakları iç çamaşırımın üzerinde geziniyor, tenimde kıvılcımlar çıkarıyor. Külotumu kenara çekip dilini dikiş yerimde gezdirdiğinde, sırtım çimenlerin üzerinde yükseliyor.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman oldu.

Vücudunu üzerime sarmadan ve kalçasını döndürmeden önce diliyle boşalmamı sağlıyor, uzunluğu hala uğuldayan göbeğime baskı yapıyor. İnliyorum. Boynumu yalayıp emerken, avuçları göğsüme sarılmışken ve yumruğu saçlarımdayken kasları gerginlikle titreşiyor.

Onun ağırlığı çok lezzetli. Ona karşı kıvranıyorum, artık dayanamayana kadar itişlerini karşılıyorum. Ona içimde ihtiyacım var. Bacaklarımı aralıyorum ve dantel külotumun kenarını çekiştiriyorum. "Yırt onları."

Yapıyor. Zahmetsizce. Aramıza uzanıp kemerinin tokasını çözüyorum ve pantolonunu ve boxerını aşağıya itiyorum. Aramızda sıcaklıktan başka bir şey kalmamıştı. Kollarının üzerinde yükseliyor ve santim santim içime girerken bana bakıyor, beni öyle bir dolduruyor ki

İyi. Sırtımı eğiyorum ve inliyorum. İticileri yavaş ve çökmüş durumda ve gözleri o kadar çok duyguyla parlıyor ki, neredeyse dayanamayacağım kadar yoğun.

Bu sadece seks değil. Benimle sevişiyor.

Ve aniden, daha önce söylemekten çok korktuğum kelimeler içimden dökülüverdi. "Seni seviyorum."

Hareketleri hareketsiz. Nabzım hızlanıyor. Mavi gözleri içimi delip geçiyor ve artık içlerinde en ufak bir buz kırıntısı bile yok. Nefesim kesiliyor. Maske gitti. Geriye kalan tek şey ham savunmasızlık.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Ve seni seviyorum. Sen mükemmelsin, sevgilim. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Nefes alışlarımız ve inlemelerimiz havada yankılanıyor, rüzgâr ve yakındaki çeşmenin şırıltısı tarafından maskeleniyor. Tırnaklarım onun güçlü sırtına batarken ikimiz de rahatlıyoruz. "Benimle hep böyle olacağına söz ver. Bir daha asla benden uzaklaşmayacağına. Yoksa yemin ederim Rafe, yeni bir plan yaparım."

Dudaklarını kulağımın hemen altındaki noktaya bastırıyor ve kıkırdıyor. "*Tesoro*, benden asla kurtulamayacaksın. Söz veriyorum. Ben seninim, sen de benimdin. Sonsuza kadar."

BONUS SAHNE

Cleo ve Rafe balayına çıkıyor! Bonus sahneye buradan ulaşabilirsiniz:

<https://www.gabriellesands.com/thehoneymoon/>

DÜŞMÜŞ TANRI DÜETİ: ÖN SİPARİŞ KİTAP 1

Nero'nun spin-off hikayesi 2024 yılında gelecek ve bir düet şeklinde anlatılacak. İlk kitabı [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz.

DÜŞENLER

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

ÇÖZÜLDÜĞÜNDE

Valentina & Damiano'nun hikayesi

ŞİMDİ KU'DA OKUYUN

BAŞTAN ÇIKARDIĞINDA

Martina & Giorgio'nun hikayesi

ŞİMDİ KU'DA OKUYUN

DÜŞTÜĞÜ ZAMAN

Gemma & Ras'ın hikayesi

ŞİMDİ KU'DA OKUYUN

OKUYUCU GRUBUNA KATILIN

GABRIELLE'İN KIZLARINA KATILIN

Diğer okuyucularla When She Loves hakkında konuşun ve Gabrielle'in okuyucu grubundaki özel içeriklere erişin!

TEŞEKKÜRLER

Düşmüşler hayatımı değiştiren bir seri ve eğer bunu okuyorsanız, bunun gerçekleşmesine SİZ yardımcı oldunuz demektir. Kitaplarımı okuduğunuz ve size zaman ayırmaya değer bir hikâye sunma konusunda bana güvendiğiniz için çok teşekkür ederim. Desteğiniz her şey demek. The Fallen bitmiş olabilir ama ben bu dünyada yazmaya devam edeceğim çünkü bu dünya beni bırakmayı reddediyor. Umarım Nero'nun kitabı için buralarda olursunuz. Onun hikayesi çok uzun zamandır aklımda ve onu yazmak için çok heyecanlıyım.

Bay Sands'e. Siz benim en büyük destekçim ve hayatımın aşkısiniz. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitabı yazamazdım.

Skyler'a - ne zaman takılsam, ne zaman çıldırsam, ne zaman yazdığım bir sahne hakkında heyecanlansam yanımdasın. Eleştirmen ortaklar tarihindeki en iyi eleştirmen ortak olduğun için teşekkür ederim. Sana gerçekten minnettarım.

Heidi'ye. Sen kesinlikle en iyisisin. Senden çok şey öğrendim ve daha iyi bir editör isteyemezdim.

Becca'ya - sen tanıdığım en yaratıcı insanlardan birisin ve seninle beyin fırtınası yapmak ve fikir alışverişinde bulunmak benim sürecimi tamamen değiştirdi. Dehanızı paylaştığınız ve bu kadar destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim.

Maria'ya: Bu MUHTEŞEM kapak için ve kitaplarım ve markamla ilgili vizyonumu gerçeğe dönüştürmeme yardımcı olmak için yaptığınız diğer her şey için teşekkür ederim. Seninle işbirliği yapmak her zaman büyük bir zevk.

Ve son olarak, tüm yazar arkadaşlarıma kocaman teşekkürler - nasıl olduğunuzu biliyorsunuz. Bana her

gün ilham veriyorsunuz. Sevgilerimle,

Gabrielle

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, ticari kuruluşlar ya da lokasyonlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.gabriellesands.com

